

บทที่ 4

ผลของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บข้อมูลกับกลุ่มวัยรุ่นในเขตเมืองจังหวัดเชียงราย อายุระหว่าง 13 – 21 ปี ที่มีพฤติกรรมชอบเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านที่ให้บริการหรือเรียนกันว่าอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ และใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยผ่านทางอินเทอร์เน็ตหรือที่กลุ่มวัยรุ่นเรียกกันว่า “การแชท” ซึ่งได้นำเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 บริบทเมืองเชียงราย

ตอนที่ 2 กรณีศึกษาการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย

ตอนที่ 3 การแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย

ตอนที่ 1 บริบทเมืองเชียงราย

จังหวัดเชียงรายสร้างขึ้นในสมัยพญามังรายหรือพ่อขุนเม็งรายมหาราช เมื่อวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 1805 ภูมิประเทศของจังหวัดเชียงรายตั้งอยู่บริเวณราบลุ่มแม่น้ำกก มีความอุดมสมบูรณ์เอื้ออำนวยต่อการตั้งหลักแหล่งถิ่นฐานของมนุษย์ ทำให้ผู้คนเข้ามาตั้งหลักแหล่งถิ่นฐานในบริเวณริมฝั่งแม่น้ำกกโดยไม่ขาดสาย ซึ่งเป็นรากฐานก่อให้เกิดชุมชนเมืองและขยายเป็นอาณาจักรล้านนาไทย จากประวัติศาสตร์ที่ยาวนานมากกว่า 730 ปี จังหวัดเชียงรายมีเขตแดนเชื่อมต่อกับภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน ซึ่งประกอบไปด้วย จีน พม่า และลาว ก่อให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด มีการค้าขายแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้จังหวัดเชียงรายมีที่ตั้งอันเหมาะสม มีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ จึงมีศักยภาพที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การคมนาคม และการท่องเที่ยว ทำให้จังหวัดเชียงรายมีอัตราการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2528 กำหนดให้เชียงรายเป็นสถานที่ท่องเที่ยว โดยให้ส่วนราชการสนับสนุนด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การส่งเสริมการลงทุนในเรื่องโรงแรมที่พัก ด้านการคมนาคม คือ ถนน ท่าเรือ สนามบิน การเพิ่มขนาดของเครื่องบินและเที่ยวบิน ซึ่งได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนชาวจังหวัดเชียงราย

จังหวัดเชียงรายมีพื้นที่ประมาณ 11,678.369 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 7,298,981 ไร่ มีประชากรรวมทั้งสิ้น 1,265,091 คน เป็นชาย 632,753 คน หญิง 632,338 คน และในเขตอำเภอเมืองมีจำนวนประชากรมากที่สุด จำนวน 224,194 คน มีความหนาแน่นเฉลี่ย 105 คน/ตารางกิโลเมตร (ข้อมูลสถิติสำคัญจังหวัดเชียงราย, 2542) ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จังหวัดเชียงรายแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 16 อำเภอ 2 กิ่งอำเภอ 124 ตำบล 1,510 หมู่บ้าน 1 เทศบาลเมือง 24 เทศบาลตำบล 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด 120 องค์การบริหารส่วนตำบล 1 สภาตำบล โดยมีตำบลที่อยู่ในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล 3 ตำบล

จากประวัติการก่อตั้งอันยาวนานทำให้จังหวัดเชียงรายเป็นเมืองเก่าแก่ มีวัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ ที่ปรากฏสืบทอดกันมาเป็นลักษณะผสมกลมกลืนและประยุกต์ขึ้นมาใหม่ อย่างไรก็ตามวัฒนธรรมทางด้านภาษา ซึ่งถือเป็นหลักของวัฒนธรรมทั้งปวงนั้น ชาวเชียงรายยังยึดมั่น ส่วนวัฒนธรรมทางด้านวัตถุซึ่งแสดงออกในรูปของอาคาร วัดวาอาราม จะเห็นว่าเป็นลักษณะผสมผสานกับลาวเวียงจันทร์ ยากที่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้จะบอกได้แน่นอนว่าเป็นแบบใด แต่ที่ถือเป็นเอกลักษณ์สำคัญของจังหวัดเชียงราย คือ วัฒนธรรมเชียงใหม่ ทางด้านประเพณีของท้องถิ่นที่ยังมีให้เห็นตราบจนถึงทุกวันนี้ได้แก่ ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีรดน้ำดำหัว ประเพณีสืบทอดประเพณีทานข้าวสลาก ประเพณีลอยกระทง ประเพณีทำบุญปอย คือ ปอยหลวง ปอยน้อย และปอยข้าวสังข์ งานวันขึ้นปีใหม่เชียงรายและสัปดาห์ระดมแรงงานพ่อขุนเม็งราย เป็นต้น แต่ในปัจจุบันวัฒนธรรมประเพณีและพิธีกรรมได้เปลี่ยนแปลงไป เพราะค่านิยมได้เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของสังคมเมืองที่นิยมวัตถุและเงินมากขึ้นทำให้เอกลักษณ์ดังกล่าวต้องปรับเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดเชียงรายในปี 2540 พบว่า ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 29,682 บาท ต่อปี เป็นลำดับที่ 13 ของภาคเหนือ เป็นอันดับที่ 53 ของประเทศ โดยทั่วไปจังหวัดเชียงรายมีผลิตภัณฑ์มวลรวม 32,947 ล้านบาท รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการเกษตรมากที่สุด ถึงร้อยละ 21.41 คิดเป็นมูลค่า 7,056,641 ล้านบาท รองลงมาเป็นสาขาการค้าปลีกค้าส่งร้อยละ 21.31 คิดเป็นมูลค่า 7,021,292 ล้านบาท และสาขาการบริการร้อยละ 17.77 คิดเป็นมูลค่า 5,855,317 ล้านบาท อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจร้อยละ 6.59 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2542)

จังหวัดเชียงรายนับเป็นน้องใหม่ที่มีอัตราโตเร็วที่สุดในภาคเหนือตอนบนที่สำคัญคือโตเร็วในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านประชากร เศรษฐกิจ การค้า โครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคม การท่องเที่ยว หรือแม้แต่ด้านการศึกษา ปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้จังหวัดเชียงรายมีการเจริญเติบโต

โตคงหนีไม่พ้นทำเลที่ตั้งของจังหวัดเชียงราย ที่ตั้งอยู่ปากทางเข้าสู่ลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน ซึ่งติดกับ พม่า ลาว และจีนตอนใต้ ประจวบเหมาะกับการเปลี่ยนแปลงของโลกที่ยุติจากการ ปิดประตูประจัญหน้ากันในยุคสงครามเย็น มาเป็นการเปิดประตูทำมาค้าขายกัน ทำให้ กำแพงการเมืองที่เคยขวางกั้นระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคนี้มาเป็นเวลาหลายทศวรรษ ถูกทำลายไปกับการล่มสลายของสหภาพโซเวียต รอยต่อของสามประเทศอันมีแม่น้ำโขงและ แม่น้ำรวกเป็นตะเข็บที่ถูกขนานนามไปทั่วโลกว่าสามเหลี่ยมทองคำและได้กลายเป็น แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดเชียงราย

ด้านสถาบันการศึกษา จังหวัดเชียงรายมีสถาบันการศึกษาทุกระดับรวมทั้งสิ้น 2,296 แห่ง มีครู/อาจารย์ 13,857 คน และนักเรียน นิสิต นักศึกษา 325,197 คน ซึ่งอัตราส่วน ครู/อาจารย์ ต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษาเป็น 1:3 โดยแยกการศึกษาออกเป็น 2 ระบบ คือ การศึกษาในระบบโรงเรียน มีสถานศึกษา 790 แห่ง ครู/อาจารย์ 11,556 คน นักเรียน นิสิต นักศึกษา 241,494 คน คิดเป็นอัตราส่วนครู/อาจารย์ ต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษา เป็น 1:21 ส่วนการศึกษานอกระบบโรงเรียน มีสถานศึกษา 1,506 แห่ง ครู/อาจารย์ 2,301 คน นักเรียน นิสิต นักศึกษา 83,703 คน คิดเป็นอัตราส่วนครู/อาจารย์ ต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษา เป็น 36:1 โดยเฉพาะนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับอุดมศึกษามีจำนวนถึง 20,066 คน คิดเป็น ร้อยละ 2.75 ของจำนวนนักเรียนนักศึกษาทั้งหมดของจังหวัด (ข้อมูลจากสถิติสำคัญจังหวัด เชียงราย, 2542) มีสถาบันการศึกษาทั้งที่เป็นของรัฐบาลและเอกชน มีมหาวิทยาลัย วิทยาลัย วิทยาลัย สถานศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาหลายแห่งกระจุกตัวอยู่ใน เขตเมือง ทำให้มีผู้นั่งรถไฟเข้ามาเล่าเรียน จึงเกิดธุรกิจต่าง ๆ ใกล้แหล่งสถาบันการศึกษา เช่น ร้านขายหนังสือ ร้านบริการอินเทอร์เน็ต บริการโทรศัพท์มือถือ การจำหน่ายสินค้า พุ่มเฟี้อยต่าง ๆ หอพัก ฯลฯ ทำให้นักเรียนนักศึกษา โดยเฉพาะผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างอำเภอ และต่างจังหวัดจึงเข้ามาพักอาศัยในเขตเมือง ประกอบกับค่านิยมของคนไทยในปัจจุบันที่ ต้องการให้ลูกหลานได้เรียนหนังสือสูง ๆ จึงทำให้ผู้ปกครองยอมให้ลูกหลานเข้ามาพักอาศัย โดยลำพังไม่ว่าจะเป็นหอพัก อพาร์ตเมนต์ บ้านเช่า ฯลฯ จากการที่นักเรียน นักศึกษาดังกล่าว ซึ่งส่วนมากอยู่ในช่วงวัยรุ่นได้ใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ห่างไกลจากการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง โอกาสที่จะมีพฤติกรรมที่นอกเหนือจากกฎระเบียบของสังคมจึงมีมาก เช่น การบริโภคสินค้า พุ่มเฟี้อย การเที่ยวกลางคืน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การขายบริการทางเพศ ฯลฯ ได้กลายเป็นปัญหาของสังคมอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

วิถีชีวิตของคนเชียงรายในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คนท้องถิ่นต้องโยกย้ายถิ่นฐานไปหาที่ทำกินแหล่งใหม่ พื้นที่เกษตรกรรมมีจำนวนลดน้อยลง เนื่องจากพื้นที่ป่าไม่ได้ถูกบุกรุกเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีนักลงทุนเข้ามาซื้อที่ดิน เพื่อจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ก่อสร้างบ้านพักอาศัย และอาคารสิ่งปลูกสร้างเกิดขึ้นจำนวนมากเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว เช่น ตึกแถว โรงแรม เกสต์เฮาส์ หอพัก ศูนย์การค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านอาหารประเภทฟาสต์ฟู้ด ร้านอาหารทั่วไป ร้านขายเสื้อผ้า และร้านขายของที่ระลึก สถานบริการ สถานเริงรมย์ประเภทคลับ บาร์ คาราโอเกะ ผับ ดิสโก้เธค การทำธุรกิจได้มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ ซึ่งส่งผลให้เกิดจำนวนคนว่างงานมากขึ้น เพราะอุปกรณ์ที่ทันสมัยเหล่านั้นสามารถทำงานแทนคนได้หลายอย่างและมีประสิทธิภาพ ทำให้ทุกคนต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อสร้างรายได้จากการทำงานมากขึ้น มีการแก่งแย่งแข่งขันกันมากขึ้น ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีเวลาอยู่ร่วมกันลดน้อยลง ความสัมพันธ์ในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยมีอย่างแนบแน่นกลายเป็นห่างเหิน เพราะถูกจำกัดด้วยเวลาและอาชีพ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างผู้ปกครองกับบุตรหลานขึ้น บทบาทของสื่อต่าง ๆ จึงเข้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตและพฤติกรรมของคนในสังคมโดยเฉพาะในกลุ่มของวัยรุ่น เช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต รวมทั้งสถานบริการต่าง ๆ ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน ทำให้วัยรุ่นรับต้นแบบจากสื่อต่าง ๆ เหล่านี้มาประพฤติปฏิบัติ เช่น การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย การแต่งกายตามสมัยนิยม ฯลฯ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอย่างมากมาย เช่น การที่เด็กต้องออกจากสถานศึกษาเพราะใจแตก การคบเพื่อนผู้ชาย การใช้สารเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การขายบริการทางเพศ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ที่เกิดขึ้นเพราะว่าการที่พ่อแม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก ทำให้ขาดความใกล้ชิดและขาดความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ลูก ๆ เกิดความว่าเหวเพราะไม่มีผู้ให้คำแนะนำปรึกษาและให้ความรักความอบอุ่น เมื่อเด็กมีปัญหา ก็จะไปปรึกษาเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเพื่อน ต้องการการยอมรับ เพื่อนซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน จะช่วยให้เข้าใจความรู้สึก จึงสามารถชักชวนให้คล้ายตามและมีพฤติกรรมที่คล้ายกัน ซึ่งอาจจะชวนกันไปทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์และกิจกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคมได้ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นที่กำลังสับสนในบทบาทและสถานะของตนเองว่าเป็นผู้ใหญ่หรือยังเป็นเด็กอยู่

สื่อต่าง ๆ ในปัจจุบันมีส่วนสำคัญมากต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น เพราะเทคโนโลยีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูง มีการถ่ายทอดที่ทันสมัย แบนเนี่ยน ผ่านเนื้อหาและต้นแบบที่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและวัยรุ่นให้การยอมรับเห็น โดยเฉพาะสื่ออินเทอร์เน็ตที่ทุกคนในสังคม

ให้ความสำคัญกันมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นในสังคมเมือง อินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีการเชื่อมต่อกันอย่างกว้างขวางทั่วโลกเช่นเดียวกับโทรศัพท์ซึ่งช่วยให้ผู้คนทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารระหว่างกันและกันได้เกือบทุกแห่งบนพื้นโลก อินเทอร์เน็ตนั้นเปรียบเสมือนการร่วมกันใช้ข้อมูลข่าวสาร ช่วยให้ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ คุ่มค่า และรวดเร็ว ผู้คนทั่วโลกสามารถดำเนินชีวิตประจำวัน ทำธุรกิจหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องการได้โดยผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การจับจ่ายซื้อสินค้าและขายสินค้า พบเพื่อนใหม่ ๆ พูดคุยโต้ตอบกัน การศึกษาค้นหาข้อมูลข่าวสาร และอื่น ๆ อีกมากมาย

อินเทอร์เน็ตได้ขยายตัวเข้าสู่ตัวเมืองจังหวัดเชียงราย และมีแนวโน้มความเติบโตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีมากขึ้นทุก ๆ วัน เพราะได้รับกระแสความนิยมจากสื่อโฆษณาต่าง ๆ เห็นได้จากการเปิดธุรกิจให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่า “อินเทอร์เน็ตคาเฟ่” ซึ่งกำลังเติบโตขึ้นมากในเขตเมืองจังหวัดเชียงราย และกำลังเป็นที่นิยมของบรรดาหมู่วัยรุ่น ผู้คนทั่วไป นักท่องเที่ยว เพราะค่าบริการในการใช้ติดต่อสื่อสารซึ่งถูกกว่าการใช้โทรศัพท์ ผู้คนในสังคมเมืองได้ให้ความสำคัญกับสื่ออินเทอร์เน็ตและเป็นค่านิยมของสังคมเมืองที่จะใช้ติดต่อถึงกันและกัน สถานบริการอินเทอร์เน็ตส่วนมากจะตั้งอยู่ในตัวเมืองที่มีผู้คนพลุกพล่านและจะใกล้บริเวณโรงแรม ที่พัก ที่ชุมชน และสถานศึกษา เพื่อสะดวกแก่การเข้ามาใช้บริการของผู้คนทั่วไปและในบรรดานั้นก็รวมไปถึงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ยอมรับเอาอะไรง่าย ๆ หันมาให้ความสนใจกับสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการเข้าไปใช้บริการภายในร้านอินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา ส่วนมากจะใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อสนทนาพูดคุยระหว่างกลุ่มวัยรุ่นด้วยกัน และพื้นที่ในอินเทอร์เน็ตยังเป็นแหล่งรวมของกลุ่มวัยรุ่นในการเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในด้านต่าง ๆ เช่น ต้องการหาเพื่อน หาคอนรัก การใช้ภาษาที่เป็นคำแสลงหรือคำยอตนิยมในหมู่วัยรุ่น รวมถึงการเข้ามาพูดคุยในเรื่องเพศหรือว่าเรื่องเซ็กซี่ ฯลฯ เพราะว่าในพื้นที่แห่งนี้วัยรุ่นมีอิสระในการคิดการพูดอะไรก็ได้ ที่ตนเองต้องการโดยไม่ต้องมีใครมาคอยควบคุมพฤติกรรม ทำให้พฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของสังคม

สรุปโดยทั่วไป จังหวัดเชียงรายมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ส่งผลต่อโครงสร้างชุมชน ไม่ว่าจะเป็นชนบทหรือสังคมเมืองในด้านสังคม วัฒนธรรม การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาโสเภณี ปัญหาการมั่วสุมของวัยรุ่น เป็นต้น อันเป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศซึ่งเป็น

เรื่องปกติของสังคมเมืองทั่วไป การเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่ง คือ การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกลุ่มวัยรุ่นในสังคมเมือง ในการวิจัยครั้งนี้จะเน้นที่กลุ่มวัยรุ่นเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตในเขตเมืองเชียงราย

ในเขตเมืองเชียงราย มีร้านอินเทอร์เน็ตทั้งหมดจำนวน 44 แห่ง มีร้านอินเทอร์เน็ตที่มีป้ายชื่อร้านและต้องเสียภาษีจำนวนทั้งหมด 21 แห่งและร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ไม่มีป้ายชื่อร้านเป็นของตัวเองอีก 23 แห่ง ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่มีจำนวนมากกว่าที่กล่าวถึงนี้ ซึ่งเจ้าของร้านมักไม่ได้จดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากการจดทะเบียนในแต่ละครั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏว่ามีร้านอินเทอร์เน็ตบางแห่งที่หลีกเลี่ยงการจดทะเบียน

สำหรับจุดเริ่มต้นและรายละเอียดในการดำเนินการของร้านอินเทอร์เน็ตมีดังนี้

สถานบริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่

ร้านที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายย่อย ที่เรียกกันว่าอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ที่มีการแข่งขันกันสูงมากในปัจจุบัน การเริ่มต้นกิจการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่นี้ สืบเนื่องมาจากมีกลุ่มคนจำนวนมากที่ไม่ได้อยู่ในหน่วยงานหรือองค์กร ที่มีอินเทอร์เน็ตใช้และไม่ต้องการลงทุนในการซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์หรือสมัครสมาชิกอินเทอร์เน็ต แต่มีความต้องการใช้งานอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งคราวและผู้ที่ต้องการความสะดวก ในการใช้งานอินเทอร์เน็ต โดยที่ไม่จำเป็นต้องเดินทางไปใช้ยังที่ทำงาน

อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เป็นร้านที่ให้บริการใช้งานอินเทอร์เน็ต โดยคิดอัตราค่าบริการเป็นรายชั่วโมงมีตั้งแต่ 15 บาท จนถึง 120 บาท ต่อชั่วโมงตามแต่ลักษณะที่ให้บริการและบรรยากาศของร้าน สภาพการแข่งขันในปัจจุบันของร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ซึ่งมีจำนวนมากในบริเวณชุมชนหรือที่บริเวณใกล้ๆ มหาวิทยาลัย โรงเรียน โรงแรม มักมีร้านอินเทอร์เน็ตตั้งอยู่ลักษณะของอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ที่ให้บริการส่วนใหญ่มักมีกิจกรรมหรือกิจการอื่นประกอบไปด้วยเช่น

1. อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่สร้างขึ้นใหม่ ส่วนใหญ่เป็นการร่วมทุนกันของกลุ่มนิสิตนักศึกษาหรือคนหนุ่มสาว ที่คิดเป็นเจ้าของกิจการเองหรือเป็นร้านค้าที่กลุ่มของคนหนุ่มสาวดำเนินงานแต่มีผู้ลงทุนให้ อินเทอร์เน็ตคาเฟ่กลุ่มนี้ส่วนใหญ่ในขณะเริ่มต้นนั้นอาจไม่มีกิจการอื่นรวมอยู่ด้วย แต่หลังจากดำเนินการได้ระยะเวลาหนึ่งอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ส่วนใหญ่จะเริ่มมีส่วนของร้านอาหารขนาดเล็กให้บริการอาหาร กาแฟ ขนมและเบเกอรี่ รวมถึงหนังสือและ

วารสาร เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ลูกค้า และยังเป็นการเพิ่มรายได้อีกด้วย การบริการของอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในร้านค้าลักษณะนี้ มักเป็นที่ถูกใจผู้ใช้บริการเพราะความเข้าใจกันระหว่างผู้ประกอบการกับลูกค้ามีมาก

2. อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ขยายหรือเพิ่มเติมจากกิจการเดิมเช่นโรงเรียนสอนคอมพิวเตอร์หรือร้านซ่อม/ขายคอมพิวเตอร์ก็จะมีบริการในเรื่องของหลักสูตรคอมพิวเตอร์ การรับซ่อม การขายเครื่องคอมพิวเตอร์ ขายอุปกรณ์ อะไหล่คอมพิวเตอร์ รับพิมพ์รายงาน หรือแม้แต่รับทำการบ้านก็ยังมี ส่วนใหญ่เป็นร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้ ๆ กับสถาบันการศึกษา

3. อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่เป็นบริการเสริมหรือบริการพิเศษสำหรับลูกค้าหรือเป็นบริการพิเศษของหน่วยงาน ห้างร้านหรือองค์กรตัวอย่างเช่นอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ตามโรงแรมใหญ่ ๆ หรืออินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ทำอากาศยาน ค่าบริการของอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในกลุ่มนี้มักอยู่ในอัตราที่สูง

ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ไม่ว่าจะเป็นร้านที่ติดกับถนน ร้านที่อยู่ภายในศูนย์การค้า หรือร้านที่อยู่ในโรงแรม ร้านที่อยู่ใกล้บริเวณสถานศึกษา บริการในรูปแบบร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ให้บริการนั้น ก็เป็นบริการคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง ที่เชื่อมกับเครือข่ายฟังก์กระทำได้ เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายโอนแฟ้ม การค้นหาข้อมูล การติดต่อสื่อสาร การเข้าใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่ห่างไกล แต่อย่างไรก็ตามบริการที่ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่ใช้งานก็ยังคงเป็นการตรวจเช็ค รับ/ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การเข้าเว็บเพื่อสนทนา ฯลฯ บริการพิเศษที่มักพบในอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ก็คือ การให้คำปรึกษาในเรื่องของการใช้งาน การให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการใช้ภาษา บริการในส่วนนี้ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่หลายแห่งทำโดยมิได้คิดหวังสิ่งตอบแทนใดๆ และส่วนนี้เองที่ได้ทำให้อินเทอร์เน็ตคาเฟ่บางแห่งกลายเป็นเสมือนที่นัดหมายของกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ต หรือบรรดากลุ่มวัยรุ่นไปเสียแล้ว

รูปแบบของอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ นั้น เป็นรูปแบบหนึ่งในการเชื่อมต่อระบบคอมพิวเตอร์เข้ากับเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ส่วนใหญ่นั้น มักมีจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่มากนักขึ้นอยู่กับขนาดของการประกอบการ ร้านส่วนใหญ่มักเป็นเครื่องที่มีประสิทธิภาพไม่สูง ร้านหลายแห่งได้ใช้วิธีซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่หมดสัญญาเช่าเป็นคอมพิวเตอร์สำหรับให้บริการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่โดยเฉพาะเพื่อลดต้นทุนใน การดำเนินงาน คอมพิวเตอร์ภายในอินเทอร์เน็ตคาเฟ่จะถูกเชื่อมโยงไปยังฮับ (Hub) ซึ่งเป็นอุปกรณ์ในการเชื่อมเครือข่ายก่อนที่จะส่งไปยังอุปกรณ์ที่เรียกว่า NAT หรือ Network Address Translator ที่ทำหน้าที่จัดการกับ

หมายเลขไอพีเพื่อเชื่อมต่อไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider หรือ ISP) ผ่านทางสายเช่าหรือสายโทรศัพท์ก็ได้ตามแต่ว่าผู้ประกอบการแต่ละแห่งใช้สื่อประเภทใด หรืออาจเพิ่มส่วนของพร็อกซีเพื่อทำให้ประสิทธิภาพของบริการในร้านเพิ่มขึ้นด้วย

อินเทอร์เน็ตคาเฟ่มักให้บริการตั้งแต่ 10 นาฬิกาถึงเที่ยงคืน และยังเป็นอีกสถานที่อีกแห่งหนึ่ง ที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตกับผู้ที่ต้องการใช้ในวงที่กว้าง และให้มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ที่ยังไม่มีความพร้อม หรือต้องการลงทุนในการใช้งานอินเทอร์เน็ตมากนัก อินเทอร์เน็ตคาเฟ่นั้นนอกจากสร้างรายได้ให้กับเจ้าของกิจการแล้วยังช่วยส่งเสริมธุรกิจอื่นๆ ด้วย เช่นธุรกิจการท่องเที่ยว รวมไปถึงพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ตอนที่ 2 : กรณีศึกษาการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบของกรณีศึกษา โดยได้คัดเลือกกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ กลุ่มวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย ที่มีอายุระหว่าง 13 – 21 ปี และมีพฤติกรรมชอบเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ โดยใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตน เป็นตัวอย่างกรณีศึกษาจำนวน 10 ราย เพื่อต้องการให้ทราบถึงการแสดงออกของวัยรุ่นที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะมีรูปแบบในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่น ในแต่ละด้านที่หลากหลาย เพื่อช่วยในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบถึงพฤติกรรมที่วัยรุ่นใช้แสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มเป้าหมายตามผลการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

- กลุ่มวัยรุ่นชายที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต
 - กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต
- โดยผู้วิจัยได้นำเสนอกรณีศึกษากลุ่มเป้าหมาย ทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 5 ราย ดังนี้

กลุ่มวัยรุ่นชายที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

รายชื่อ 1 นายณนพพล คำมีสว่าง

ณนพพล อายุ 19 ปี ศึกษาอยู่สถาบันราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 2 พ่อมีอาชีพรับราชการ แม่มีอาชีพรับราชการเช่นเดียวกัน ณนพพลเป็นลูกชายคนโตและมีน้องชายอีก 1 คน อายุห่างกัน 3 ปี ครอบครัวของณนพพลมีสมาชิกทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย ณนพพล พ่อ แม่ น้องชาย และย่าของณนพพล ครอบครัวของณนพพลมีฐานะปานกลาง ปัจจุบันณนพพลพักอาศัยอยู่หอพักกับเพื่อนสนิท 2 คน เพราะที่บ้านอยู่ไกลจากสถาบันการศึกษา การเดินทางไปเรียนหนังสือไม่ค่อยสะดวกในฤดูฝนเพราะว่าณนพพลจะใช้มอเตอร์ไซด์เป็นพาหนะในการเดินทางไปเรียนหนังสือ พ่อจึงให้มาเช่าหอพักอยู่ใกล้กับสถาบันการศึกษาเพราะว่าจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องการขับรถ แต่ณนพพลจะกลับบ้านทุกวันศุกร์ถึงวันวันอาทิตย์ ณนพพลได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน เดือนละ 3,000 บาท ใช้เงินประมาณวันละ 100 บาท ในการซื้ออาหารทาน 3 มื้อ มื้อละ 30 บาท และเหลือเงินเก็บอยู่วันละ 10 บาท เงินที่เหลือเก็บจากค่าอาหารเอามาใช้จ่ายเป็นเงินค่าห้องเรียนเวลามีกิจกรรม แต่ถ้าเกี่ยวกับการซื้ออุปกรณ์การเรียนจะขอจากพ่อแม่เพิ่ม

ณนพพลเป็นวัยรุ่นที่มีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก ชอบทำกิจกรรมที่มีส่วนร่วมกับผู้อื่น และเป็นตัวของตัวเอง ชอบแกล้งหรือกวนเพื่อน มีลักษณะเป็นผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลางคือ 2.80 พ่อและแม่ของณนพพลให้ความรักและความอบอุ่นสนับสนุนทุก ๆ ด้าน จนณนพพลได้รับคัดเลือกให้เป็นนักกีฬาสากลของโรงเรียนสมัยตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่น พ่อและแม่ของณนพพลเป็นผู้ให้ความรักความอบอุ่น สนับสนุนกับลูก เข้าใจความรู้สึกความต้องการของวัยรุ่น อบรมสั่งสอนลูกตลอดเวลา โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้ให้เป็นคนรับผิดชอบ ไม่ขาดเรียนต้องเข้าเรียนทุกครั้งสม่ำเสมอ ส่วนการเลือกคู่ครองให้คบเพื่อนต่างเพศได้แต่ห้ามมีอะไรเกินขอบเขต และการคบเพื่อนให้เลือกคบเพื่อนที่นิสัยดีไม่ติดยาเสพติดเพราะพ่อแม่จะคอยเตือนเสมอในเรื่องของยาเสพติดว่าไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวเพราะมันทำลายอนาคตของตัวเอง แต่การคบเพื่อนก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเพื่อนที่เรียนเก่งเสมอไป ควรจะเป็นเพื่อนที่เข้ากับเราได้ไม่ชวนกันไปทำสิ่งเสียหาย

ณนพพลเล่าว่า สนใจใช้คอมพิวเตอร์ตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เริ่มจากการไปเรียนพิเศษเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์เบื้องต้น เพราะว่าพ่อแม่ส่งให้ไปเรียนและผมก็สนใจ

คิดว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ควรจะเรียนรู้เอาไว้ ต่อมาทางโรงเรียนมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชา คอมพิวเตอร์ สอนการให้เมาส์ สอนการใช้โปรแกรมไมโครซอฟเวิร์ดในการพิมพ์งานซึ่งผมถนัด อยู่แล้วเพราะว่าได้ไปเรียนพิเศษเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มาก่อน นฤพลมีความสามารถในการใช้ คอมพิวเตอร์อยู่ในขั้นดีมากใช้คอมพิวเตอร์มา 5 ปี เพราะว่าเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สามารถเขียนและออกแบบโปรแกรมได้หลาย ๆ โปรแกรมและเขียนโฮมเพจ นฤพลมี คอมพิวเตอร์เป็นของตัวเองได้ประมาณ 3 เดือนที่ผ่านมา เพราะว่าขอพ่อซื้อให้โดยให้เหตุผล ว่า “ถึงเวลาแล้วที่ผมจำเป็นต้องใช้ เพราะผมเรียนมาทางด้านคอมพิวเตอร์ สามารถหาเงิน ได้จากการรับพิมพ์งานจากเพื่อน ๆ เพื่อที่จะได้ลดค่าใช้จ่ายของพ่อแม่และมันจำเป็นในการนำ มาใช้ประโยชน์ในการเรียน พ่อก็เลยตัดสินใจซื้อให้ นฤพลเล่าว่าพ่อเคยพูดว่าถ้าเป็นอุปกรณ์ที่ เกี่ยวกับการเรียนของลูกขอให้บอกพ่อยินดีสนับสนุนทุกอย่าง”

นฤพลเล่าว่า เริ่มรู้จักอินเทอร์เน็ตตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รู้จักจากเพื่อน สนิทที่เรียนต่างโรงเรียนกัน เพราะว่ามีเพื่อนสนิทที่เรียนจบ ปวช. 3 จากเทคนิค แล้วก็ไป ทำงานอยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ซึ่งผมก็ได้ไปเที่ยวหาเพื่อนที่ร้านอินเทอร์เน็ต ตามเพื่อนว่า เล่นอินเทอร์เน็ตยังไงเพื่อนก็เลยสอนให้รู้จักวิธีการเล่นอินเทอร์เน็ต สอนวิธีการสมัครอีเมล สอนการแชท สอนสมัครไอซีคิว หลังจากนั้นมาผมก็เริ่มสนใจศึกษาและค้นคว้าด้วยตัวเอง “ผมสนใจมากเพราะว่าเห็นเพื่อนมาทำงานอยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตรู้สึกว่าเป็นเพื่อนเก่งที่รู้จัก อินเทอร์เน็ตมากกว่าผม หลังจากนั้นมาผมก็เริ่มรู้ว่าอินเทอร์เน็ตกว้างไกลมาก สามารถติดต่อ สื่อสารส่งอีเมลถึงกันได้ และหาข้อมูลได้มากมายและเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพื่อนก็แนะนำให้ผม ใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะการสนทนาพูดคุยกับคนอื่นหรือการแชทโดยผ่านโปรแกรมเฟิร์ช เพราะว่าช่วงนั้นวัยรุ่นกำลังนิยมใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยกันมาก ผมก็เลยอยากรู้ว่าเข้าไป ค่อยอะไรกันภายในอินเทอร์เน็ต เริ่มแรกในการแชท ผมยังไม่รู้เกี่ยวกับวิธีการแชทอะไรมาก เพื่อนก็สอนวิธีการเข้าโปรแกรม สอนการเข้าห้องสนทนาเพราะว่าในเฟิร์ชมีห้องสนทนา มากมายให้เราเลือกว่าจะคุยห้องไหนที่เราสนใจ และก็เลือกชื่อถ้าเราอยากคุยกับใคร ก็เข้าไปคลิก ชื่อเข้าไปคุยไปถามได้เลย พ่อได้คุยกับคนที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อนก็เริ่มสนุกกับการแชทมากขึ้น คิดว่าช่วยให้เราคลายเหงาได้ ช่วงนั้นจะใช้อินเทอร์เน็ตในการแชทตลอด ผมจะเข้าไปใช้ บริการที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่เพื่อนทำงานอยู่ นฤพลจะแบ่งเวลาสำหรับการเข้าไปเล่น อินเทอร์เน็ตตามร้าน คือจะเข้าไปเล่นในวันเสาร์วันอาทิตย์ช่วงเวลาบ่าย เพราะว่าช่วงเช้าจะ ตื่นสายและวันธรรมดาก็ไม่มีเวลา คือหลังจากเลิกเรียนจะต้องทำการบ้านและต้องไป ซ้อมกีฬา ผมเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของโรงเรียน กลับมาถึงที่พักก็เหนื่อย อาบน้ำเสร็จก็จะ

เข้านอน ไม่มีเวลาที่จะไปเล่นอินเทอร์เน็ต จะใช้ช่วงวันเสาร์อาทิตย์แทน จะแชทอยู่ประมาณ 6 – 7 ชั่วโมง คุยอยู่กับเพื่อนแต่ละคนไม่ซ้ำกันเลย ช่วงนั้นติดมากเหมือนยาเสพติด สนุกที่เราได้คุยกับคนอื่นได้ถามคุณชื่ออะไร อยู่ที่ไหน อายุเท่าไร ฯลฯ แต่ก็去玩ที่ร้านเพื่อนตลอด เพราะว่าจะได้ส่วนลดพิเศษอย่างผมเล่นอินเทอร์เน็ต 10 ชั่วโมง ก็จะได้ลดให้เหลือจ่ายแค่ 7 ชั่วโมง ตอนนั้นที่เล่นก็ชั่วโมงละ 20 บาท ที่ผ่านมาเล่นอินเทอร์เน็ตเสียเงินมากที่สุดคือ 120 บาท ตอนเอาเงินไปจ่ายก็รู้สึกเสียดายเหมือนกัน แต่ตอนที่คุยก็ไม่ได้คิด รู้อย่างเดียวว่าเรามีเงินเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะสนุกเพลิดเพลิน เงินที่นำมาจ่ายจะเป็นเงินที่เราเหลือเก็บจากการใช้จ่าย ไม่ได้ไปขอจากพ่อแม่ สาเหตุที่ต้องไปใช้ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เพราะว่าตอนนั้นที่บ้านยังไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ ปัจจุบันถึงแม้ที่บ้านมีเครื่องคอมพิวเตอร์และมีการติดตั้งอินเทอร์เน็ต แต่ผมก็ยัง去玩ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่อยู่ เพราะว่าที่บ้านพ่อแม่จะให้ใช้ในช่วงเวลา 4 ทุ่มขึ้นไปซึ่งโทรศัพท์จะไม่ได้ใช้กันแล้ว ซึ่งก็ดีมากแล้วไม่สะดวกใช้ตรงนั้นถ้าเราเล่นนานเกินไปพ่อกับแม่ก็จะว่าเราได้ นฤพลเล่าว่า ถ้าได้รู้จักกับเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตจะดีกับตัวเราหลาย ๆ อย่าง เช่น เจ้าของร้านสามารถให้คำปรึกษาแก่เราได้ ในเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตและการใช้โปรแกรม และอีกอย่างในเรื่องของค่าใช้จ่ายซึ่งจะได้ส่วนลดถ้าเราเข้าไปเล่นที่ร้านนั้นเป็นประจำ"

นฤพลเล่าว่า การสนทนาพูดคุยจะใช้โปรแกรมเฟิร์ช เพราะว่าช่วงนั้นรู้จักแต่รูปแบบของเฟิร์ชอย่างเดียว เพื่อนก็แนะนำให้ใช้แต่รูปแบบเฟิร์ช ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมแพร่หลายในหมู่วัยรุ่น วิธีใช้งานมีลูกเล่นและสัญลักษณ์ให้ใช้มาก สามารถเลือกและสร้างห้องสนทนาได้มากมายหลากหลาย พอเราเก่งขึ้นก็เปลี่ยนรูปแบบมาใช้เอ็มไออาร์ซี ซึ่งจะต่างกับรูปแบบเฟิร์ช ต่างตรงรูปร่างหน้าตาของโปรแกรมที่ไม่เหมือนกัน ส่วนลักษณะการใช้งานก็คือใช้แชทเหมือนกัน ก็คล้าย ๆ กัน แต่รูปแบบของเฟิร์ชจะใช้งานง่ายกว่า และเฟิร์ชสามารถป้องกันการโดนกลั่นแกล้งจากคนที่ไม่ประสงค์ดีกับเราได้ การที่เราเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตัวภายในห้องสนทนา เพราะว่าเราสนใจที่อยากจะเข้าไปพูดคุยกับคนที่เราสนใจอยากจะคุยด้วย พอได้คุยกับคนที่ถูกใจ ได้ถามประวัติซึ่งกันและกัน ทำให้ไม่น่าเบื่อ ในสิ่งที่เราคุยกัน เพราะภายในห้องสนทนาจะมีหัวข้อและมีเรื่องที่จะคุยกับเพื่อน ๆ มากมาย แต่บางครั้งก็มีการเตรียมเรื่องที่เรานำไปคุยให้คนอื่นฟัง อย่างวันไหนมีปัญหาเราก็เข้าไปคุยไปปรึกษากับคู่สนทนาซึ่งบางคนก็ให้คำปรึกษาที่ดีแก่เราได้

นฤพลเล่าว่า การเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนา มีอะไรน่าสนใจมากกว่านั้น เพราะว่าตื่นเต้นที่ได้เจอกับเพศตรงข้าม ได้คุยกันในเชิงจีบกัน มีการส่งอีเมลหากัน ส่งรูปให้

กันดู ให้ที่อยู่ซึ่งกันและกัน สุนัขตรงที่ได้ไปคุยกับสาวและมีสาวคุยตอบกลับมาหาเรา ซึ่งการคุยกันในห้องสนทนา หลักจากนั้นก็จะมีการติดต่อคุยกันตลอดเวลา ทำให้เกิดความรู้สึกคุ้นเคยกัน แต่ในชีวิตจริงเราก็เจอเพศตรงข้ามที่เห็นหน้าตาว่าคนไหนสวยไม่สวยแต่บางคนอาจจะเป็นเพื่อนของเรา และบางที่เราเจอสาวสวยแต่ก็ไม่กล้าที่จะเข้าไปพูดคุยหรือว่าเข้าไปจีบได้เลย เพราะว่าเราไม่รู้จักเขามาก่อน ถ้าเราเข้าไปสวัสดี เขาอาจจะไม่สวัสดีตอบกลับมาหาเราหรือบางที่อาจจะเจอคำหรือว่าเจอแฟนของเขาเข้ามาขกเราใครจะไปรู้ การคุยกันภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต ถึงแม้จะไม่ได้เห็นหน้าตาซึ่งกันและกันก็จริง แต่ก็กล้าที่จะเข้าไปทักทายพูดคุยกับสาวได้ ที่ละหลาย ๆ คน อย่างเราเข้าไปทักทาย สวัสดีครับ อย่างน้อยก็ต้องมีสาวเข้ามาก็จะสวัสดีค่ะตอบกลับมา ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกดีที่มีสาวตอบสวัสดีกลับมาหา เราสามารถเข้าไปทักทายได้เลยโดยไม่ต้องกลัวว่าใครจะมาว่าได้ แต่การคุยกันภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต จะแตกต่างจากการที่เราคุยกับคนที่เจอในชีวิตข้างนอก อินเทอร์เน็ต การคุยกันภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต บางคนอาจจะโกหกเราในเรื่องที่คุยกัน บางสิ่งบางอย่าง และเราก็สามารถโกหกกับคู่สนทนาของเราได้ซึ่งบางที่เขาอาจจะเชื่อในสิ่งที่เราพูดก็ได้ อย่างเราอายุ 19 โกหกอายุไป 15 เขาก็คิดว่าเราอายุ 15 จริง ๆ ก็ได้ การคุยกันข้างนอกเรารู้เห็นหน้าตาซึ่งกันและกัน เราสามารถดูได้จากสีหน้า ดูการกระทำได้ซึ่งสามารถบ่งบอกได้ว่าเขาโกหกหรือไม่โกหกเรา

ในขณะที่แชท นกพลก็มีการส่งอีเมลล์ ส่งเพจ ไปหาคู่สนทนาที่เคยคุยด้วย และมีการเปิดเข้าไปดูเว็บไซต์ที่ตัวเองสนใจ “เว็บไซต์ที่ผมชอบเข้าไปดูจะต้องเป็นเว็บประเภทมีรูปสาว ๆ มาก ๆ เข้าไปดูรูปสาว ๆ ว่าคนไหนสวย หรือว่าน่ารัก ก็จะทำให้เราอยากเข้าไปคุยด้วย เราก็จดเบอร์อีเมลล์เอาไว้ และส่งข้อความไปหาเขา ถ้าเขาตอบกลับมาหาเรา เขาอาจจะเป็นตัวจริงของเขาก็ได้ และก็มีการส่งอีเมลล์โต้ตอบหากัน ช่วงนั้นผมก็จะติดถ่ายสตีกเกอร์ ถ่ายสตีกเกอร์เสร็จก็จะเอาลงในเว็บ เวลาที่มีสาวขอรูปของเรา เราก็จะส่งรูปให้กันดู ส่วนเว็บโป๊ผมก็จะชอบเข้าไปดูเหมือนกัน จะเข้าไปหาเว็บที่มีการลิงค์เข้าไปเว็บโป๊ ที่ผมเข้าไปดูก็รูปสาว ๆ ที่อยู่ในชั้นเรดอาร์ไม่ถึงกับชั้นเรดเอ็กซ์ คือ เรดอาร์ คือรูปที่เห็นเฉพาะส่วนบน แต่ส่วนข้างจะมีสิ่งของปกปิดไว้อยู่ แต่เรดเอ็กซ์ คือ รูปที่เห็นเรือนร่างของผู้หญิงทั้งส่วนบนและส่วนล่างโดยไม่มีเสื้อผ้าหรือว่าสิ่งของปกปิดไว้ ที่ผมเข้าไปดูเพราะว่าสนใจอยากเข้าไปดู เพราะว่าอยากเห็นมากกว่านั้น ที่เราเคยดูแต่รูปสาวถ่ายสตีกเกอร์ อยากจะดูสัดส่วนรูปร่างของเพศหญิง เช่น คนนี้หน้าตาสวย สัดส่วนจะประมาณไหน และเราก็คัดลอกรูปภาพนั้นมาเก็บไว้ติดต่อและเอาไปให้เพื่อนของผมดูต่อ ผมว่าเป็นธรรมดาของผู้ชาย ที่อยากรู้ อยากเห็นสรีระของเพศตรงข้าม

จะเป็นแนวศึกษามากกว่า ถ้าเราไปเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตการเปิดเว็บปี จะต้องเลือกเวลาที่ตึก ๆ และจะเลือกร้านที่ไม่ค่อยมีคน และอีกอย่างเป็นร้านที่มีเครื่องคอมไม่มากนัก ต้องไปหามุมส่วนตัวที่คนไม่เห็น เพราะกลัวคนอื่นเห็นเหมือนกัน กลัวเขามองว่าเราเป็นวัยที่ไม่เหมาะสมเข้ามาดูเว็บปี แต่ถ้าเป็นบางร้านก็มีการห้ามเด็กวัยรุ่นเปิดเว็บปีดู ถ้าใครเปิดจะให้ออกจากร้าน แต่ผมจะเลือกร้านที่ไม่มีป้ายประกาศห้ามเข้าเว็บปี เพราะความที่เราอยากรู้ อยากเห็น จะเข้าไปดูกับเพื่อน ๆ ส่วนมากจะเป็นเว็บไซต์ของพวกนางแบบญี่ปุ่น จะชอบดูดารานิปปอน เพราะว่าสาวญี่ปุ่นจะน่ารัก ผิวดี นุ่นดี ที่ผมดูจะเป็นรูปที่ผู้หญิงร่างเปลือยเท่านั้นแต่เว็บไซต์พวกการร่วมเพศยังไม่กล้าเข้าไปดูเพราะกลัวเจ้าของร้านว่าให้"

ห้องสนทนาที่นฤพลชอบเข้าไปพูดคุย จะเป็นห้องเชียงรายซึ่งเป็นห้องใหญ่ เป็นห้องประจำจังหวัด คือเป็นศูนย์รวม ทุกคนก็จะรู้จักห้องเชียงรายกัน "ตัวผมเป็นคนเชียงราย ก็อยากจะคุยกับคนเชียงรายและเวลานัดเจอหน้ากันจะได้สะดวกในการมาหา อีกอย่างพอเข้าไปภายในห้องเชียงรายจะมีสมาชิกเข้ามาคุยกันมาก มีรายชื่อประมาณ 100-200 คน มีรายชื่อของสมาชิกทั้งชายและหญิง เราสามารถเลือกที่จะเข้าไปพูดคุยกับใครก็ได้ ชื่อไหนน่าสนใจก็เข้าไปคุยด้วย แต่ผมจะเลือกตามชื่อที่น่าสนใจก่อนที่จะเข้ามาเล่นห้องเชียงรายเพื่อนของนฤพลจะเป็นคนแนะนำวิธีการเลือกห้องสนทนาว่าถ้าอยากรู้ชื่อห้องอะไร ก็สอนให้ลิสต์ดูรายชื่อของสนทนา เพราะว่าภายในโปรแกรมเฟิร์ช จะมีรายชื่อของห้องสนทนาต่าง ๆ ปรากฏมาให้เลือกมากมาย และให้เราคลิกเข้าไปเลือกตามชื่อห้องสนทนาที่น่าสนใจ ผมก็จะจำชื่อห้องสนทนาที่เคยเข้าไปคุยไว้ ส่วนมากการคุยกับคู่สนทนาผมจะพูดความจริงเกี่ยวกับตัวผมให้คู่สนทนาทราบ และแสดงออกเป็นตัวของตัวเอง ห้องสนทนาประจำที่นฤพลชอบเข้าไปพูดคุยคือห้องเชียงราย ราชภัฏเชียงราย หาแฟนเชียงราย ชมรมคอมพิวเตอร์ เด็กพาคลับ และก็มีห้องสนทนาที่ตัวเองสร้างขึ้นชื่อว่า "Grandfather" ก่อนที่เราจะเข้าไปคุยในห้องอื่น ๆ เริ่มจากการที่เราคุยอยู่กับเพื่อนภายในห้องเชียงรายก่อน และคนที่เข้ามาพูดคุยจะมีการเชิญชวนให้ไปคุยห้องของเขาบ้าง เราก็ติดตามกันไปคุย"

ห้องสนทนาที่นฤพลไม่ชอบจะเป็นห้องประเภท นักศึกษาสาวชายตัว โพนเซ็กซ์ ห้องเกย์ เพราะว่าไม่สมควรจะมีห้องสนทนาประเภทการคุยกันเรื่องเพศสัมพันธ์อยู่ ซึ่งคนที่เข้ามาคุยส่วนมากจะเป็นกลุ่มวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นอยากรู้ อยากลอง ถ้าเขาไปเจอกับคนดีก็ดีไปแต่ถ้าไปเจอพวกที่แอบแฝงก็จะทำให้เสียอนาคตได้ อย่างห้องนักศึกษาสาวชายตัว "ผมก็ไม่รู้ว่าจะมีจริงหรือเปล่า ผมก็ไม่อยากรู้และไม่สนใจ เล่นมา 3 ปี ไม่เคยเข้าไปคุยห้องประเภทเลย"

นฤพลมีการสร้างห้องสนทนาของตัวเองขึ้นโดยมีชื่อห้องสนทนาว่า "Grandfather" โดยให้เหตุผลว่ามันเป็นห้องส่วนตัวของเรา เราภูมิใจที่เราสามารถสร้างได้เพราะว่าเราจะถึงขั้นนี้ก็ผ่านการศึกษามาพอสมควร เพราะว่าบางคนอยากจะเป็นเจ้าของห้องสนทนาแต่ก็สร้างไม่เป็น ก็จะมีคนเข้ามาขอคำปรึกษามาถามเราถึงการสร้างห้องสนทนามี ห้องสนทนาของผมนะเอาไว้ให้คนที่อยากจะเข้ามาคุยกับเราได้เข้ามาคุยกัน บางทีก็เอาไว้เป็นนัดเจอกับเพื่อน ๆ ที่อยากจะเข้ามาหาเรา บางคนก็เข้ามาฝากข้อความไว้ในห้องของเรา เราก็จะรู้ว่า มีใครเข้ามาหาบ้าง ส่วนการเรียนรู้ในการสร้างห้องสนทนา ผมจะถามจากเพื่อน ๆ ที่เขาเล่นมาก่อน ถึงวิธีการในการสร้างห้องสนทนาและก็ไปศึกษาตามเว็บไซต์ที่มีข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างห้องสนทนา

นฤพลเล่าว่า ภายในห้องสนทนาทุกห้องสนทนาจะมีกฎเกณฑ์รายละเอียดข้อห้ามให้สมาชิกไว้ปฏิบัติ เช่น ห้ามพูดคำลามก ห้ามพิมพ์คำซ้ำ ๆ ห้ามก่อกวนผู้อื่นโดยการใช้สีมากเกินไป ฯลฯ ซึ่งถ้าสมาชิกคนใดไม่ปฏิบัติตาม ก็จะมีโดนลงโทษ โดยหัวหน้าห้องจะเป็นคนเตะ (ไล่ออกจากห้องสนทนา) รายชื่อสมาชิกคนนั้นออกจากห้องสนทนา กฎเกณฑ์ของแต่ละห้องสนทนามีขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของแต่ละห้องสนทนาซึ่งจะมีหัวหน้าห้องเป็นผู้ออกกฎระเบียบ

นฤพลชอบคุยกับคู่สนทนาที่เป็นเพศตรงข้าม และมีอายุรุ่นราวคราวเดียว โดยจะสังเกตจากรายชื่อที่ปรากฏ และชื่อที่เลือกมาพูดคุยจะเป็นชื่อของผู้หญิง เช่น นก จอย แจน ถ้าเราสนใจชื่อไหนก็คลิกเข้าไปคุย จะไม่นิยมคุยกับเพศชายเหมือนกัน เพราะว่าถ้าคุยกับผู้หญิงจะได้ถามรายละเอียดต่าง ๆ ได้มากกว่าการคุยกับผู้ชาย และเราก็อยากจะได้น้องสาวหรือว่าพี่สาว เพราะเรามีแต่น้องชาย แต่ถ้าจะให้ดีต้องได้คนรู้ใจที่เป็นเพศตรงข้าม เพื่อเอาไว้ติดต่อกันและสร้างความสัมพันธ์กันต่อไป การเลือกคู่สนทนาที่ถูกใจ จะดูได้จากชื่อของเขาเข้ามาคุยภายในห้องสนทนาบ่อย ๆ แล้วเขาเข้ามาคุยกับเราเป็นประจำ เขาถามมายังไง เราก็ตอบไปตามนั้น การคุยกันส่วนมากจะคุยในเชิงจีบกัน จะชวนกันคุยไปเรื่อย ๆ ตามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของแต่ละฝ่าย คุยแต่คำหวาน ๆ ซึ่ง ๆ จะบอกรักบอกชอบกันไปเลย ตามความรู้สึกที่ได้คุยโต้ตอบกันมา ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งเล่นด้วยเขาก็จะตอบเชิงยอมรับเราเป็นแฟน เช่น ได้ซิ เราก็ยังไม่มีแฟนเลยตอนนี้ จากนั้นจะให้เบอร์โทรซึ่งกันและกัน มีการโทรศัพท์คุยกันต่อนัดเวลาเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนาต่ออีก ความรู้สึกตอนที่คุยกันในอินเทอร์เน็ต ถ้ายังไม่ได้เจอหน้ากันก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกหลังจากที่นัดเจอหน้ากันแล้ว เพราะว่าผมเคยเจอมาหลายรายแล้ว เวลานั้นนัดเจอกันบางคนคุยกันไว้หวานหยดซึ่งเหมือนน้ำผึ้งเดือน 5 แต่พอได้เจอหน้ากันต่างก็ราวฟ้ากับดินเลย ทำให้ความรู้สึกว่ารักว่าชอบเปลี่ยนแปลงไป

คือเราไปจินตนาการล่วงหน้าไว้สูงเกินไป ว่าคนนี้จะต้องน่ารักหรือสวย เพราะว่าบางคนไม่มีรูปส่งมาให้เราดู ถ้าคนไหนมีรูปส่งมาให้เราดูก็ยังพอทำให้ใจได้บ้าง

การพูดคุยกับวัยรุ่นหญิงจะต้องคุยด้วยคำพูดหวาน ๆ พุดมีครับ มีผม เพราะตัวจริงเราบ้างที่อาจจะเป็นคนไม่ค่อยสุภาพ แต่ถ้าคุยกับสาว ๆ ในอินเทอร์เน็ตจะต้องพูดให้เวอร์ที่สุด (การคุยที่มีลักษณะที่ไม่เกินตัวเอง) การคุยกับสาว ๆ ในอินเทอร์เน็ตต้องมีความดีคุยเพราะ ๆ ไว้ก่อน ถ้าเขาสนใจเรา เขาอาจจะได้ตอบหรือพิมพ์ข้อความแบบซึ่ง ๆ หวาน ๆ กลับมาหาเรา ขอให้ฝ่ายหญิงเขาตอบกลับมาหา เราก็พอใจแล้ว แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาพูดจริงหรือว่าพูดโกหกเราหรือเปล่า แต่เราจะสังเกตได้จากการที่เราโทรศัพท์ไปคุยกันถ้าเป็นคนที่ดีไม่โกหกเขาก็จะให้เบอร์โทรศัพท์จริงเรา มา แต่ถ้าคนไหนพูดโกหกก็จะให้เบอร์โทรศัพท์คนอื่นมาให้เรา เพราะเราก็เจอมากมีทั้งจริงบ้างหลอกบ้าง ช่วงนั้นจะได้เบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ มามากและเป็นความภูมิใจอย่างหนึ่งที่สามารถนำไปอวดเพื่อน ๆ ได้ ว่าเราก็แฉเหมือนกันมีเบอร์โทรศัพท์สาว ๆ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 50 เบอร์ หรือบางทีก็จับโกหกคู่สนทนาของเราได้ ตอนคุยสนทนากันอยู่ ดูได้จากข้อความที่เข้าพิมพ์โต้ตอบกลับมาหาเรา เพราะส่วนมากคนหนึ่งก็จะคุยมากกว่า 2 คนขึ้นไปอยู่แล้ว ถ้าเราถามเขาไปอย่างหนึ่งบางคนก็เอาเรื่องของอีกคนมาตอบให้เรา บางทีเกิดการสับสนเพราะคุยกันทีละหลาย ๆ คน การคุยกันภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต จะแตกต่างจากการพูดคุยในชีวิตประจำวัน การคุยกันภายในอินเทอร์เน็ตจะดูเป็นกันเองมากกว่าการคุยกันข้างนอกอินเทอร์เน็ต เพราะว่าเรามีอะไรก็จะพูดออกมาโดยที่ไม่ต้องกลัวว่าคนอื่นจะมาว่าได้ เพราะไม่มีหน้าตาของกันและกัน การคุยภายนอกอินเทอร์เน็ตจะเห็นสีหน้าท่าทางของเรา ทำให้เราไม่กล้าแสดงออกมากนัก เกร็งที่จะพูดคุยเวลาเจอกับสาว ๆ ที่เราสนใจ ข้อเสียของการคุยกันทางอินเทอร์เน็ต ก็คือบางคนอาจจะพูดโกหกกับเราก็ได้

นฤพลเล่าว่า เรื่องที่เข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนา ส่วนมากเป็นเรื่องจีบผู้หญิงเพื่อเอามาเป็นแฟน ในหัวสมองคิดแต่จะคุยกับผู้หญิงอย่างเดียว จะเริ่มต้นด้วยการถามชื่อ อายุ สถานบันการศึกษา ที่อยู่ และถามว่ามีแฟนหรือยัง ผู้หญิงบางคนก็เข้ามาชิบ (ชิบคือการเข้าไปคุยกับคู่สนทนาตัวต่อตัว) ผมเข้ามาถามผมว่ามีแฟนหรือยัง มาขอเป็นแฟนผมเลยก็มี บางครั้งผมก็เอะ ทำไมถามเร็วจัง ก็ตอบกลับไปเชิงหัวเราะ เช่น ha ha ha หรือ 5555 (คือการหัวเราะขบขัน) ถ้าเจอผู้หญิงที่ถูกใจก็จะคุยกันไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็แลกเบอร์โทรศัพท์ เบอร์เพจเจอร์ หลังจากการคุยกันภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต หลักจากนั้นก็จะมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์หรือส่งเพจหากันนัดกันว่าจะโทรศัพท์ไปหาวันไหนช่วงเวลาใด

ถ้าได้โทรศัพท์คุยกัน การคุยโทรศัพท์ก็จะแตกต่างจากการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต บางครั้งจะมีหัวข้อหรือประเด็นต่างจากการคุยกันในอินเทอร์เน็ต หรือบางทีก็เอาประเด็นที่คุยกันจากการคุยในอินเทอร์เน็ตนำมาพูดคุยกันต่อ เช่น เธอไม่มีแฟนจริงหรือ เราต้องเริ่มเจาะถามหาความจริงกันเลย หรือบางทีเราก็มักจะพูดตรง ๆ ว่าจะจีบเธอนะ ได้หรือเปล่า บ้านเธออยู่ที่ไหน ไปหาได้ไหม จะเจอกันได้หรือเปล่า ถ้าผู้หญิงคนใดเต็มใจจะเจอเราก็จะมีการนัดเจอกันในเวลาต่อมา

หลังจากการคุยกันทางอินเทอร์เน็ตก็จะมีนัดเจอกันหน้ากัน จะต้องโทรศัพท์ไปคุยกันก่อนว่าจะเจอกันได้หรือเปล่า จะถามกันว่างวันไหน ช่วงเวลาใด นัดช่วงเวลาที่มีวันว่างตรงกัน ส่วนมากนัดกันตามสถานที่ที่เป็นจุดเด่นหาได้ง่าย เช่น หน้าร้านพิซซ่าฮัท หน้าร้านไอศกรีม หน้าโรงภาพยนตร์ หรือตามห้างสรรพสินค้า โดยแต่ละฝ่ายจะบอกสัญลักษณ์ เช่น ใส่เสื้อสีอะไร ผมสั้นผมยาว แต่ละคนจะบอกจุดเด่นของตนเองไป แล้วก็ไปหากันเอาเองตามสถานที่ที่นัดเจอกัน ผมเป็นผู้ชายส่วนมากจะเป็นฝ่ายเข้าไปทักฝ่ายหญิงก่อน เช่น สวัสดีครับ น้องชื่อนี้หรือเปล่า มารอนานหรือยัง เพราะผมเป็นคนที่ไม่ชื้อ่ายอยู่แล้ว แต่ฝ่ายหญิงจะเขินอายมาก บางคนไม่กล้าคุยกับเราจะหน้าแดง แต่บางคนก็เอาเพื่อนมาด้วย 2 คน ความจริงก็คุยกันทางอินเทอร์เน็ตแบบสนิทสนมกันแล้ว พอมาเจอกันหน้ากันจะเป็นอีกแบบหนึ่งเลย ส่วนมากจะไม่ค่อยกล้าคุยกันเท่าไร ต้องนัดเจอกันบ่อย ๆ ถึงจะได้คุ้นเคยกัน หลังจากเจอหน้าตากันแล้วต่อไปจะติดต่อกันทางโทรศัพท์เป็นส่วนใหญ่ เพราะว่าการคุยโทรศัพท์ทำให้ไม่เสียเวลาได้ถามตอบกันจริง ๆ ไปเลย แต่ในการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตเป็นขั้นตอนแรกที่เราจะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเราเพื่อเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์กันเพื่อน ๆ หรือว่าคู่สนทนาที่ถูกใจ เป็นการแสวงหาบุคคลที่คิดว่าตรงตามรูปแบบที่เราคาดหวัง ถ้านัดมาเจอกันและเราไม่พอกับคนนั้น เราก็สามารถเข้าไปค้นหาคู่สนทนาคนอื่น ๆ ได้ต่อไปจนกว่าจะเจอ เพราะว่าการสนทนาคุยกันโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ง่ายต่อการรู้จักกับบุคคลอื่นมากกว่าการติดต่อโดยช่องทางอื่น ๆ ส่วนการติดต่อกันทางโทรศัพท์ก็เป็นขั้นตอนต่อไปจนถึงการนัดเจอกัน เพื่อพากันไปเที่ยว ไปกินข้าว ดูหนัง ซึ่งเป็นการคบกันแบบเปิดเผย

เรื่องที่คุยกันภายในห้องสนทนา ก็มีทั้งเรื่องที่มีสาระและเรื่องไร้สาระ ส่วนมากคุยกันแต่เรื่องไร้สาระ เช่น จีบกัน คุยเรื่องเพศตรงข้าม แปะชั้นกายแต่งกายต่าง ๆ ที่กำลังนิยม ส่วนเรื่องมีสาระก็มี เช่น เรื่องเรียน เรื่องปัญหาของแต่ละคน ฯลฯ การคุยกันส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องจีบกันมากกว่า เพราะเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นที่ได้คุยกับเพศตรงข้าม ได้ทำความรู้จักกันและกันเป็นแฟนกันในที่สุด ซึ่งเป็นความสนุก ทำให้เราเป็นคนกล้าแสดงออกมากขึ้นกล้าที่จะพูดจะคุยอย่างไม่เขินอาย ถ้าวันไหนไม่ได้เข้าไปคุยกับสาวที่เรานัดเอาไว้ ทำให้รู้สึกเหมือนว่าเราผิด

เพราะฝ่ายหญิงเขาจะต้องคอยดูชื่อของเราว่าจะออนไลน์เข้าไปเมื่อไร ก็เหมือนกันถ้าเราถูกใจใครเวลาเราเข้าไปภายในห้องสนทนาแล้วจะมองหาชื่อของผู้หญิงที่เราต้องการคุยด้วย ถ้าเขายังไม่เข้ามาเราก็จะรอจนกว่าเขาจะออนไลน์เข้ามา ถ้าวันไหนเข้าไปคุยแล้วไม่เจอชื่อของคนที่เราจะคุยด้วย ก็รู้สึกผิดหวังและทำให้บรรยากาศไม่สนุก ตรงกันข้ามถ้าเราเห็นชื่อของฝ่ายหญิงออนไลน์เข้ามาตลอด ทำให้เรารู้สึกอยากจะไปคุยเข้าไปทักทายกัน ซึ่งเป็นการสร้างสีสันของการแชท ซึ่งตรงนี้ทำให้เราคุยแล้วก็จะติดเหมือนเป็นยาเสพติด มันสนุกตรงที่ได้คุยกับเพศตรงข้าม และได้คุยกับคนที่เรารักด้วยบ่อย ๆ และถูกใจ ทำให้เราคุ่นเคยซึ่งกันและกัน ถ้าวันไหนไม่ได้เล่นทำให้เราหงุดหงิดได้ เช่น ไม่มีเงินไปเล่นอินเทอร์เน็ต ก็ต้องคิดหาทางที่จะเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตให้ได้ คือยืมเงินของเพื่อนเพื่อที่จะเอาไปเล่นอินเทอร์เน็ตก่อน เพราะบางครั้งเรานัดคู่สนทนาไว้ ก็จะต้องเข้าไปคุยให้ได้ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเราจะเป็นคนที่ไม่น่าเชื่อถือของคนสังคมในอินเทอร์เน็ต

นฤพลเล่าว่า ผมเคยมีแฟนที่สนทนาคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตมาก่อน ซึ่งเข้าไปคุยกันในห้องสนทนาที่มีชื่อว่า “ห้องหาแฟน” เริ่มแรกผมจะเป็นฝ่ายเลือกคลิกหาชื่อของผู้หญิงก่อนจะเลือกหลาย ๆ ชื่อเข้ามาคุยกัน บังเอิญคนหนึ่งชื่อเจนจะคุยได้ตอบกับผมตลอดเวลาไม่มีขาดช่วง และเป็นผู้หญิงที่คุยดีมาก คิดว่าเป็นคนที่เรียบร้อยเพราะว่าเธอเล่าให้ฟังว่าที่บ้านพ่อแม่ห้ามให้ผู้ชายโทรศัพท์ไปหา เพราะพ่อแม่ไม่ชอบให้คบ หรือให้เพื่อนผู้ชายโทรศัพท์ไปที่บ้าน และเป็นเด็กที่ไม่ค่อยเที่ยวตอนกลาง ตอนนั้นผมคิดว่าเขาจะต้องนิสัยดี เราคุยกันในเรื่องที่เราเข้าใจกัน คุยสนทนากันถูกคอกันมาก เธอเป็นคนที่สนุกสนานว่าเรื่องมีเรื่องที่จะให้คุยกันตลอด พอได้คุยกับเธอทำให้เราสบายใจรู้สึกดี จะคุยกันนานมากประมาณ 5-6 ชั่วโมง และมีการนัดเจอกันต่อภายในห้องสนทนาว่าจะมาคุยกันอีกที่วันไหน ก็มักจะนัดเวลากันไป การเข้ามาพูดคุยกันบ่อย ๆ ภายในห้องสนทนาทำให้รู้สึกผูกพันกันมีความรู้สึกที่ดี ๆ ให้ ต่อจากนั้น 3 เดือนที่ผ่านมา ที่เราคุยสนทนากันแต่ภายในห้องสนทนาจึงจะเริ่มมีการนัดเจอหน้าตากัน แต่ก่อนนั้นเธอได้ส่งรูปมาให้ผมดูแล้วซึ่งก็เป็นผู้หญิงที่น่ารักในสายตาของผม และผมก็ได้ส่งรูปของผมไปให้เธอดูซึ่งจากนั้นก็เริ่มมีการนัดเจอหน้ากัน เป็นช่วงเวลาที่ดีเริ่มต้นมากสำหรับผม การที่เราจะได้เจอผู้หญิงที่คิดว่าเข้าใจกันและเป็นห่วงเป็นใยกัน พอมาเจอตัวจริงผมคิดว่าใช่เลยตรงตามที่เราได้เห็นรูปและได้พูดคุยกัน เธอนิสัยดีมากเป็นคนร่าเริงสนุกสนาน หลังจากนั้นเราก็คบกันต่อจนถึงปัจจุบันนี้

นฤพลเล่าว่า การพูดคุยในห้องสนทนาจะต้องมีการใช้ภาษาพูด ภาษาพิมพ์ และสัญลักษณ์ คำย่อ ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นภายในกลุ่มของห้องสนทนาที่จะเข้าไปพูดคุย เพราะว่า

การคุยกันผ่านทางแชททรมจะไม่เห็นหน้าเห็นตากัน ต้องแสดงออกผ่านตัวอักษรโดยบอกความรู้สึกนึกคิดผ่านตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดขึ้นสำหรับกลุ่มคนที่เข้ามาสนทนากันภายในสื่ออินเทอร์เน็ต มีทั้งภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงตน เช่น 8: -) หมายถึงเป็นผู้หญิงตัวเล็ก :-,O-> หมายถึงเป็นผู้ชาย เป็นต้น มีทั้งภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงอาการ เช่น : -) หมายถึงยิ้มแบบปกติ ;-) ยิ้มแบบขี้นิด :- (ไม่ชอบและผิดหวังอย่างแรง หรือจะใช้พิมพ์เป็นตัวอักษร อย่างหัวเราะจะใช้พิมพ์เป็น อีอี 555 haha (หมายถึงการหัวเราะ) ฯลฯ สามารถสื่อถึงอารมณ์ของเราได้จริง ในขณะที่กำลังคุยกับคู่สนทนาของเราอยู่ ภาษาในอินเทอร์เน็ตสามารถใส่ลูกเล่น หรือว่าสีสดของตัวอักษร เช่น การทำรูปสามเหลี่ยม สีเหลี่ยม วงกลม สามารถเติมแต่งสีเส้นให้ดูสวยงามโดดเด่น น่าประทับใจตามใจของเราได้ “ผมคิดว่าภาษาที่ใช้คุยกันทางอินเทอร์เน็ต เป็นภาษาที่แปลกใหม่ทันสมัย น่าสนใจและง่ายต่อการบอกความรู้สึกนึกคิด ไม่ต้องมาพิมพ์เป็นเป็นคำพูดบอกความในใจให้เสียเวลา แค่พิมพ์สัญลักษณ์ส่งถึงกันแค่นี้รู้เรื่องกันแล้ว เหมือนกับการส่งสัญลักษณ์แบบลับให้กับคู่สนทนาของเราได้รับรู้กันภายในเฉพาะกลุ่มของคนที่เราเท่านั้น ตอนช่วงแรก ๆ ที่ผมเข้ามาแชทครั้งแรกผมก็งงกับการใช้ภาษาสัญลักษณ์ ผมจะเรียนรู้จากเพื่อนที่เคยแชทมาก่อนและได้เหตุนรูปแบบภาษาสัญลักษณ์ของคนที่เราคุยกันภายในห้องสนทนาใช้กัน ทำให้ผมสังเกตจดจำและเลียนแบบนำมาใช้ในการพูดคุยสนทนากับคนอื่นต่อไป ถ้าเราไม่รู้จักภาษาสัญลักษณ์ที่แปลกตาก็จะถามคนที่รู้จักว่าแบบนี้ไม่เข้าใจแปลกว่าอะไร ถ้าคนไหนรู้เข้าก็จะเข้ามาอธิบายให้เราฟังก็จำและเลียนแบบเอามาใช้ ภาษาในการแชทจะเป็นภาษาที่ต้องพิมพ์ให้สั้นลง เช่น ถ้าผู้ชายจะสวัสดีครับ ต้องย่อเป็น หวัดดีคับ หรือว่าเป็นยังไง ย่อเป็น เปงัยย พอให้คู่สนทนาของเราอ่านออกและเข้าใจแค่นั้นก็พอแล้ว เพราะถ้าพิมพ์คำยาว ๆ ออกไปมันเสียเวลา และไม่เป็นที่นิยมของคนที่เราเข้ามาสนทนากันภายในสื่ออินเทอร์เน็ต รูปแบบของภาษาที่ใช้คุยกันภายในห้องสนทนาจะขึ้นอยู่กับชื่อของห้องสนทนา ส่วนเรื่องที่ใช้ในการสนทนาจะขึ้นอยู่กับกลุ่มของผู้สนทนา เช่น ห้องหาแฟนก็จะใช้ภาษาสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ห้องเกย์ก็ใช้รูปแบบสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่ง เพราะว่าในแต่ละห้องสมาชิกของห้องอาจจะมีการกำหนดคำศัพท์เฉพาะของกลุ่มห้องสนทนาขึ้นมาใช้กัน และเป็นที่รู้กันภายในกลุ่มห้องสนทนานั้น ๆ “

นฤพลเล่าว่า ภาษาในอินเทอร์เน็ตน่าสนใจ และเป็นจุดเด่นที่ใช้ในการพูดคุยได้ส่วนหนึ่งเพราะภาษาสัญลักษณ์ สามารถสื่อถึงอารมณ์ของตัวเองได้จริง ๆ เช่น ฉันเป็นห่วง ฉันคิดถึง หรืออยากจะบอกรักใครสักคน ก็สามารถส่งสัญลักษณ์รูปหัวใจดวงโตสีแดงให้ เขาก็จะรู้ว่าเรารักเขา ดูแล้วทำให้มีความรู้สึกดีมีความสุขดีกว่าการพิมพ์แต่ตัวอักษร

อย่างเดียวกันจะทำให้หน้าเบื่อ ถึงแม้รูปแบบของภาษาจะไม่ถูกต้องตามหลักของเกณฑ์ของการใช้ภาษาไทย อย่างบางครั้งคนที่ไม่เคยเข้ามาแชท มานั่งดูพวกเราคุยกันก็จะไม่รู้เรื่องในการใช้ภาษาสัญลักษณ์ ว่าพิมพ์แบบผิด ๆ อย่างวัยรุ่นบางกลุ่มก็มีการดัดแปลงภาษาใหม่ ๆ ขึ้นมาคุยกันในเฉพาะกลุ่ม ซึ่งในกลุ่มของคนที่แชททั้งหลายแค่พิมพ์ให้อ่านออกและเข้าใจซึ่งกันและกันแค่นั้นพอ และจะมีการถ่ายทอดหรือว่าอธิบายภาษาสัญลักษณ์ให้กับคนที่เข้ามาพูดคุยใหม่และไม่รู้จักรูปการใช้ภาษาสัญลักษณ์ต่อ ๆ กันไปภายในกลุ่มห้องสนทนา การใช้ภาษาสัญลักษณ์พูดคุยกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่มีข้อจำกัดในการใช้ภาษา อยากจะพูดคุยอะไรก็ได้ อย่างอิสระเสรี ไม่มีใครมาควบคุม “ผมจะชอบมากเพราะว่ามันได้ปลดปล่อย เราจะพิมพ์จะดำใครก็ได้จะพิมพ์ออกไปได้เลย แต่ต้องใช้ให้ถูกกับกลุ่มเป้าหมายและใช้ได้เฉพาะการพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต”

นฤพลเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนา เพราะว่ามีเพื่อนชักชวนและพูดจูงใจให้เราต้องเข้ามาแชทให้ได้ พูดให้เราสนใจ เช่น การเข้าไปพูดคุยกันภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต สามารถจีบสาวได้ ได้เบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ จะได้มีสาว ๆ โทรศัพท์มาหาหรือว่าโทรศัพท์ไปพูดคุยกับสาว ๆ โรงเรียนนั้นโรงเรียนนี้ เข้าไปเว็บไซต์ดูรูปสาว ๆ ในเว็บเพจบางทีโชคดียิ่งจะได้แฟนเลยก็มี เราได้ฟังเพื่อนเล่าอย่างนี้ก็รู้สึกสนใจมาก อยากจะลองเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตดูบ้าง ช่วงนั้นสื่อต่าง ๆ อย่างเช่น โทรศัพท์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ก็ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก ทำให้ผมรู้สึกว่าเราลองเข้าไปศึกษาการเล่นดูก็ไม่เห็นเสียหายอะไรคิดว่าเป็นผลดี ที่ได้รู้จักการใช้เทคโนโลยีให้ทันกับเพื่อน ๆ จะได้เอาไปพูดคุยให้กันฟังได้ ที่ผมสนใจอินเทอร์เน็ต คือผมชอบเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่ได้สนใจแต่เรื่องอินเทอร์เน็ตอย่างเดียว แต่ลึกลงไปเกี่ยวกับเรื่ององค์ประกอบของคอมพิวเตอร์และการใช้งาน แต่การพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชทที่สนใจเพราะว่าการที่ได้พูดคุยกันกับเพื่อน ๆ ภายในอินเทอร์เน็ต เพราะว่าบางทีเรามีเรื่องที่ไม่สบายใจก็นำมาเล่าให้กันฟังได้รู้สึกมีความเป็นอิสระ ไม่มีผู้ปกครองเข้ามาคอยควบคุมเราได้และสังคมจะมีส่วนทำให้เราต้องกระตือรือร้นให้ก้าวตามเทคโนโลยี เพราะปัจจุบันสื่ออินเทอร์เน็ตมีส่วนในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ไม่ว่าจะเป็นซื้อของ เข้าห้องสมุด หรือว่าการค้นคว้าหาความรู้ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบันจะต้องศึกษาหาความรู้เอาไว้ เพราะในอนาคตเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนรู้มาก จะได้เป็นคนไม่ตกยุคสามารถรู้จักใช้เทคโนโลยีได้ ซึ่งนำไปพูดคุยกับคนอื่นได้และเข้ากับสังคมเพื่อนของเรา

ถ้าเราไม่รู้จักเลยก็ยังไม่อยู่ เพื่อนอาจจะมองว่าเราเซย์ได้ก็เพราะเราไม่สามารถพูดคุยกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มได้ถ้าเราไม่มีความรู้ในเรื่องการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตหรือว่าการใช้เทคโนโลยี

นฤพลเล่าว่า นอกจากการเล่นอินเทอร์เน็ตก็มีกิจกรรมอื่นที่นฤพลสนใจ เช่น การเล่นกีฬาโดยเฉพาะบาสเกตบอล ซึ่งนฤพลเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของโรงเรียน เหตุที่ทำให้นฤพลเข้ามาเล่นบาสเกตบอลเพราะว่า “ตอนนั้นผมจะตัวเตี้ยมาก จะไปเล่นกีฬาอื่น ๆ ก็ไม่ชอบ และผมก็ไม่ถนัด แต่การเล่นบาสเกตบอลผมมีแบบอย่าง เพราะดูจากรุ่นพี่คนหนึ่งซึ่งผมจะประทับใจในตัวเขามากเพราะว่าเขาเล่นบาสเกตบอลเก่ง ก็เลยจะเอาตามแบบของรุ่นพี่พยายามตีมนมมาก ๆ และก็ออกกำลังกายเพราะว่าการเล่นกีฬาก็มีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่เล่นกีฬาเสร็จก็ทำให้เราเหนื่อยมาก พอกลับถึงบ้านก็อาบน้ำเข้านอนเลยไม่ได้ทำอะไรแล้ว แต่ข้อเสียของการเล่นกีฬาเป็นทีม คือบางคนจะไม่ให้ความสามัคคีในการเล่น เพราะว่าบางคนจะไม่ยอมส่งลูกบาสเกตบอลให้เรา ทั้งที่มันมีโอกาสที่จะชู้ต เพื่อนไม่เข้าใจทำให้เราหงุดหงิดได้ เหมือนเราลงไปวิ่งเล่นในสนามคนเดียว นอกจากชอบเล่นกีฬาผมชอบฟังเพลงหรือว่าไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เช่น เที่ยวรถ การเที่ยวจะไปไม่บ่อยจะต้องมีเงินเก็บให้มาก ถึงจะไปเที่ยว ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ ผมคิดว่าจะแตกต่างจากการเซท เช่น การไปเที่ยวรถซึ่งได้ความสนุกอีกรูปแบบหนึ่งคือได้ไปกับเพื่อน ๆ สถานที่เรียนด้วยกันมา และจะมีการดื่มเหล้าบ้างเพื่อเข้าสังคม เราไม่ดื่มเหล้าก็ได้ แต่ว่าเราไปเที่ยวทั้งที่เพื่อนก็ดื่มกัน เราก็อยากรู้อยากลองว่าเวลาดื่มเหล้าเข้าไปแล้วจะมีความรู้สึกอย่างไรในตอนเมา แต่ว่าเรารู้ถึงคุณโทษดีแล้วเพราะเราเรียนหนังสือมาตลอด แต่ว่าสิ่งที่เราดื่มบางทีอาจจะไม่มีผลหรือปฏิกิริยาร้ายแรง ไม่ใช่ว่าเพื่อนชวนแต่เราอยากลองดื่มเหล้าเองว่ายังเป็นอย่างไร”

การเที่ยวรถกับการเซทจะแตกต่างกัน คือการเที่ยวรถจะเสี่ยงต่อการทำอะไรที่เสียหายมากกว่าการเซท การเที่ยวรถมีสิ่งที่ยั่วยุทธทางอารมณ์เพราะว่าต้องมีการดื่มเหล้าหลังจากเมาได้ที่ เหล้าจะมากกระตุ้นจิตใจได้สำนึกให้เราเกิดความรู้สึกอารมณ์ทางเพศอยากจะพาผู้หญิงไปนอนด้วย ไปมีเพศสัมพันธ์กัน เพราะว่าปัจจุบันผมถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับวัยรุ่นชาย แต่เราก็ต้องมีการป้องกันตัวเองเวลาพาผู้หญิงไปนอนด้วย เพราะว่าผู้หญิงที่เขาไปนอนกับเราได้เขาก็ต้องผ่านผู้ชายมาบ้างเหมือนกัน ส่วนใหญ่ผู้หญิงประเภทนี้จะสนใจในตัวผู้ชายที่แต่งตัวดี หน้าตาดี มีเงิน และพึงพอใจกันทั้งสองฝ่าย แต่ช่วงเวลาในขณะนั้นเราไม่ได้คิดว่ามันดีไม่ดีคิดแต่เอาชนะเพื่อนให้ได้ว่าไปเที่ยวทั้งที่ที่ต้องได้สาวกลับมาบ้าง และเราต้องการแค่อยากทำตามความรู้สึกเพราะว่าความคึกคะนองพาเราไป คือเสี่ยงต่อการกระทำในพฤติกรรมที่ไม่ดีมากกว่าการเซท การเซทจะดีกว่าเพราะว่าการเซทไม่ได้มีอบายมุข

ที่ล่อแหลมมากนัก ยังมีบางสิ่งบางอย่างมากล้นเพราะว่าเราก็แค่ได้คุยผ่านทางคอมพิวเตอร์ ยังมีความรู้สึกยับยั้งชั่งใจได้

การเข้ามาคุยกับเพื่อนภายในห้องสนทนา บางครั้งเราเจอคนที่เข้าใจเรา มีการพูดปลอบใจในเวลาที่เรามีปัญหาที่เครียด ๆ ไม่สบายใจ บางครั้งเราเจอคนที่มีความรู้สึกหรือว่ามีปัญหาคล้ายกับเรา ทำให้สามารถพูดคุยปรึกษาหารือกันได้ ช่วยให้เกิดความสบายใจได้ส่วนหนึ่ง พอได้เข้ามาระบายออกและพูดคุยกันก็ทำให้เรารู้สึกดีขึ้น

นฤพลมีความเห็นว่า การที่วัยรุ่นส่วนใหญ่เข้ามาแชทกัน ภายในสังคมอินเทอร์เน็ต เพราะว่าบางคนอาจจะไม่มีเพื่อนที่รู้ใจ รู้สึกเหงา ว้าเหว่ เลยเข้ามาแชทเพื่อหาเพื่อนแก้เหงา ให้เวลาผ่านไปวัน ๆ บางคนอาจจะมีความไม่สามารถปรึกษาผู้ปกครอง หรือว่าเพื่อนสนิทได้ก็นำมาปรึกษาพูดคุยให้กันฟัง เพราะว่าบางเรื่องอาจจะเป็นเรื่องที่น่าอายหรือว่าเป็นเรื่องที่ถูกผู้ปกครองคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับวัยรุ่น พวกเราจึงต้องการหาที่ระบายและต้องการคนเห็นใจให้ความรัก และคอยปลอบใจกัน ไม่ใช่ว่ามีแต่การซ้ำเติม เหมือนกับสังคมในชีวิตประจำวัน ภายในห้องสนทนายังเป็นสถานที่ ที่วัยรุ่นสามารถแสดงออกได้อย่างอิสระ ในเรื่องที่ตนเองสนใจหรือว่าต้องการ "อย่างผมถ้าต้องการจะตะโกนบอกรักใคร่กลางถนนเสียงดัง ๆ ซึ่งเราทำแบบนี้ในชีวิตจริงไม่ได้ เพราะจะต้องมีคนมามองเราว่าไม่เป็นโรคประสาทก็บ้า แต่ว่าสังคมในอินเทอร์เน็ตหรือภายในห้องสนทนา สามารถทำได้ตามใจของเรา เช่น จะบอกรักใคร่กลางห้องสนทนาใหญ่ ที่มีคนเข้ามาคุยกันเป็นร้อยก็ไม่มีใครมาว่าได้ มีแต่คนเข้ามาถามเราว่ารักใคร่เธอ คนนั้นคงโชคดีนะ" วัยรุ่นบางคนมีความภูมิใจที่สังคมอินเทอร์เน็ต ได้ให้โอกาสเขาสามารถเป็นผู้นำของคนอื่น ๆ ได้ เช่น ได้เป็นหัวหน้าห้องของห้องสนทนา ซึ่งมีอำนาจในการปกครองสมาชิก ถ้าใครทำผิดก็ลงโทษได้ แต่สังคมภายนอกหรือว่าชีวิตจริงเขาไม่มีสิทธิที่จะทำแบบนี้ได้ ทำให้เขาพอใจที่จะเข้าไปแสดงตัวตนในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากใครที่เป็นหัวหน้าห้อง สมาชิกภายในห้องสนทนาจึงจะให้ความสนใจอยากคุยด้วย เพราะมองว่าใครได้เป็นหัวหน้าห้องจะเป็นคนที่เก่ง มีความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตมากกว่าผู้อื่น วัยรุ่นส่วนใหญ่ที่เข้ามาแชทผมคิดว่ามันเป็นค่านิยม เหมือนกับการพกพกเพชร มือถือ หรือว่าการแต่งกายที่ตามสมัยวัยรุ่นจะมีไว้เพื่อประดับเอาไว้รอดเพื่อนเพื่อให้ดูเป็นคนทันสมัย

นฤพลมีความเห็นว่า โลกในอินเทอร์เน็ตไม่ใช่โลกที่เพ้อฝัน แต่เป็นโลกแห่งจินตนาการ เพราะว่าคนเรามีความคิดในการจินตนาการที่แตกต่างกัน เราสามารถเข้ามาแสดงออกตามความคิดของตนเองได้อย่างเกินขอบเขต คิดยังไงก็แสดงออกไปอย่างนั้นได้ ในโลกอินเทอร์เน็ตสมาชิกมีการยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน ถ้าทุกคนยอมรับ

ความคิดของเราจะถือว่าดีมาก รู้สึกว่าภูมิใจที่มีคนคอยฟังคอยพูดด้วย เราสามารถปลดปล่อยความคิดและอารมณ์ได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องมีใครมาคอยควบคุม

แต่บางครั้งในโลกอินเทอร์เน็ตจะไม่มีใครคอยยอมรับความคิดเห็นหรือว่าการแสดงออกของเรา เพราะว่าในโลกอินเทอร์เน็ตเราก็แสดงออกเป็นตัวเราได้แต่ว่าต้องมีขอบเขต มีกฎระเบียบ เพราะว่าเรามีผู้ปกครองพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่คอยกำหนดขอบเขตหรือว่าควบคุมความประพฤติในการแสดงออก เราก็ต้องแสดงออกให้ถูกต้องตามกฎหมายและกาลเทศะ ถึงแม้ว่าบางเรื่องที่เราแสดงออกมาจะขัดต่อความรู้สึกนึกคิดของเรา แต่เราจำเป็นต้องแสดงออกหรือว่าประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องและดีไว้ก่อน ในสังคมอินเทอร์เน็ตเรา

รายที่ 2 ชุศักดิ์ ใจงาม

นายชุศักดิ์ อายุ 18 ปี ศึกษาอยู่วิทยาลัยเทคนิคเชียงราย ชั้น ปวส. ปีที่ 1 ปัจจุบันพักอยู่กับพ่อแม่และมีญาติ ๆ อาศัยรวมอยู่รวมทั้งหมด 8 คน พ่อมีอาชีพเปิดตู้ซ่อมรถยนต์ เครื่องยนต์รถยนต์ แม่เป็นแม่บ้านคอยดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน ถ้าวันเป็นวันหยุดเรียนหรือว่างจากการเรียน ชุศักดิ์ก็จะช่วยพ่อทำงานที่ตู้ซ่อมรถยนต์เพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อได้ส่วนหนึ่ง เพราะชุศักดิ์เป็นคนที่ชอบเรื่องรถอยู่แล้วชอบซ่อมเครื่องยนต์ ชุศักดิ์เป็นลูกชายคนเดียวพ่อแม่จึงค่อนข้างจะตามใจและหวังเป็นพิเศษ ชุศักดิ์เล่าว่า “ถ้าวันไหนกลับบ้านดึกหรือว่าไปไหนเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้บอกพ่อกับแม่ไว้ พ่อก็จะเพจเรียกให้กลับบ้านหรือให้โทรกลับบ้านว่าอยู่ที่ไหน ส่วนเพจเจอร์พ่อซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดและผมก็กำลังอยากได้พอดี เคยขอให้พ่อซื้อให้หลายครั้งแต่พ่อก็บอกว่ายังไม่ถึงเวลาให้อยู่ชั้น ปวส. ก่อนแล้วพ่อจะซื้อให้ พ่อเป็นคนออกค่าบริการรายเดือนให้เดือนละ 315 บาท พ่อเป็นคนค่อนข้างใจดีแต่ก็ต้องมีเหตุผลมาพูดคุยกัน เวลาที่จะเข้ามาขอให้พ่อซื้ออะไรให้สักอย่างจะต้องมีข้อต่อรองกัน เพราะกว่าจะได้เพจเจอร์ผมก็ต้องตั้งใจเรียนให้ได้เกรดเฉลี่ย 2.5 ขึ้นไปก่อนถึงจะได้เพจเจอร์ ส่วนแม่เป็นคนใจดีมากไม่ค่อยพูด แต่ก็มีอาการดกเตี้นในเรื่องการเรียน การคบเพื่อน และก็เรื่องเที่ยว แต่เวลาขออะไรจากแม่ แม่จะให้ไปถามพ่อดูก่อนและให้พ่อเป็นคนตัดสินใจ การมีอุปกรณ์สื่อสารติดตัว ผมคิดว่าดีสำหรับตัวเราถ้าเกิดเราหลงกับเพื่อน ๆ เพื่อนสามารถพามาหาเราได้ ส่วนข้อเสียบางครั้งยังไม่อยากกลับบ้าน พ่อแม่จะเพจมาเรียกให้กลับบ้าน เราก็ต้องกลับหรือต้องโทรรายงานว่าตอนนี้เราอยู่ที่ไหนกำลังทำอะไรไม่ค่อยอิสระ ตอนผมยังไม่มีเพจเจอร์ผมก็อยากได้เพจเจอร์มาก ๆ เลย เพราะผมเห็นเพื่อนบางคนของผมที่โรงเรียนมีใช้กัน ทำให้ดูดีดูเท่และเป็นค่านิยมของวัยรุ่นในปัจจุบันถ้าใครมีเพจเจอร์หรือ

โทรศัพท์มือถือจะดูมีรสนิยม แต่ตอนนี้ผมมีเพจเจอร์แล้วผมก็รู้สึกเฉย ๆ" ชูศักดิ์ได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือนเดือนละ 1,700 บาท แบ่งเป็นค่าน้ำมันรถเพื่อเดินทางไปโรงเรียน เพราะชูศักดิ์จะให้รถจักรยานยนต์ไปโรงเรียน และค่ากินข้าวที่โรงเรียนมื้อเช้าและมื้อเที่ยงไม่เกิน 30 บาท ส่วนอุปกรณ์การเรียนหนังสือจะขอเงินจากผู้ปกครองซื้ออีกต่างหาก ค่าใช้จ่ายของชูศักดิ์ใช้วันละ 100 บาท ซึ่งบางวันก็มีเงินเหลือเก็บบ้างเพื่อเก็บออมไว้ซื้อของที่อยากได้

ชูศักดิ์เล่าว่า เริ่มเข้ามาสนใจเล่นคอมพิวเตอร์มาได้ 6 ปี ตั้งแต่ตอนเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ช่วงนั้นได้เรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ที่โรงเรียนก็มีอาจารย์มาสอนใช้ดอสและโปรแกรมเบื้องต้นทั่วไป ตอนนั้นผมจะใช้คอมพิวเตอร์ในการเล่นเกมมากกว่า ไม่ค่อยได้สนใจในเรื่องการใช้งานมาก พอเข้ามาเรียนที่เทคนิคชั้นปวช. เริ่มมีอินเทอร์เน็ตเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะว่าต้องใช้ในการหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต เพื่อนำไปส่งอาจารย์ เป็นแต่การหาข้อมูลเพื่อทำรายงาน และมีเช็คอีเมลล์ส่งอีเมลล์บ้าง ต่อมาเมื่อสนิทในกลุ่มมาคุยถึงเรื่องแฟนทางเน็ต ผมก็สงสัยว่าเพื่อนเขามีแฟนทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างไร ก็เลยถามเพื่อน เพื่อนก็เล่าให้ฟังว่ามีโปรแกรมที่ใช้ติดต่อสื่อสารพูดคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตหรือที่เรียนกันว่า "แชท" ทำให้ผมสนใจที่จะเข้าไปเล่นบ้าง เพื่อที่จะได้แฟนทางเน็ตและจะเอาไฉ่คุยกับสาว ๆ ในช่วงแรกเพื่อนก็เป็นคนแนะนำก่อนว่าเล่นยังไงใช้โปรแกรมไหนเข้ายังไง ใส่อะไรยังไง เพื่อนก็จะบอกเราก็ตกลงกันไปร้านอินเทอร์เน็ตที่อยู่ตรงข้างกับวิทยาลัย เพราะช่วงนั้นที่โรงเรียนก็ไม่ค่อยให้เด็กเข้าไปใช้ห้องคอมพิวเตอร์ จะได้ใช้ก็ตอนเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ เราก็ต้องออกไปหาเล่นเองตามร้าน พอเล่น ๆ ไปทำให้เราสนใจมากที่จะใช้อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะการแชทผ่านโปรแกรมเพิร์ช ผมจะใช้คอมพิวเตอร์ได้ดีถ้าเปรียบเทียบกับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกันเพราะผมจะไปเรียนคอมพิวเตอร์ด้านฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์เพิ่มเติมที่ กศน. ด้วยตัวเองในช่วงวันเสาร์และอาทิตย์วันละประมาณ 2 ชั่วโมง เพราะมีความสนใจทางด้านคอมพิวเตอร์และเป็นช่วงที่คนกำลังเริ่มให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีกันมากขึ้น

ชูศักดิ์เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตตอนช่วงเย็นหลังเลิกเรียนแล้ว หรือว่าช่วงเวลาที่ว่างจากการเรียนหนังสือ จะเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตทุกวันและเล่นที่ร้านมากกว่าที่บ้าน เพราะว่าที่บ้านพ่อกับแม่ชอบว่าเวลาผมเล่นอินเทอร์เน็ตจะเล่นนาน และที่บ้านมีโทรศัพท์เบอร์เดียวเวลาใครโทรมาที่บ้านก็จะโทรไม่ติด แต่ถ้าเราเล่นที่ร้านไม่มีใครมาคอยกวนใจเราเล่นได้ตามสบายกี่ชั่วโมงก็ได้แล้วแต่เรามีเงินมากแค่ไหน แต่ถ้าวันไหนเล่นนานเกินไปพ่อก็จะเพิกมาเรียกให้กลับบ้าน ผมจะเข้าไปคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตบ่อยมาก เพราะว่าช่วงนั้นเพื่อน ๆ จะนิยมกันในกลุ่มถือเป็นคนนิยมของกลุ่มเลยก็ว่าได้ ผมจะเล่นเพื่อนคลายเครียดและ

หาเพื่อนใหม่ จีบสาวทางอินเทอร์เน็ต คุยกับสาว ๆ เพื่อฟลักจะได้แฟนทางเน็ต ตอนแรกที่ผมเล่นก็คือมีเพื่อนมาชักชวนให้เข้ามาเล่น เพราะว่าตอนแรกเห็นเพื่อนที่โรงเรียนเล่นกันเอามาคุยกันเรื่องทางห้องสนทนาว่าห้องไหนมีสาวมาก เราก็อยากรู้ก็เลยลองเล่นบ้าง แต่พอได้เล่นคราวนี้ก็ทำให้เราติดเลยอम्मเลย วันไหนไม่มีเวลาจริงถ้าไม่ได้เล่นจะรู้สึกหงุดหงิดและช่วงที่เล่นใหม่ ๆ จะเข้ามาเล่นตลอดหลังจากเลิกเรียนแล้วจะนัดเพื่อนทางเน็ตไว้ว่าเข้ามาคุยกันก็เฝ้ารอกันดั่งใจไว้ล่วงหน้า เหมือนเรานัดเพื่อนไว้แล้วเราต้องไปให้ได้ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเขาก็จะคอยเรา

สุดท้ายแล้วที่ ช่วงที่เล่นอินเทอร์เน็ตใหม่ ๆ จะเข้าไปนั่งเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตที่ใกล้กับสถาบันการศึกษา เพราะว่าช่วงนั้นที่บ้านก็ไม่มีคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ที่บ้านจะมาซื้อทีหลังตอนผมอยู่ปี 3 เพราะผมกำลังจะขึ้นไปเรียนต่อชั้นปวส.ทางด้านคอมพิวเตอร์ เพราะว่าผมขอพ่อซื้อให้ซึ่งผมสนใจที่จะเรียนทางด้านคอมพิวเตอร์อยู่แล้ว จึงจำเป็นจะต้องมีคอมพิวเตอร์ที่บ้านเพราะจะต้องเอาไว้เขียนโปรแกรม ทำรายงานต่าง ๆ แต่ถ้าเราไม่มีคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้าน ก็ไปใช้ของโรงเรียนก็ได้แต่ผมก็ต้องกลับบ้านดึก พ่อก็เลยตัดสินใจซื้อให้ผม แต่ตอนที่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตที่ร้านบริการใหม่ ๆ จะมีเพื่อน ๆ มาชวนกันไปเป็นกลุ่มก่อน อย่างต่ำก็ต้องมา 2 คนขึ้นไป ถ้ามาเล่นคนเดียวรู้สึกอายนิด ๆ เพราะเรายังเล่นไม่ค่อยเก่งจะต้องมีเพื่อนมาช่วยกันคิดช่วยกันพิมพ์ กลุ่มเพื่อนที่มาด้วยกันก็เป็นเพื่อนสนิทเป็นกลุ่มที่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน กลุ่มเพื่อนที่มาด้วยกันเวลาทำอะไรก็จะทำเหมือนกัน จะชอบก็ชอบเหมือนกันไม่ชอบก็ไม่ชอบเหมือนกัน ถ้าไม่ทำตามเพื่อนก็จะเข้ากลุ่มเพื่อนของไม่ได้ ทำให้คุยกันไม่รู้เรื่องอย่างเพื่อนเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตกันหมด เขาก็พัฒนาไปไกลกว่าเรา ทำให้เราเป็นคนที่ไม่ทันสมัยตามเพื่อนไม่ทันก็จะคุยกับเพื่อนไม่รู้เรื่อง ตอนเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ตตอนแรกก็ดูคนที่เขาเข้ามานั่งเล่นในร้านก่อน ก็น่าสนใจเพราะว่าแต่ละคนสายตาจะจ้องจับแต่ตัวหนังสือและสัญลักษณ์ที่มีการพิมพ์โต้ตอบกันไปมา ผมก็เลยลองเล่นบ้าง แรก ๆ เพื่อนก็จะสอนให้รู้จักวิธีการเล่นว่าเขาห้องสนทนาอย่างไร สอนการเข้าไปคุยกับคู่สนทนาว่าให้ดูที่ชื่อ และเข้าไปคุยได้เลย บางทีถ้าเราไม่รู้จะอะไรก็ไปถามเจ้าของร้าน เจ้าของร้านจะเป็นคนสอนจะทำให้เราดูก่อน ก็ดูไว้และจำมาจากเจ้าของร้าน ได้ความรู้ตรงนี้ด้วย แล้วนำกลับมาลองทำดู ลองผิดลองถูกไปก่อน นานไปก็ชำนาญเอง และนำไปสอนให้กับเพื่อนของเราที่เขาไม่รู้อีกทีหรือสอนให้กับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตที่เขาไม่รู้ เพราะจะมีการแชร์ความรู้กันในเรื่องที่เราคุยกัน ตอนนั้นที่บ้านมีแค่คอมพิวเตอร์แต่ไม่ได้ติดตั้งอินเทอร์เน็ตเพราะว่าคิดดูแล้วมานั่งเล่นที่ร้านจะถูกกว่าที่เราซื้อมาติดเองที่บ้าน เพราะเวลาไปเล่นที่ร้านอย่างต่ำก็

เล่นแค่ 1-2 ชั่วโมงเอง ค่าใช้จ่ายก็ตกชั่วโมงละ 10 บาท และผมก็เป็นนักศึกษาด้วย เพราะว่านักศึกษาเขาจะคิดราคาแค่คนละ 10 บาท แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่ ก็คิด 15 – 30 บาท แล้วแต่ร้าน ผมคิดว่าแพงเหมือนกัน แต่ผมจะเก็บจากค่าขนมเอามาจ่ายค่าอินเทอร์เน็ต คือ วันหนึ่งผมก็จะใช้จ่ายในการกินไม่มากเท่าไร เหลือผมได้เงินวันละ 100 บาท ไปโรงเรียนก็กินข้าวแค่ 20 - 30 บาท ข้าวเช้า ข้าวเที่ยงมื้อละ 10 บาท ค่าขนมกินอย่างมากที่สุดก็ไม่ถึง 15 บาท ผมเป็นคนกินน้อย เงินที่เหลือผมก็เอามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ต แต่ความรู้สึกของผมอยากจะมานั่งเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ต จะดีกว่าเพราะว่าอิสระดีจากพ่อแม่ อีกอย่างเวลามาเล่นตามร้านทำให้รู้จักกับเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตด้วย เจ้าของร้านเขาจะจำเราได้ การที่เรารู้จักเจ้าของร้านก็ดีส่วนหนึ่งดีในแง่ที่ได้ส่วนลด มีการเพิ่มเวลาให้ ถ้าเกิดเราเล่นเกิน 1 ชั่วโมง 15 นาที เจ้าของร้านก็จะคิดเงินให้เป็น 1 ชั่วโมง เราก็จะได้สิทธิพิเศษตรงนี้ ส่วนมากผมจะเล่นที่ร้านประจำของผมแถววิทยาลัย เพราะว่าใกล้กับโรงเรียนเวลาผมว่างจากการเรียนผมก็เดินมาเล่นได้สะดวก ผมเลือกร้านอินเทอร์เน็ตที่มีความเร็วของเครื่องสูงและความสมบูรณ์ของคอมพิวเตอร์ ถ้าบางร้านเครื่องไม่ค่อยสมบูรณ์ เช่น จอไม่ค่อยดี เครื่องก็ช้า ก็ทำให้เราเล่นแล้วเสียอารมณ์

ชุดักดีเล่าว่า เวลาผมแชทอยู่กับคู่สนทนา ผมก็จะเปิดเว็บไซต์ไปด้วยและเว็บที่ชอบเข้าไปดูข้อมูลที่สนใจก็จะเป็นเว็บที่เกี่ยวกับเรื่องรถ เรื่องคอมพิวเตอร์ด้านฮาร์ดแวร์ซอฟต์แวร์ จะเข้าเว็บที่มีข้อมูลมาก ๆ เช่น สงเพจ สงเมล์ มีเพลงให้ฟัง และเว็บไซต์ที่มีพวกบันเทิง บางทีก็จะไปเว็บที่มีรูปภาพที่ค่อนข้างจะโป๊บ้าง เพราะว่าผมเป็นผู้ชายก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา และในเฟิร์ชจะมีการส่งเว็บไซต์ไปเข้าหากัน เรียกว่าการส่ง MSP (เป็นการส่งข้อมูลเข้าหากันโดยตัวต่อตัวในขณะที่เรากำลังสนทนาอยู่) แบบส่งข้อความเข้าไปหากัน มีชื่อเว็บไซต์ให้มีคำอธิบายว่าเป็นเว็บประเภทโป๊ ก็จะรู้กันในหมู่พวกผู้ชาย แล้วก็นำมาคุยกันว่าจะได้เห็นรูปนั้นรูปนี้รึยัง จะเอามาวิจารณ์กันภายในกลุ่มที่สนทนาในเรื่องที่สนใจเหมือนกันก็สนุกดี เป็นสื่อที่ทำให้ได้หลายอย่างในเวลาเดียวกันได้ ทำให้เราอยากรู้ อยากลองก็ต้องเข้าไปดูกัน เป็นธรรมชาติของวัยรุ่นชายก็ต้องมีบ้างที่ต้องดูภาพโป๊หรือพูดคุยกันในเรื่องเพศ

ชุดักดีชอบที่จะเข้าไปแชทกับเพื่อน ๆ ผ่านโปรแกรมเฟิร์ชมากเพราะเฟิร์ชเป็นโปรแกรมที่วัยรุ่นทุกคนที่เล่นอินเทอร์เน็ตจะรู้จัก “เป็นโปรแกรมแรกที่ผมรู้จักเพราะแต่ละร้านจะมีแต่โปรแกรมนี้ ทุกคนจะเล่นแต่เฟิร์ชและเพื่อนของเราเล่นอยู่ก่อนแล้ว ถ้าเราพาเพื่อนไปเล่นอีกก็จะแนะนำให้เล่นเฟิร์ชอีก จะมีการบอกต่อ ๆ กันไป และเฟิร์ชก็ใช้งานง่าย แต่ถ้าเป็นเอ็มไออาร์ซีค่อนข้างจะใช้งานยากเพราะแตกต่างกัน ส่วนมากพวกที่ใช้เอ็มไออาร์ซีจะเป็นพวกที่ชำนาญแล้วที่ผมชอบแชทกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตเพราะว่าต้องการหาเพื่อนแก้เหงา”

ชูศักดิ์เล่าว่า สนใจในการเข้ามาคุยกันทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่าเป็นการคุยกันถึงเรื่องของวัยรุ่นด้วยกัน เข้ามาปรึกษาเวลาเรามีปัญหา หรือมีเรื่องที่เราไม่สบายใจจะมีคนให้ความเห็นเรา เป็นการใช้คำที่สนุก ๆ พวกเราก็เข้าใจกันในเรื่องที่เรามีปัญหาคล้ายกัน ช่วยทำให้เราคลายเครียดไปในตัว ส่วนมากก็จะเป็นเรื่องอกหัก จีบผู้หญิงไม่ได้ เรื่องการเรียน ฯลฯ การคุยกันระหว่างเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตและเพื่อนนอกอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างกัน เพราะการคุยกันภายในอินเทอร์เน็ต ทำให้เรากล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด เพราะไม่เห็นหน้ากันและกันจะพูดยังไงก็ได้ แต่ถ้าเกิดมาพูดกันตัวต่อตัวทำให้ผมมีความรู้สึกว่ายายเพราะตัวจริงผมเป็นคนค่อนข้างขี้อายอยู่แล้วไม่กล้าพูดไม่กล้าที่จะจีบสาว ผมคิดว่าเป็นนิสัยของคนบางคนเป็นคนขี้อายเมื่อมาใช้สื่อตรงนี้ทำให้กล้าแสดงออกมากขึ้น ทำให้พัฒนาบุคลิกของเราไปในตัว เพราะไม่เห็นหน้ากัน ขนาดไม่รู้จักกันมาก่อนก็สามารถคุยกันได้ รู้จักกันได้ง่ายกว่าในโลกภายนอกอินเทอร์เน็ต

ชูศักดิ์เล่าว่า เรื่องที่ใช้คุยกันส่วนมากภายในห้องสนทนาตอนแรกก็จะเป็นการแนะนำข้อมูลส่วนตัวของแต่ละฝ่ายก่อน เช่น หวัดดีครับ ชื่ออะไรครับ เรียนที่ไหน เล่นเน็ตแถวไหน อายุเท่าไร บ้านอยู่ไหน ฯลฯ แต่ถ้าเกิดเวลาใครมีเรื่องเครียด ๆ ก็จะมาเล่าให้กันฟัง ช่วยออกความเห็นให้กันบ้างหรือแนะนำกัน แล้วก็ถามว่าเดี๋ยวนี้เล่นอยู่ที่ไหน ไปเที่ยวหาได้ไหม แต่เรื่องที่ผมชอบนำมาคุยกันทางอินเทอร์เน็ต ก็จะเป็นเรื่องที่พูดคุยกันแล้วสนุก ไม่ทำให้เครียด เช่น เรื่องตลก จีบกันบ้าง หาแฟน หาเพื่อน เรื่องการศึกษา หรือเรื่องทั่ว ๆ ไป แต่ส่วนมากจะคุยกันเรื่องแฟนกันมากกว่าหรือว่าจีบกัน การคุยกันเรื่องแฟนหรือว่าจีบกันทางอินเทอร์เน็ต ทำให้เราไม่อายกัน เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผมกล้าแสดงออกทางหนึ่ง หรือถ้าใครมีปัญหาอะไรก็เอามาพูดให้กันฟัง คุยให้กันฟัง มีการปรึกษา ปรึกษาแล้วช่วยกันแนะนำแก้ไขให้คนที่เขามีปัญหารู้สึกสบายใจขึ้น

ชูศักดิ์ให้ความเห็นว่า การคุยกันผู้หญิงและผู้ชายจะแตกต่างกันในเรื่องที่จะคุย ส่วนมากวัยรุ่นชายคุยกับวัยรุ่นหญิง การแชทจะแตกต่างกัน ผู้ชายจะคิดไปอย่างหนึ่งส่วนมากจะคิดในทำนองด้านเพศเป็นหลักแต่ผู้หญิงจะคิดไปอย่างหนึ่ง วัยรุ่นชายส่วนใหญ่จะเข้ามาแชทเพื่อหาแฟน คุยกับผู้หญิงมากกว่าการคุยกับผู้ชายด้วยกัน จะคุยกับคนภายในห้องสนทนาที่เราเข้าประจำแล้วก็จะจีบมาเป็นแฟนกัน แต่ผู้หญิงจะคิดแบบหาเพื่อนมากกว่า ผมตอนเล่นใหม่ ๆ จะหวังมากเลยครับว่าจะได้แฟนทางอินเทอร์เน็ต ถ้าผู้ชายจะคุยแบบหาเพื่อนมีส่วนน้อยมาก อย่างน้อยก็ต้องคุยในทำนองจีบผู้หญิง

วัยรุ่นชายคุยกับวัยรุ่นชายถ้าเป็นผมส่วนมากจะคุยกันเรื่องเพื่อน หรือคุยกันเรื่องประสบการณ์ทางเพศ ไม่อย่างนั้นก็เรื่องผู้หญิง ตอนนี้เราจับคนนี้อยู่คนนี้ได้ไหมคนนั้นได้ไหม นายคิดว่าเป็นยังไง สเปกแบบนั้นนะนายว่าไงดีไหมอ้วนไปหรือเปล่านั้นมีการปรึกษากันหรือให้คำแนะนำให้การจับผู้หญิง หรือเรื่องการเล่นอินเทอร์เน็ตว่าตอนนี้มีโปรแกรมอะไรใหม่ ๆ เข้ามาบ้างวิธีการแก้งกันทางอินเทอร์เน็ต ส่วนมากผู้ชายจะชอบศึกษาโปรแกรมเกี่ยวกับการยิงคู่สนทนาที่ตนเองไม่ชอบผ่านอินเทอร์เน็ตก็จะเอามาบอกมาสอนกันถึงวิธีการเล่นอินเทอร์เน็ต และบางที่เวลาเล่นไปก็มีการก่อกวนกันไปในตัวด้วย อย่างพวกผู้ชายที่เล่นกันเก่ง ๆ จะมีการก่อกวนคนที่เราไม่ชอบ อย่างพวกที่ชอบมาโฆษณาห้องของตัวเอง ทำให้เรารำคาญเวลาเราคุยอยู่กับคนอื่นเราก็ยิ่งให้หลุดออกจากออกไปเลย ส่วนมากพวกเจ้าของห้องจะเก่งในเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าคุยกับผู้ชายด้วยกันจะต้องเป็นเพื่อนที่สนิทกันถึงจะคุยให้กันฟังได้

วัยรุ่นชายคุยกับวัยรุ่นหญิง ก็คุยกันในเชิงจีบกันมากกว่ามีการใช้คำพูดเพราะ ๆ ใช้คำสุภาพอ่อนหวาน มีการส่งสัญลักษณ์หรือรูปที่สื่อความหมายว่าเราชอบเขานะ รู้สึกดี ๆ กับเขา อย่างผมจะคุยแบบดีสนิทไว้ก่อนก็คุยกันในแนวจีบกันอย่างเดียว แล้วก็จะถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของเขา ว่าชื่ออะไร เรียนที่ไหน อายุเท่าไร บ้านอยู่แถวไหน ไปหาได้ไหม ทำนองนี้

สุดท้ายนี้เล่าว่า เรื่องที่ใช้คุยกันภายในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะตรงกับเรื่องที่ห้องสนทนานั้น ๆ ได้ตั้งชื่อไว้ อย่างผมชอบเข้าห้องหาแฟนภายในห้องหาแฟนก็จะคุยกันถึงเรื่องการจีบกันใช้ถ้อยคำที่หวาน ๆ สัญลักษณ์ก็เป็นสีแดงสีชมพูกันไปทั่วห้อง ทำให้ดูสดใสไปหมด หรือถ้าเป็นห้องเช็ทก็จะคุยกันถึงเรื่องเช็ทกันแบบเปิดเผยเลย การคุยการเรื่องเช็ทเป็นสิ่งที่อยากรู้และเป็นธรรมชาติของผู้ชายด้วยกัน เป็นเรื่องที่สมควรที่สุดแล้วที่เราจะคุยกันถึงเรื่องเช็ทกันภายในอินเทอร์เน็ต ถ้านำไปคุยกันภายนอกเกิดผู้ใหญ่ได้ยินก็จะโดนว่ากล่าวได้ การแชทกันทางอินเทอร์เน็ตข้อมูลที่เรารู้อยู่กันผมคิดว่ามีข้อมูลที่เป็นจริงประมาณ 50 % บางครั้งแล้วแต่โอกาส บางคนที่ผมเจอคนที่เขาพูดจริงกับผมก็มี แต่ส่วนใหญ่จะสวมหน้ากากเข้ามาหาอีกมากกว่า แต่บางครั้งเราคุยเพื่อความสนุกไม่ต้องไปคิดอะไรมาก หลังจากการคุยกันไปซักพักก็จะมีอาการแลกรเบอโรโทรคัพท์ เบอโรเพจเจอร์ หรือบางคนจะมีการสะสมเบอโรโทรคัพท์ เบอโรเพจของสาว ๆ เอาไว้เป็นความภูมิใจอย่างหนึ่งว่าเรามีเบอโรโทรเบอโรเพจของสาว ๆ หรือไม่ก็เบอโรอีเมลล์ จะมีการติดต่อกันทางอีเมลล์หรือโทรหากัน ส่งเพลงเป็นคำกลอนถึงสาวที่เราได้คุยกันภายในห้องสนทนาเมื่อเขาได้รับจะได้คิดถึงเราบ้าง หลังจากการคุยกันเราจะได้รับความรู้สึกดีต่อกัน ได้เพื่อนที่รู้ใจที่สามารถรับฟังเรื่องที่เราระบายให้เขาฟังได้

เช่น บางคนนอกหักมา เครียดมา พอได้เข้ามาคุยกันก็ทำให้สบายใจขึ้นมาบ้าง ไม่ต้องไปเก็บไว้คนเดียว การพูดคุยกับเพื่อนภายในห้องสนทนาจะช่วยลดความเครียดลงได้

ห้องสนทนาที่ชูศักดิ์ชอบเข้าไปคุยเป็นประจำ เช่น ห้องประจำจังหวัด "ผมเป็นคนเชียงรายก็จะเลือกห้องเชียงรายก่อน และห้องสนทนาอื่น ๆ ผมจะดูจากชื่อของห้องสนทนาว่าห้องไหนน่าสนใจ หรือห้องไหนที่คุยกันถึงเรื่องที่เราต้องการคุยต้องการรู้อยากคุย ผมก็จะเข้าห้องนั้น ถ้าเราต้องการคุยกันเรื่องเพศก็ไปห้องสนทนาที่คุยกันเกี่ยวกับเรื่องเพศได้เลย คุยได้ตามสบายไม่มีใครมาว่าเราได้ เพราะภายในห้องสนทนาแห่งนี้จะมีแต่พวกเดียวกันอยู่แล้ว และห้องสนทนาที่ห้องที่ผมชอบก็คือ เข้าห้องหาแฟน ห้องนี้เป็นห้องประจำของผมเลย เพราะผมต้องการเข้ามาพูดคุยกับสาว ๆ คิดว่าเดี๋ยวคงเจอคนที่เข้ามาหาแฟนแบบผมและง่ายต่อการพูดคุยกับสาว ๆ ไม่ต้องอ้อมค้อมกันมากพูดในทำนองจีบกันได้เลย คุยกันถูกใจก็นัดเจอกันได้ ไม่ถูกใจก็หาชื่อใหม่มาพูดคุย ไม่ต้องเสียเวลาเรื่องมาก เพราะชื่อห้องเขาได้บอกไว้แล้วว่าห้องหาแฟน"

ชูศักดิ์เล่าว่า การคุยกันทางอินเทอร์เน็ต คนส่วนมากจะสวมหน้ากากเข้าหากันจะมีไม่กี่คนหรอกที่เขาจะจริงใจให้กับเรา การพูดคุยกันต้องคุยกันนาน ๆ และบ่อย ๆ ถึงจะเจอคนที่จริงใจและคบกันเป็นเพื่อน อย่างบางคนผมบอกว่าตอนนี้ผมกำลังเล่นอยู่ที่ร้านนี้นะ บอกผมว่าจะมาหาพอมหาเจอหน้าปั๊บหนีไปเลยก็มี หรือผมนัดสาวคนหนึ่งไว้พอผมไปหาหน้าตาเขาไม่สวยเราก็ต้องหนีเหมือนกันไปหาเอาคนใหม่ เพราะการเข้ามาแชทกันเรามีโอกาสเลือกได้มากกว่า คิดว่าอาจจะมีโอกาสเจอคนที่หน้าตาสวย ๆ หรือว่าเจอคนที่ดีกว่านี้ แต่เพื่อนผมหน้าตาสวยไม่สวยก็คบไว้ก่อน เอาไว้รอดเพื่อน ๆ เพราะอย่างน้อยก็มีสาว ๆ ในเน็ตมาหาก็คบกันเป็นเพื่อนไป บางทีการแชทกันเรื่องบางเรื่องแทบจะไม่ใช่ตัวเราเลย เพราะเรายังสวมหน้ากากหาคนอื่นเหมือนกัน บางครั้งผมเคยโดยผู้ชายด้วยกันมาหลอกว่าเป็นผู้หญิงก็มี ผมก็ยังเคยปลอมตัวเป็นผู้หญิงเมื่อครั้งที่ผมมาเล่นอินเทอร์เน็ตใหม่ ๆ การแชทโดยผ่านโปรแกรมเฟิร์ส คือสุดยอดแห่งความสนุกสนานประจำวันของผม ผมเข้าห้องแชทไปหาเพื่อนคุยด้วยหลาย ๆ ห้องพร้อมกัน พิมพ์พูดคุยกันจนเมื่อยมือ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่เดียวที่ในห้องสนทนาเงียบเหงาซบเซา ทุกคนในห้องพร้อมใจกันเงียบกริบ ผมก็นึกอยากจะทำอะไรแก้เบื่อด้วย ผมจึงทดลองปลอมชื่อตัวเองเป็นผู้หญิง เลือกเอาชื่อที่ไพเราะที่สุดเท่าที่จะนึกออกแล้วกลับเข้าไปในห้องนั้น ๆ ลองกล่าวทักทายสวัสดีกลางห้อง ผลออกมาว่าการที่มีผู้หญิงชื่อไพเราะ ๆ ดูท่าทางเหมือนจะสวย และพูดคุยเก่ง เข้ามาในห้อง ช่วยกระตุ้นให้ห้องแชทกลับมาคึกคักอย่างทันตาทีเดียว และก็มีวัยรุ่นชายคนหนึ่งขอเบอร์โทรศัพท์ของผม ผมก็ไม่กล้าให้

เพราะกลัวความลับแตก แต่เขากลับให้เบอร์โทรศัพท์ของเขาแก่ผมมาแทน บอกว่าเดี๋ยวผมจะออกแล้วนะ ให้โทรหาเขาทันที ซึ่งผมก็ไม่ได้โทรกลับ และก็มียัยรุ่นชายอีกคนหนึ่งของอีเมลผมก็เลยให้อีเมลที่มีชื่อแบบกลาง ๆ ไม่ระบุเพศแก่เขาไป ในตอนนั้นผมอยากจะรู้จริง ๆ ว่าเขาจะเมลล์มาหาผมว่าอะไรบ้าง ผมเลือกที่จะติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ตอย่างเดียว เพราะมันจะทำให้ผมปกปิดการโกหกของตัวเองได้อยู่ แต่การโกหกของผมมันทำให้หัวสมองของผมทำงานหนักขึ้น เมื่อเทียบกับการแชทแบบเป็นตัวจริงของผมเอง เพราะผมจะต้องมานั่งนึกชื่อปลอม ประวัติปลอมต่าง ๆ นานา อายุ การศึกษา ครอบครัว ฯลฯ แต่คนที่เข้ามาคุยกับผมก็เหมือนว่าจะเชื่อถือผมเสียด้วย หลังจากนั้นอีกสองวัน ยัยรุ่นชายเขาส่งอีเมลล์มาหาผมจริง ๆ บอกว่าไม่ได้เจอผมเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตหลายวัน ซึ่งผมก็เบื่อกับที่จะโกหกต่อไปอีกแล้ว และครั้งนั้นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ผมปลอมตัวเป็นผู้หญิงด้วยความอยากรู้ว่าถ้าเราปลอมตัวเป็นผู้หญิงแล้วจะเป็นอย่างไร แต่มันก็ไม่ใช่ง่าย ๆ เลยที่จะโกหกใครต่อใครตอนที่ปลอมตัวอยู่ก็นับว่าน่าสนุกดีอยู่หรอก ผมแอบหัวเราะเยาะคนที่มาหลงเชื่อ แล้วเขาจริงใจจริงกับความสัมพันธ์กับตัวตนปลอมของผม เขาอีเมลล์มาแนะนำตัวอย่างละเอียด ชื่อจริง นามสกุลจริง ประวัติส่วนตัว และบอกให้ผมตอบกลับไปที่ไหนตรงนี้คงเป็นเพราะผมได้ส่งรูปผู้หญิงสวยรูปหนึ่งไปให้เขา ตั้งแต่ตอนที่เราแชทกันครั้งแรก เพราะว่าเขาเป็นคนเอ่ยปากขอรูปผมก็เข้าไปหารูปตามเว็บไซต์ที่มีการโหลดรูปไปหารูปผู้หญิงที่หน้าตาสวยแล้วก็ส่งไปให้เขา ผมเคยถามเพื่อนผู้ชายที่เล่นอินเทอร์เน็ตหลาย ๆ คน ส่วนใหญ่บอกว่าเคยปลอมตัวแบบนี้เหมือนกัน เพราะมันสนุกกับการปลอมตัว แม้แต่ผู้หญิงหลายคนที่เคยพูดคุยกับผมก็เคยพูดคุยให้ผมรู้ว่าผู้หญิงหลายคนก็เคยปลอมตัวเป็นผู้ชายบ่อย ๆ ส่วนใหญ่ที่ทำการไปเพื่อความสนุกสนาน แก่เมื่อเวลาที่ภายในห้องสนทนาเงียบเหงา”

ชุดักดีแล้วว่าห้องสนทนาที่ชอบ คือ ห้องสนทนาที่สมาชิกภายในห้องไม่จำเป็นต้องมากแต่สนิทกัน หรือถ้ามีสมาชิกคนใหม่เข้ามาภายในห้องสนทนาจะต้องเทคแคร์ดูแลพูดคุยกับเขาแบบเป็นกันเอง ถ้าเราเข้าห้องสนทนาไหนเป็นประจำเวลาเราเข้าห้องสนทณาก็จะมีคนจำชื่อเราได้ มีการทักทายกัน เช่นหวัดดีมด หวัดดีคะพี่มด ซึ่งดูสนิทสนมกันดี หรือเวลาเรามีปัญหาก็จะมีเพื่อน ๆ ภายในห้องคอยปลอบใจเราได้ให้คำปรึกษาเรา ผมไม่ชอบห้องสนทนาที่เวลาเข้าไปแต่มีคนเป็นร้อย ซึ่งมีแต่ข้อความขึ้นหน้าห้องว่า ว่างนะคะ ว่างครับ ไม่ค่อยชอบเท่าไร เพราะว่าเวลาพอเราเข้าไปคุยด้วยคนพวกนี้กลับไม่สนใจคุยกับผม บางอารมณ์ผมจะเข้าไปแสดงความเป็นตัวตนของผมในห้องประเภทคุยกันเรื่องเพศ จะแสดงว่าเราก็ออยากจะรู้เรื่องเกี่ยวกับเพศ ก็เขาไประบายกันโน้น ไม่ใช่ว่าจะมีแต่ยัยรุ่นชายอย่างเดียว มีทั้งยัยรุ่นหญิง

เกย์ กะเทย แล้วแต่ว่าใครสนใจเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ไม่จำกัดใครเข้ามาคุยกันก็ได้ พอผมชินกับการใช้โปรแกรมเพิร์ช ผมก็จะเข้ามาสร้างห้องสนทนาส่วนตัวของผมขึ้น ชื่อว่าห้อง "มดน้อย" การตั้งชื่อเราต้องตั้งชื่อให้ดูน่ารัก ๆ คนที่เห็นจะได้เข้ามาคุยกับเรา ผมจะเรียนรู้การสร้างห้องสนทนาภายในเว็บไซต์หรือจากเพื่อนที่เก่งกว่าเรา ก็ถามเขาว่าทำยังไงบ้าง เพื่อนก็จะแนะนำให้ เราก็ลองเรียนรู้ไปแล้วนำมาลองทำดูถ้าเกิดติดขัดก็ถามเจ้าของร้านที่เขาจะแนะนำและช่วยสอนให้เราได้รู้

ซุคกี้ดีเล่าว่าการใช้ชื่อภายในห้องสนทนา เราจะต้องตั้งชื่อที่ดูโดดเด่นเพื่อเรียกร้องความสนใจ เช่น ถ้าเป็นชื่อที่เป็น "พวกตัวเลข" คนอื่นเขาจะไม่รู้ว่าเราเป็นผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย ก็จะไม่ค่อยมีใครอยากเข้ามาคุยกับเรา แต่ผมจะใช้ชื่อ MDKM (เอ็ม ดี เค เอ็ม) เพราะผู้หญิงจะชอบคุยกับผู้ชาย ซึ่งบางคนอาจจะดูตรงคำว่าแมน จะต้องเป็นผู้ชายแน่ ๆ ก็จะเข้ามาคุยกับผม ชื่อมีส่วนมากในการเรียกร้องความสนใจให้คู่สนทนาเข้ามาพูดคุยกับเรา ส่วนการใส่สัญลักษณ์ให้ชื่อ มีส่วนช่วยเพิ่มความน่ารักให้กับชื่อและเพิ่มความหมายไปในตัวชื่ออีกด้วย เช่น สัญลักษณ์ ^-^ ไว้หน้าชื่อหลังชื่อ ก็จะสื่อความหมายว่า เรายิ้มให้ยินดีต้อนรับ

ซุคกี้ดีเล่าว่า กฎเกณฑ์ของห้องสนทนาแต่ละห้องจะไม่เหมือนกัน จะขึ้นอยู่กับหัวหน้าห้องในแต่ละห้องที่จะออกกฎเกณฑ์ ถ้าเราเล่นเกินกฎเกณฑ์ที่หัวหน้าห้องภายในห้องสนทนานั้นตั้งไว้ หัวหน้าห้องก็จะเตะเราออกจากห้องสนทนาทันทีเลย ผมเคยเป็นหัวหน้าห้องสนทนาเป็นมาหลายห้องแล้ว เป็นความภูมิใจอย่างหนึ่ง เราสามารถดูแลห้องนั้นได้เต็มที่ ถ้าเกิดเราไม่ดูแลห้องเจ้าของห้องจะปลดเราออกได้ การเป็นคนดูแลห้องสนทนาเราจะมีสิทธิเต็มที่ในการควบคุมห้องสนทนาสามารถสั่งให้คนที่ทำผิดกฎเกณฑ์ออกจากห้องสนทนาไปได้เลย และสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้ามาก็ได้กฎเกณฑ์ของห้องสนทนาจึงจะมีห้ามปล่อย "ฟลัก" (คือ ข้อความรบกวนจะยิ่งครั้งเดียวถึงทุกคนเลย เป็นการส่งข้อความครั้งเดียวแต่ถึงทุกคนเลย เช่น เราคุย ๆ อยู่ พิมพ์ ๆ อยู่ ก็จะมีข้อความแทรกขึ้นมาทวนเรา หรือไม่ก็ให้เราหลุดออกจากห้องสนทนาไปทันที คือต้องเข้าไปเล่นใหม่ใส่ชื่อใหม่) กฎเกณฑ์ภายในห้องสนทนาที่ซุคกี้ดีชอบ ก็คือห้องสนทนาที่ออกกฎห้ามปล่อยไวรัส ห้ามโฆษณาห้องสนทนาของตัวเอง เช่น เวลาเราคุย ๆ อยู่ จะมีห้องสนทนาอื่นแจ้ง (โชว์) ขึ้นมาโชว์ชื่อห้องให้เราเข้าไปคุยด้วยซึ่งมันทำให้เราเสียอารมณ์ต้องปิดห้องสนทนานั้นไป "ผมจะไม่ชอบมากเลยกฎเกณฑ์ที่ผมไม่ชอบ คือ ห้องที่ห้ามเล่นสี ถ้ามาห้ามเราเล่นสีเราไม่สามารถแสดงออกบางสิ่งบางอย่างที่เรารู้สึกได้ เช่น ถ้าเราอยากทำรูปหัวใจสีแดงออกมาสักดวงหนึ่ง เพื่อบอกแก่คู่สนทนาของเราว่าเรากำลังรู้สึกชอบเธออยู่นะ จีบเธออยู่ แต่มาห้ามเราเล่นสีเราก็จะทำไม่ได้ ก็อึดอัด หรือบางทีการ

ส่งรูป ส่งสัญลักษณ์ ซึ่งมันจะต้องแสดงออกถึงความรู้สึกของเราแต่เราไม่สามารถทำได้ ก็จะทำให้เราเสียอารมณ์ ผมจะเลี้ยงห้องสนทนาจำพวกนี้ จะไม่ค่อยเข้าไปคุยเลยถ้าห้องไหน มีกฎเกณฑ์แบบนี้"

การเลือกคู่สนทนาของชูศักดิ์เล่าว่า "จะเลือกดูจากชื่อเพราะว่าผมเป็นผู้ชายจะเลือกดูชื่อที่เป็นฝ่ายหญิงมากกว่าที่จะคุยกับผู้ชายเหมือนกัน จะดูจากชื่อที่น่ารัก ๆ เป็นหลัก ต้องใช้การเดาเดาหนึ่งว่าถ้าเป็นชื่อหวาน ๆ น่าจะเป็นชื่อของผู้หญิง ถ้าผมสนใจชื่อไหนผมจะคลิกเข้าไปคุยด้วยทันทีเลย เข้าไปเสนอข้อความเช่น หวัดดีคับ คุยด้วยได้ไหมคับ ชื่ออะไรคับ เรียนที่ไหน อะไรทำนองนี้ก่อน การที่เราเข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนาในแต่ละห้องนั้นผมจะคิดกับผู้หญิงที่ผมคุยด้วยว่าหน้าตาไม่ดีไว้ก่อน ผมคิดว่าเราคงไม่เจอผู้หญิงที่หน้าตาที่ดีหรอก แต่ผมจะชอบกับตรงคำพูดที่เราคุยกันมากกว่า ว่าเขาจะจริงใจกับเราแค่ไหน การที่ผมจะเจอคนที่จริงใจหรือว่าถูกใจผม ผมจะบอกข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวของผมก่อนมันก็จะขึ้นอยู่กับคู่สนทนาของผมด้วย อย่างผมส่วนใหญ่จะให้ข้อมูลแบบจริง ๆ ไปเลย แต่บางครั้งผมก็มีปิดบัง เช่น อายุ ถ้าผมบอกว่าผมอายุ 18 แต่ผมไปคุยอยู่กับคนอายุ 20 ผมบอกไป 18 เขาก็จะไม่พูดกับผม ผมก็จะบอกไปเลยว่าอายุ 21 ปี อะไรทำนองนี้ เวลาที่ใช้ในการคุยกับคู่สนทนาคนหนึ่งที่จะคุยกับสนิทก็ประมาณ 1 ชั่วโมงขึ้นไป แต่ต้องคุยกันตลอดเลย อย่างบางคนถ้าเราคุยไปครั้งหนึ่งแล้วกว่าจะตอบมาหาเรานานมาก เพราะว่ามัวแต่ไปคุยอยู่กับคนอื่นอยู่ แบบนี้ผมไม่ค่อยชอบคุยด้วยเท่าไร"

ชูศักดิ์มีการเรียกร้องคู่สนทนาของเขาให้คุยกับเขานาน ๆ คือ เวลาที่คู่สนทนาของเขาหายไป เขาก็จะส่งคำหวาน ๆ ไปหาว่า "คิดถึงจังเลย หายไปไหนคับ ผมรออยู่นะคับ หรือส่งกลอนหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ไปให้ นี่ก็เป็นอย่างหนึ่งเลยที่เราจะเรียกร้องให้คู่สนทนามาคุยกับเรา เพราะว่าสาวบางคนจะชอบกลอนหวาน ๆ เขาก็จะตอบหรือพิมพ์ข้อความกลับมาหาผม และถ้าอยากให้คู่สนทนารู้ว่าเรากำลังสนใจเขาอยู่ ผมก็จะใช้ถ้อยคำหวาน ๆ ซึ่ง ๆ และผมก็จะดูจากการตอบกลับมาของเขา ถ้าเขาสนใจก็จะตอบมาแบบสนิท ๆ ตอบหวาน ๆ กลับมาหาผม ก็จะเป็นการตอบรับกัน แต่ถ้าเขาไม่สนใจเขาก็จะตอบข้อความที่ออกจะแรง ๆ เช่น ไปไกล ๆ ไป แบบนี้ผมก็เคยเจอมาแล้ว ถ้าคนไหนสนใจในตัวผม เราก็ลองถามไปว่าตอนนี้เรายังมีแฟน ขอเป็นแฟนได้ไหม เขาก็จะตอบมาว่า ได้ซิค่ะ เราก็กำลังหาอยู่เหมือนกันอะไรทำนองนี้ครับ บางทีเราก็ต้องมีการใช้จินตนาการคู่สนทนาของเราไปด้วย เช่น ถ้าคนไหนคุยกับผมเพราะ ๆ ใช้ถ้อยคำที่อ่อนหวาน ผมก็จะจินตนาการไปว่าคนนี้หน้าตาก็คงจะดีน่ารัก แต่ถ้าคนไหนใช้ถ้อยคำแรง ๆ เช่น อะไระ ผมก็คิดว่าคงจะเป็นทอมแน่ ๆ เลย"

ซุคักดีเล่าว่า การคุยกับผู้หญิงทางอินเทอร์เน็ตก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้าเราคุยกับผู้หญิงภายนอกอินเทอร์เน็ตมันดีตรงที่เราได้เห็นหน้าตากันไปเลย ได้รู้นิสัยที่แท้จริงไม่มีการปิดบังความจริงต่อกัน การจีบกันทางอินเทอร์เน็ตเหมือนกับการสวมหน้ากากเข้าหากัน ไม่ค่อยรู้จักกันเท่าไร แต่ถ้าที่พูดจะคุยกันมากกว่าการที่เราต้องเห็นหน้ากัน เราจะจีบก็คนก็ได้ในเวลาเดียวกัน ผู้หญิงเขาไม่สามารถรู้ได้ แต่ถ้าในชีวิตจริงการจีบผู้หญิงอยู่ ๆ เราเดินเขาไปคุยด้วยเขา เขาอาจงัดได้ว่าใคร ไม่เห็นรู้จักเลย ซึ่งทำไม่ได้ในชีวิตจริง และตัวผมก็ไม่กล้าที่จะทำแบบนี้ด้วยเพราะผมขี้อาย แต่ในอินเทอร์เน็ตจะคุยกับใครก็ได้ที่เราพอใจ

กิจกรรมที่เราทำด้วยกันกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตหลังจากการพูดคุยกันแล้ว ซุคักดีเล่าว่า “บางครั้งเราจะนัดมาเจอกันพากันไปดูหนัง กินข้าว พากันไปเที่ยว การนัดเจอกันช่วงที่เราเซทกันใหม่ ๆ ก็จะมีการนัดกันบ่อย ส่วนมากผมจะนัดแต่พวกผู้หญิงครับ แต่จะมากันเป็นกลุ่ม เราเป็นผู้ชายก็ไม่ยอมน้อยหน้าอยู่แล้วก็จะมากันเป็นกลุ่มเหมือนกัน บางครั้งเวลานัดเจอกันต่างคนก็ต่างดูเชิงกันไปก่อน เช่น เรานัดตรงจุดนัด แถวตุ๋ยมท่ารถเมล์ กลุ่มผู้ชายก็จะยืนอีกที่หนึ่งให้เห็นตุ๋ยม กลุ่มผู้หญิงก็จะยืนอีกที่หนึ่งให้เห็นตุ๋ยมเหมือนกัน ถ้าใครไม่ไปตรงตุ๋ยมก็จะหากันไม่เจอ เราจะมีกรบอกสัญลักษณ์ให้กัน เช่น วันนี้จะใส่เสื้อสีนั้นสีนี้กับออกไป ทรงผมเป็นยังไง หน้าตาเป็นยังไง สูงประมาณเท่าไร เราก็จะพิจารณาดูกันเอาเอง ถ้าเจอกันตอนแรก ๆ ก็จะยิ้มให้กันเฉย ๆ ก่อน ต่างคนก็ต่างเขินกันอยู่ ไม่ค่อยกล้าที่จะพูดกันเท่าไรมากนัก ความเป็นจริงเราสนิทกันมากแล้วทางอินเทอร์เน็ตคือจะคุยกันแบบสนิทกันเลย แต่พอมาเจอกันจริง ๆ ไม่ค่อยจะพูดกันเท่าไร เพราะจะอายกัน กว่าที่จะพากันไปกินข้าวได้บางทีกินานเหมือนกัน จะต้องทำความคุ้นเคยกันอีก บางครั้งผมพากลุ่มเพื่อนมาหลายคนกว่าจะแนะนำกันหมดก็เลยเวลากินข้าวเที่ยวไปแล้ว”

ซุคักดีเล่าว่า ภาษาในอินเทอร์เน็ตมีรูปแบบของการใช้ ภาษาเป็นแบบ สามเหลี่ยมสี่เหลี่ยม เช่น เป็นคนยิ้ม หัวเราะ คนเศร้า มันทำเป็นอักษรพิเศษได้ คือ ทำรูปหัวใจ ทำรูปการจูบ ส่งดอกกุหลาบ ฯลฯ ภาษาพูดที่เกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ต มันเป็นภาษาที่ผิดเพี้ยนไปบ้าง เช่น หวัดดีคับ, ซา - หวัด - ดี - คับ , จิง, อีอี, เอ้อเอ้ย ฯลฯ ลักษณะของภาษาที่ใช้คุยกันภายในห้องสนทนาจะเรียกว่าเป็นภาษาวิบัติก็ว่าได้ เพราะไม่ตรงตามสำนวนไทยเท่าไร แตกต่างกันไป บางครั้งเราต้องให้ความคิดนิดหนึ่งในการทำความเข้าใจภาษา เพราะบางคนเขาก็ดัดแปลงให้ภาษามันสั้นลง เช่น ครับ ก็เป็น คับ เหยอครบ ก็เป็น รีคับ แต่ถ้าเป็นคนที่เข้ามาเล่นใหม่ ๆ หรือว่าคนอื่นที่เข้าไม่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตมาเย็นดูเราเล่น เขาจะไม่เข้าใจหรือรู้จักภาษาที่เราใช้คุยกันจะรู้จักกันภายในกลุ่มคนที่เล่นอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน ถ้าเป็นคนที่ไม่เข้ามา

แชทครั้งแรกหรือเริ่มหัดแชทเขาก็จะถามว่าแปลกว่าอะไร ภาษา สัญลักษณ์ในอินเทอร์เน็ต ถ้าเราเล่นไปบ่อย ๆ เราจะรู้ไปเอง บางครั้งถ้าเราไม่เข้าใจว่าแปลกว่าอะไรเราก็จะถามเพื่อนที่เขาเล่นก่อนเราหรือว่าถามเจ้าของร้าน ภาษาที่แสดงถึงตัวเรา ชูศักดิ์เล่าว่า “ผมก็จะใช้ภาษาที่เรียกว่าเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง คือ เป็นเสียงหัวเราะแบบมีเลขนัย คือ เอ้อเอ้อ คนที่เคยคุยกับผมเป็นประจำเขาก็จะรู้ว่าเรากำลังออนไลน์เข้ามาภายในห้องสนทนา”

การเรียนรู้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตของชูศักดิ์เล่าว่า “จะใช้วิธีการเข้าไปคุยกับเพื่อนภายในห้องสนทนาบ่อย ๆ ถ้ามีภาษาใหม่เข้ามาผมก็ถามคู่สนทนาที่เขารู้มากกว่าเราจะเรียนรู้ผ่านเพื่อน หรือเวลาเราคุยอยู่กับคู่สนทนาของเรา บางคนก็จะพิมพ์คำศัพท์ใหม่ ๆ มาให้ผม ถ้าผมไม่รู้ก็จะถามเขากลับไปว่าคำนี้แปลว่าอะไร แล้วผมก็จะจำเอาไว้ใช้คุยกับคนอื่นต่อไป แต่ทางอินเทอร์เน็ตคนส่วนใหญ่ที่เข้ามาคุยกันในห้องสนทนาบ่อย ๆ ก็จะมีกันภายในกลุ่มคนเล่นแชทเหมือนกัน ภาษาทางอินเทอร์เน็ตถ้าเราอยากรู้มากกว่าคนอื่นก็ไปหาหนังสือที่เกี่ยวกับการแชทหรือไปดาวน์โหลดมาจากเว็บไซต์ที่มีข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการแชท เขาก็จะมีบอกไว้ว่าสัญลักษณ์แบบนี้หมายความว่าอย่างไร บางทีไม่ต้องมีใครสอนก็ได้ เวลาผมเข้าไปคุยเห็นเขาพิมพ์มาบ่อย ๆ ก็จำได้ ผลอ ๆ ก็ติดจากเขาเลย ก็มีการถ่ายทอดกันต่อไปภายในกลุ่มสนทนา ผมคิดว่าภาษาทางอินเทอร์เน็ตมีความน่าสนใจ เป็นภาษาที่แสดงความรู้สึกและอารมณ์ของเราได้ ซึ่งแตกต่างจากภาษาทั่วไป คือ แสดงอารมณ์และอาการเราได้ในขณะที่แชทเราจะสังเกตรูปแบบของภาษาได้ เช่น ภาษาที่ใช้กันในอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่จะเป็นภาษาที่ผิดเพี้ยนไปจากภาษาที่เราใช้ในชีวิตประจำวันหรือก็ทำให้ภาษาสั้นลงเพื่อสะดวกในการพิมพ์ได้ตอบกับคู่สนทนา”

สัญลักษณ์ที่ชูศักดิ์ชอบใช้ซึ่งเขาจะใช้แสดงตอนจีบสาว เช่น การส่งรูปหัวใจ รูปขอหอมแก้ม ยิ้ม รูปคนนอนหลับฝันดี ฯลฯ ภาษาที่เขาแสดงออกมาสามารถเรียกร้องความสนใจภายในตัวเขาได้อย่างหนึ่ง “บางครั้งเราใส่รูปหัวใจ ถ้าผมส่งไปดวงเดียวก็น้อยไป ต้องส่งไปเป็น 10 เลย จะทำให้คู่สนทนาเห็นว่าเราจริงจังนะ ทำรูปใหญ่ ๆ เต็มหน้าจอไปเลย และจะทำให้คู่สนทนาเรารู้ว่าเราก็แหมเหมือนกันนะ สามารถทำรูปสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้ ทำให้เราดูเก่งขึ้น เพราะว่าคนส่วนน้อยที่จะทำรูปสัญลักษณ์ได้เอง จะต้องเล่นจนชำนาญก่อน และต้องเล่นบ่อย ๆ ถึงจะทำได้และจะต้องเรียนรู้กันภายในสังคมชาวเน็ตด้วยกัน”

ชูศักดิ์เล่าว่า เพื่อนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมต้องเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะว่ากลุ่มเพื่อนที่สนิทกันนิยมเล่นกันหมด แต่ถ้าเราไม่เล่นคนเดียว ดูว่าเราจะเข้ากับกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่ได้ ทำให้คนเป็นคนที่ดูแล้วไม่ทันสมัยไม่ทันเพื่อน เพื่อนตามเทคโนโลยีไปถึงไหนกันแล้วแต่

ถ้าเราไม่สนใจก็ทำให้เราดูเป็นคนเซย ไม่รู้จักอะไรใหม่ ๆ เพราะว่าวัยรุ่นปัจจุบันจะต้องตามเทคโนโลยีให้ทันและต้องตามเพื่อนให้ทันด้วย ถึงจะเป็นวัยรุ่นยุคใหม่ แต่ทางครอบครัวจะแอนตี้ (ต่อต้านหรือไม่ชอบ) ถ้าผมเข้าอินเทอร์เน็ตไปนั่งพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต เพราะพ่อแม่คิดว่าเราเอาเวลามาเสียโดยเปล่าประโยชน์ในตรงนี้ พ่อแม่ก็ไม่เข้าใจเกี่ยวกับวัยรุ่นจะต่อต้านไว้ก่อน อย่างช่วงก่อนมีข่าวว่านัดกันทางเฟิร์ชแล้วไปเสียตัว หรือกลัวว่าเด็กจะไปเปิดเว็บโป๊ดู ทำให้ผู้ใหญ่รู้ว่าเวลาเด็กเข้าไปแชทกันต้องเข้าไปคุยกันในเรื่องทำนองล่อลวงกัน คุยกันในเรื่องไร้สาระ ทำให้ผู้ปกครองไม่ชอบที่จะให้เด็กเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตเท่าไร แต่บางเรื่องผู้ใหญ่ไม่เข้าใจในตัววัยรุ่น เพราะว่าไม่ใช่ที่เราเข้าไปคุยกันแต่เรื่องไร้สาระ เรื่องมีสาระก็มี เช่น เราคุยกันเรื่องการเรียน หรือบางที่เราต้องการข้อมูลที่อาจารย์สั่งเราเข้าไปคุยไปถามข้อมูลจากเพื่อนทางเน็ต ถามเขารู้ข้อมูลเรื่องนี้เรื่องนั้นหรือเปล่า บางคนเขารู้ก็จะบอกให้เราไปเว็บนั้นนะเว็บนี้นะ บางคนมีปัญหาเราก็จะมีการปลอบกัน ให้กำลังใจกัน ไม่ใช่จะมีแต่เรื่องไร้สาระอย่างเดียว เพราะบางเรื่องเราคุยกับผู้ใหญ่ไม่ได้ ต้องหาทางออกมาระบายให้คนกลุ่มเดียวกันที่เข้าใจกันฟัง จะได้สบายใจ ไม่ต้องไปหาทางออกที่ไม่ดีเพื่อแก้ไขปัญหา ถ้าเราเข้ามาหาเพื่อน ๆ ในเน็ตแล้วสบายใจ ก็ดีกว่าที่เราไปพึ่งพยายาเสพติด หรือว่าแก้ไขปัญหาแบบผิด ๆ

ชูศักดิ์เล่าว่า ทางด้านสังคมมีส่วนให้เขาหันมาสนใจในการใช้อินเทอร์เน็ต “ถ้าเพื่อนเราเล่นอินเทอร์เน็ตกันหมดเราไม่สนใจไม่เล่น ก็จะทำให้เข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้ พูดกันไม่รู้เรื่องเหมือนไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน ถ้าเพื่อนคุยกันเรื่องอินเทอร์เน็ตเราไม่รู้ก็จะทำให้เป็นคนที่ไม่ทันสมัย ไม่ทันสมัยสังคม และผมคิดว่าเป็นค่านิยมส่วนหนึ่งของสังคมวัยรุ่นในสมัยนี้ เพราะจะไม่มีใครมาดูแลเราได้ถ้าเรารู้จักและเล่นเป็น บางครั้งถ้าเราไม่เคยเล่น เพื่อนก็จะว่านายไม่เคยเล่นเฟิร์ชเซยจังเลย อะไรทำนองนี้ ถ้าเพื่อนคนไหนไม่รู้จักเฟิร์ชก็จะโดนว่าทำไมไม่ทันสมัยเอาเสียเลยเหมือนไม่ใช่เด็กในเมืองเป็นเด็กบ้านนอกเหวอ วัยรุ่นสมัยนี้ก็จำเป็นจะต้องตามเพื่อนหรือสังคมให้ทัน เขาทำกิจกรรมอะไรกันเราก็ต้องเรียนรู้และตามให้ทัน จะได้ไม่น้อยหน้าใคร”

ชูศักดิ์ให้ความเห็นว่า วัยรุ่นปัจจุบันนิยมเข้าพูดคุยผ่านสื่อทางอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะคุยกันแบบไม่จริงจัง เพราะบางครั้งผมก็ไม่จริงจังเหมือนกัน เพียงแต่การเข้ามาพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นการตามเทคโนโลยี ไม่ได้เรียนรู้อะไรมากมาย เห็นเพื่อนเล่นหรือสังคมกำลังนิยมก็จะทำตามกัน เหมือนกับกิจกรรมอื่นที่วัยรุ่นนิยม เช่น ถ่ายสตีกเกอร์ ตีหมวกรุก ไปเที่ยวตามเรค ตามผับ ฯลฯ วัยรุ่นสมัยนี้ชอบเลียนแบบกัน เพื่อนทำอะไรมีอะไรเราก็จะต้องมีต้องทำตามเหมือนเพื่อน ผมถึงต้องมาเล่นอินเทอร์เน็ต ผมคิดว่าการที่วัยรุ่นเข้ามา

พูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ต คิดว่าคงเหงาและต้องการเพื่อนเพราะบางคนมีปัญหาอยากหาทางออกและอยากหาคนรับฟังปัญหา เรื่องบางเรื่องไม่สามารถที่จะนำไปเล่าให้ผู้ปกครองฟังได้ ส่วนมากจะเป็นเรื่องแฟน เรื่องความรัก หรือเรื่องที่ทำผิดพลาดไปและเป็นสิ่งเสียหาย ดำนาไปคุยให้พ่อแม่เราฟังท่านก็ต้องดูว่ากล่าวเราแน่นอน ผู้ปกครองมักจะให้เราตั้งใจเรียนไม่ให้เที่ยว ไม่ให้มีแฟนและไม่ให้ทำสิ่งที่เสียหาย แต่ผมว่าในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยต้องการหาประสบการณ์และต้องการได้รับความรักความห่วงใยซึ่งกันและกันก็ต้องมีบางในเรื่องความรัก ซึ่งผมเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของวัยรุ่น และเป็นค่านิยมวัยรุ่นทำตามกัน ซึ่งสื่อต่าง ๆ ก็มีการพูดคุยถึงการแซทกันทางอินเทอร์เน็ตพอสมควร อย่างดารา นักร้อง นักการเมือง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ฮอต(นิยม)ที่สุดแล้วตอนนี้ ทำให้วัยรุ่นอยากเลียนแบบ อยากตามเทคโนโลยีหรือทำตามกระแสที่สังคมส่วนใหญ่ให้ความนิยม

ซุคักดีเล่าว่า ในโลกในอินเทอร์เน็ตและโลกนอกอินเทอร์เน็ตมีความแตกต่างกัน เพราะว่าโลกในอินเทอร์เน็ตนี้จะเรียกได้ว่าเป็นโลกมายา มีความจริงบ้างหลอกลวงกันบ้างปะปนกันไป มีทั้งคนดีและไม่ดี แต่จะหลอกลวงกันมากกว่าเพราะข้อมูลที่แท้จริงของแต่ละฝ่ายจะไม่บอกทั้งหมด ผมอยากจะแสดงความเป็นตัวตนของผมในโลกปัจจุบันมากกว่า ถึงแม้บางเรื่องอยากแสดงออกในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งขึ้นอยู่กับเรื่องที่เราจะแสดงออกด้วย ถ้าบางเรื่องแสดงออกให้โลกปัจจุบันไม่ได้ก็อยากจะเข้าไปแสดงออกภายในโลกอินเทอร์เน็ต ส่วนมากผมจะแสดงในเรื่องความรัก จีบสาว เรื่องที่ไม่สบายใจ บางเรื่องที่ไม่กล้าแสดงออกในชีวิตจริงได้ เราก็จะสามารถเข้าไปแสดงตัวตนของเราภายในโลกอินเทอร์เน็ตได้

ซุคักดีให้ความคิดเห็นว่า วัยรุ่นเข้ามาแสดงตนหรือพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต บางคนก็ใช้ไปในทางที่ผิดมากกว่า คือ เล่นแล้วไม่มีวิจารณญาณ เพราะว่าโลกในอินเทอร์เน็ตเป็นโลกมายา เราเล่นไปต้องคิดไปด้วยว่าแบบไหนควรไม่ควร เล่นอินเทอร์เน็ตก็ต้องมีการแบ่งเวลาในการเล่น ถ้าเราไม่แบ่งเวลาก็จะทำให้เสียการเรียน เพราะช่วงที่คุยกันบ่อย ๆ คุยกันนาน ๆ ก็มีผลทำให้การเรียนเสียได้ เพราะมัวแต่ไปสนใจคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต ไม่ค่อยสนใจในเรื่องเรียนมากเท่าที่ควร อย่างผมตอนอยู่ปี 2 เล่นเฟิร์ชจนติดงอมแงม ทำให้เกรดเฉลี่ยผมลดลง ถ้าเล่นไปแล้วมันหยุดไม่ได้ ถ้าหยุดเหมือนกับขาดอะไรไปอย่างหนึ่งเหมือนยาเสพติด เพราะยิ่งคุยยิ่งพูดรู้สึกยิ่งสนุก ถ้าวันไหนไม่ได้เล่นจะทำให้เราหงุดหงิดจะต้องขอเข้าไปเล่นให้ได้ แต่ถ้าไม่ว่างจริง ๆ ก็ขอเข้าไปเช็คเมลก็ยังดี วันไหนไม่ได้เข้าอินเทอร์เน็ต และไม่ได้เล่นเฟิร์ชจะทำให้เราเข้าไปนั่งเครียดในห้องเรียนอีกต่างหาก อยากจะ

โดดเรียนไปนั่งเล่น แต่บางวิชาทำไม่ได้เพราะอาจารย์มีเช็คชื่อให้คะแนน ถ้าเราขาดก็จะโดยตัดคะแนนพิเศษ

ชูศักดิ์ให้ความเห็นว่า การที่เราเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตแล้วเสียเงิน แต่ถ้าเราเข้าห้องสมุดไม่เสียเงิน "มันแตกต่างกันเพราะว่าในห้องสมุด บางครั้งเราได้ความรู้ที่ค่อนข้างจะเก่า แต่ในอินเทอร์เน็ตเป็นความรู้ที่ใหม่เพราะจะมีการอัปเดตขึ้นทุกวัน ฉะนั้นผมคิดว่าจะได้ความรู้ที่ใหม่ ๆ มากกว่าในห้องสมุดหรือความรู้ที่เราไม่เคยรู้ สามารถค้นหาสิ่งที่เราอยากรู้ตรง ๆ ได้เลยไม่ต้องมานั่งค้นหาตามห้องสมุดต้องไปล็อกนั้นล็อกนี้ บางครั้งหาหนังสือไม่เจอทำให้เสียเวลา แต่ในอินเทอร์เน็ตเราค้นหาได้เลยต้องการเรื่องอะไรก็ค้นหาได้ รวดเร็วทันใจกว่าการหาข้อมูลภายในห้องสมุด และในอินเทอร์เน็ตมีข้อมูลมากมายให้เราเลือก"

ชูศักดิ์เล่าว่า ประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่นอินเทอร์เน็ต ทำให้เขารู้จักการใช้ภาษาสัญลักษณ์ ได้ความรู้เกี่ยวกับการเซท เช่นคำสั่งเบื้องต้นไปจนถึงคำสั่งที่ยาก ๆ ที่เราต้องศึกษาและเรียนรู้ไปด้วย รู้จักนิสัยคนมากขึ้นว่าคนในสังคมอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างไร รู้จักเพื่อนมากขึ้น และเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ดีกว่าการไปเที่ยวเตร่ดื่มเหล้า ซึ่งพวกนี้มีแต่สิ่งที่ทำลายตัวเราเอง ถ้าเรามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งสร้างสรรค์มากกว่า ทำให้เรารู้จักโปรแกรมมากขึ้น และทันต่อเทคโนโลยี เพราะวัยรุ่นปัจจุบันควรจะเรียนรู้จักเทคโนโลยีให้มากขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับตัวเราเอง

รายที่ 3 อีระยุทธ กันทะสุรินทร์

นายอีระยุทธ อายุ 18 ปี ศึกษาอยู่วิทยาลัยเทคนิคเชิงราย ปวช. 3 อีระยุทธเป็นลูกคนสุดท้อง มีพี่ชาย 1 คน อายุห่างกัน 3 ปี สมาชิกภายในครอบครัวมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย อีระยุทธ พ่อแม่ พี่ชาย พ่อแม่มีอาชีพค้าขายของชำ ครอบครัวมีฐานะปานกลาง ปัจจุบันอีระยุทธเช่าอยู่หอพักคนเดียว เพื่อสะดวกในการเดินทางไปเรียนหนังสือ เพราะว่าอีระยุทธเป็นเด็กต่างอำเภอ ที่พ่อแม่ส่งให้มาเรียนหนังสือในเขตอำเภอเมือง เพื่ออยากให้ลูกมีอนาคตที่ดีมีงานทำสามารถเลี้ยงตัวเองได้ อีระยุทธเป็นวัยรุ่นที่มีบุคลิกพูดน้อยและขี้อาย แต่จะพูดมากในเวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนสนิท และเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูงเพราะว่าทำงานพิเศษในระหว่างเรียนหนังสือไปด้วย เป็นเด็กที่เรียนหนังสือเก่งได้เกรดเฉลี่ย 3.00 ขึ้นทุกเทอม พ่อแม่ของอีระยุทธจะคอยตักเตือนในเรื่องการเที่ยว และการคบเพื่อนให้เลือกคบแต่เพื่อนที่นิสัยดีไม่เกเร "พ่อแม่ของผมจะเป็นคนหัวโบราณ ถ้าเกิดไปเที่ยวที่ไหนท่านจะห้ามไม่ให้ดื่มเหล้า ท่านไม่ชอบให้ไปเที่ยวตามรถตามม้า ผมอยู่หอคนเดียวบางทีก็แอบไปเที่ยวบ้าง

ตามประสาวัยรุ่น แต่พ่อแม่ก็ไม่รู้เพราะว่าผมอยู่หอและจะไม่พูดให้ท่านฟังว่าเราออกไปเที่ยว ซึ่งอยู่ที่หอไม่มีใครมาคอยควบคุมเราอยากทำอะไรตามใจเรา อยากจะออกไปไหนเวลาใดก็ได้ ซึ่งอิสระในการดำเนินชีวิต แต่ผมจะไม่ทิ้งเรื่องการเรียนรู้ผมจะต้องไปเรียนหนังสือทุกวัน จะพยายามตั้งใจเรียนให้มากที่สุด เพราะพ่อแม่ส่งให้เรามาเรียนหนังสือและท่านก็ทำงานหาเงินส่งเสียให้เรามีเงินใช้ทุกเดือน ผมจะไม่ทำตัวให้พ่อแม่ผิดหวังในเรื่องการเรียนรู้ แต่เด็กผู้ชายก็มีบางในเรื่องของการดื่มเหล้า เป็นบางโอกาส เช่น วันเกิดเพื่อน วันเกิดเรา หรือสอบเสร็จจะไปฉลองกัน แต่พ่อแม่ก็ไม่ค่อยได้โทรมาหาผม นานที่ผมถึงกลับบ้าน เช่น ช่วงปิดเทอม หรือว่าเทศกาลสำคัญ เช่น วันพ่อ วันแม่ เป็นต้น ถ้าเวลาเงินหมดก็จะกลับบ้าน แต่ส่วนมากผมไม่ค่อยได้กลับบ้าน เพราะผมทำงานพิเศษจะต้องอยู่เฝ้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ทุกวัน” ธีระยุทธได้รับค่าจ้างโดยผู้ปกครองจ่ายให้เป็นอาทิตย์ละ 600 บาท ใช้เงินวันละไม่เกิน 100 บาท เป็นค่าอาหารรวมถึงค่าขนมทั้ง 3 มื้อ ธีระยุทธจะซื้ออาหารทานที่วิทยาลัยเพราะอาหารที่ขายในวิทยาลัยจะถูกกว่าการออกไปกินข้างนอก ในแต่ละวันธีระยุทธจะมีเงินเหลือเก็บจากค่าจ้างวันละ 20 - 30 บาท เงินที่เหลือจากการใช้จ่าย ธีระยุทธจะเก็บออมไว้ซื้อของที่อยากได้ ธีระยุทธทำงานหารายได้พิเศษด้วยการเฝ้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ในช่วงหลังจากเลิกเรียนคือช่วงเวลา 18.00 - 24.00 น. ได้รายได้เดือนละ 4,500 บาท เพราะว่าธีระยุทธเคยฝึกงานที่ร้านขายอุปกรณ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จึงมีความรู้เกี่ยวกับการซ่อมคอมพิวเตอร์ อยู่บ้าง ทางเจ้าของร้านเห็นว่าธีระยุทธมีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ประกอบกับเป็นเด็กที่เรียบร้อยมีความรับผิดชอบ จึงเสนอให้มาทำงานที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เพื่อหารายได้ให้กับตัวเอง ธีระยุทธมีโทรศัพท์มือถือเป็นอุปกรณ์สื่อสาร ซึ่งไม่ได้ขอให้พ่อแม่ซื้อให้ แต่ได้จากการเก็บเงินที่ทำงานหารายได้พิเศษซื้อด้วยตัวเอง โดยให้เหตุผลว่า “ผมเห็นเพื่อนมีเพจเจอร์และโทรศัพท์มือถือใช้กัน ก็อยากจะมีอุปกรณ์สื่อสารใช้ เพราะทำให้เราดูดี ดูเท่ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สาว ๆ สนใจในตัวเรามากขึ้น เวลาที่มีสาวถามเบอร์เพจเจอร์หรือว่าเบอร์โทรศัพท์มือถือ เราก็สามารถมีไว้แจกสาว ๆ ได้เพราะในการแซทเวลาเราพูดคุยกันแล้วสุดท้ายจะต้องมีการขอเบอร์เพจเจอร์หรือเบอร์โทรศัพท์ ถ้าเราไม่มีมันก็ดูอะไรอยู่”

ธีระยุทธเล่าว่า เริ่มใช้คอมพิวเตอร์ตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการไปเรียนพิเศษตามร้านที่เข้าเปิดสอนเรื่องคอมพิวเตอร์ เพราะเห็นว่าคนเริ่มให้ความสนใจกับเทคโนโลยีตัวนี้ ก็เลยทำให้ธีระยุทธสนใจตามกระแสสังคม “เริ่มแรกอาจารย์สอนการใช้ดอตคอมมาก่อน สอนการพิมพ์งานใน CW และ RW ซึ่งช่วงนั้นยังเป็นโปรแกรมประเภทนี้อยู่ และหลังจากนั้นก็เริ่มรู้จักการใช้โปรแกรมต่าง ๆ มากขึ้นเพราะเราสนใจที่จะศึกษาหาความรู้

จะไปขอฝึกงานตามร้านคอมพิวเตอร์ โดยที่ไม่รับเงินค่าตอบแทนซึ่งจะเป็นช่วงปิดเทอม เพราะว่าอยากได้ความรู้ แรก ๆ ก็แบกคอมพิวเตอร์ไปส่งให้ลูกค้า เป็นลูกมือหยิบอุปกรณ์ เครื่องไม้เครื่องมือส่งให้กับพวกพี่ ๆ ในเวลาที่ซ่อมเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ที่ร้านคอมพิวเตอร์ ต่อมาทางร้านคอมพิวเตอร์ก็เริ่มสอนให้รู้จักการติดตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เริ่มเรียนรู้ไปละเล็กละน้อย และเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากการไปฝึกงานให้มากที่สุด เพื่อเป็นประโยชน์กับตัวของเราเอง ธีระยุทธเริ่มรู้จักและใช้อินเตอร์เน็ตตอนเข้าเรียนอยู่ชั้นปวช. ปีที่ 1 เริ่มรู้จักอีเมลก่อน รู้จักจากเพื่อน เพราะว่าเพื่อนเอามาคุยให้กันฟังให้ห้องเรียน และช่วงนั้น อินเตอร์เน็ตกำลังเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไป เห็นเพื่อนมีเบอร์อีเมลกัน มีสาว ๆ ส่งเมลมาให้ เราก็จะอยากจะมีเบอร์อีเมลเหมือนกับเพื่อน ให้เพื่อนแนะนำว่าเข้าไปขออีเมลที่เว็บไซต์ไหน แล้วจำจากเพื่อนไปสมัครอีเมลด้วยตนเอง “ผมเรียนรู้ด้วยตนเองมาตลอดเกี่ยวกับการใช้อินเตอร์เน็ต เพราะว่าผมสนใจในเรื่องคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ตอยู่แล้ว ผมคิดว่าใน อินเตอร์เน็ตเป็นแหล่งข้อมูลที่ใหญ่มาก เราสามารถค้นหาข้อมูลอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ สามารถโต้ตอบและสื่อสารถึงกันได้ทั่วโลก หลังจากนั้นผมก็เริ่มมาเล่นแชท พอได้แชทแล้วทำให้เริ่มติดใจอยากจะทำมาใช้อินเตอร์เน็ตในการแชทอีก ช่วงที่เริ่มเล่นอินเตอร์เน็ตใหม่ ๆ ตอนนั้นจะเข้ามาแชทบ่อยมากจะเข้ามาแชททุกวัน เข้ามาพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเตอร์เน็ต ได้คุยกับสาวหลายโรงเรียน ช่วงแรกที่ยังไม่ได้ทำงานที่ร้านคอมพิวเตอร์ก็จะไปเล่นตามร้านอินเตอร์เน็ตคาเฟ่ที่ใกล้กับวิทยาลัยเทคนิค เล่นอย่างต่ำประมาณ 2 ชั่วโมงขึ้นไป ช่วงนั้น ค่าบริการเล่นอินเตอร์เน็ตจะเสียชั่วโมงละ 20 บาท ผมจะเอาเงินที่เหลือจากค่าอาหารหรือค่าขนมที่เก็บออมไว้นำมาจ่ายในการเล่นอินเตอร์เน็ต ภาระยะหลังค่าอินเตอร์เน็ตทางร้านอินเตอร์เน็ตบางร้านจะถูกลงเหลือชั่วโมงละ 10 บาท ซึ่งเป็นนักเรียน นักศึกษาเท่านั้น และต้องโชว์บัตรนักศึกษาให้ดูก่อน ทางร้านเขาจึงจะลดค่าบริการให้”

ธีระยุทธเล่าว่า ช่วงที่เริ่มเข้ามาเล่นอินเตอร์เน็ตใหม่ ๆ มีเพื่อนชักชวนให้เข้ามาเล่นอินเตอร์เน็ตที่ร้านอินเตอร์เน็ตคาเฟ่หน้าวิทยาลัย เพราะว่าบางวันจะมีเวลาว่างสำหรับรอเรียนวิชาต่อไป เราไม่รู้จะทำอะไรกันก็เลยชวนกันเข้าไปเล่นอินเตอร์เน็ต ตอนนั้นที่โรงเรียนมีแต่เครื่องคอมพิวเตอร์แต่ยังไม่ได้ติดอินเตอร์เน็ต ทำให้ต้องออกมาหาร้านอินเตอร์เน็ตคาเฟ่ที่ใกล้กับวิทยาลัยที่สุดเข้าไปเล่นอินเตอร์เน็ตกัน จะชวนกันไปเป็นกลุ่ม 3 – 4 คน เพราะแรก ๆ เราไม่ค่อยชำนาญในการแชท จะต้องมีเพื่อนมาช่วยกันคิดว่าจะต้องพิมพ์อย่างไร คุยกันลักษณะไหน พอเราได้เข้าไปแชทแล้วจะติดการแชทมาก และวัยรุ่นกำลังนิยมใช้โปรแกรมในการแชทกัน ผมคิดว่าดีกว่าการอยู่เฉย ๆ ไม่รู้จะทำอะไร พอได้เข้าไปคุยกันในห้องสนทนารู้สึก

สนุกเพลิดเพลิน และภายในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ทั่วไปจะเห็นวัยรุ่นเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตกันมาก มีทั้งวัยรุ่นผู้หญิงและวัยรุ่นผู้ชาย ส่วนใหญ่ก็จะใช้โปรแกรมพีรซกันทั้งนั้น ผมจึงสนใจและอยากลองเล่นบ้าง ก็เริ่มคุยกับสาวก่อนจะคุยได้ทุกเรื่อง ช่วงเวลาที่ผมเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตส่วนมากจะเข้ามาในช่วงเวลาเย็นหลังเลิกเรียน "ผมเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านที่ผมเล่นประจำจนผมสนิทกับเจ้าของร้าน เล่นบ่อยจนเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตจำหน้าได้ เขาจะลดค่าบริการให้ผม อย่างผมเล่นกันไป 15 - 20 นาที เขาก็จะไม่คิดนาทีที่เกิน แต่ปัจจุบันนี้ผมเล่นอินเทอร์เน็ตไม่ต้องเสียเงิน เพราะว่าทำงานพิเศษที่ร้านอินเทอร์เน็ตทางร้านจะมีเครื่องให้สำหรับคนเฝ้าร้านอินเทอร์เน็ต 1 เครื่อง ให้เล่นอินเทอร์เน็ตได้ตามสบาย"

ธีระยุทธจะใช้ชื่อที่มีนามแฝงว่า T-man ย่อมาจาก คำว่า "ที" คือชื่อเล่นของธีระยุทธ ส่วนคำว่า "แมน" หมายความว่า ผู้ชาย รวมกันเป็นคำว่า "ทีแมน" หมายถึง ผู้ชายชื่อที โดยธีระยุทธให้เหตุผลว่า "ดูเป็นแมนดีครับ ดูเป็นผู้ชาย เพราะส่วนมากผู้หญิงเข้ามาแชทจะเลือกคุยกับผู้ชายมากกว่าการคุยกับผู้หญิงเหมือนกัน ผมจึงต้องตั้งชื่อที่ดูเป็นผู้ชายที่สุดจะได้มีสาว ๆ คลิ๊กเข้ามาพูดคุยกับผม และก็ได้ผลมากเลยครับกับการใช้ชื่อนี้ ในเวลานี้ผมได้เบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ มาตรึม (ตรึม หมายถึง มาก)"

ห้องสนทนาที่ธีระยุทธชอบเข้าไปพูดคุยประจำ คือห้องเชียงรายและห้องที่ตัวเองสร้างเอาไว้ ชื่อว่าเหนือกาลเวลา "ส่วนมากถ้าเป็นวัยรุ่นเชียงรายเวลาหัดเล่นแชทใหม่ ๆ จะต้องเข้าห้องเชียงรายเป็นอันดับแรก ผมสังเกตจากเพื่อน ๆ ของผม และถามจากคู่สนทนาที่เข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนา เพราะห้องเชียงรายจะมีสมาชิกเข้ามาพูดคุยกันมากเป็นห้องสนทนาที่ใหญ่ มีวัยรุ่นหลาย ๆ สถาบันเข้ามารวมตัวกันอยู่ภายในห้องสนทนาแห่งนี้ ส่วนมากจะเป็นคนเชียงรายเหมือนกัน สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่องแล้วแต่ว่าใครคุยเรื่องอะไรมาเราก็ได้ตอบได้หมด และถ้ามีการนัดเจอหน้ากันก็สามารถเจอกันได้สะดวกเพราะเป็นคนเชียงรายเหมือนกันอยู่ใกล้ ๆ กันแถมนี้ การคุยกันภายในห้องสนทนามันสามารถโกหกกันได้เพราะเราไม่เห็นหน้าตาของคู่สนทนาของเรา"

ส่วนห้องสนทนาอีกห้องที่ธีระยุทธเข้าไปพูดคุยเป็นประจำคือห้องส่วนตัวของธีระยุทธที่สร้างเก็บไว้ มีชื่อห้องว่า "เหนือกาลเวลา" ธีระยุทธเล่าว่า "ที่ผมสร้างห้องสนทนาเป็นห้องส่วนตัวของผมเพราะว่า ผมเห็นรุ่นพี่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตมีห้องสนทนาเป็นของตัวเองผมก็อยากมีบ้าง ก็ไปขอให้พี่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตสอนวิธีการสร้างห้องสนทนาให้ผม ที่สำคัญอยากเป็นคนคุมห้องสนทนาหรือเป็นหัวหน้าห้อง เพราะว่าถ้าผมได้เป็นหัวหน้าห้อง คนที่เข้ามาแชท

จะให้ความสนใจในตัวผมมากขึ้น เขาจะคิดว่าผมเก่ง แต่ความจริงคนที่สามารถสร้างห้องสนทนาเป็นของตัวเอง จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนโปรแกรมด้วย และจะต้องใช้อินเตอร์เน็ตมานานจึงจะสามารถสร้างได้ พอผมได้สร้างห้องสนทนาเป็นของตัวเองทำให้รู้สึกภูมิใจเวลาที่คนเข้ามาพูดคุยภายในห้องของเรา ยังมีสมาชิกภายในห้องมากเท่าไร เรายังดูเป็นคนที่มีอำนาจมากเท่านั้น เพราะเราสามารถควบคุมสมาชิกที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาของเราได้ ใครทำผิดหรือว่าพูดคุยไม่สุภาพ ก็สามารถไล่ออกจากห้องสนทนาของเรา เราไม่ชอบสมาชิกคนไหนก็ห้ามไม่ให้คนนั้นเข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาของเราได้ดูเหมือนว่าเป็นคนที่มีอำนาจ สามารถที่จะเชื่อเชิญคนที่เรารู้จักในห้องสนทนาอื่นเข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาของเราเป็นการส่วนตัว รวมถึงเป็นแหล่งรวมตัวของเพื่อนสนิทสำหรับนัดเจอกันเวลาที่เพื่อนคนไหนเข้ามาแชท ก็สามารถที่จะเข้ามาตามหาตัวเราได้ในห้องสนทนาของเรา" ส่วนห้องที่มีรูปแบบชวนให้เข้าไปสัมผัส เช่น ห้องเกย์ "ห้องเกย์ผมเคยเข้าไปอยากรู้ว่าเกย์คุยเรื่องอะไรกัน พอเข้าไปพูดคุยกันหน้าห้องส่วนมากจะพูดแต่คำหยาบคาย เรื่องเซ็กส์ และคำพูดรุนแรงเกินไป ผมไม่คิดเลยว่าจะพิมพ์ออกมาได้ ส่วนมากเป็นคำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ บางทีผมก็ลองเข้าไป "ห้องนักศึกษาสาวชายตัว" และผมเคยคุยกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเขาอ้างว่าเป็นนักศึกษา กำลังเรียนอยู่สถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง การเปิดประเด็นหน้าห้องสนทนาจะพิมพ์คำว่า ต้องการขาย ขาย ขาย แล้วจะมีผู้หญิงชิปเข้ามาหาซื้อเรา (การเข้ามาคุยแบบตัวต่อตัวโดยคนอื่นไม่ทราบข้อความในขณะพูดคุย) เราก็จะถามว่ามีรูปให้ดูหรือเปล่า ต้องการทำอะไร ตีราคามาเลย ต้องเอารูปมาให้ดูก่อนจะได้ตีราคาถูก ผู้หญิงก็จะส่งรูปมาให้เราดูและฝ่ายหญิงจะเรียกราคามา 4,000 บาท ถ้าไม่พอใจในราคานี้เราสามารถต่อรองได้ และเราก็ถามเบอร์โทรศัพท์ที่ใช้ติดต่อกัน ถามว่าพักอยู่ที่ไหน จะนัดเจอกันอย่างไร แต่ก็ดูไม่ออกเหมือนกันว่าเป็นนักศึกษาจริงหรือเปล่า เพราะหน้าก็ไม่เห็น เห็นเฉพาะรูปที่ฝ่ายหญิงส่งมาให้ดู ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นรูปจริงของเขาหรือไม่ แต่รูปที่ส่งมาให้ดูจะเป็นรูปผู้หญิงหน้าตาดีมาก ความคิดของเราคิดว่ามันไม่จริง ดีเกินไปสำหรับคนหน้าตาสวยแบบนี้จะมาขายบริการทางเพศ ไม่คิดว่าคนหน้าตาแบบนี้จะมาคุยในห้องประเภทนี้ เพราะว่าการพูดคุยกันบนอินเทอร์เน็ต เราไม่สามารถเดาได้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ

ธีระยุทธเล่าว่า การพูดคุยสนทนาภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต จะเริ่มด้วยการทักทายคำว่าสวัสดีครับ ตามชื่อ อายุ สถานที่เรียน ที่พัก และถามว่ามีแฟนหรือยังส่วนมากจะคุยกันเรื่องหาแฟน และผมก็ชอบพูดคุยกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชายน่าสนใจตรงที่ได้คุยกับผู้หญิงที่แหละ เราสามารถพูดคุยกับสาวได้ที่ละหลาย ๆ คน เข้าไปพูดคุยทำความรู้จักกับ

สาวหลายโรงเรียน ทำให้สามารถเลือกที่จะพูดคุยกับใครก็ได้ตามใจเรา ใครคุยดีคุยสนุกก็จะคุยกันนาน และก็มีการนัดเจอกันในเวลาต่อมา เรื่องที่ใช้คุยกันสุดท้ายจะเป็นเรื่องการจีบกัน พูดคุยในเรื่องเซ็กซ์ หรือปัญหาของแต่ละคนที่นำมาเล่าให้กันฟัง ปัญหาที่นำมาเล่าให้กันฟัง เช่น ปัญหาในความรักไม่สมหวัง ปัญหาทางครอบครัว ปัญหาในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ เกิดท้องจะทำอย่างไรดี ปัญหาเรื่องเรียน ฯลฯ ถ้าเป็นปัญหาทางครอบครัวบางคนก็จะมาระบายว่าพ่อแม่ไม่รัก หรือไม่เข้าใจในตัวของเราชอบบังคับให้ทำในสิ่งที่เราไม่ชอบทำ และปัญหาเรื่องเรียน เช่น อาจารย์สั่งงานมากเกินไปหรือว่าเข้ามานินทาอาจารย์ที่เราไม่ชอบ ชี้หน้าเราก็จะเข้ามาด่าอาจารย์ได้ในห้องสนทนา การที่วัยรุ่นเข้ามาพูดคุยกันเรื่องเซ็กซ์ทางอินเทอร์เน็ตผมว่าเป็นเรื่องธรรมดาмаกครับ เพราะเราแค่คุยกันเฉย ๆ เพื่อหาความรู้ แต่บางคนก็ไม่ใช่เพื่อหาความรู้ มันแอบแฝงที่จะหลอกลวงกัน ซึ่งตรงนี้แต่ละคนที่เข้ามาแชท ต้องคิดให้มากกว่าสิ่งที่คู่สนทนาของเราพูดคุยกับเรานั้นมีความน่าเชื่อถือได้หรือไม่ ควรไตร่ตรองให้ดีก่อนที่จะนัดเจอกันกัน ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย ผมว่าป้องกันไว้ดีกว่า"

การเลือกคู่สนทนาของวัยรุ่นจะดูจากชื่อที่เขาตั้งเป็นชื่อผู้หญิง "เลือกชื่อที่น่ารัก เช่น จอย อ้อย เลดี้ หญิง คิดว่าชื่อน่ารักตัวจริงก็ต้องน่ารัก แรก ๆ เราต้องจินตนาการหน้าตาจากการตั้งชื่อก่อนเพราะการคุยกันในห้องสนทนาจะไม่เห็นหน้าซึ่งกัน ต่อจากนั้นจินตนาการเนื้อหาที่เขาพิมพ์ได้ตอบเรา ถ้าพิมพ์มาเป็นข้อความที่ดีเพราะ ๆ จะทำให้เราคิดว่าคนนี้ต้องนิสัยดีน่ารัก เราก็อยากที่จะคุยกันต่อ มีการขอเบอร์โทรศัพท์เอาไว้ติดต่อกันภายหลัง การพูดคุยกันในห้องสนทนาคุยกันไปสัก 2 ชั่วโมง ก็ดูสนิทสนมกันดี แต่ตอนแชทครั้งแรก เวลาพูดคุยกับคู่สนทนาต้องใช้เวลาเป็นอาทิตย์ถึงจะให้เบอร์โทรศัพท์กัน และนัดเจอกันกัน แต่เดี๋ยวคุยกันไม่ถึงแค่ 15 นาที ก็ไปหากันที่ร้านอินเทอร์เน็ตได้เลย เพราะคิดว่าการแชทส่วนมากจะหลอกลวงกันมากกว่า เพราะบางคนในขณะแชทจะใช้ชื่อไม่จริงจะใช้นามแฝงและใช้หลาย ๆ ชื่อในเวลาเดียวกัน พอเข้ามาพูดคุยกันในห้องส่วนตัวก็จะบอกชื่อจริงของเรา มีการหลอกบ้างจริงบ้าง ก็แล้วแต่คำถามที่เขาก็จะถามเรา ถ้าเขาถามเกี่ยวกับประวัติเรามากเกินไปบางอย่างเราก็ไม่สามารถพูดคุยให้ฟังทุกเรื่องได้ เพราะว่าสมัยนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายมาหาเราถึงที่ร้านที่เราเล่นอินเทอร์เน็ตเลย ถ้ามาหาหน้าตาหน้ารักเราก็ไม่ว่ากลัวเจอคนที่ไม่สวย อ้วน ดำ หรือว่าเซย เจอพวกที่มาหาแบบไม่สวยก็แย่ บางครั้งเราก็จะเป็นฝ่ายไปหาผู้หญิงมากกว่า ถ้าเห็นหน้าแล้วไม่ถูกใจ เราก็ทำตัวเฉย ๆ เขาก็ไม่รู้ว่าเรามาหาใคร แต่ความจริงสวยไม่สวยก็ไม่ใช่ไร ส่วนมากเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายของเราจะมีการแข่งกันว่าใครคุยกับคนสวยหรือคนไม่สวย ถ้าเราไปคุยกับคนที่ไม่สวยและนัดเจอกัน เกิดเพื่อนเราเห็นเข้าเราก็

อายุเพื่อน ว่านัดเจอกับสาวที่หน้าตาไม่ได้เรื่อง ส่วนมากถ้าจะนัดเจอกันต้องมีการให้เบอร์โทรศัพท์ซึ่งกันและกันก่อน มีการโทรศัพท์ติดต่อไปหากันก่อนว่าจะนัดเจอกันที่ไหน เวลาใด แล้วแต่ความสะดวกของทั้ง 2 ฝ่าย ถ้าเจอคนที่ถูกใจก็ทำความสนิทสนมสร้างความสัมพันธ์กันต่อไป เช่น ชวนกันไปเที่ยว ทานข้าว ดูภาพยนตร์ เป็นต้น"

การพูดคุยกับคนเพศเดียวกันหรือว่าผู้ชายด้วยกันส่วนมากก็คุยในเรื่องที่ผู้ชายชอบคุยกันเหมือนกัน เช่น เรื่องเกี่ยวกับเว็บไซต์รูปโป๊ ถ้ามีเว็บไหนเด็ด ๆ ก็จะมีการนำมาเล่าหรือว่าชวนกันไปดูตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ไปดูรูปสาวว่าแต่ละคนเป็นอย่างไร มีการนิทานกันเล็กน้อย หรือมีการปรึกษาปัญหาความรัก เช่น ปรึกษาเรื่องแฟนหรือว่าเรื่องผู้หญิง เช่น ถ้าเจอเหตุการณ์ผู้หญิงไม่ตอบรับรักเราจะทำอย่างไร หรือว่าประสบการณ์ในด้านการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง ซึ่งส่วนมากผู้ชายจะนำมาพูดคุยให้กันฟังภายในห้องสนทนา แต่จะต้องคุยกันหลังห้องคือคุยกันสองต่อสองแบบไม่เปิดเผย

ในขณะที่แชทธีระยุทธยอมรับว่ามักจะเปิดเข้าไปดูเว็บไซต์ประเภทภาพโป๊เป็นประจำ แต่ต้องเป็นตอนกลางคืนที่คนภายในร้านมีไม่มาก เพราะว่าในขณะที่แชทจะมีคนยิงเว็บไซต์ภาพโป๊ถึงกัน มีข้อความโฆษณาส่งมาให้กันดู เช่น โฆษณามีรูปสาวชาวญี่ปุ่น ชาว ออสเตรเลีย ใครต้องการที่จะดาวโหลดรูปภาพก็เข้ามากันได้เลย "ผมก็อยากจะเข้าไปดูว่าเหมือนกับที่เขาโฆษณาไว้หรือเปล่า ส่วนมากก็จะเข้าไปดูรูปภาพของผู้หญิงมากกว่า ผมคิดว่าเป็นธรรมชาติของวัยรุ่นชายที่จะรูปภาพโป๊เหล่านี้ บางทีเข้าไปดูกับเพื่อนก็จะมีวิจารณ์กันบ้างตามประสาผู้ชาย แต่เว็บไซต์ที่น่ารัก ๆ ก็ชอบเข้าไปดูเหมือนกัน เช่น ดาวโหลดเพลงมาฟัง เล่นเกม ส่งเพจ ส่งอีเมล เพราะว่าหลังจากเราคุยกับคนที่เราถูกใจก็จะมีการส่งอีเมลหากัน ส่งคำกลอนหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ให้กัน ซึ่งทำให้เรามีความสุขได้อีกรูปแบบหนึ่ง"

ห้องสนทนาในแต่ละห้องธีระยุทธเล่าว่า จะมีกฎเกณฑ์ที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับเจ้าของห้องเป็นผู้ออกกฎอย่างห้องเชียงรายก็มีกฎเกณฑ์มาก เช่น ห้ามคุยเรื่องหยาบลามก ห้ามโฆษณาห้องของตัวเองภายในหน้าห้อง "แต่ถ้าเราคุยกับคนที่เราถูกใจเราก็จะชวนเขาเข้ามาชิลภายในห้องสนทนาของเรา คือชวนกันไปคุยกัน 2 คน ผมจะชอบคุยกับผู้หญิง คุยครั้งละหลายคน จะเลือกคุยกับคนที่สนิทกับผมก่อน ถ้าเป็นคนที่คุณกันมาก่อนเราก็คุยแบบมีความจริงใจให้กันและกันถ้าคนที่เริ่มต้นคุยกันใหม่ ๆ ก็มีจริงบ้างหลอกบ้าง"

ธีระยุทธชอบใช้โปรแกรมเพิร์ธในการแชท โดยให้เหตุผลว่า โปรแกรมเพิร์ธมีลูกเล่นมากกว่ารูปแบบอื่นและง่ายต่อการใช้งานกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น สามารถทำตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ได้หลายแบบ และมีการลงสีสันให้สะดุดตาต่อคู่สนทนาของได้

ในการเข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนาของธีระยุทธเล่าว่า “ต้องการหาเพื่อนมากกว่า เพราะเพื่อนในอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนนอกอินเทอร์เน็ตจะมีความแตกต่างกัน เพื่อนข้างนอก คุยกันธรรมดา แต่เพื่อนในอินเทอร์เน็ตคุยอะไรก็ได้ เพราะไม่เห็นหน้าคาคตากันมีอิสระในการ คุยกันใช้คำพูดยังงี้ก็ได้ไม่ต้องกลัวว่าอีกฝ่ายจะรู้ว่าเราเป็นใคร และการพูดคุยกันใน ห้องสนทนาทำให้เราผ่อนคลายได้ เพราะบางครั้งเราโกรธกับเพื่อนที่โรงเรียน เราสามารถที่จะ เข้ามาระบายให้เพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนาฟังได้ ทำให้เราสบายใจมากขึ้น”

การเรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตและการแชทธีระยุทธจะเรียนรู้จากเพื่อน “ดูเพื่อนและ บางครั้งก็ถามคนที่เข้ามาคุยกับเราภายในห้องสนทนา แรก ๆ ผมไม่ค่อยรู้เรื่องพอได้แชทไป นาน ๆ ก็เรียนรู้ไปทีละเล็กละน้อยและก็รู้มากขึ้น จำมาจากเพื่อนบ้างและเรียนรู้จาก ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต ถ้าหากเราเล่นบ่อย ๆ เดียวก็จะชำนาญไปเอง”

ธีระยุทธเล่าว่า “ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแชทผมจะไปดาวน์โหลดจากเว็บไซต์ ที่เขามีคำอธิบายไว้หน้าเครื่องหมาย เราก็คลิกรูปที่เข้ามามีให้มาบันทึกเก็บไว้ลงในเครื่อง คอมพิวเตอร์ เก็บไว้ส่งให้สาว ๆ เช่น รูปหัวใจ รูปยิ้ม หัวเราะ ดอกกุหลาบ หรือสัญลักษณ์ ที่แสดงอาการว่ากำลังจีบคุณอยู่ ภาษาสัญลักษณ์สามารถบอกถึงอารมณ์และความรู้สึก ในขณะที่เราพูดคุยกันได้ ถ้าเราหัวก็จะใช้ 555 ฮิฮิฮิ หรือว่ากำลังโกรธก็มีสัญลักษณ์ที่ บอกว่าตอนนี้เรากำลังโกรธอยู่นะหรือไม่ชอบนะ ภาษาที่ใช้ในการแชทรูปแบบของภาษา แปลกและดูน่ารัก ภาษาสัญลักษณ์ที่ผมใช้ก็มีความใกล้เคียงกับตัวเราประมาณ 70% ที่เหลือ ก็เป็นอะไรบ้า ๆ บอ ๆ ที่เราอยากจะแสดงออกไปตรงนั้น เพราะกำลังเป็นความนิยมของวัยรุ่น ที่ต้องการหาเพื่อนคุย หาแฟน และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ดีกว่าเราไปเที่ยวเล่นกินเหล้า ดิตยาบ้า หรือว่าทำอะไรที่เสียหาย แต่เวลาเราเข้ามาคุยกันทำให้ได้ความรู้หลาย ๆ อย่างที่ไม่รู้ ทำให้รู้จักนิสัยคนในอินเทอร์เน็ตว่าเป็นคนอย่างไร ได้เรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตของคนที่เรา มา แชทกันทางห้องสนทนาได้อย่างหนึ่ง”

ปัจจุบันธีระยุทธจะติดการแชทมาก โดยให้เหตุผลว่า “ผมต้องการที่จะคุยกับคนเดิม ที่เราคุยกันถูกคอหรือว่าเข้าใจเราต้องเข้าไปคุยกันสม่ำเสมอถึงจะคุ้นเคยกัน เราจะมี การ ติดต่อกันตลอดเวลากับคู่สนทนาของเราที่เราคุยกันระยะเวลาที่นานมาแล้ว หรือว่ารู้จักกัน มานาน จะมีการนัดหมายกันล่วงหน้าในการเข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนาในครั้งต่อไป เช่น พรุ่งนี้เข้ามาอีกนะ ก็เิม ก็นัดกันไป แต่ผมจะชอบพูดคุยกับเพื่อน ๆ หน้าห้องสนทนา มากกว่าการชิปคุยกัน (ชิป คือ การเข้าไปคุยหลังห้องในลักษณะ 2 คน คนอื่นจะไม่รู้ว่าเราคุย อะไรกันอยู่) เพราะคุยกันหน้าห้องสนทนาคุยกันได้หลายคนมีเรื่องต่าง ๆ ให้เราคุยได้ตลอด

ผมจะไม่รับชิปกับคนที่เริ่มคุยกันใหม่ แต่ถ้ารับชิปก็จะเป็นพวกเพื่อน ๆ หรือสาว ๆ ที่เราคุยกันมานานหรือบางทีก็จะคุยหน้าห้องก่อน ถ้าเราถูกใจสาวคนไหนขึ้นมา ก็จะชวนกันไปคุยภายในห้องสนทนาของผมคุยกัน 2 คนเป็นการส่วนตัว"

ธีระยุทธให้ความเห็นว่า โลกในอินเทอร์เน็ตกับโลกที่เราอยู่ในชีวิตประจำวันมีความแตกต่างกันบางส่วน โลกที่เราอยู่ภายนอกคือความเป็นจริงและเป็นตัวเรามากที่สุด แต่โลกในอินเทอร์เน็ตบางคนก็ใส่หน้ากากเข้ามากัน เราจะหลอกใครก็ได้ เป็นโลกที่ไม่มีขอบเขต อยากจะคุยอะไรก็คุย จะพูดอะไรก็พูดได้หมด ทำให้เรากล้าพูดคุยมามากขึ้นแต่โลกในอินเทอร์เน็ตเราจะต้องใช้จินตนาการกับคนที่เราชอบที่เขาพูดมาเพราะ ๆ หวาน ๆ เราก็จะจินตนาการไปว่าหน้าตาเขาต้องน่ารัก ก็ฝันของเราไปตามนี้ แต่ถ้าเราคุยกันได้สักระยะหนึ่งก็จะมีนัดเจอกัน แต่สาว ๆ จะมาหาผมเองที่ร้านอินเทอร์เน็ตที่เราเล่นอยู่เป็นประจำ ผู้หญิงจะทำท่าที่เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตก่อน และก็จะเข้ามาคุยกับเราทางอินเทอร์เน็ตว่าตอนนี้อยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตนี้แล้วนะ หรือว่าตอนนี้มาหาแล้วนะเราก็จะเดินไปหาดู บางทีพอคุยกันไปก็จะมีการส่งรูปให้กันดูบ้างว่าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่การส่งรูปต้องดูให้ดีกว่าก่อนว่าให้รูปของเขาจริงหรือไหม เพราะบางคนเอารูปเพื่อนที่หน้าตาน่ารักส่งมาให้เราดู แต่พอเจอตัวจริงแล้วมันไม่ใช่หน้าตาเหมือนรูปที่เขาส่งมาให้ ตรงนี้เราก็ต้องระมัดระวังด้วย

หลังจากที่ธีระยุทธได้แชทมาสักระยะหนึ่ง ข้อดีที่ธีระยุทธได้คือพิมพ์ติดเก่งขึ้น รู้จักเว็บไซต์ในการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม สามารถทำการดาวน์โหลดข้อมูลที่ต้องการได้ทำให้รู้จักผู้คนมากขึ้นมีเพื่อนมากขึ้น

ธีระยุทธเล่าว่า การเข้ามาแสดงตัวตนบนพื้นที่อินเทอร์เน็ต คือ แก๊งหา อยากหาเพื่อนคุย และเป็นการตามเพื่อน "แรก ๆ เห็นเพื่อนเข้ามาแชทก่อน เพื่อนเอามาคุยกันในห้องเรียนว่ามีแฟนทางเน็ต นัดเจอสาวกันนอกเน็ต ผมก็เลยอยากจะลองเล่นดูจะได้รู้จักสาว ๆ บ้างเพราะในชีวิตจริงจะให้เราเดินเขาไปทักว่าผมชอบคุณ อยากจีบคุณ ก็เป็นไปไม่ได้ ดีไม่ดีถูกตบกลับมาแะเลย แต่ในอินเทอร์เน็ตเราจะเอาไว้อัปเดตสาวและสามารถจีบได้ที่หลายคน ไม่ต้องกังวลว่ารถไฟจะชนกัน เราไม่ถูกใจคนนี้ก็ตามเลือกใหม่ได้แบบไม่ซ้ำกันเลย เลือกจนเราคุยกับคนที่คิดว่าถูกใจ คุยกันรู้เรื่อง อีกอย่างหนึ่งคือเอาไว้เป็นที่ปรึกษาเวลามีปัญหาที่อยากจะระบาย บางทีเราคุยกับเพื่อนข้างนอกไม่ได้ คุยให้พ่อแม่ฟังไม่ได้ เราสามารถเข้ามาขอคำปรึกษากับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต บางทีก็จะได้ระบายเรื่องที่เราไม่สามารถระบายได้บ้าง รู้สึกอิสระ พูดอะไรก็ได้ โดยไม่มีใครมาคอยว่าหรือใช้นินทาอาจารย์ผู้สอนบ้างแบบบางที่อาจารย์คนไหนสอนไม่รู้เรื่อง หรือสั่งงานมากไปก็จะเข้ามาระบายกับเพื่อน ๆ

ทางอินเทอร์เน็ต เพราะทำให้เราสบายใจขึ้นได้ ซึ่งในอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นโลกไร้พรมแดนอยู่แล้วสามารถแสดงถึงตัวเราและความต้องการได้ภายในโลกแห่งนี้ แต่ในชีวิตจริงเราต้องแสดงออกตามกฎระเบียบที่สังคมกำหนดให้เราต้องทำในสิ่งที่ถูกต้อง หรือต้องทำตามที่พ่อแม่ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์วางกรอบให้เราปฏิบัติ ซึ่งในบางเรื่องบางสิ่งบางอย่างเราก็ไม่สามารถทำได้ดังที่พ่อแม่ผู้ปกครองคาดหวังไว้ แต่ในโลกอินเทอร์เน็ตเป็นอะไรที่ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันสามารถสร้างสรรค์ความคิดของเราออกมาในรูปแบบไหนก็ได้ตามใจของเรา ซึ่งจะต่างจากที่เราแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในโลกแห่งความจริง"

รายที่ 4 อติเทพ รู้จริง

นายอติเทพ อายุ 18 ปี ศึกษาอยู่วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย ชั้นปวส.ปีที่ 1 อติเทพเป็นลูกชายคนโต มีน้องสาว 1 คน อายุห่างกัน 5 ปี ปัจจุบันอติเทพอาศัยอยู่กับพ่อแม่และน้องสาว พ่อแม่ของอติเทพมีอาชีพค้าขายของชำอยู่ในตลาด อติเทพมีส่วนช่วยครอบครัวในการขายของ วันจันทร์ถึงวันวันพุธในช่วงเช้าจนถึงเวลาประมาณบ่าย อติเทพจะต้องไปช่วยจัดวางของขายและช่วยเฝ้าร้านขายของ ส่วนวันพฤหัสบดีและวันศุกร์จะเป็นเวลาว่างของอติเทพ แต่ถ้ามีลูกค้ามาซื้อของมากอติเทพจะต้องไปช่วยพ่อกับแม่ขายของ ส่วนมากจะเป็นช่วงเวลาปิดเทอมที่อติเทพมีโอกาสช่วยพ่อแม่ขายของ ถ้าเป็นช่วงเปิดเทอมอติเทพจะต้องมีหน้าที่ไปเรียนหนังสือ พ่อแม่ของอติเทพจะให้เรียนหนังสืออย่างเดียว ไม่ต้องมาช่วยขายของ เพราะจะมีลูกจ้างมาช่วยพ่อกับแม่ขายของ อติเทพเป็นวัยรุ่นที่มีนิสัยดี มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่พ่อแม่มอบหมายให้ทำ มีบุคลิกที่ซื่อสัตย์ไม่ค่อนขอดแสดงออก มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง อติเทพได้รับค่าใช้จายเป็นรายวัน วันละ 50 บาท วันหนึ่งใช้จ่ายเป็นค่าอาหารกลางวันโรงเรียนมื้อละ 15 - 20 บาท เงินที่ได้รับก็พอใช้จ่ายในวันต่อวัน ถ้าวันไหนเงินไม่พอใช้ อติเทพจะมีเงินส่วนตัวที่เหลือเก็บจากค่าใช้จ่าย หรือบางที่พ่อแม่ใช้ไปซื้อของถ้าเงินทองที่เหลืออติเทพก็จะเก็บไว้ แต่ถ้ามีกิจกรรมที่โรงเรียนหรือค่าอุปกรณ์การเรียน อติเทพจะขอเงินจากผู้ปกครองเพิ่มเติม

อติเทพเริ่มเข้ามาใช้คอมพิวเตอร์ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 2 เพราะว่ามีพี่ชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง ซึ่งที่บ้านเขามีเครื่องคอมพิวเตอร์และพี่ชายเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จึงมีความรู้ด้านทางคอมพิวเตอร์ดีมากเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมต่าง ๆ "ตอนแรกพี่ชายเป็นคนมาชวนผมให้ไปเล่นเกม พี่ชายจะเป็นคนสอนให้รู้เกี่ยวกับวิธีการใช้คอมพิวเตอร์เบื้องต้นก่อน เช่น การใช้เมาส์ การเปิดเครื่อง ปิดเครื่อง และสอนการพิมพ์งานโดยใช้

ไมโครซอฟท์เวิร์ด ผมก็ลองเล่นแบบธรรมดาพอได้สัมผัสบ่อยเข้าก็เริ่มสนใจเพราะว่าคอมพิวเตอร์สามารถทำงานได้หลายอย่างในเวลาเดียวกัน เช่น พิมพ์งาน ฟังเพลง ดูหนัง เป็นต้น” ปัจจุบันอติเทพมีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ได้ดี เพราะเรียนทางด้านคอมพิวเตอร์และใช้มาประมาณ 5 ปี จึงมีความชำนาญในการเขียนโปรแกรมบางโปรแกรม

อติเทพเล่าว่า “ตอนนั้นผมกำลังเรียนอยู่ชั้นปวช.ปีที่ 2 เริ่มรู้จักอินเทอร์เน็ต เพราะว่าช่วงนั้นกำลังเริ่มมีโปรแกรมที่วัยรุ่นนิยมใช้กันคือโปรแกรมเฟิร์ท มีเพื่อนสนิทภายในกลุ่มนำมาเล่าให้กันฟังว่าเป็นการหาเพื่อนและสามารถพูดคุยกับสาวได้มากมาย ผมสนใจในเรื่องอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว ยิ่งเพื่อนมาเล่าให้ฟังแบบนี้ก็ยิ่งอยากจะเข้าไปใช้ ผมเริ่มเล่นอินเทอร์เน็ตจากการแชทก่อนเลย โดยที่โปรแกรมอย่างอื่นในอินเทอร์เน็ตยังไม่ค่อยรู้เรื่อง ตอนนั้นอีเมลยังไม่รู้จัก การแชทผมก็จะให้เพื่อนเป็นคนสอนให้รู้จักวิธีการใช้ หลังจากการแชทก็เรียนรู้การขออีเมล เพราะว่าคนที่เข้ามาแชทกันจะต้องมีอีเมลกันทุกคน ผมจะถามจากเพื่อนในกลุ่มว่ามีวิธีการขออีเมลทำอย่างไร หรือไม่ก็ถามเจ้าของร้านว่าไปขออีเมลทำอย่างไร รวมถึงโปรแกรมแชทก็จะถามจากเจ้าของร้าน ผมก็ลองใช้มั่วไปก่อน อยากรู้ว่าถ้าเราเข้าไปคุยกันในอินเทอร์เน็ตจะเป็นอย่างไร ช่วงนั้นจะเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตบ่อยมาก เข้าไปใช้ทุกวันหลังจากเลิกเรียน ไปกันกับเพื่อนเป็นกลุ่ม 3 - 4 คน เพราะเราก็ไม่กล้าเข้าไปเล่นคนเดียว กลัวทำผิดแล้วเดี๋ยวคนในร้านจะมองเราว่าไอ้เนี่ยเล่นไม่เป็น ทำให้รู้สึกอาย แต่พอเราชำนาญก็จะเข้ามาเล่นตามร้านเองได้ ไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนมาด้วยจะได้คุยกับสาวได้สะดวก อติเทพเข้าไปใช้บริการเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในช่วงเวลาบ่ายประมาณ 3 - 4 โมงเย็น เพราะว่าเป็นเวลาที่เลิกเรียน วันละประมาณ 2 ชั่วโมง ร้านที่ไปใช้เป็นประจำก็ใกล้กับห้างสรรพสินค้าเพราะแถวนี้จะมีร้านอินเทอร์เน็ตมากเพื่อน ๆ จะชวนกันไปเล่นร้านแถวนี้เป็นประจำ ร้านที่ผมเข้าไปใช้บริการจะมีส่วนลดให้กับนักเรียนนักศึกษา คิดชั่วโมงละ 15 บาท ถ้าเป็นร้านอื่นจะคิดชั่วโมง 20 บาท แต่ก่อนค่าอินเทอร์เน็ตจะตกอยู่ชั่วโมงละ 15 บาท จะเอาเงินที่เหลือจากค่าอาหารและเงินที่ผมเก็บออมไว้นำมาจ่ายเป็นค่าเล่นอินเทอร์เน็ต บางที่ผมจะโกหกผู้ปกครองว่าที่ผมเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านเพราะว่าไปพิมพ์งานหรือไปหาข้อมูลทำรายงานอ้างว่าอาจารย์สั่งให้ทำงาน พ่อแม่ไม่รู้หรือกว่าเราเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตทำไม ก็คิดว่าลูกไปทำรายงานหรือค้นคว้าหาข้อมูลกันจริง ๆ แต่พ่อแม่ก็ไม่ว่าเวลาเราขอเงินไปจ่ายค่าชั่วโมงเล่นอินเทอร์เน็ต และท่านไม่ค่อยจะรู้เรื่องว่าอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างไร เพราะท่านมัวแต่ขายของไม่ค่อยได้มาสนใจเท่าไร”

อติเทพใช้อินเตอร์เน็ตในการแชทมากที่สุด เพราะว่าการแชทสามารถสื่อสารกันได้ โดยการพูดคุยโต้ตอบกันทันที และเข้าไปหาเพื่อนพูดคุยกับใครก็ได้ไม่ว่าเพศไหน ที่สำคัญได้คุยกับสาว ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน รู้สึกตื่นเต้นเวลาสาว ๆ ได้ตอบมาหา "แรก ๆ ที่เข้าไปคุยกับคนอื่น ผมจะประหม่ารู้สึกเหนียวเพราะว่าไม่เคยใช้โปรแกรมการคุยกันมาก่อน ตอนนั้นเป็นอะไรที่แปลกใหม่มาก ๆ ได้รู้จักกับสาวต่างสถาบันมากขึ้น เพราะถ้าเป็นชีวิตจริงผมคงไม่กล้าเดินเข้าไปคุยกับสาวได้ การคุยกันในอินเตอร์เน็ตทำให้เรารู้สึกไม่เกร็งต่อการพูดคุย สามารถพูดคุยแบบไหนออกไปก็ได้ตามความคิดของเรา"

ชื่อที่ใช้เป็นนามแฝงในการแชทของอติเทพ คือ ชื่อ J-D-MAN ซึ่งแปลเป็นชื่อเล่นของอติเทพ เพราะว่าอติเทพมีชื่อเล่นว่า เจ แล้วคำว่า ดีแมน นำมารวมกันเป็น เจดีแมน แปลว่า เจผู้ชายที่ดี "ผมคิดว่าการตั้งชื่อก็มีส่วนในการเรียนร้องความสนใจให้คนอื่นเข้ามาคลิกชื่อเรา เราต้องตั้งชื่อที่ดูแปลก ๆ ดูเป็นผู้ชายแมน ๆ คิดว่าผู้หญิงที่เข้ามาแชท ก็ต้องอยากคุยกับผู้ชายหรือเพศตรงข้าม"

อติเทพเล่าว่า ห้องที่ชอบเข้าไปสนทนาพูดคุยคือห้องประจำจังหวัด "ผมชอบไปห้องเชียงรายก่อน รู้สึกว่าคนที่เข้ามาพูดคุยจะต้องเป็นคนเชียงรายเหมือนกัน และเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนจะนิยมเข้ามาเล่นห้องเชียงรายกันมาก ถ้าเกิดเราเข้าไปคุยแล้วเจอกับสาว ๆ เราสามารถที่จะพูดคุยกันได้ และที่สำคัญหลังจากการคุยกันเราจะต้องขอเบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ เอาไว้โทรศัพท์ไปหา เพราะว่าถ้าอยู่ในจังหวัดเชียงรายเหมือนกัน เราสามารถโทรศัพท์ติดต่อกันได้สะดวก และค่าโทรศัพท์จะถูกกว่าการโทรออกนอกเขต สามารถนัดเจอกันได้ง่าย เพราะอยู่ในจังหวัดเดียวกัน" อติเทพชอบเข้าห้องสนทนาที่มีสมาชิกเข้ามาพูดคุยกันมาก ๆ มีเรื่องคุยกันได้ตลอด "ห้องสนทนาที่ผมชอบอีกห้องและคิดว่าตรงกับความต้องการของผมก็คือ ห้องบทกวีและบทกลอน ผมเป็นคนที่ชอบบทกลอนและบทกวีมาก เพราะว่าความหมายลึกซึ้ง คนที่เข้าไปคุยกันในห้องบทกวีหรือบทกลอน จะมีการพิมพ์หรือว่าบทกลอนหรือว่าหน้าห้องสนทนา คนที่เข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาสามารถต่อเติมบทกวีหรือบทกลอนได้ หรือคัดลอกส่งไปให้กับคู่สนทนาของเราต่อไปได้อีก"

อติเทพเล่าว่า ภายในห้องสนทนาที่เราเข้าไปพูดคุย มีความน่าสนใจอยู่ในนั้น เราสามารถหาเพื่อนใหม่ได้ การคุยกันในห้องสนทนาจะคุยอะไรก็ได้ คุยแบบไม่ต้องอายกัน เพราะว่าต่างคนก็ต่างไม่เห็นหน้าตากันอยู่แล้ว แต่ถ้าบนอกอินเตอร์เน็ตเราต้องเจอหน้าตากัน ทำให้เรารู้สึกอาย และอยู่ ๆ เราจะไปทักใครก็ทำไม่ได้ เดี่ยวคนอื่นก็หาว่าเราบ้าประสาทหรือเปล่า เป็นใครไม่รู้แล้วมาทัก เราสามารถที่จะแกล้งใครก็ได้ที่เราอยากแกล้ง เพราะว่า

ถ้าเกิดเราได้เป็นคนคุมระเบียบของห้องสนทนา เราสามารถใช้อำนาจตรงนี้ไล่ใครก็ได้ที่มาพูดคุยในทำนองที่ไม่ดี หรือเราไม่ชอบชื่อใครเราก็ทำการคลิกชื่อของคนนั้นออกจากห้องสนทนาได้ทันที

อดิเทพเล่าว่า ภายในห้องสนทนาจะมีกฎระเบียบที่ห้ามให้สมาชิกปฏิบัติ เช่น ห้ามพิมพ์คำซ้ำ ๆ ติดต่อกัน จะไปรบกวนคนอื่น ส่วนมากคนที่ออกกฎจะเป็นพวกเจ้าของห้อง แต่กฎตายตัวจะไม่มี เจ้าของห้องสามารถที่จะคลิกหรือแบน (ไล่ออกจากห้องสนทนา) คนนั้นออกได้ถ้าทำผิดระเบียบ และกฎเกณฑ์ในแต่ละห้องสนทนาจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับหัวหน้าห้องในแต่ละห้องสนทนาว่าจะกำหนดขึ้นมาอย่างไรบ้าง แต่ถ้าเกิดเป็นห้องใหญ่ที่มีสมาชิกมาพูดคุยมาก และเป็นห้องที่ไม่ส่อแววในทางลามก ก็จะมีกฎหลัก คือ ห้ามพิมพ์คำหยาบคาย ห้ามพิมพ์ซ้ำ หรือห้ามใช้สีส้นมากเกินไป เป็นต้น

การเลือกคู่สนทนาของอดิเทพเล่าว่า “ส่วนใหญ่ผมจะเลือกคู่สนทนาที่เป็นผู้หญิงที่วัยใกล้เคียงกันหรือวัยรุ่นเหมือนกันจะชอบคุยกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แต่ถ้าเจอผู้ชายที่คุยกันถูกคอก็จะมีคุยกันบ้าง คือต้องคุยในเรื่องเดียวกัน เช่น ผมชอบดูฟุตบอล ถ้าไปเจอผู้ชายที่ชอบดูฟุตบอลเหมือนกับเราก็จะคุยกันแต่เรื่องฟุตบอลส่วนมากถ้าคุยกับผู้ชายก็เป็นเรื่องกีฬา เรื่องการใช้โปรแกรมในอินเทอร์เน็ต ผมจะชอบคุยกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชายอยู่ดี เราจะต้องเดาจากชื่อก่อนเพราะเราไม่เห็นหน้าว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เพราะฉะนั้นดูจากชื่อเป็นหลัก เช่น ชื่อมินท์ แหม่น จอย แอน ชื่อที่บ่งบอกว่าเป็นผู้หญิง ผมชอบคุยกับผู้หญิงที่คุยด้วยสนุก ตลก ถ้าเราพิมพ์ไปแล้วเขาจะต้องได้ตอบมาทันที และคุยด้วยกันตลอดไม่ใช่ว่าปล่อยให้เรารอข้อความอยู่นาน เพราะว่าเขาคงคุยหลายคน แบบนี้จะไม่ค่อยชอบ ผมชอบคุยกับสาวดำรงสามัคคี พาณิश्य อาชีวะ เพราะเป็นสถาบันที่อยู่บริเวณในเขตเมืองเชียงใหม่ ใกล้เคียงกันหน่อยเวลาคุยกัน ถ้ามีการนัดเจอกันสามารถไปหากันได้สะดวก ส่วนมากคนที่เข้ามาแชทจะไม่นั่งเล่นตามร้านแถว ๆ ในเมือง หรือใกล้กับสถาบันการศึกษาของตนเอง”

อดิเทพคิดว่า การที่ตัวเขาเข้าไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนา มีส่วนเป็นตัวของตัวเองเหมือนกัน “คิดว่าเป็นตัวเราในอีกด้านหนึ่ง แต่ว่าถ้าจะให้ทั้งหมดมันก็คงไม่ใช่ มีแสดงออกถึงความเป็นตัวเราในบางส่วน หรือบางด้านที่เราไม่สามารถแสดงออกมาได้ นอกจากการแสดงภายในอินเทอร์เน็ต อย่างผมตัวจริงก็จะขี้อายพอสมควร แต่ถ้าเราเจอสาวเราก็อยากจะสร้างบุคลิกให้ดูดีขึ้น เราก็พูดในทำนองว่าเราดูดีนะ ไม่อ้วน จะใช้คารมในการคุยมากกว่าเพราะไม่เห็นหน้าตากัน แต่ถ้าเกิดเขาอยากนัดเจอผมอย่างน้อยเราก็สนิทกันแล้วคุยกันประมาณ 2 ชั่วโมง ก็จะสนิทกันถ้าคุยด้วยกันตลอด หรือว่าถ้าเกิดเข้ามาคุยกันภายใน

ห้องสนทนาครั้งหนึ่ง จะต้องมีการนัดกันก่อนว่าต้องใช้ชื่อเดิมในการคุย และเข้ามาเล่นก็ไม่ง
เราก็จะเข้ามาคุยกันต่อ การคุยก็แล้วแต่เรามีเงินทุนในการเล่นอินเทอร์เน็ตมากน้อยแค่ไหน
ถ้ามีเงินก็สามารถคุยต่อได้นาน ถ้าทุนหมดก็เล่นต่อไม่ได้ เราต้องการรู้ว่าคู่สนทนาสนใจเรา
เราจะต้องดูการโต้ตอบหรือข้อความที่เขาพิมพ์กลับมาหา ถ้าเกิดเขาตอบมาเรื่อย ๆ คุยกับเรา
คนเดียวตลอดแบบนี้คิดว่าเขาคงสนใจในตัวเราเหมือนกัน หรือคุยกันถูกคอไปด้วยกันไป"

อดิเทพให้ความเห็นว่า เพื่อนในอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนนอกอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างกัน
เพราะว่าเพื่อนในอินเทอร์เน็ตไม่ค่อยสนิทเหมือนเพื่อนที่โรงเรียน เพราะว่าเพื่อนที่โรงเรียนจะ
ต้องเจอหน้ากันเกือบทุกวันในช่วงเวลาที่เรียนก็เจอ จะทำให้รู้จักนิสัยใจคอกันดีกว่าเพื่อน
ในอินเทอร์เน็ต และเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตเราไม่ได้เห็นหน้าตากันตอนแรก และยังไม่รู้จักนิสัย
ที่แท้จริงของเขา บางที่เขาคุยกับเราดีแต่ในใจอาจจะเบียดก็ได้เราก็ไม่รู้ แต่เพื่อนใน
อินเทอร์เน็ตก็มีการนัดเจอกันบ้างทั้งหญิงและชาย

หลังจากการพูดคุยกันภายในห้องสนทนาแล้ว ส่วนมากผมชอบนัดเจอกับผู้หญิงที่
เข้ามาพูดคุยกับผม และได้ทำความรู้จักกันในบางส่วนแล้วจากการพูดคุยกัน การนัดเจอกันก็
คือ พาไปเลี้ยงขนมกันธรรมดา เวลานั้นนัดเจอกันจะต้องโทรไปหากันก่อน ว่านัดกันที่ไหน เมื่อไร
เวลาใด จะต้องบอกว่าจะใส่เสื้อสีอะไรมา มากับใคร มากันกี่คน ผมจะเอาความสะดวกของ
ผู้หญิงเป็นหลัก จะให้ผู้หญิงนัดว่าจะไปรอที่ไหน บางครั้งก็เจอผู้หญิงที่มาคนเดียวเหมือนกัน
แต่ถ้าใครที่มาเจอเราคนเดียวเขาจะยังไม่กล้าเข้ามาทักเรา ไม่กล้าเข้ามาคุยเพราะ
ส่วนมากจะมีอาการเขินอาย จะคุยกันแบบธรรมดาไม่กล้าคุยกันมากเหมือนกับการคุยกันใน
อินเทอร์เน็ตซึ่งการคุยกันในอินเทอร์เน็ตเราสนิทสนมกันคืออยู่แล้ว

อดิเทพเล่าว่า เรื่องที่คุยกันในห้องสนทนา "คุยกันเรื่องทั่วไปก่อน เช่น สวัสดิ์ดีับ
ถามชื่อ อายุ สถานศึกษา หรือว่าตอนนี้เล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ที่บ้านหรือว่าที่ร้านอินเทอร์เน็ต
แล้วก็จะวกเข้าไปประเด็นพูดทำนองจีบผู้หญิง จะถามว่ามีแฟนหรือยัง หรือว่ามีหวานใจอยู่
หรือเปล่า ถ้าเราจะเล่นเป็นมุขไปก็จะถามว่า "มีพัดลมหรือยัง (มีแฟนหรือยัง)" เป็นการถาม
แบบกวน ๆ เพราะจะมีบางคนงงคำถามเรา ทำไม่ต้องพัดลม เราก็สนุก หัวเราะ เพราะว่า
คู่สนทนาของเราเขาคิดไม่ถึงว่ามันต้องแปลว่าอะไร เรื่องที่ใช้พูดคุยกันภายในห้องสนทนาจะ
แตกต่างจากเรื่องที่เราใช้คุยกันในชีวิตประจำวัน เพราะว่าการพูดคุยกันทางห้องสนทนาทำให้
เรากล้าพูดคุยมากขึ้น กล้าที่จะเข้าไปทักทายเป็นพูดคุยกับผู้หญิงสาวมากขึ้น เพราะต่างคนต่างไม่
เห็นหน้าตาซึ่งกันและกัน กล้าคุยในเรื่องเช็กชากับเพื่อนผู้ชายที่เราสนิทกันก็จะนัดกันเข้ามาพูด
คุยกันในห้องสนทนา พูดคุยในทำนองวิจารณ์ผู้หญิงให้กันฟัง เช่น ผู้หญิงที่เราเห็นหน้า

โรงเรียนตอนเย็นนายคิดว่าสวยไหม นายคิดว่าหุ่นของเธอเป็นยังไง อวบไปหรือเปล้าหรือว่าคล้ำไป ผมสั้นดูน่ารัก แต่เราว่าผมยาวดูน่ารักกว่านะ คิดว่าเธอมีแฟนหรือยัง หรือว่าเคยเสียตัวมาแล้ว ก็จะมีการวิจารณ์บุคลิกท่าทางของสาว ๆ ที่เห็นเจอด้วยกัน ส่วนมากถ้าพูดคุยกับเพื่อนผู้ชายจะพูดคุยในเรื่องเซ็กซี่ด้วย เช่น ประสบการณ์การพาสาวไปนอนด้วยว่าเป็นยังไง จะนำมาเล่าให้กันฟังภายในห้องสนทนาเพราะว่าถ้าเกิดเล่าให้กันฟังที่โรงเรียนมีคนมากไม่กล้าที่จะคุยกันแบบเปิดเผย”

อดิเทพมีความเห็นเกี่ยวกับการพูดคุยในเรื่องเซ็กซี่ของวัยรุ่นว่า “ผมคิดว่าการที่วัยรุ่นเข้ามาพูดคุยกันในเรื่องเซ็กซี่เป็นเรื่องธรรมดา เป็นการเหมาะสมที่สุดแล้วที่จะเอาเรื่องเซ็กซี่มาพูดคุยกันในอินเทอร์เน็ต เพราะไม่สมควรนำไปพูดคุยกันภายนอกได้ หรือพูดคุยกับผู้ปกครอง ส่วนมากผู้ใหญ่จะเห็นมองว่าเป็นเรื่องที่วัยรุ่นไม่ควรที่จะพูดคุยกัน และเป็นเรื่องที่ไม่ดีในสายตาของผู้ใหญ่ แต่ที่วัยรุ่นเข้ามาพูดคุยกันถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ หรือว่าเรื่องเซ็กซี่เพราะว่าเราอยากรู้อยากเห็นว่าเป็นอย่างไร จึงต้องแอบนำมาพูดคุยหรือเปิดเว็บไซต์ที่มีเรื่องพวกนี้อยู่ เป็นการศึกษาไปในตัว”

อดิเทพเล่าว่า ภาษาที่ใช้ในการแชทภายในห้องสนทนาจะแตกต่างจากภาษาที่เราใช้ในชีวิตประจำวันหรือนอกอินเทอร์เน็ต ภาษาที่เราใช้พิมพ์เพื่อสื่อถึงคู่สนทนาส่วนมากจะผิดเพี้ยนไป เช่น สวัสดิ์ ก็เป็น ซา วัด ดี จะพิมพ์ให้เป็นรูปแบบของการแชท เพราะคนส่วนมากที่เข้ามาแชทจะใช้ภาษาที่แปลกใหม่ดูสะดุดตา หน้าสนใจจะทำให้ผู้อื่นเข้าไปพูดคุยด้วย เพราะว่าในห้องสนทนาไม่เห็นหน้าตากัน จะต้องสื่อด้วยการใช้ภาษาในการพิมพ์และใช้สัญลักษณ์ ซึ่งก็แล้วแต่วิธีการของแต่ละคนที่จะทำยังไงให้ตัวเองดูน่าสนใจ หรือว่าดูเป็นคนที่สามารถเรียกร้องความสนใจที่จะให้บุคคลอื่นเข้ามาพูดคุยกับเราได้ อย่างผมชอบใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและพูดคุยในทำนองหวาน ๆ ลงท้ายด้วยคำว่า “คับ” ย่อมาจากคำว่า “ครับ” และจะส่งเป็นบทกลอนหรือบทกวีซึ่ง ๆ ให้กับสาวซึ่งส่วนใหญ่ผู้หญิงบางคนก็จะชอบมาก เวลาเราส่งบทกลอนหรือกวีที่เกี่ยวกับความรักไปให้ จะทำให้เราเจอกับผู้หญิงที่ชอบในเรื่องบทกลอนหรือกวีเหมือนเรา การพูดคุยก็จะคุยกันได้นานเพราะว่าคุยกันในเรื่องที่ชอบเหมือนกันและจะสนิทกันเร็วมากขึ้น

ส่วนภาษาสัญลักษณ์ที่ผมนิยมใช้แสดงออกถึงความเป็นตัวตนของผม คือ ผมเป็นผู้ชายที่ตัวโต จะแสดงสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเป็นผู้ชายที่ตัวโต คือ :-,O-> เป็นคนอารมณ์ดีก็ใช้สัญลักษณ์ คือ :-> ฯลฯ สัญลักษณ์ที่นำมาใช้สามารถแสดงถึงความเป็นตัวตนของเราได้ ส่วนหนึ่ง สัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดงอาการถ้าเรากำลังหัวเราะก็ใช้ 5555,ฮิฮิฮิ หรือเสียใจ ๕

ก็จะทำหน้าจอน ๆ อติเทพเล่าว่า สัญลักษณ์ที่ใช้แรก ๆ ที่เริ่มแชทก็ยังไม่รู้จักใช้เพราะว่าเราไม่รู้ว่าไปเอามาจากไหนกันและก็แปลไม่ออกว่าหมายความว่าอย่างไร แต่พอเราแชทไปนาน ๆ ก็เริ่มเรียนรู้ไปทีละน้อยจากการสังเกต ถามจากเพื่อนที่เรารู้จัก หรือจากการพูดคุยกับเพื่อน ๆ ในอินเทอร์เน็ตจะมีการถ่ายทอดให้กันได้ว่าใครจะอะไรแปลกใหม่มา ก็จะมีการนำมาพูดคุยกัน ภายในห้องสนทนาพอเราเห็นรูปแบบที่เขาใช้พูดคุยกันภายในห้องสนทนา ก็เก็บจำมาและเลียนแบบนำมาใช้ บางทีก็ไปหาตามเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับการแชทหรือว่าตามหนังสือที่เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต เพราะว่าเขาจะมีภาษาสัญลักษณ์พร้อมทั้งแปลเป็นความหมายไว้ให้เราไปคัดลอกนำมาใช้ได้ ส่วนมากในกลุ่มคนที่เข้ามาแชทเท่านั้นที่จะรู้เรื่องถึงการใช้ภาษาสัญลักษณ์และจะต้องเป็นคนที่แชทมานานพอสมควร ถึงจะสามารถใช้หรือว่ารู้เรื่องพวกภาษาสัญลักษณ์ได้ดี เพราะว่าคนที่ชอบแชทจะเป็นพวกที่ขี้เกียจพิมพ์ข้อความยาว ๆ จะใช้ภาษาสัญลักษณ์แสดงออกถึงความถึงความรู้สึก หรือว่าใช้สัญลักษณ์ในการแสดงตนแทนการพิมพ์ข้อความ “ผมคิดว่าภาษาในอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับการแชทมีความน่าสนใจ สามารถบอกถึงอารมณ์ของเราได้ แสดงถึงตัวของเราได้ และภาษาที่ใช้ภายในห้องสนทนาสามารถใช้เป็นสื่อในการเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามได้ดี แค่อ่านสัญลักษณ์ให้ก็รู้ว่าเราชอบเธอ รักเธอ กำลังคิดถึง เป็นต้น เป็นอะไรที่แปลกใหม่ ง่ายต่อการบอกความรู้สึกหรือว่าอารมณ์ของเราในขณะที่กำลังพูดคุยอยู่ พอเราเห็นก็อยากจะใช้อยากที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะการนำมาใช้ เพราะว่าทำให้เราเป็นคนที่ดีทันสมัยสามารถเข้าใจภาษาที่ใช้สื่อสารกันภายในอินเทอร์เน็ตได้ ถึงแม้บางทีภาษาพิมพ์จะไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย แต่เรานำมาใช้แค่ภายในห้องสนทนา ซึ่งก็ไม่ได้ผิดอะไรเพราะว่ารูปแบบเขามีให้ใช้กันแบบนี้”

อติเทพเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยและแสดงตนภายในห้องสนทนา เพราะว่า “เพราะผมอยากเป็นตัวของตัวเอง อยากจะพูดอะไรกับใครก็ได้ ตามเรื่องที่เรายากจะพูดคุย ไม่มีใครมาห้ามหรือว่าได้ อยากแสดงออกในเรื่องความรักก็แสดงออกได้ อยากบอกรักใครก็สามารถบอกได้ บางทีมีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือมีปัญหา ก็จะเข้ามาระบายให้เพื่อนในอินเทอร์เน็ตฟัง เพื่อคู่สนทนาของเราอาจจะมีความเข้าใจให้เราได้ ก็ทำให้สบายใจมากขึ้น เพราะว่าบางเรื่องเราไม่สามารถนำไปปรึกษาผู้ปกครอง หรือว่าเพื่อนสนิทที่โรงเรียนได้ บางทีไม่มีใครเข้าใจเราได้หมดทุกคน แต่เพื่อนในอินเทอร์เน็ตเราสามารถเลือกที่จะคุยกับคนที่เราคิดว่าเขาเข้าใจเรา มีการปลอบใจกันถ้าใครมีปัญหาไม่สบายใจ ทำให้เรารู้สึกดี และถ้าเราคุยกับคนที่เรารู้จักก็รู้สึกอบอุ่น หรือว่าสนิทสนมกันมาก ทำให้ได้เพื่อนใหม่ที่รู้จักอีกคนหนึ่ง มีอะไรเราสามารถนำมาปรึกษาหารือกัน โดยที่ไม่มีการเงินอายุหรือว่าเกรงในการพูดคุยเพราะว่าการคุยกันใน

อินเทอร์เน็ตไม่เห็นหน้าตากันอยู่แล้ว สามารถทำให้เรากล้าแสดงออกมากขึ้นและไม่มีขอบเขตที่จะกำหนดให้เราทำแบบนั้นแบบนี้ เป็นโลกแห่งการจำลองเราสามารถพูดคุยอะไรได้ตามอิสระของตัวเอง"

อติเทพให้ความเห็นว่า โลกในอินเทอร์เน็ตเป็นการสื่อสารที่รวดเร็ว แต่การสื่อสารพูดคุยกันภายในโลกอินเทอร์เน็ตก็จะแฝงด้วยการหลอกลวงต่าง ๆ นานา อติเทพยอมรับว่าอยากจะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวเองในโลกแห่งความจริง มากกว่าในโลกอินเทอร์เน็ต เพราะในโลกอินเทอร์เน็ตเป็นอะไรที่จอมปลอม เราสามารถทำให้ตัวตนของเราดีเลิศแค่ไหนก็ได้ทำตัวเป็นแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น ทั้งที่ความเป็นจริงเราไม่อาจจะทำให้ตัวตนของเราเป็นแบบที่แสดงออกในโลกอินเทอร์เน็ต แต่บางทีอติเทพก็อยากแสดงตัวตนในโลกอินเทอร์เน็ต เช่น เราสามารถจีบผู้หญิงได้ที่หลาย ๆ คน ถึงแม้ว่าเราไม่รู้ถึงจิตใจของเขว่าเป็นอย่างไร แต่ถ้าข้างนอกอินเทอร์เน็ตเราเป็นคนที่ไม่ค่อยกล้าพูดคุย ไม่กล้าจะเข้าไปทักผู้หญิงที่เราสนใจ แต่สามารถทำให้เรารู้ถึงนิสัยของกันและกันได้ดีกว่าการพูดคุยกันในโลกอินเทอร์เน็ต

อติเทพให้ความเห็นว่า ถ้าเราใช้อินเทอร์เน็ตในด้านที่มีประโยชน์ก็จะเป็นผลดีสำหรับตัวเรา เพราะอินเทอร์เน็ตเราสามารถไปได้ทุกที่ อยากรู้เรื่องอะไรก็เข้าไปค้นหาได้หมด หรือบางทีอาจารย์สั่งให้ทำรายงานเรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็สามารถเข้าไปค้นคว้าหาข้อมูลมาทำรายงานได้ ซึ่งในโลกอินเทอร์เน็ตสามารถทำอะไรได้หลายอย่าง นอกจากการแชทแล้วตั้งแต่การสั่งซื้อหนังสือ ก็สามารถหาซื้อหนังสือที่ต้องการได้ หรือการดาวน์โหลดเพลงมาฟังโดยไม่ต้องไปเสียเงินซื้อเทปหรือซีดี ฯลฯ แต่ถ้าเราเข้าไปหาความรู้ภายในห้องสมุดก็เป็นแค่ห้องสี่เหลี่ยมจำกัดให้เราเข้าไปหาข้อมูลแค่นั้น มีแต่ตำราเรียนเก่า ๆ ให้เราศึกษาค้นคว้าไม่ค่อยมีความรู้ใหม่ ๆ ให้เราได้เลือกค้นคว้า

นอกจากการเล่นอินเทอร์เน็ตแล้ว อติเทพยังมีกิจกรรมอื่นที่ชอบทำกับเพื่อนภายในโรงเรียน เช่น การเล่นกีฬา "ผมเล่นกีฬาได้หลายอย่าง ถ้าเพื่อน ๆ คนไหนเอาอุปกรณ์มาจากบ้านก็จะเล่นกันได้ เช่น เอาไม้แบดมินตันมา เวลาพักเราก็ตีแบดเล่นกัน หรือบางคนเอาตระก้อมาก็เล่นตระก้อ มีลูกบาสก็เล่นบาส เล่นกันสนุก ๆ เพื่อสร้างความสามัคคีภายในกลุ่ม แต่บางทีก็มีทะเลาะกันบางเหมือนกันก็เป็นธรรมดาในหมู่เพื่อนฝูง นอกจากการเล่นกีฬาบางทีเราก็ชวนกันไปเที่ยว อย่างเที่ยวทะเลส่วนมากจะไปเนื่องในโอกาสสำคัญ ๆ เช่นวันเกิดเพื่อน วันเกิดเรา วันสอบเสร็จ ก็จะพากันไปฉลองเป็นกลุ่ม 5 - 6 คน ผมว่าการเล่นอินเทอร์เน็ตยังดีกว่าการเที่ยวทะเล เพราะว่าการเล่นอินเทอร์เน็ตมีสาระมากกว่าการเที่ยวทะเล ในทะเลมีแต่การดื่มเหล้า ฟังเพลง เดินกันไปแค่นั้น แต่เวลาเที่ยวทะเลผมก็ต้องดื่มเหล้าด้วย เพราะเพื่อน ๆ

ในกลุ่มดื่มกันหมด ซึ่งเราได้จ่ายเงินไปแล้วด้วยไม่ดื่มก็เสียดาย เพราะเงินที่จ่ายไปก็แพงมากเหมือนกัน จะให้เราดื่มน้ำเปล่าก็ใช่เรื่อง ผมคิดว่าเป็นธรรมชาติวัยรุ่นชายที่ดื่มเหล้าเพื่อให้เข้ากับสังคมกลุ่มเพื่อนของเรา ไม่เป็นสิ่งเสียหายมาก ถ้าดื่มแล้วประคองสติให้อยู่ ไม่ใช่ว่าดื่มแล้วเมาไม่รู้เรื่อง แบบนี้ก็ไม่ไหว

อดีตให้ความเห็นว่า การเล่นอินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชทเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมที่กลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบันนิยมทำตาม ๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายสตีกเกอร์ การแต่งกายตามสมัยนิยม การเที่ยวรถ ฯลฯ ผมว่าก็แล้วแต่ว่าคนไหนชอบทำกิจกรรมอะไร หรือคนไหนถนัดในเรื่องการแสดงออกแบบไหน ก็ไปแสดงออกตามเรื่องหรือตามสถานที่ที่ตนเองสนใจ ส่วนวัยรุ่นที่เข้ามาแชท เขาก็อยากที่จะหาเพื่อน หาคนรู้ใจ ต้องการแสดงความคิดเห็นของตัวเองให้คนอื่น ๆ ได้รับรู้ บางคนอาจจะเป็นคนขี้อายไม่กล้าแสดงออก พอได้เข้ามาแสดงตนในอินเทอร์เน็ตหรือว่าได้เข้ามาพูดคุยกับเพื่อนในอินเทอร์เน็ตแล้ว ทำให้เป็นคนกล้าคิด กล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะว่าในห้องสนทนาไม่มีกรอบหรือกฎเกณฑ์ที่มีใครมาบังคับพวกเราได้ แต่ในชีวิตจริงเราแสดงออกแบบนั้นไม่ได้ เพราะมีพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ที่คอยห้ามและว่ากล่าวตักเตือน แต่เราก็อยากหาแหล่งที่พวกเราต้องการเป็นอิสระจากการถูกปกครองมากเกินไป ถึงแม้จะเป็นการแสดงออกในช่วงเวลาหนึ่งก็ตาม แต่ก็ได้ทำตามในสิ่งที่เราต้องการแค่นั้นก็พอใจแล้ว

รายที่ 5 ด.ช.จิรัตน์ ฤทธิ์สม

ด.ช.จิรัตน์ อายุ 14 ปี ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นลูกชายคนโต และมีน้องชาย 1 คน อายุห่างกัน 5 ปี พ่อและแม่มีอาชีพรับราชการอยู่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท ปัจจุบันจิรัตน์อาศัยอยู่กับพ่อแม่และน้องชาย จิรัตน์มีบุคลิกที่ร่าเริงแจ่มใส มีพฤติกรรมแสดงออกเป็นกะเทย และเป็นคนที่มีความสัมพันธ์ที่ดีชอบพูดคุยในเวลาอยู่กับเพื่อนฝูงหรือบุคคลอื่น ๆ แต่ในบางวันก็มีเรื่องที่ทำให้จิรัตน์ไม่สบายใจ เพราะพ่อเป็นคนไม่ค่อยมีเหตุผล เวลาดื่มเหล้ามากกลับมาที่บ้านชอบอาละวาด และจะตามมาว่ากล่าวจิรัตน์ถึงการแสดงพฤติกรรมที่เป็นกะเทย จิรัตน์เล่าว่า “พ่อจะชอบพูดว่า ทำไมต้องเป็นกะเทย มันตลกเหลือ ต้องเป็นผู้ชายเต็มตัว ต้องเป็นคนดี ตั้งใจเรียนหนังสือ แต่เราทำไม่ได้ตามที่พ่อบอกให้เป็นผู้ชายเต็มตัวและไม่ค่อยอยากจะเรียนหนังสือด้วย คิดว่ามันเครียด เราอยากเรียนแบบปล่อยตัวตามสบาย วันหนึ่งจะอยากจะเรียนหนังสือแค่ครึ่งวันและเรียนแบบไม่ค่อยเครียด แต่ในปัจจุบันเวลาเรียนหนังสืออาจารย์จะสั่งให้ทำรายงานมาก แล้วให้เวลาในการทำงานน้อย

ถ้าเราทำไม่ทันอาจารย์ก็เอาแต่หักคะแนนไม่มีการมาพูดตักเตือนก่อน ยิ่งถ้าเราเข้าไปขอให้อาจารย์เลื่อนกำหนดงานส่งอาจารย์บางคนกลับตำสวนมาอีก ทำให้ไม่ค่อยอยากไปโรงเรียน เพราะเรียนไม่มีความสุข และพ่อจะไม่ให้ออกไปเที่ยว แต่ว่าเราเป็นคนชอบเที่ยวมาก เที่ยวได้ทุกสถานการณ์ที่เอื้ออำนวย ชอบออกไปเปิดหูเปิดตาดูโลกภายนอกมากกว่าที่จะมานั่งอยู่บ้านเฉย ๆ พ่อชอบให้อยู่ในกรอบ แต่เราก็ไม่เคยฟัง เพราะพ่อพูดจาไม่มีเหตุผลและจะพูดเฉพาะเวลาเมาเท่านั้น ก็ไม่มีประโยชน์อะไร พ่อมาสั่งสอนเราในเวลาที่เราไม่ได้สติซึ่งเราก็ไม่ชอบที่จะให้พ่อดื่มเหล้ามาแล้วมาอาละวาด ใช้อารมณ์และพูดคุยกับเราไม่ค่อยดีไม่มีเหตุผล อยากจะด่าก็ด่าอยากจะดีก็ดี จิรต์ชอบที่จะเป็นตัวของตัวเอง โดยที่ไม่มีใครมาบังคับในตัวเขา เพราะว่าตัวเขารู้ว่าในตัวเขามีความต้องการอะไรต้องเป็นคนอย่างไร จิรต์เล่าว่า "พ่อมักพูดคุยด้วยถ้อยคำไม่สุภาพ เราไม่ชอบเวลาพ่อด่าว่าและใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ เช่น มึง กู หรือคิงทำไมต้องเป็นกะเทย ซึ่งพ่อมักจะตอกย้ำเราเสมอไม่ค่อยให้กำลังใจเลยในความคิดของจิรต์คิดว่าไม่มีพ่อยังจะดีกว่าการมีพ่อ เพราะว่าเราอยากทำอะไรก็ทำ อยากไปไหนก็ไป" การที่พ่อมักจะกล่าวทำให้จิรต์รู้สึกมีความกดดันบางในบางเวลา บางทีก็แสดงออกด้วยการร้องไห้หรือเดินเข้าห้องนอนแล้วปิดประตูเสียงดัง เข้าไปเปิดเพลงดัง ๆ อยู่ในห้องนอนหรือไม่ก็จะโทรศัพท์ให้เพื่อนมารับออกไปข้างนอก แต่แม่จะคอยตักเตือนมากกว่าการว่ากล่าว แม่จะคอยเตือนเรื่องการเรียนให้พยายามเรียนให้จบมีงานทำที่ดี และไม่ให้เที่ยวเตร่มาก แม่จะเข้าใจในตัวของจิรต์มากกว่าพ่อ เวลาจิรต์มีปัญหาที่ไม่สบายใจหรือว่ามีปัญหากับพ่อ มักไม่ค่อยได้คุยให้ใครฟังจะคิดหาหนทางแก้ไขด้วยตนเอง ถึงแม้ว่าบางทีเขาจะทำผิดแต่ความคิดของจิรต์คิดว่าความคิดของเขาถูกต้องที่สุดแล้ว ถึงแม้จะเป็นความคิดที่ผิด ๆ ก็ตาม จิรต์ได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน เดือนละ 600 บาท จะใช้เงินไปโรงเรียนวันละ 20 บาท เป็นค่าอาหารมื้อกลางวันและรวมถึงค่าขนม แต่ถ้าเป็นค่าใช้จ่ายในเรื่องอุปกรณ์การเรียนจะขอให้ผู้ปกครองซื้อให้ จิรต์เล่าว่า "บางวันเงินที่นำไปโรงเรียนก็จะมีเหลือบ้างไม่เหลือบ้าง ถ้าวันไหนเงินเหลือจากการซื้ออาหารก็จะเก็บออมเอาไว้ใช้จ่ายเป็นเงินส่วนตัวของเราหรือว่าบางเดือนเงินไม่พอใช้ก็จะขอจากผู้ปกครองเพิ่มได้"

จิรต์เล่าว่า เริ่มรู้จักการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตตอนเรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะว่าที่โรงเรียนมีการสอนวิชาคอมพิวเตอร์ อาจารย์สอนให้รู้จักอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ หัดให้เปิดและปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ สอนให้ใช้โปรแกรมไมโครซอฟท์เวิร์ดแบบพื้น เช่น พิมพ์งานในเวิร์ด การตกแต่งรูปภาพเล็ก ๆ น้อย อาจารย์จะสอนให้รู้จักว่าเป็นคอมพิวเตอร์ แต่ไม่ได้ถึงสอนกันแบบจริงจังมาก ช่วงนั้นกำลังมีอินเทอร์เน็ตเข้ามาอาจารย์ที่โรงเรียนสอน

เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต อธิบายให้ฟังว่าอินเทอร์เน็ตคือการสื่อสารแบบไหน ใช้อย่างไร เข้าเว็บไซต์ต้องทำอะไร สอนการสมัครอีเมล ที่โรงเรียนจะสอนแบบพื้นฐานทั่วไปมากกว่า สอนให้ใช้งานจริง ๆ และอาจารย์ที่สอนเกี่ยวกับเรื่องคอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตก็ไม่ค่อยเก่งเท่าไร “ช่วงนั้นเราก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องอินเทอร์เน็ต และก็ลืมที่อาจารย์เคยสอนให้ เพราะว่าความคิดยังเป็นเด็กอยู่ เริ่มใช้เป็นจริงเป็นจัง ก็ช่วงที่เรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 2 เริ่มเรียนรู้จากรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยในกลุ่มที่เที่ยวดูด้วยกัน พี่จะสอนการส่งอีเมล ส่งเพจเจอร์ จะมาเรียนรู้จากพี่ที่เป็นกะเทยอีกที เพราะว่าพี่เขามีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเอง พี่จะแนะนำให้เล่นโปรแกรมพีรซ หรือว่าการพูดคุยสนทนากันในอินเทอร์เน็ต พอเราได้ลองใช้ดูก็เริ่มสนุกกับการพูดคุยกับเพื่อนในห้องสนทนา คิดว่าแปลกใหม่มากที่เราสามารถโต้ตอบกับใครก็ได้ที่เราไม่รู้จัก ก็เริ่มเล่นแบบลองผิดลองถูกไปก่อน ถ้าไม่รู้เรื่องอะไรก็ถามพี่ที่เป็นกะเทยหรือว่านำไปถามเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนที่เขาใช้อินเทอร์เน็ตในการแชท

หลังจากที่เลิกเรียนในช่วงเย็นทุกวัน จิรต์นัจะต้องแวะเข้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ที่ใกล้กับโรงเรียนหรือใกล้บ้านเพื่อเข้าไปแชทกับเพื่อน ๆ ในอินเทอร์เน็ต “ตอนเข้าไปใช้ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ร้านครั้งแรกรู้สึกอาย เพราะว่ามีแต่วัยรุ่นเข้าไปใช้โปรแกรมในการแชททั้งนั้น เราก็ยังใช้ไม่ค่อยเก่งจะรู้สึกเกร็งกลัวคนอื่นจะมองเราเป็นตัวตลก แต่ภายในร้านอินเทอร์เน็ตส่วนมากต่างคนก็ไม่ค่อยจะสนใจใครอยู่แล้ว เพราะว่าสายตาของคนที่เราไปแชทส่วนมากจะค่อยแต่จับจ้องแต่ข้อความที่ขึ้นมาจากจอคอมพิวเตอร์อย่างใจจดใจจ่อ เพื่อรอข้อความของคู่สนทนาที่โต้ตอบหากัน ช่วงนั้นเราเข้าไปแชทบ่อยมาก จนสนิทกับเจ้าของร้าน บางทีเจ้าของร้านก็จะคอยสอนให้เราใช้โปรแกรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ต และจะลดราคาค่าบริการเล่นอินเทอร์เน็ตให้ เช่น เราเล่น 1 ชั่วโมง 15 บาท เจ้าของร้านก็คิดแค่ 1 ชั่วโมง ค่าบริการเล่นอินเทอร์เน็ตช่วงนั้นเสียชั่วโมงละ 15 บาท แต่เจ้าของร้านคิดให้นักเรียน ชั่วโมงละ 10 บาท เงินที่นำมาจ่ายค่าบริการก็เป็นเงินที่เราเก็บออมไว้ หรือบางทีก็ขอจากแม่ บอกว่าเอาไปเล่นอินเทอร์เน็ต ส่วนมากแม่จะไม่ว่าแม่จะสนับสนุนให้เล่นอินเทอร์เน็ตมากกว่าการออกไปเที่ยวข้างนอกบ้าน “ถ้าเราขอแม่ไปเล่นอินเทอร์เน็ตแม่จะไม่ว่าเลย จะกลับก็โมงก็ได้แต่เราก็ต้องรู้เวลากับบ้านเองว่าสมควรเข้าบ้านได้เมื่อไร ถ้าเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่แถวใกล้ ๆ บ้าน จะเล่นกี่ชั่วโมงก็ได้ตามใจเราแต่ต้องไม่เกิน 4 ทุ่ม ถ้าเป็นวันหยุดช่วงวันเสาร์ วันอาทิตย์ก็จะเข้ามาเล่นแชทช่วงเวลาบ่าย ๆ จนถึงตอนเย็นวันละประมาณ 3 – 4 ชั่วโมง”

จิรต์นัเล่าว่า นอกจากการแชท เขายังสนใจที่จะใช้โปรแกรมอื่น ๆ ควบคู่ในขณะแชทไปด้วย เช่น การฟังเพลง และเข้าตามเว็บไซต์ที่หน้าสนใจ เช่น เว็บไซต์เกี่ยวกับความบันเทิง

เพราะว่าจิรต์นเป็นคนที่ชอบติดตามข่าวสารทางบันเทิงมาตลอด โดยเฉพาะโปรแกรมภาพยนตร์ที่เข้าจาก มักเข้าไปวิจารณ์ภาพยนตร์ตามเว็บบอร์ดหรือเว็บไซต์ที่ไปสมัครขออีเมลเพื่อเข้าไปส่งอีเมลหรือว่าเช็คอีเมล จิรต์นยังชอบสแกนรูปภาพของตัวเองเพื่อเอาไปลงตามเว็บไซต์ที่มีการให้คะแนนว่ารูปใครสวยใครหล่อ และจะมีประวัติส่วนตัวของแต่ละคน เช่น ชื่อ อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก สถาบันการศึกษา เป็นต้น ข้อมูลจะอยู่ข้างรูปของคนนั้น เพื่อเป็นการแนะนำตัวเองให้คนอื่นรู้จัก ยิ่งถ้าคนไหนที่ชอบแชทจะต้องมีรูปไว้ให้คู่สนทนาที่มาขอดูรูป เพราะว่าการพูดคุยสนทนากันภายในห้องจะไม่เห็นหน้าตากัน จะต้องมีรูปคอยส่งให้กันดูว่าหน้าตาเป็นอย่างไร

จิรต์นยอมรับว่า เขาชอบเข้าไปเปิดดูเว็บไซต์ประเภทรูปโป๊ แต่เว็บโป๊จะมีหลายแบบ เช่น มีรูปโป๊เฉย ๆ แต่ก็มีโป๊แบบมากแบบน้อย ถ้าแบบมากก็ไม่มีเสื้อผ้าปกปิดสักชิ้น ถ้าโป๊แบบน้อยท่อนล่างยังมีอะไรปิดบังไว้อยู่ หรือบางเว็บมีรูปผู้ชายและรูปผู้หญิงแสดงการร่วมเพศให้ดู "เราจะชอบเข้าเว็บไซต์ที่มีรูปผู้ชายแก้ผ้า หรือผู้ชายร่วมเพศกัน จะไม่ค่อยชอบดูรูปผู้หญิง เพราะจิตใจของเราชอบผู้ชายก็จะดูแต่รูปของผู้ชาย ตอนแรกที่เข้าไปดูภาพโป๊ใหม่ ๆ เราจะรับไม่ค่อยได้เลยมันอุบาทว์มากรูปพวกนี้โดยเฉพาะของลับของผู้ชาย แต่เราก็อยากจะรู้อยากจะเห็นว่าผู้ชายกับผู้ชายมีการร่วมเพศกันอย่างไร แต่เดี๋ยวนี้เห็นจนชินตาไปแล้วรูปพวกนี้ เป็นเรื่องธรรมดาและภายในกลุ่มเพื่อนกะเทยที่เข้ามาสนทนาพูดคุยกันในห้องแชทเน็ตจะมีการติดต่อสื่อสารกันตลอด ถ้ามีเว็บไซต์มีรูปผู้ชายหรือภาพอะไรเด็ด ๆ ก็จะมีอีเมลมาบอกกัน มีอะไรเราจะนำมาแบ่งปันให้กันดู"

จิรต์นเล่าว่า การสนทนาพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตจิรต์นชอบใช้โปรแกรมเพิร์ช "จะใช้โปรแกรมเพิร์ช เพราะว่าเรารู้จักแต่รูปแบบนี้รูปแบบเดียว เพิร์ชเป็นรูปแบบที่ใช้งานง่าย น่าสนใจ มีห้องสนทนาให้เลือกเป็นร้อยเป็นพันห้อง จะเข้าไปคุยเรื่องอะไรก็ได้ตามใจของเรา จะหยอกล้อใครก็ได้ อยากระบายอะไรลงไปก็ไม่มีใครมาว่า อิสระต่อความคิดของเรา ที่สำคัญการพูดคุยกันภายในห้องสนทนาเราเลือกห้องสนทนาที่เป็นตัวเราได้เลย เพราะว่าเราเป็นกะเทยก็สามารถเข้ามาหาเพื่อนที่เป็นกะเทยเหมือนเรา กลุ่มคนที่มีพฤติกรรมเหมือนกับเรา ทำให้รู้สึกว่ามีเราคนเดียวที่มีพฤติกรรมแบบนี้ยังมีคนที่ เป็นกะเทยเหมือนเราเข้ามาพูดคุยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ไม่ใช่ใครที่เป็นกะเทยแล้วจะเป็นคนเลว ยังมีคนที่ เป็นกะเทยที่ดีอีกมากที่ทำประโยชน์ให้กับสังคม ถึงแม้ว่าสังคมส่วนใหญ่จะไม่ยอมรับคนที่เป็นกะเทย แต่สังคมของเราภายในห้องสนทนาแห่งนี้ทุกคนจะยอมรับซึ่งกันและกัน มีความอบอุ่นให้กันเสมอ ทำให้เราคลายเครียดในเรื่องที่ไม่สบายใจได้"

จิรต์น์เล่าว่า จะเลือกห้องสนทนาตามชื่อที่น่าสนใจและตรงกับเรื่องที่ยอยากจะเข้าไปคุยด้วย ส่วนมากจะเข้าห้องสนทนาหลาย ๆ ห้องในเวลาเดียวกัน เช่น ห้องของสามัคคี ห้องเสียงราย ห้องหาแฟน ห้องชมรมคนปากหมา ห้องวิจารณ์ภาพยนตร์ เป็นต้น จิรต์น์เล่าว่า "เราเป็นคนที่ชอบวิจารณ์ภาพยนตร์อยู่แล้วก็เข้าไปเมาส์ซิ่งกัน (พูดคุย) และห้องที่พลาดไม่ได้เลยถ้าเข้าไปแชทเมื่อไรจะต้องเข้าไปเสมอ คือ ห้องเกย์ ซึ่งจะมีคำเชิญชวนให้ชาวกะเทยทั้งหลายก็เข้าไปพูดคุยหรือว่าไปเป็นสมาชิกประจำห้อง เช่น "ไม่หล่อ แต่เร้าใจ" หรือว่า ยินดีต้อนรับสู่สังคมชาวเกย์ ส่วนมากห้องพวกนี้จะพูดคุยกับคนที่มีความผิดปกติแบบเบบเหมือนกัน ๆ และจะมีคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดคุยแตกต่างจากห้องสนทนาอื่น ๆ จะรู้จักเฉพาะคนที่ เป็นกะเทย เป็นเกย์เท่านั้น จิรต์น์ชอบเข้าไปหาแฟนที่เป็นผู้ชาย จึงชอบเข้าห้องเกย์เพื่อไปหาแฟน เพราะว่าอิสระในการพูดคุยทำให้เราไม่อายที่จะพูด กล้าแสดงออกมากขึ้นว่าชอบว่ารักใครก็บอกไปตามตรงเลย ถ้าเขาสนใจเราก็จะมีการให้เบอร์โทรศัพท์ซึ่งกันและกัน จะติดต่อเจอกันต่อไปในภายหลัง" ห้องสนทนาที่จิรต์น์ชอบจะต้องเป็นห้องสนทนาที่สามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเราได้เต็มที่และสมาชิกภายในห้องสนทนาในการยอมรับ มีการพูดคุยแบบเป็นกันเองพูดคุยแบบไม่โกหกกัน "ถ้าใครที่คุยโกหกมา เราก็ไม่คุยกับเขาต่อจะสังเกตได้จากคำที่เขาพิมพ์มาหาเรา ตั้งแต่เริ่มคุยกันตั้งแต่แรกจนถึงคำพิมพ์ครั้งสุดท้าย เพราะบางคนมีลืมหูลืมตาขอความที่พูดคุยกับคนอื่นมาพูดคุยกับเราก็สามารถจับได้ว่าโกหกเราอยู่"

จิรต์น์เล่าว่า การพูดคุยกันภายในห้องสนทนาจะเป็นตัวของเรามากเลย เพราะอยากแสดงออกแบบไหนก็ได้เต็มที่ อยากพูดอะไรก็พูด อยากแสดงออกเป็นผู้หญิงก็แสดงออกมาได้เต็มที่ในคำพูดคุยก็ต้องมี ค่ะ มีขา หรือว่าทำตัวเกินผู้หญิงไปเลย มันเป็นตัวเราที่เราต้องการแสดงออกมาแบบนี้อยู่แล้ว ถ้าเป็นสังคมในชีวิตประจำวันเราแสดงออกมาแบบผู้หญิงเกินไปไม่ได้ คนอื่นจะมองไม่ดียิ่งพ่อเราแล้ว จะทำตัวแบบผู้หญิงไม่ได้เลย ท่านจะคอยว่าตลอด เพราะสังคมไทยยังไม่ค่อยจะยอมรับกับบุคคลประเภท 2 (กะเทย) การพูดคุยในห้องสนทนาจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกของเราไปเรื่อย ๆ เพราะเราคุยกับคนแต่ละคนไม่เหมือนกัน หรือว่าเราเลือกห้องสนทนาที่แตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นต้องทำตัวให้เข้ากับสมาชิกหรือกลุ่มคนภายในห้องสนทนานั้น ๆ จิรต์น์ไม่ชอบเข้าห้องสนทนาที่มีการกำหนดกฎเกณฑ์มาก เพราะทำให้เขาไม่ค่อยมีอิสระในการพูดคุย โดยเขาให้เหตุผลว่า ว่าเขาโดนบังคับมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ยิ่งถ้ามีใครมาคอยบังคับเขาจะทำให้เขายิ่งหนี เพราะว่าจิรต์น์ไม่ชอบให้ใครมาขัดใจเขา ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ยิ่งอยู่ในกลุ่มเพื่อนฝูงเพื่อนของจิรต์น์จะเถียงสู้จิรต์น์ไม่ได้

จิรต์น์เล่าว่า คู่สนทนาที่จิรต์น์ชอบเข้าไปสนทนาพูดคุยด้วย จะชอบพูดคุยกับ คู่สนทนาที่คุยกับแบบถูกคอ เฮฮาสนุกสนาน จะเลือกคู่สนทนาที่เป็นผู้ชายหรือว่าเป็นเกย์และ จะพูดคุยกับกลุ่มที่เป็นกะเทยเหมือนกันมากกว่าการพูดคุยกับผู้หญิง เพราะว่าเราแสดงออก เป็นกะเทยในการพูดคุยสนทนาทางอินเทอร์เน็ต การคุยกับผู้ชายเป็นอะไรที่เร้าใจมากกว่า สามารถพูดคุยกับผู้ชายได้หลาย ๆ คน ถ้าไม่พอใจคนไหนเราสามารถเลือกคุยกับคู่สนทนาที่เป็นผู้ชายได้หลากหลาย แต่บางทีก็จะเจอคู่สนทนาที่เข้ามาพูดคุยเรื่องที่ซีเรียด (ไม่สบายใจ) ให้เราฟัง เช่น ปัญหาเรื่องแฟนทิ้ง โดนผู้ชายหลอกฟัน (ถูกหลอกไปมีเพศสัมพันธ์) หรือว่า กำลังตั้งท้องระหว่างเรียนหนังสือและเพื่อนชายไม่ยอมรับ หรือบางคนมาขอคำแนะนำในการ กินยาคุมกำเนิดกับเราว่าจะซื้อยี่ห้อไหนดีไม่ได้ บางคนไม่รู้จักรากินยาคุมมาก่อนพอได้เสียกับ ผู้ชายก็รู้สึกกลัวท้องก็จะเข้ามาถามว่ามียาคุมกำเนิดที่กินหลังร่วมเพศหรือเปล่า ซึ่งบางครั้ง เราต้องหาทางออกและคำแนะนำให้กับคู่สนทนาเหล่านี้ให้เขามีความสบายใจขึ้น ซึ่งแน่นอนที่ เขาเข้ามาพูดคุยให้เราฟัง เพราะเขาไม่สามารถนำไปปรึกษาหรือพูดให้ใครฟังได้ เพราะ สังคมไทยจะไม่ค่อยยอมรับเรื่องพวกนี้ของวัยรุ่นมองเป็นเรื่องเสียหายจะด่าอย่างเดียว ไม่ค่อย จะมาปลอบใจเท่าไร แต่ในห้องสนทนาเรามีการพูดคุยปลอบใจกันให้กำลังใจซึ่งกันและกันและมีการยอมรับ

จิรต์น์เล่าว่า เรื่องที่ใช้ในการพูดคุยกันภายในห้องสนทนาก็สามารถคุยได้หลาย เรื่อง เช่น แฟชั่นการแต่งกาย เมาส์(พูด)เกี่ยวกับดาราว่าคนไหนหล่อไม่หล่อ เมาส์ (พูด) ถึงผู้ชายในหมู่กะเทยเหมือนกันว่าวันนี้จับผู้ชายได้กี่คน บางทีก็พูดวิจารณ์ผู้หญิงที่ทำตัวไม่ดี (อันนี้สลดแระหาผู้ชายเราจะตบมันดีหรือเปล่า) “จะขอบคุณเรื่องผู้ชายมากกว่าเพราะว่าเป็น เรื่องที่เราชอบในใจอยู่แล้ว คุยถึงผู้ชายแล้วมีความสุข” เวลาเข้าไปพูดคุยกันในห้องสนทนาจะ เริ่มเปิดประเด็น ในการถามชื่อ อายุ ส่วนสูง ที่เรียน และคำถามเด็ด (สำคัญ)ของพวกกะเทย คือ หล่อหรือเปล่าและมีแฟนหรือยัง ถ้าคนไหนคุยมามีแฟนแล้วเราก็ไม่อยากพูดคุยกับเขาต่อ หรือบางคนพอรู้ว่าเราเป็นกะเทยเขาก็จะไม่มาคุยกับเราเลย ต่อจากนั้นจะมีการแลกเบอร์ โทรศัพท์ เบอร์เพจเจอร์ อีเมล ถ้าคนไหนให้มาเราก็จะลองโทรศัพท์ไปหาว่าคนนี้มีตัวตน ไหม จะโกหกเราหรือเปล่า สามารถเช็คได้จากการโทรศัพท์ไปหา ก็จะมีทั้งที่ให้เบอร์โทรศัพท์ มาจริงบ้างไม่จริงบ้าง ถ้าคนที่ให้เบอร์โทรศัพท์เรามาจริง ก็จะโทรศัพท์ติดต่อกันอยู่เสมอ เป็นเพื่อนกันไป มีอะไรสามารถขอความช่วยเหลือกันได้ จิรต์น์เล่าว่า “ส่วนมากจะได้ เบอร์โทรศัพท์ของเกย์และเกย์ก็ให้เบอร์โทรศัพท์เรามากที่สุด เกย์ (คือพวกที่ไม่แสดงออกแต่

เป็นผู้ชายที่พูดอ่อนหวาน สุภาพ เรียบร้อย แต่งตัวดีสะอาด จะเก๋เป็นแมนมาก) มักจะมีแฟนเป็นผู้หญิงพอกลับหลังก็จะชอบมาหาพวกกะเทยหรือพวกว่าผู้ชายที่ชอบเพศเดียวกัน”

หลังจากการพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตแล้ว จะมีการนัดเจอกับคู่สนทนาที่เราถูกใจ และเขาก็ถูกใจเรา จะโทรศัพท์ไปหากันก่อนว่าจะเจอกันที่ไหน ใส่เสื้อสีอะไรมา ป้ายทะเบียนรถมอเตอร์ไซด์มีเลขอะไร จะบอกสัญลักษณ์ของแต่ละคนไปก่อน สำหรับจิรัตน์จะนัดเจอแต่คู่สนทนาที่เป็นเกย์ นัดเจอกันตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร ไปเที่ยวตามน้ำตก มีการดื่มเหล้ากันบ้าง หรือนัดเจอกันในรถ เวลานั้นนัดเจอกันพอมานั่งกันแรก ๆ ก็ไม่ค่อยจะกล้าเข้ามาทักหรือว่าพูดคุยกัน เพราะต่างฝ่ายต่างรู้สึกเกร็งจะต้องใช้เวลาในการพูดคุย แนะนำตัวนิดหน่อยถึงจะพากันไปเที่ยวได้ กลุ่มเพื่อนกะเทยที่เข้าไปแชทกันในอินเทอร์เน็ต 1 เดือนถึงจะนัดเจอกันที จะชวนกันไปนั่งตามร้านอาหาร

เรื่องที่เข้ามาพูดคุยกันในห้องสนทนาจะแตกต่างกับเรื่องที่คุยกันในชีวิตจริง ในอินเทอร์เน็ตจะต้องพูดดีไว้ก่อน ทำบุคลิกดีเลิศ แต่พอพูดคุยกันไปสักระยะหนึ่งแบบสนิทกันแล้วถึงจะปล่อยตัวตามสบายได้ แต่ถ้าพูดคุยนอกอินเทอร์เน็ตถ้าเราคุยกับผู้ชายจะทำให้เราอาย ไม่ค่อยกล้าที่พูดคุย จะคุยให้น้อยที่สุด

จิรัตน์เล่าว่า เรื่องที่วัยรุ่นเข้าไปพูดคุยกันในห้องสนทนา ส่วนมากจะคุยเกี่ยวกับประวัติย่อ ๆ ของแต่ละคนก่อน แต่ส่วนมากวัยรุ่นที่เข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาจะเข้ามาหาแฟน และคุยกันเรื่องเซ็กส์ พอได้เข้ามาพูดคุยกันจะมีการนัดเจอกัน ส่วนมากจะเป็นเด็กหอมากกว่าที่สามารถออกนอกบ้านได้ตอนกลางคืน จะเล่นอินเทอร์เน็ตกันตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพราะนัดเจอกันได้ง่าย จิรัตน์เล่าว่ามีเพื่อนผู้หญิงที่โรงเรียนมักจะนำเรื่องมาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับนัดเจอกับผู้ชายทางอินเทอร์เน็ต ครั้งแรกก็คบ ๆ กันแบบเพื่อนไปก่อน มีการพากันไปเที่ยว พอเริ่มสนิทสนมกันก็จะคบกับเป็นแฟน และฝ่ายชายมักจะชอบชวนลามผู้หญิง เพราะว่าอารมณ์ของแต่ละฝ่ายพาไป เพราะว่าวัยรุ่นกำลังเป็นวัยที่เริ่มหาความรักและทำให้ใจแตกได้ บางคู่ได้เสียกันเลยก็มี พอได้เสียกันแล้วมักจะมีการเลิกกัน เพื่อนผู้หญิงชอบนำเรื่องมาเปิดเผยให้กะเทยฟังมากกว่าเพื่อนผู้หญิงด้วยกัน จะไม่พูดให้กันฟังเลยถึงเรื่องเสียตัว เพราะว่าเพื่อนผู้หญิงเขาคิดว่ากะเทยจะมีเจอบะสบการณ์มามาก แต่การเข้ามาพูดคุยกันในอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ตัวเราว่ามีความคิดมากน้อยแค่ไหน ต้องไตร่ตรองให้ดีก่อนที่จะนัดเจอกับคู่สนทนา ถ้าเจอคนดีก็ดีไปแต่ถ้าเจอคนไม่ดีก็แยเหมือนกัน ผู้หญิงจะเสียเปรียบมากกว่าผู้ชาย เพราะว่าผู้ชายไม่เสียหายอะไร ยิ่งเราเป็นกะเทยยิ่งสบายใจถ้ามีผู้ชายจริง ๆ นัดเราไปเสียตัวเรายิ่งชอบ แต่ส่วนมากผู้ชายจริง ๆ จะกลัวกะเทยกัน

จิรตินมีความเห็นว่า ในปัจจุบันวัยรุ่นบางส่วนให้ความสำคัญกับการแชทหรือเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพราะว่าวัยรุ่นมักจะเข้ามาพูดคุยถึงเรื่องเช็ท เพราะคิดว่ามีส่วนดี จะได้รู้ว่าเราเป็นอย่างไร เราชอบในลักษณะไหน ส่วนไม่ดีก็มีถ้าผู้ใหญ่รู้ก็จะไม่ดี เพราะว่าเรายังเด็กอยู่ยังไม่พอที่จะรับรู้เรื่องประเภทนี้ แต่ความเป็นจริงเรากลัวผู้ใหญ่รู้ จึงต้องหาทางเข้ามาพูดคุยกันในอินเทอร์เน็ต เพราะว่าสังคมไทยไม่เปิดโอกาสให้เราแสดงออกในเรื่องของเช็ท วัยรุ่นส่วนมากจึงไม่ค่อยรู้เรื่องก็คบกันไปแบบผิด ๆ ไม่รู้จักการป้องกัน เกิดท้องขึ้นมาก็เป็นปัญหาของสังคมอีก แล้วยังจะมาโทษเด็กวัยรุ่นอีก ก็เพราะผู้ใหญ่มัวแต่ปกปิดไม่ให้เด็กวัยรุ่นได้รู้ วัยรุ่นจึงต้องหาทางเรียนรู้ในเรื่องเช็ทกันเองอย่างสังคมฝรั่งเขาเปิดโอกาสให้วัยรุ่นมีแฟนกันได้ ผู้ปกครองสอนรู้จักการป้องกันเวลามีเพศสัมพันธ์ เขาจึงไม่เกิดปัญหาเหมือนกับบ้านเรา แต่สังคมไทยทำอะไรไม่ดีมาก็ตำราว่าตบตีไว้ก่อนไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกของวัยรุ่นว่าเรามีความต้องการอะไรกัน เพราะฉะนั้นเราจึงต้องหาทางออกด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา การแชทก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นเข้ามาหาทางออกมาหาเพื่อนที่เข้าใจกัน สามารถพูดคุยปลอบโยนกันได้เวลามีปัญหา เป็นช่องทางที่จะเรียนรู้ถึงเรื่องเช็ทได้ดียิ่งขึ้น เพราะในอินเทอร์เน็ตเปิดโอกาสให้เราได้เรียนรู้ในหลาย ๆ เรื่องและทุกคนเท่าเทียมกันหมด สามารถพูดคุยอะไรก็ได้ แสดงออกตามความต้องการได้โดยที่ไม่มีผู้ปกครองมาสร้างกรอบให้เราปฏิบัติ

จิรตินเล่าว่า การแชทจะต้องมีรูปแบบของภาษาที่ใช้พูดคุยกันภายในห้องสนทนา ซึ่งภาษาที่ใช้ในการแชทจะมีหลาย ๆ รูปแบบ เช่น ภาษาพูดที่แปลก ๆ ก็นำมาพิมพ์เป็นข้อความส่งถึงกัน มีการพิมพ์ข้อความให้สั้นลง เช่น ครับ ก็เปลี่ยนเป็น คับ รูปแบบแตกต่างกับการเขียนภาษาทั่วไป ในอินเทอร์เน็ตจะอ่านออกพิมพ์ง่าย ภาษาสัญลักษณ์ซึ่งคนที่เข้ามาพูดคุยเป็นประจำจะนิยมใช้และรู้กันเฉพาะในกลุ่มผู้สนทนาเท่านั้น ถึงแม้ว่าภาษาในอินเทอร์เน็ตจะมีรูปแบบแปลก ๆ เช่น เป็นสามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ซึ่งก็มีความหมายในหลายรูปแบบสามารถสื่อสารถึงกันได้ ถ้ายกตัวอย่างของเราในขณะแชท ไม่ว่าจะเป็น หัวเราะ มีความสุข โกรธ เศร้า เสียใจ รัก ชอบ ไม่รัก ไม่ชอบ ฯลฯ ภาษาในอินเทอร์เน็ตจะมีให้เลือกใช้มากแล้วแต่เราจะเอารูปแบบไหนมาใช้กัน ก็ขึ้นอยู่กับคนที่เข้ามาพูดคุยกัน แต่พวกเขากะเทยส่วนมากจะมีสัญลักษณ์ประจำกลุ่มกันภายในห้องสนทนา เช่น ตัว C หมายถึง การไปมีเพศสัมพันธ์ผู้ชายหรือว่าเกย์ A หมายถึง กำลังคบหาดูใจกันอยู่ L หมายถึง เริ่มชอบหรือว่ารักกันแล้ว ฯลฯ ในกลุ่มกะเทยด้วยกันจะมีการเรียนรู้และสอนภายในกลุ่ม จะต้องนำมาเมาส์ (พูด) ให้กันฟัง ตอนแรกจะต้องมีคนที่เป็นต้นแบบคิดก่อน ต่อมาก็จะมีการดัดแปลง

ภาษาไปเรื่อย ๆ ซึ่งเราก็จะเรียนรู้จากพี่กะเทยภายในกลุ่ม ซึ่งบางคำเราก็ไม่เคยรู้มาก่อน จะต้องเข้าไปลองสังเกตเวลาพวกกะเทยพูด ๆ กันในห้องสนทนา แล้วเราก็จำนำมาใช้อีกที

จิรัตน์เล่าว่า พี่ชอบเข้ามาพูดคุยกับเพื่อน ๆ ภายในอินเทอร์เน็ต เพราะว่าสังคมทำให้เราอยากเข้าไปแสดงออกในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต เพราะเราเป็นกะเทยสังคมไทยส่วนใหญ่ไม่ให้การยอมรับในการแสดงออกของคนพวกนี้ บางคนก็ทำท่ารังเกียจพวกกะเทยหรือไม่บางคนก็ทำท่าดูถูกเห็นว่าเราเป็นกะเทย ทำให้เรารู้สึกกดดันเวลาแสดงออกในสังคมแห่งความเป็นจริง ความจริงเราไม่อยากจะเป็นอย่างนี้ ถ้าเลือกเกิดได้ก็อยากที่จะมีชีวิตใจปรกติเหมือนคนอื่น แต่นี่เลือกไม่ได้ยิ่งพ่อไม่ค่อยให้ความยอมรับในตัวเรายังมีความกดดันอย่างมาก เวลาอยู่ที่บ้านเราจะทำตัวไม่แสดงออกมากเกินไป เพราะจะทำให้พ่อแม่ไม่สบายใจแต่ความจริงเราจะเครียดจะทำอะไรแสดงออกไปทำไมไม่ค่อยสะดวก ฉะนั้นจึงต้องหาสถานที่ในการแสดงออกได้อย่างเต็มที่ แต่เวลาที่เราก่อนออกบ้านหรือว่าเข้ามาแชททางอินเทอร์เน็ตเราจะมีอิสระมากเลย จะทำอะไรก็ได้ดูสบายกว่าอยู่บ้านอยู่ที่บ้านเราจะรู้สึกอึดอัดแต่ในอินเทอร์เน็ตจะมีคนประเภทเดียวกับเราเข้ามาพูดคุยในเรื่องที่มีความสนใจเหมือนกันสามารถปลอบใจกันได้เวลามีปัญหา มีการยอมรับซึ่งกันและกันแค่นี้ก็พอใจแล้ว เพราะสังคมในอินเทอร์เน็ตเอื้ออำนวยให้เราเลือกที่จะแสดงออกได้ดีกว่าสังคมปัจจุบัน

จิรัตน์ให้ความเห็นเกี่ยวกับวัยรุ่นที่เข้ามาพูดคุยกันเรื่องเซ็กส์ในอินเทอร์เน็ต เพราะว่าวัยรุ่นไม่สามารถนำไปปรึกษาผู้ปกครองของเขาได้ ส่วนมากผู้ปกครองจะว่ากล่าวและไม่เข้าใจในความต้องการของวัยรุ่น เห็นว่าเราเป็นเด็ก แต่เราก็มีจิตใจเปลี่ยนไปตามวัยของเรา ส่วนใหญ่วัยรุ่นมีปัญหาอะไรจะปรึกษาเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง

การเข้ามาแชทจิรัตน์เล่าว่า จะแตกต่างจากการทำกิจกรรมอื่น การแชทเรานั่งพูดคุยอยู่กับภาษาที่สื่อสารโต้ตอบกันและมีความสุข แต่การเที่ยวเรคเราได้อยู่กับแสงสีเสียง และได้แสดงออกถึงความเป็นตัวเราในอีกรูปแบบหนึ่ง เช่น สามารถแสดงตนเป็นผู้หญิงได้ ซึ่งก็จะชอบทั้ง 2 อย่าง แต่การแชทมีผลดีหลายอย่างมากกว่าเที่ยวเรค การแชทจะได้ความรู้ต่าง ๆ ที่เราไม่รู้ เพราะมีเพื่อนในอินเทอร์เน็ตนำมาเล่าสู่กันฟัง แต่การเที่ยวเรคต้องดื่มเหล้าเดินหาผู้ชาย ซึ่งก็ไม่ได้ช่วยได้ความรู้อะไร ได้แต่ความสนุกสนานและได้ผู้ชายกลับมาด้วยก็มี การแชทที่วัยรุ่นกำลังให้ความนิยมกัน คิดว่าเป็นค่านิยม เพราะว่าวัยรุ่นไทยชอบทำอะไรเลียนแบบกัน อย่างเพื่อนเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตกันหมด เราก็ต้องพยายามเล่นให้ได้ ถ้าเราไม่เล่นหรือไม่สนใจ เพื่อน ๆ หรือคนอื่นจะมองว่าเราไม่ทันสมัย เหย ไม่รู้จักใช้เทคโนโลยี

จิรุตน์ให้ความเห็นว่า ตัวของจิรุตน์อยากแสดงออกถึงความเป็นตัวตนทั้งในโลกอินเทอร์เน็ตและโลกนอกอินเทอร์เน็ต เพราะว่าดีคนละอย่าง ถ้าเป็นโลกในอินเทอร์เน็ตดีตรงที่เรากล้าแสดงออกมา โดยไม่เห็นหน้าตาซึ่งกันและกัน และไม่เห็นตัวตนที่แท้จริงของเรา ไม่เห็นนิสัยที่แท้จริงของกัน ถ้าคนอยู่กับเราในโลกนอกอินเทอร์เน็ตเห็นนิสัยที่แท้จริงของกัน แต่บางเรื่องเราก็อยากที่จะเข้าไปแสดงออกในอินเทอร์เน็ต

กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

รายที่ 1 นางสาวนิตยา สดใส

นางสาวนิตยา อายุ 19 ปี ศึกษาอยู่สถาบันราชภัฏเชียงรายชั้นปีที่ 1 นิตยาเป็นลูกสาวคนเล็ก มีพี่ชาย 1 คน อายุห่างกัน 6 ปี พ่อประกอบอาชีพรับราชการเป็นตำรวจ แม่ประกอบอาชีพรับจ้างเย็บเสื้อผ้าอยู่ที่บ้าน ครอบครัวของนิตยามีสมาชิกทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย นิตยา พ่อ แม่ และพี่ชาย ปัจจุบันนิตยาเช่าหอพักอยู่กับเพื่อนสนิท 2 คน ซึ่งหอพักใกล้กับสถาบันการศึกษาโดยนิตยาให้เหตุผลว่า การเรียนระดับอุดมศึกษามีช่วงเวลาเรียนที่ไม่แน่นอน บางวันมีเรียนตอนเช้าบางวันมีเรียนตอนบ่ายเธอจึงมาเช่าอยู่หอพักจะได้สะดวกในการเดินทางไปเรียนหนังสือ นิตยาได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน เดือนละ 3,000 บาท และนำเงินมาใช้วันละ 100 บาท แบ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการซื้ออาหาร 3 มื้อ และเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนหนังสือ ถ้าค่าใช้จ่ายไม่พอนิตยาจะขอเพิ่มจากผู้ปกครอง

พ่อแม่ของนิตยาจะอบรมสั่งสอนในเรื่องของการเรียน ให้เป็นคนขยันอ่านหนังสือ ไม่ให้เป็นคนชู้เกียจ เพราะว่าเธอเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ แต่ผลการเรียนของเธออยู่ในระดับปานกลางคือได้เกรดเฉลี่ย 2.60 แต่พ่อแม่ของนิตยาก็ยังไม่พอใจในระดับผลการเรียนของเธอมากนักอยากให้ได้เกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป พ่อแม่ของนิตยาจะตักเตือนในเรื่องการคบเพื่อนให้เลือกคบเพื่อนที่นิสัยดี ๆ และตั้งใจเรียน ส่วนเรื่องการเที่ยวพ่อและแม่จะห้ามไม่ให้ไปเที่ยวตอนกลางคืน เช่น การเที่ยวรถ เที่ยวขับ และเวลาออกไปไหนจะต้องไปกับเพื่อนที่พักอยู่หอพักด้วยกันตลอด เวลาพ่อแม่ตักเตือนนิตยาจะไม่ค่อยพอใจมากนัก เธอจะรู้สึกอึดอัด เพราะว่าบางครั้งพ่อกับแม่จะพูดแต่เรื่องซ้ำ ๆ ซาก ๆ สอนแต่คำเดิม ๆ “ความจริงเราก็คือแล้ว ไม่ได้ไปทำอะไรเสียหาย แต่พ่อแม่จะคาดหวังให้เราเรียนหนังสือเก่ง ๆ จบแล้วมีงานทำให้สร้างชื่อเสียงแก่วงศ์ตระกูล แต่เราก็คิดว่าถ้าให้เรียนเก่งอย่างเดียวก็ไม่ค่อยดีจะต้องเก่งในทุกด้าน การมาอยู่หอพักเรามีอิสระในการปกครองตัวเองจะออกไปไหนเวลาใดก็ได้ มีบ้างในเรื่องของการเที่ยวตามเรคกับหมู่เพื่อนฝูง มีการดื่มเหล้า และคบเพื่อนชาย แต่เวลาเราออกไปทำแบบนี้จะไม่บอกให้พ่อแม่รู้ เพราะท่านเคยตักเตือนเราแล้ว และโทรศัพท์ที่หอพักไม่ค่อยดีท่านไม่สามารถที่จะโทรเช็คเราได้ และเราก็อยากจะลองหาประสบการณ์ให้ตัวเอง คิดว่าเป็นสิ่งไม่เสียหายเพราะสมัยนี้ผู้ชายทำอะไรได้ผู้หญิงก็ทำได้เหมือนกัน”

นิตยาเล่าว่า เริ่มรู้จักใช้คอมพิวเตอร์ตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่โรงเรียนที่เธอศึกษาอยู่มีเปิดวิชาเลือกเสรี เธอจึงเลือกลงเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ อาจารย์จะสอน

เกี่ยวกับการใช้งานเบื้องต้น เช่น การเปิดเครื่อง การปิดเครื่อง การพิมพ์งานในไมโครซอฟท์เวิร์ด สอนให้รู้จักส่วนประกอบของคอมพิวเตอร์ สอนให้รู้จักว่าคือคอมพิวเตอร์ไม่ได้ถึงกลับลึกซึ่งอะไรมากนัก และไม่ค่อยได้ใช้งานเท่าไร ตอนนั้นเธอสนใจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ แต่เธอไม่มีโอกาสได้ใช้ เพราะว่าที่โรงเรียนมีเครื่องคอมพิวเตอร์น้อยแต่นักเรียนมากกว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ พอถึงเวลาเรียนจะต้องแบ่ง ๆ กันใช้ เด็กนักเรียน 3 คน ต่อคอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง บางครั้งเธอแทบไม่ได้จับอุปกรณ์คอมพิวเตอร์เลย เวลาไปสอบเธอก็จะทำไม่ค่อยได้ ช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 3 เธอยังไม่ค่อยรู้เรื่องการใช้คอมพิวเตอร์มากนัก เธอเริ่มเข้ามาใช้จริงจังตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นปีที่ 6 โดยจะเข้าไปใช้ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ตั้งอยู่ใกล้บ้านของเธอ เพราะว่าพี่ชายเล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ก่อนและเป็นคนแนะนำให้เธอเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ช่วงนั้นเธอรู้แค่ว่าอินเทอร์เน็ตมีอะไรที่น่าค้นหาอีกมากมาย มีข้อมูลอะไรใหม่ๆ มาเรื่อย ๆ ทำให้เธอเห็นความแปลกใหม่และมีการติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก เธอรู้สึกว่ถ้าเธอได้เรียนรู้และได้ใช้ในเรื่องอินเทอร์เน็ตจะทำให้เธอเป็นคนทันสมัยไม่เชย เธอเริ่มใช้อินเทอร์เน็ตจากการแชท เพราะว่าพี่ชายแชทอยู่ก่อนแล้วก็แนะนำให้น้องสาวได้รู้จักการแชทเอาไว้คุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และพี่ชายเป็นคนขออีเมลให้เธอรู้แต่ว่าอีเมล คือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่เธอยังไม่รู้จักวิธีการใช้อีเมล พี่ชายของเธอจะเป็นคนอธิบายให้เข้าใจ ลักษณะการใช้งานและจะเน้นให้ใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยหรือว่าการแชท “ตอนแรก ๆ เราก็นั่งดูพี่ชายคุยกับเพื่อนภายในห้องสนทนา เพราะว่าตอนนั้นเรายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย พอเรานั่งดูพี่ชายเข้าไปคุยบ่อย ๆ เราก็เริ่มเข้าใจไปที่ละนิด และเราก็เริ่มสนใจการแชท เพราะว่าเราเห็นข้อความโต้ตอบกันไปมา เห็นแล้วมันน่าสนใจ”

ต่อมาเธอเริ่มเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตด้วยตัวเอง ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่ใกล้บ้าน เธอเล่าว่า “ตอนนั้นเข้าไปใช้แบบเป็นผู้ที่ไม่ค่อยชำนาญในการเล่นอินเทอร์เน็ต แต่ก็พยายามอยากจะรู้อยากจะใช้ให้เป็น ถึงพี่ชายจะเป็นคนคอยสอนแต่ก็จำไม่ได้หมด เวลามานั่งเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่คนเดียว ถ้าเกิดไม่เข้าใจอะไรหรือว่าเข้าไม่ได้ก็จะถามพี่เจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต ให้พี่เจ้าของร้านช่วยเข้าอินเทอร์เน็ตและช่วยสอนวิธีการเข้าโปรแกรมการแชทเราก็ลองเล่นด้วยตัวเองไปด้วย พยายามแปลภาษาอังกฤษไปเอง เข้าไปเปิดดูเว็บไซต์ที่เรามีอีเมลอยู่” ช่วงนั้นเธอจะเรียนรู้ด้วยตัวของเธอเองเป็นส่วนมาก ลองผิดลองถูกจนเธอได้ประสบการณ์และชำนาญในการเล่นอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะการแชท “ถ้าเล่นอินเทอร์เน็ตก็ไม่นั่งเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เข้าไปนั่งเล่นคนเดียวแบบไม่สนใจคนอื่น ๆ เราก็พยายามเล่นของเราเอง” ช่วงเล่นใหม่ ๆ เธอจะเข้าไปเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ทุกวัน วันละ 2-3 ชั่วโมง

“ตอนเล่นใหม่ ๆ ค่าบริการการเล่นอินเทอร์เน็ตช่วงนั้นจะแพงมาก ตกชั่วโมงละ 30 บาท แต่ก็ทำใจได้พอได้คุยก็ทำให้เธออยากจะเข้ามานั่งคุยต่อไปเรื่อย ๆ เพราะว่าเรากำลังสนุกกับการแชทกับเพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนา ไปเล่นที่ร้านครั้งแรกพี่ชายชวนไป ไปเล่นครั้งเดียวก็ทำให้รู้สึกจะต้องลองเข้าไปเล่นอีก” เธอเล่าว่า “เธอเป็นคนน่าสมัยก่อนเพื่อนเพราะเพื่อนในกลุ่มไม่เคยมีใครรู้เรื่องอินเทอร์เน็ตหรือว่ารู้จักการแชทเหมือนกับว่าเราไปเปิดฉากเป็นคนแรก และเราก็เอาไปเผยแพร่ให้กับเพื่อน เอาไปเล่าให้เพื่อนฟังว่ามีการคุยกันได้ตอบกันได้ภายในอินเทอร์เน็ต เพื่อนก็เริ่มทยอยให้ความสนใจเข้ามาเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ต เราก็เป็นคนสอนเพื่อนอีกที”

นิตยาเล่าว่า เธอชอบใช้โปรแกรมเพิร์ชในการคุยสนทนาได้ตอบกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่ารูปร่างแบบของโปรแกรมเพิร์ชมีวิธีการใช้ง่ายกว่ารูปแบบการแชทอย่างอื่น ไม่ต้องใส่รหัสอะไรให้ยุ่งยากแค่พิมพ์ชื่อก็เข้าไปคุยได้เลย มีลูกเล่นให้เราสามารถเลือกใช้ได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนตัวอักษร การใส่สี และที่สำคัญมีหมวดหมู่ห้องสนทนาให้เลือกเข้าไปพูดคุยได้มากมายหลายร้อยห้อง

นิตยาใช้นามแฝงในการเข้าห้องสนทนาชื่อว่า “Princess” ซึ่งแปลว่าเจ้าหญิง แต่ถ้าชื่อที่บอกให้คู่สนทนาทราบเธอจะใช้ชื่อว่า “น้องแจน” แต่ชื่อจริงของเธอชื่อ “ดอย” เธอเล่าว่าถ้าคุยกันในอินเทอร์เน็ตคนอื่นจะรู้จักเธอแต่ในนามว่าชื่อแจน แต่ชื่อจริงของเธอชื่อดอย เธอให้เหตุผลว่า “ชื่อจริงของเธอที่ชื่อดอยเป็นชื่อที่ไม่ค่อยน่าสนใจ ดูจะเป็นชื่อผู้ชาย ในความรู้สึกของเราดูหน้าตาจะไม่ค่อยสวย ดูดำ อ้วน ๆ แต่ชอบที่จะใช้ชื่อแจนตามจินตนาการของเราว่าชื่อแจนต้องเป็นผู้หญิงที่น่ารัก น่าสนใจ”

เธอเล่าถึงการเรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตในแชทว่า “ส่วนมากจะเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็นหลัก แต่บางครั้งก็ถามเพื่อนที่คุยกันภายในห้องสนทนาถ้าตรงไหนไม่เข้าใจ เพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนาจะมีคนที่รู้มากกว่าเรา เขาก็จะอธิบายให้เราเข้าใจถึงรูปแบบการใช้ภาษา และสัญลักษณ์รวมถึงกฎระเบียบของห้องสนทนาต่าง ๆ ทำให้ได้เรียนรู้มากขึ้น”

นิตยาเล่าว่า ที่เธอเข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนา ทำให้เธอรู้สึกว่าได้เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิดกล้าแสดงออก จะพูดอะไรก็พูดได้และไม่รู้สึกว่าการทำผิด แต่การแสดงออกภายนอกอินเทอร์เน็ตหรือว่าในชีวิตประจำวัน เธอเป็นคนไม่ค่อยกล้าแสดงออก ขี้อาย เป็นคนที่ไม่ค่อยจะพูดคุยกับใคร จะเกร็งเวลาที่เธอคุยกับคนที่เธอไม่คุ้นเคยและเธอไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทมาก แต่ถ้าเข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนา จะทำให้เธอรู้จักเพื่อน ๆ มากขึ้น ถึงแม้ว่าเธอจะไม่รู้จักหรือว่าไม่เคยเห็นหน้าตากันมาก่อนก็ตาม ก็ทำให้เธอกล้าที่พูดคุยมากขึ้น

“เขาพูดอะไรมาเราก็พูดได้ตอบกลับไปได้ บางทีเรายังมีข้อความที่แสดงความคิดเห็นให้กับคนที่คุยกับเราด้วย ถ้าชีวิตจริงใครถามอะไรเรามาก็ตอบไปแค่นั้น พูดคำตอบคำไม่มีการแสดงความคิดเห็นหรือว่าข้อโต้แย้ง” เพราะว่าตัวจริงของเธอไม่ใช่เป็นคนที่พูดคุยมก และไม่กล้าที่จะพูดคุยเหมือนการคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต “การพูดคุยกันภายในอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างจากการพูดคุยนอกอินเทอร์เน็ตหรือว่าในชีวิตประจำวัน เพราะว่าเวลาเจอกับใครตัวต่อตัวและเราไม่สนิทกัน ก็ไม่รู้อาจจะพูดอะไร ไม่กล้าที่พูดคุยกัยกลัวว่าเวลาเราพูดไปจะพูดผิดหรือเปล่า แต่ภายในห้องสนทนาใครคุยเรื่องอะไรมา เราก็ตอบได้กลับไปได้โดยไม่ต้องมีการติดขัดเขินอาย สามารถแสดงความคิดเห็นของเราออกไปได้ ไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็ตาม แต่ก็ยังมีบางคนที่ยอมรับความคิดเห็นของเรา บางครั้งเราก็ตอบแบบกวน ๆ ไปก็มี กล้าที่จะแกล้งคนอื่นตอบ เพราะว่าภายในห้องสนทนาไม่เห็นหน้าตาซึ่งกันและกัน ทำให้กล้ามากขึ้นและเป็นการพัฒนาบุคลิกของเราให้ดีขึ้นได้ด้วยเช่นกัน”

นิตยาเล่าว่า นอกจากการแชทแล้วเธอยอมรับว่ายังเคยเข้าไปดูเว็บโป๊ เพราะว่าในการแชทจะมีการส่งข้อความหรือว่าข้อมูลเกี่ยวกับเว็บไซต์ที่เป็นภายในโป๊เปลือยเข้ามาบ่อยมากทำให้เธออยากจะคลิกเข้าไปดูเว็บโป๊ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร “เราก็เลยลองเข้าไปดู เพราะว่าอยากรู้อยากเห็นว่าเป็นยังไงเห็นโฆษณากันจัง แต่เวลาจะเข้าไปเปิดดูเว็บโป๊ก็กลัวคนอื่นจะเห็นเหมือนกัน เพราะว่าเราไปนั่งเล่นตามร้านไม่มีความเป็นส่วนตัวมากนัก แต่ก็เข้าไปเปิดดูไม่บ่อย จะต้องเข้าไปเปิดดูเว็บโป๊ในช่วงเวลาที่ไม่ค่อยจะมีคนเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตที่ร้านมาก ถึงจะเข้าไปแอบดูได้ ไปดูก็รู้สึกวาก็เหมือนหนังสือโป๊ธรรมดา ๆ เข้าไปดูสรีระของผู้ชายและของผู้หญิง ไม่เห็นเสียหายอะไร ดูไว้เพื่อศึกษาเป็นความรู้ เพราะว่าในชีวิตข้างนอกอินเทอร์เน็ตเราไม่มีโอกาสที่จะไปหาดูได้ง่ายนัก และเราเป็นผู้หญิงจะไปหาซื้อหนังสือโป๊มาดูก็ใช่เรื่อง จะทำให้คนอื่นมองว่าเราเป็นเด็กที่ไม่ดี ผู้ใหญ่จะมองไปทางที่เสียหาย แต่เราก็ไม่ได้คิดอะไรมาเวลาเข้าไปเปิดดูก็เป็นรูปภาพเฉย ๆ เพราะในสายตาของเธอเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา

ห้องสนทนาที่นิตยาชอบเข้าไปพูดคุยเป็นประจำ เธอจะเลือกห้องสนทนาที่อยู่ในเขตเมืองเชียงราย เช่น ห้องเชียงราย ห้องสามัคคีวิทยาคม ห้องเทคนิคเชียงราย ห้องราชภัฏเชียงราย โดยเธอให้เหตุผลว่า เพราะว่าเธออยากรู้จักคนเชียงรายมาก ๆ และตัวเธอเองก็เป็นคนเชียงราย มีโอกาสที่จะได้นัดเจอกันมากขึ้น ห้องสนทนาที่เธอเลือกจะต้องมีความเป็นตัวของเธออยู่ในห้องสนทนานั้น ห้องสนทนาไหนที่เธอเข้าไปพูดคุยเป็นประจำเธอก็จะเข้าห้องสนทนาแห่งนั้นทุกครั้งทีเข้ามาแชท “เพราะว่าเรารู้จักสมาชิกภายในห้องสนทนานั้นแล้ว

ตามปกติที่พูดคุยเราจะทำความรู้จักกับแต่คนที่เข้ามาพูดคุยกันเป็นประจำ แต่จะไม่ค่อยไปทำความรู้จักกับคนที่เข้ามาคุยใหม่ หรือเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ ๆ เพราะว่าเราไม่อยากจะถามคำถามเดิม ๆ แต่ก็ขึ้นอยู่กับคนที่เข้ามาสนทนากับเรา ถ้าเราเจอคนที่เข้ามาทักทายเราก่อน หรืออยากจะรู้จักเราจริง ๆ เราจะดูข้อความสนทนาว่าน่าสนใจหรือไม่ ถ้าเขาคุยกับเราตลอด หรือว่าพิมพ์ข้อความมายาว ๆ ติดต่อกัน เราก็จะคุยกับเขาได้ตลอด หรือว่าบางคนคุยสนุก พูดอะไรที่เป็นเรื่องแปลกใหม่ก็ทำให้เราสนใจที่อยากจะพูดคุยกันเขานาน ๆ"

นิตยาชอบเข้าห้องสนทนาที่มีสมาชิกภายในห้องสนทนามาก ๆ และเป็นกันเอง เธอไม่ชอบห้องสนทนาที่มีสมาชิกล้นและไม่สนใจผู้อื่นในขณะที่เข้ามาพูดคุยห้องสนทนาที่เธอชอบเข้าไปพูดคุยก็คือ ห้องหาแฟนเชียงราย เธอเล่าว่า เป็นห้องสนทนาที่พี่ชายของเธอสร้างขึ้นและพี่ชายได้ยกห้องสนทนาห้องนี้ให้เธอดูแล เธอได้เป็นเจ้าของห้องเธอต้องทำความรู้จักกับสมาชิกภายในห้องหาแฟนเชียงรายให้ทั่วถึง ต้องเข้าไปพูดคุยกับทุกคน พยายามหาคนเข้ามาเป็นสมาชิกของห้องสนทนาของเราให้มากที่สุด ห้องหาแฟนเชียงราย ชื่อมีส่วนเรียกร้องความสนใจอยู่แล้ว จุดประสงค์ของห้องหาแฟนเชียงรายคืออยากให้คนเชียงรายเข้ามาพูดคุยกันพบปะสังสรรค์กัน ใครจะเข้ามาหาแฟนเราก็เต็มใจต้อนรับ ส่วนมากสมาชิกที่เข้ามา ก็จะเข้ามาคุยกับเพศตรงข้าม คุยทำนองจีบกันเป็นหลักอยู่แล้ว อย่างบางคนก็เข้ามาบอกความต้องการของตัวเองว่า อยากมีแฟน อยากมีคนรัก เพราะยังไม่เคยมีแฟน การพูดคุยภายในห้องสนทนาเป็นการสื่อสารที่ง่ายมากต่อการสร้างความสัมพันธ์ของคนหนุ่มสาว ยิ่งคุยกันถุกคอกก็จะมีอารมณ์เจอกันในเวลาต่อมา ถ้าเกิดต่างฝ่ายเจอหน้าซึ่งกันและกันและมีความพอใจซึ่งกันและกัน ก็จะมีการคบกันต่อไปเรื่อย ๆ หรือเป็นแฟนกันไปเลยก็มี

หลังจากการคุยกันทางอินเทอร์เน็ต ส่วนมากต่างฝ่ายอยากจะเจอหน้าตาซึ่งกันและกัน เพราะว่าแต่ละฝ่ายอยากจะเห็นหน้าตาของคู่สนทนาที่เขาพูดคุยอยู่ด้วยเป็นเวลานานว่าจะมีหน้าตาเป็นอย่างไร จะเหมือนกับรูปที่ส่งมาให้กันดูหรือไม่ นิตยาเล่าว่า "ก่อนที่จะนัดเจอคู่สนทนาจะต้องมีการโทรศัพท์นัดกันก่อนว่าเรามีโอกาสจะเจอกันได้เมื่อไร จะหาเวลาว่างที่ตรงกันและนัดกันตามสถานที่สำคัญที่หาได้ง่าย เช่น ตามห้างสรรพสินค้า ร้านอาหารร้านไอศกรีม หอพัก หรือว่านัดเจอกันตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ต่างฝ่ายต่างเข้ามานั่งเล่นอยู่ จะมีการบอกสัญลักษณ์ของแต่ละฝ่ายว่าวันนี้เธอใส่เสื้อสีอะไร ฉันใส่เสื้อสีอะไร จะรออยู่ตรงไหน เวลาเท่าไร นัดกันไว้ล่วงหน้าก่อน พอมาเจอกันแล้วต่างฝ่ายก็ต่างจะเขินอายต่อกัน เพราะว่าเรายังไม่คุ้นเคยกันในลักษณะที่ต้องมาเจอหน้ากันจริง ๆ บางที่ยืนคุยกันเป็นชั่วโมงถึงจะพากันไปทานข้าวได้ แต่บางคนพอมาเจอกันจริง ๆ เดินหนีไปเลยก็มี เพราะบางที

ก็ตกใจไม่รู้จะทำตัวอย่างไร" ส่วนมากเวลานัดเจอกันคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายชายนิตยาจะพาเพื่อนไปด้วยมากกว่า 2 คนขึ้นไป "การนัดเจอกันกับคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่เราไม่เคยเห็นหน้าตากันมาก่อนก็ดูเป็นการเสี่ยงมาก แต่เท่าที่ผ่านมาเวลานัดเจอกับฝ่ายชายก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น เพราะว่าเราไม่ได้ไปคนเดียว เราจะพาเพื่อนไปด้วยตลอด ถ้าต่างฝ่ายต่างมาคนเดียวก็คงไม่กล้านัดเจอกัน ส่วนมากต่างฝ่ายต่างพาเพื่อนมาด้วยทั้งนั้น จะได้เพิ่มความกล้าและเป็นการป้องกันตัวเองได้ส่วนหนึ่ง แต่บางครั้งเราก็ต้องโกหกฝ่ายชายว่าตอนนี้เราอยู่คนเดียว หรือว่าอยู่กับเพื่อน 2 คน ถ้าเราบอกว่ามากับเพื่อน 5 คน ฝ่ายชายที่มาคนเดียวหรือว่ามากับเพื่อน 2 คน เขาก็จะไม่ค่อยกล้าที่จะเข้ามาหาเราเท่าไร เพราะคงจะอาย เวลานัดเจอกันก็จะชวนกันไปทานข้าว ดูหนัง หรือไปเที่ยวตามน้ำตก ฯลฯ คู่สนทนาที่นิตยามักนัดเจอจะเป็นเด็กเทคนิค เธอเล่าว่า "ส่วนมากจะนัดเจอกับคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายชาย ที่ผ่านมาก็มีนัดมาเจอก็เจอแต่คนที่มีนิสัยดีกันทุกคน เพราะว่าเราจะรู้จักต่อ ๆ กันไป มีการถามกันก่อนว่าคนนี้นิสัยเป็นอย่างไร ไว้ใจได้ไหม ส่วนมากคนที่เข้ามาหาเราจะรู้จักกันหมดทุกคนถ้าเข้ามาคุยห้องไหนเป็นประจำก็จะรู้นิสัยของกันได้จากการถามเพื่อนหรือว่าคนไหนเป็นยังไงก็จะเอามาคุยให้กันฟัง อย่างเรารู้จักคนหนึ่ง ถ้าเราอยากอยู่รู้จักคนนี้น่ามากขึ้น เราก็เข้าไปคุยหน้าห้องว่ารู้จักคนคนนี้หรือเปล่า ถ้ามีใครรู้จักเดี่ยวเขาก็จะเข้ามาชิปหาเรา ว่าทำไมเธอ เราก็สามารถถามเกี่ยวกับประวัติของเขาได้อย่างคร่าว ๆ"

นิตยาเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยสนทนาภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เธอยอมรับว่าเธอได้แฟนจากการแชททางอินเทอร์เน็ต "คิดว่าการหาแฟนทางอินเทอร์เน็ตก็ถือว่าไม่ได้ไปลึกซึ้งอะไรกับเขามากนัก คล้าย ๆ เหมือนตัวเลือกตัวหนึ่ง คบกันไปเรื่อย ๆ บางทีก็ทีละ 4 - 5 คนไปเลย เพราะในอินเทอร์เน็ตมีให้เลือกมากมาย ถ้าเราไปให้ความหวังเขาแล้วเราเลือกใครคนใดคนหนึ่งก็กลัวอีกคนเขาจะเสียใจ ก็เลยคบไปหมดทุกคนเลยที่เราสนิทและผู้ชายเขาไม่รู้ว่าเราเป็นแฟนกับใครตอนนี้ สามารถเลือกคบกับใครก็ได้ ไม่พอใจคนไหนเราสามารถทิ้งเขาไปได้เลย แต่ก็มีการนัดเจอกันจะนัดกับคนที่เราคิดว่าชัวร์แล้ว คือ มีนิสัยเข้ากันได้ เริ่มจากการเป็นเพื่อนกันก่อน แล้วก็สนิทสนมกัน เขาต้องรู้ใจเรา ต้องคุยกันมานานประมาณ 1 เดือนก่อน ถึงจะมีการนัดเจอกัน ถ้าคนไหนเข้ากับเราได้ก็คบกันเป็นแฟนไปจริง ๆ"

เธอเล่าว่า เคยเข้าห้องสนทนาประเภทที่ชื่อแปลก ๆ เช่น ห้องเกย์ ห้องนักศึกษาสาวชายตัว ห้องมีเซ็กซ์ เพราะอยากรู้อยากจะมีการพูดคุยสนทนากัน ในประเด็นที่ตั้งชื่อตามหัวข้อหรือไม่ และก็จริงตามที่เธอคิด อย่างห้องเกย์ก็จะคุยในเรื่องผู้ชายนอนกับผู้ชาย หรือว่ามีคำศัพท์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของชาวเกย์ที่ใช้กันภายในกลุ่ม ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่เกย์

เข้าไปพูดคุยก็จะไม่รู้เรื่องในสิ่งที่พวกเขารู้จักกัน อย่างห้องเช็ทก็จะพูดคุยกันแต่เรื่องเช็ท
ทั้งนั้นเลย มีทั้งประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ตลอดจนถึงลาต่าง ๆ ที่ต่างฝ่ายต่างนำไป
เล่าสู่กันฟังซึ่งห้องสนทนาประเภทนี้จะมีสมาชิกมาก ส่วนมากจะเป็นวัยรุ่นทั้งชายและหญิง
ที่มีความสนใจก็สามารถเข้าไปพูดคุยได้

เธอเล่าว่า สมาชิกภายในห้องสนทนาที่มีชื่อว่า “ห้องเช็ท” ที่เธอเคยเข้าไปพูดคุย
ด้วยจะมีคนอยู่ 2 ลักษณะ คือ พวกที่ชวนไปมีเช็ท กับพวกที่คุยแต่เรื่องเช็ทให้เธอฟัง
ถ้าเป็นพวกที่ชวนไปมีเช็ท เขาจะเป็นพวกเอเยนต์จัดหาให้นอนกับผู้ชายและได้เงิน
เธอเคยเข้าไปพูดคุยด้วยและเริ่มสนทนากันในประเด็นจัดหาให้ผู้หญิงไปนอนกับผู้ชาย เช่น

เขาก็จะถามว่าเราอยู่ที่ไหน จังหวัดอะไร

เราก็บอกว่าอยู่จังหวัดเชียงราย

เขาก็บอกว่าเดี๋ยวเขาจะติดต่อหาเอเยนต์แถว ๆ ภาคเหนือให้ แต่เขาบอกว่าติดต่อ
หาคนเชียงรายแล้วไม่มี มีแต่เอเยนต์อยู่แถวเชียงใหม่จะเอาหรือเปล่า

เราก็ตอบไปว่าไม่เอาดีกว่า เพราะว่าเราแค่อยากรู้เท่านั้นว่าเขาจะคุยเรื่องเช็ทใน
ลักษณะไหนกับเรา

นิตยาเล่าว่า การคุยกันเรื่องเพศมีอยู่จริงในสังคมอินเทอร์เน็ตและถือเป็น
เรื่องธรรมดา ขึ้นอยู่กับคนที่เข้าไปคุยกันว่ามีความคิดแค่ไหน ถ้าใครต้องการก็เรื่องของเขา
และเป็นสิทธิส่วนบุคคล เธอเล่าถึงเพื่อนที่เรียนอยู่ห้องเรียนเดียวกับเธอว่าเวลาเข้าไปแชท
เพื่อนเคยนัดเจอผู้ชายทางอินเทอร์เน็ตไปนอนด้วย เพราะมีความพึงพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย
เวลานัดกันก็เริ่มจากการไปเที่ยวเร่กันก่อน ไปกินเหล้า ถ้าไม่พอใจก็เลิกไปเลยแต่ถ้าพอใจ
ซึ่งกันและกันแล้ว ก็มีการชักชวนกันไปมีเพศสัมพันธ์ซึ่งวัยรุ่นปัจจุบันเห็นเป็นเรื่องธรรมดา
และเพื่อนผู้หญิงคนที่เธอพูดถึงก็จะควงผู้ชายแบบไม่ซ้ำหน้ากันเลย เข้า ๆ ออกห้องเพราะว่า
พักอยู่หอพักที่เดียวกัน เราดูพฤติกรรมของเพื่อนเราออก เช่น แต่งตัวดีขึ้นแต่งหน้าแต่งตา
ดูเป็นสาวเก๋ตัว ดูการเปลี่ยนแปลงซึ่งต่างจากตอนที่ไม่เคยเข้ามาแชท การเข้ามาแชท
ของเธอจะหลอกให้ผู้ชายซื้อของให้ เช่น ซื้อเสื้อผ้า สร้อยคอทองคำ เพจเจอร์ โทรศัพท์มือถือ
เพื่อแลกกับการนอนกับผู้ชาย และนำสิ่งของเหล่านี้มาอวดเพื่อน ๆ ซึ่งเธอเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่
ควรทำเพราะว่าสังคมภายนอกผู้ใหญ่จะมองว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะว่าเรา
กำลังอยู่ในวัยเรียนหนังสือ ไม่สมควรทำตัวให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและตัวของเราเอง

ส่วนพวกที่พูดคุยแต่เรื่องเช็ท คนพวกนี้จะเข้ามาชิปกับเราเลย (ชิป หมายความว่า
เข้ามาคุยกับเราแบบตัวต่อตัวไม่มีการพูดคุยกันหน้าห้องสนทนาใหญ่) การเปิดประเด็นเช่น

ตอนแรกเขาจะถามเราว่า "เคยไหม" (เคยมีเช็ทหรือเปล่าหรือว่าเคยนอนกับผู้ชายมาก่อนหรือไม่)

ส่วนมากนิตยาจะตอบไปว่าไม่เคย

แล้วเขาจะพิมพ์กลับมาว่าจะสอนให้เอาไหม

เราก็จะถามว่าเขาว่าทำกันอย่างไรบ้าง ไปนอนกันที่ไหน

เขาก็จะตอบว่า ก็จะนัดเจอกันถ้าใครอยากจริงจัง ๆ จะสอนให้กันสด ๆ เลยก็มี ส่วนมากก็จะเป็นวัยรุ่นอายุตั้งแต่ 15 ขึ้นไป

จะมีการนัดเจอกันและฝ่ายชายจะมารับสถานที่ที่นัดเจอกัน รออีกที่นั่นที่นัดกันไป บางทีที่นัดกันไปเที่ยวก่อน ไปกินข้าว แล้วค่อยไปโรงแรม "คนที่เข้ามาพูดคุยกันในเรื่องเช็ทแรก ๆ จะไม่มีการถามชื่อ จะถามคำถามว่า "เคยไหม" เป็นคำถามยอดฮิตประจำห้องเช็ทเลย จะคุยกันถึงเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ จนสุดท้ายถ้าใครอยากลองก็จะมีมีการนัดเจอกันและมีการชักชวนกันไปมีเพศสัมพันธ์ถ้าคนไหนหัวอ่อนก็จะโดนหลอกไป เราต้องใช้วิจารณญาณในการแชทด้วยไม่ใช่ว่าเขาพูดมาอย่างไรก็ตามไปเสียหมด อย่างนี้ก็ทำให้เราเสียอนาคตได้" ส่วนมากคนพวกนี้จะอายุ 20 ขึ้น ที่เข้ามาคุยเรื่องเช็ท ที่เธอเข้ามาพูดคุยกับคนพวกนี้เพราะเธอต้องการรู้ว่าคุยกันอย่างไร เพราะในอินเทอร์เน็ตมีโอกาสนี้จะถามกันมากกว่าข้างนอกอินเทอร์เน็ต และเราเป็นผู้หญิง อยู่ ๆ ไปถามไปคุยเรื่องเช็ทกันมันก็น่าเกลียด ถ้าผู้ชายรู้เข้าก็จะมองเราเป็นผู้หญิงที่แสดมาก จะมองเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีเลย

ส่วนมากการพูดคุยสนทนาภายในอินเทอร์เน็ต เรื่องที่นำมาพูดคุยกันหลัก ๆ จะเป็นการจีบกันมากกว่าเรื่องอื่น ๆ การพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ต จีบกันง่ายกว่าการคุยกันข้างนอก เพราะว่าการแชทเป็นการเริ่มต้นจากการเป็นเพื่อนกันก่อน พอคุยไปก็จะมีมีการนัดเจอหน้ากัน พาไปทานข้าว ไปเที่ยว ถ้าต่างฝ่ายต่างพอใจและนิสัยไปด้วยกันได้ ก็คบกันเป็นแฟนจริง ๆ ไปเลย เพราะว่าสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ง่ายต่อการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม และที่สำคัญเราสามารถปิดพ่อแม่ผู้ปกครองได้ ส่วนใหญ่พ่อแม่ผู้ปกครองจะไม่ทราบว่ วัยรุ่นคุยเรื่องอะไรกัน เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตในลักษณะไหน

เธอยอมรับว่า ที่เธอเข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนา เพราะว่าต้องการเข้ามาคุยกับเพศตรงข้าม แต่ไม่ถึงกับว่ามีอะไรเกินขอบเขต แค่ต้องการพูดคุยกับเพื่อนชายที่รู้ใจและเข้าใจในตัวเธอ มีไว้ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ห่วงใยกันแค่นี้ก็พอใจแล้ว เพราะว่าในชีวิตจริงพ่อแม่ของเธอจะห้ามเรื่องการคบผู้ชาย เธอจะคิดอยู่เสมอว่าจะไม่ทำตัวเหลวไหล เธอจึงเข้ามาพูดคุยหาเพื่อนชายในอินเทอร์เน็ต เพราะว่าภายในอินเทอร์เน็ตทำให้เรากล้าแสดงออก

และง่ายต่อการพูดคุยกับผู้ชายมากกว่าสถานที่อื่น ๆ ถ้าเป็นสถานที่ภายนอกอินเทอร์เน็ต เธอจะไม่กล้าพูดคุยกับผู้ชายที่เธอไม่เคยรู้จักเพราะว่ากลัวพ่อแม่หรือว่าคนอื่นเห็น แต่การเข้ามาคุยกันภายในอินเทอร์เน็ตทำให้เราเข้ามาสร้างความสัมพันธ์หาเพื่อนผู้ชายได้ โดยที่ผู้ปกครองไม่ทราบ แต่การคบเพื่อนชายก็ต้องคบกันแบบพอดี เธอให้เหตุผลการคบเพื่อนชายในหมู่วัยรุ่นก็ต้องมีบ้าง เป็นความต้องการถึงความรู้สึกว่าเราอยากมีใครสักคนที่คอยให้ความรักแก่เรา แต่เป็นรักที่วัยรุ่นมีให้กันเป็นความรักที่ดูสดใส เพื่อเป็นกำลังใจในเรื่องเรียนหนังสือ มีเรื่องอะไรสามารถนำมาปรึกษาให้กันฟังได้

นิตยา มีการเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามเวลาเธอเข้าไปแสดงตนในห้องสนทนา เช่น เธอจะทำความรู้จักกับเพศตรงข้ามไว้ให้มากที่สุด ประมาณว่าไปโกหกเป็นแฟนกับคนที่เข้ามาพูดคุยกับเรา ใครมาขอเธอเป็นแฟนเธอจะตกลงไว้ก่อน ถ้ามีใครเข้ามาคุยในทำนองจีบเธอ เธอก็จะคล้อยตามและยอมเป็นแฟนกับคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายชายด้วยเสมอ แต่เธอจะเลือกคุยกับคู่สนทนาที่มีอายุใกล้เคียงกับเธอ หรือมีอายุมากกว่าเธอประมาณ 1 – 3 ปี และเธอจะใช้วิธีการพิมพ์ข้อความยาว ๆ พิมพ์มาก ๆ จะต้องคุยกับคู่สนทนาของเธออยู่ตลอดเวลา มีการโต้ตอบกันไปมา จะทำให้คู่สนทนาของเธอรู้สึกว่าเธอคุยอยู่กับเขาตลอด และเธอกำลังสนใจในตัวคู่สนทนาของเธออยู่ “ส่วนมากแล้วผู้หญิงที่เข้าไปแสดงตัวตนภายในห้องสนทนาจะต้องเลือกคุยกับผู้ชายอยู่แล้ว ถ้าเกิดเราคุยกับผู้หญิงด้วยกันจะไม่ค่อยมีเรื่องอะไรคุยกัน และไม่น่าสนใจ แต่ถ้าคุยกับผู้ชายจะมีเรื่องที่พูดคุยกันมากกว่า คุยกันได้เรื่อย ๆ คุยในทำนองจีบกัน ทำให้ระยะเวลาในการคุยกันนานขึ้น และรู้สึกว่าตั้งแต่เริ่มเวลามีคนเข้ามาจีบเรา เหมือนเราเป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่งภายในห้องสนทนาแห่งนั้น พอคุยกับคนที่ถูกใจเราก็มักจะมีการติดต่อกันโดยมีการให้เบอร์โทรศัพท์ซึ่งกันและกัน และนัดเวลาโทรคุยกันอีกว่าจะโทรศัพท์ไปหาที่โม่ง หรือว่าจะให้เราโทรศัพท์ไปหาฝ่ายชายเอง แต่ส่วนมากการให้เบอร์โทรศัพท์จะให้เฉพาะคนที่คุยกับเราตลอดและเป็นคนที่คุยกันถูกคอและเรากำลังสนใจในตัวเขาเหมือนกัน”

การพูดคุยกับเพื่อนทางห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต นิตยามักจะมีการจินตนาคู่สนทนาที่เธอพูดคุยด้วย ถ้าคนไหนคุยเพราะ ๆ หวาน ๆ ซึ่ง ๆ ทำให้เราคิดว่าเขาตอบอุ่น จริงใจ หรือบางทีจะสังเกตดูจากชื่อที่เขาใช้เหมือนจะดูหล่อ สูง แต่พอนัดเจอหน้าตรงข้ามกับชื่อก็มี แต่ส่วนมากเวลาพูดคุยกันภายในห้องสนทนาพอคุยกันไปต่างฝ่ายต่างจะขอรูปซึ่งกันและกัน ก่อนว่าหน้าตาของคู่สนทนาของเราเป็นอย่างไร จะได้เตรียมใจไว้บ้างถ้าเราเจอคนที่ไม่ถูกใจก็สามารถที่จะเลือกคุยกับคนอื่น ๆ ต่อไป อย่างเราก็ต้องไปหารูปที่ดูสวยที่สุดหรือว่ารูปที่เรา

ไปถ่ายสต็อกเกอร์มาเอามาสแกนไว้ เพื่อที่จะได้ส่งให้คู่สนทนาที่เขาขอรูปของเรา แต่บางคนก็มีการส่งรูปของคนอื่นมาให้เราดูก็มี

เธอยอมรับว่า การคุยกับเพศตรงข้ามทำให้เธอได้รับผลประโยชน์ได้หลายอย่าง "ถ้าเรานัดเจอกับฝ่ายชายเขาจะมาหาเราทันที และเราขออะไรจากเขาก็จะได้หมด เช่น บอกให้โทรศัพท์มาหาเขาก็โทรศัพท์มา หรือตอนที่เราไม่มีรถมอเตอร์ไซด์ไปทำธุระเราขอให้เขาไปส่ง เขาก็จะอาสาไปส่งเราทำธุระ ทั้งที่บางคนบ้านอยู่ไกลมากยังอุตส่าห์ขี่รถมอเตอร์ไซด์มาหาเรา แต่เราก็ต้องดูพฤติกรรมของฝ่ายตรงข้ามด้วย จะต้องคุยกันนานพอสมควรประมาณ 1 เดือนขึ้นไป และมีการติดต่อคุยกันตลอด ถึงแน่ใจว่าเขาไม่หลอกเรามีการนัดเจอหน้าตากันมาก่อน รู้ถึงนิสัยกันดีแล้วถึงจะไว้ใจให้เขาไปส่ง" เธอเล่าว่าเธอยังโชคดีมากที่เจอกับคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายชายที่นิสัยดีกับทุกคน สามารถไว้ใจได้ เพราะแต่ละคนเธอจะต้องมีการนัดเจอหน้าตากันก่อนและถึงจะมีการติดต่อสร้างความสัมพันธ์กันต่อไป

เธอเล่าว่า ชอบการสนทนาพูดคุยกับสมาชิกในห้องสนทนาใหญ่ เพราะว่าสนุกมากกว่าการคุยกันแบบตัวต่อตัว เพราะว่าคุยกันในห้องคุยกันได้เป็นกลุ่ม คุยได้ที่ละหลาย ๆ คน ได้รู้เรื่องอะไรมากมาย มีการพูดแซวกันไปมา ดูเหมือนว่าเป็นกลุ่มเพื่อนเดียวกัน เข้าใจกัน มีความอบอุ่นให้กัน เหมือนสังคมหนึ่งที่สมาชิกที่มีความต้องการเหมือน ๆ กันเข้ามารวมกลุ่มเพื่ออยากจะพูดคุยในเรื่องที่คุยกันรู้เรื่องและมีคนเข้าใจกัน แต่การคุยกันแบบตัวต่อตัวส่วนมากจะคุยกับคนที่เขาอยากเข้ามาคุยกับเราจริง ๆ หรือว่าคนที่เราถูกใจ เธอเล่าว่า "การพูดคุยกับคู่สนทนาภายในอินเทอร์เน็ต บางครั้งการแสดงออกถึงตัวเรา ก็ไม่ค่อยเป็นตัวของเราเท่าไร คิดว่าจะคุยเก่งกว่าตัวตอนที่แท้จริงของเรา และสามารถหาเรื่องอะไรมาคุยกับคู่สนทนาได้เรื่อย ๆ อย่างไม่ติดขัด และบางครั้งบุคลิกที่เราแสดงออกภายในห้องสนทนาจะดูดีกว่าตัวตอนที่เราแสดงออกในชีวิตจริง เพราะเราจะสร้างภาพของตัวของเราให้เป็นคนที่ดูเก๋ น่ารักหรือดูดีที่สุดในชีวิตประจำวัน เราจะเป็นคนที่ไม่ค่อยพูดเก่ง ไม่กล้าแสดงออก จะเป็นคนขี้อายมาก"

นิตยาเล่าว่า ภายในห้องสนทนาจะมีกฎระเบียบให้สมาชิกภายในห้องสนทนาปฏิบัติ เพื่อความเป็นระเบียบ และป้องกันไม่ให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งเข้ามาสร้างความวุ่นวายให้กับบุคคลอื่น ๆ เช่น ห้ามคุยคำลามก ห้ามพิมพ์ซ้ำมาก ๆ หน้าห้องสนทนาใหญ่ และห้ามลงสีสันเลอะเทอะ นิตยาชอบให้มีกฎเกณฑ์ภายในห้องสนทนา เพราะว่าสมาชิกที่เข้ามาพูดคุยกันจะได้ไม่ต้องมาสร้างความวุ่นวายภายในห้องสนทนา อย่างคนที่ชอบก่อกวนก็จะชอบก่อกวนคนอื่น ๆ ตลอดเวลา หรือบางคนชอบพิมพ์คำซ้ำ ๆ ก็จะพิมพ์จนเต็มหน้าจอ ทำให้

สมาชิกคนอื่น ๆ ที่คุยกันอยู่ คุยกันไม่รู้เรื่อง เธอเล่าว่ากฎระเบียบของห้องสนทนาในแต่ละห้อง จะขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้กำหนดกฎเกณฑ์หรือว่าหัวหน้าห้องสนทนาเป็นผู้กำหนด และอยู่ที่จุดประสงค์ของแต่ละห้องสนทนาด้วย อย่างบางห้องคนที่เข้ามาพูดคุยจะต้องพูด แต่คำหยาบ คำลามกเท่านั้น ถ้าใครพูดดีหรือว่าพูดสุภาพเกินไปก็จะโดนเตะให้ไปเล่นห้องอื่น หรือบางห้องสนทนายก็คุยกันแต่เรื่องเท็กซ์ได้อย่างเปิดเผย ฉะนั้นทุกคนมีสิทธิที่จะเข้ามาพูดคุย ในเรื่องที่ตนเองสนใจหรือต้องการ เราก็ควรจะต้องหาห้องสนทนาที่เหมาะสมในการพูดคุย เฉพาะในเรื่องที่เขากำหนดให้

นิตยาให้ความเห็นว่า วัยรุ่นที่เข้ามาพูดคุยสนทนาในเรื่องการจีบกัน ปริกาปัญหา หัวใจ หรือพูดคุยกันในเรื่องเซ็กซ์ ฯลฯ เธอมองว่าเป็นเรื่องที่ดีที่นำมาพูดคุยกันเฉพาะใน ห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่าบางครั้งเราไม่สามารถรู้เรื่องพวกนี้ได้ด้วยตัวเองและ ไม่กล้านำไปถามใครในชีวิตจริงไม่มีใครชี้ทางให้เรา วัยรุ่นเข้ามาคุยกันเรื่องเพศ หรือปัญหา หัวใจ เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่สามารถนำเรื่องเหล่านี้ไปพูดคุยกับพ่อแม่ผู้ปกครองได้ ทำให้เรา รู้สึกเขินอายไม่กล้าที่จะนำไปปรึกษาหรือพูดคุย เพราะว่าพ่อแม่อาจจะมองในแง่ไม่ดี เพราะอยู่ ๆ ลูกมาถามเรื่องเซ็กซ์ หรือเรื่องแฟน ผู้ใหญ่มักจะคิดว่ายังไม่ถึงเวลา จะต้องให้เรา เรียนจบใกล้จะแต่งงานมีครอบครัวก่อนถึงจะสามารถศึกษาเรื่องประเภทนี้ได้ จึงทำให้วัยรุ่น ต้องหาทางที่อยากรู้อยากเห็น และเวลามีปัญหาอะไรจะนำไปพูดคุยปรึกษากับเพื่อน ๆ มากกว่าผู้ปกครอง ถ้าเกิดเราอยากรู้เรื่องเซ็กซ์ เราสามารถสามารถนำไปถามเพื่อนที่มี ประสบการณ์มาก่อนได้ตรง ๆ เลย เพื่อนส่วนมากก็ไม่ว่าอะไรจะเอามาพูดคุยให้กันฟัง ถ้าคุยกันทางแซทจะทำให้เราได้ความรู้เรื่องพวกนี้อย่างหลากหลาย เราจะได้รู้ว่าตอนนี้เขา คิดกันยังงัยบ้างเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ว่ามันไปถึงไหนกันแล้ว คนเขายอมรับกันแค่ไหน เพราะส่วนมากผู้ใหญ่จะไม่ค่อยยอมรับถ้าวัยรุ่นนำเรื่องเซ็กซ์เข้ามาคุยกัน และจะไม่ค่อยแนะนำ ให้วัยรุ่นรู้เรื่องประเภทนี้เท่าไร อย่างวัยรุ่นที่เข้ามาสนทนาพูดคุยกันในอินเทอร์เน็ต เพื่อต้องการหาเพื่อน เพราะบางครั้งเรารู้สึกเหงาไม่มีใครเข้าใจเรา พอได้เข้าไประบายหรือ พูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ตแล้วจะทำให้เรารู้สึกดีใจและการแซทจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเราไปด้วย การแซทช่วยเราได้หลายอย่าง เช่น ถ้าเกิดเรามีปัญหาอะไร ก็สามารถนำไปปรึกษากันในหมู่เพื่อนนักแซทด้วยกันได้ จะทำให้เราได้ข้อคิดใหม่ ๆ หรือ ทางแก้ที่หลากหลาย บางคนก็แนะนำในทางที่ดี บางคนก็แนะนำในทางที่ไม่ดี ก็ขึ้นอยู่กับ ตัวเราด้วยว่าต้องมีวิจารณญาณในการรับฟังมากน้อยแค่ไหน หรือถ้าเราต้องการความช่วยเหลือเหลือจากเพื่อน ๆ ในอินเทอร์เน็ต อย่างวันนี้เราไม่มีรถมอเตอร์ไซด์ไปเรียนหรือว่าไปเที่ยว

เราก็จะขอให้เพื่อนที่เขาว่างมารับเราไปส่ง เขาก็สามารถมารับเราไปส่งได้เพราะเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ตก็มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้

นิตยาเล่าว่า การพูดคุยกันในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะใช้ภาษาหรือสัญลักษณ์ เป็นสื่อในการพูดคุย “ภาษาในอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในการแชทจะมีการใช้ภาษา ที่แตกต่างจากภาษาทั่วไปคือ ภาษาที่ใช้ในการแชทจะมีการนำมาดัดแปลงให้ภาษาล้นลง เพื่อง่ายต่อการพิมพ์ เช่น

สวัสดีค่ะ เปลี่ยนเป็น หวัดดีค่ะ

ชื่ออะไร เปลี่ยนเป็น ชื่อรัย

เป็นยังไง เปลี่ยนเป็น เปงจัย

อายุเท่าไร เปลี่ยนเป็น ยุเท่ารัย

ไปรษณีย์ เปลี่ยนเป็น ไป สะ นี

เป็นต้น

ส่วนภาษาสัญลักษณ์ก็เป็นที่นิยมใช้กันมาก และเป็นภาษาที่แสดงออกถึงอารมณ์ ของเราได้ในขณะที่แชท ภาษาในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่แปลกใหม่น่าสนใจ ซึ่งมีส่วนใน การแสดงออกว่าเรากำลังมีอารมณ์อย่างไรในตอนนี้อย่างโกรธ น้อยใจ หัวเราะ ตัวอย่างเช่น

หัวเราะอยู่ ก็จะพิมพ์เป็น 555, ฮิฮิฮิ, ฮุฮุ, hahaha, ก๊ากก๊าก

ยิ้ม สัญลักษณ์เป็น ☺

กำลังนอน สัญลักษณ์เป็น ☹

แสดงอารมณ์ขบขัน สัญลักษณ์เป็น :->

บอกให้รู้ว่าไม่ชอบ สัญลักษณ์เป็น >:->

เป็นต้น

เธอเล่าว่า ภาษาในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่น่าสนใจ เป็นภาษาที่แปลกใหม่ไม่มี กฎตายตัว จะพิมพ์ยังไงก็ได้ ตามความรู้สึกนึกคิดของเรา เข้าใจง่าย ตรงไปตรงมา พิมพ์ให้ แค่อ่านออกและเข้าใจกันภายในกลุ่มสนทนาแค่นั้นก็พอ ถึงแม้ภาษาที่ใช้พิมพ์จะไม่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย แต่เราก็นำมาใช้แค่การพูดคุยกันในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตไม่ได้ นำออกไปใช้ในชีวิตประจำวัน แรก ๆ ตอนเข้ามาแชทใหม่ ๆ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องและเข้าใจมากนัก พวกภาษาที่ใช้พูดคุยกัน และสัญลักษณ์เราก็ค่อยสังเกตและเรียนรู้ไปด้วยตัวเอง หรือถาม จากเพื่อน ๆ ที่เข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนา พอเราพูดคุยไปนาน ๆ ก็ใช้เป็นเองเพราะว่า เราจำมาจากคนอื่นและนำมาใช้กับคนที่เราคุยด้วยต่อ ๆ ไป และภายในกลุ่มนักแชทถ้ามี

เรื่องอะไรใหม่ ๆ หรือภาษาแบบแปลกใหม่จะมีการเอามาพูดคุยให้กันฟัง มีการถ่ายทอดให้กันรู้ภายในกลุ่มเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต การใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะใช้อย่างไรหรือแสดงออกด้วยวิธีใด บางคนก็นิยมใช้สัญลักษณ์เพื่อแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง บางคนก็ใช้วิธีส่งเป็นคำกลอนหวานให้กับคู่สนทนาเพื่อให้คู่สนทนาสนใจ หรือบางคนก็นิยมพิมพ์เป็นข้อความและมีการดัดแปลงภาษาให้เป็นภาษาของตัวเองก็มี

นิตยาให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัยรุ่นที่ให้ความนิยมกับการเข้ามาแชทผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตว่าเป็นสิ่งที่แปลกใหม่เป็นความรู้ใหม่ ๆ เป็นช่องทางที่ง่ายต่อการติดต่อกับเพศตรงข้าม และเป็นสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมของวัยรุ่นในการนัดเจอกันภายในห้องสนทนาสามารถเข้าไปพูดคุยหรือว่าปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ที่วัยรุ่นไม่สามารถนำไปพูดคุยกับผู้ปกครองและเพื่อนมีส่วนสำคัญในการชักจูงให้เข้ามาพูดคุยกันภายในอินเทอร์เน็ต ถ้าเพื่อนเข้าไปคุยกันหรือว่าแชทกัน เกิดเราไม่รู้เรื่องหรือว่าใช้ไม่เป็น ทำให้เราเป็นคนไม่ทันสมัยดูไม่เก่งเป็นคนที่เขมามาก ๆ และการแชทก็เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่วัยรุ่นปัจจุบันให้ความนิยม

เธอเล่าว่า วัยรุ่นที่เข้าไปแชทก็มีหลายประเภท อย่างบางคนเป็นคนที่ซื่อๆ เวลาอยู่ต่อหน้าเพื่อน ๆ อาจจะไม่ค่อยพูด แต่เวลาแชทสามารถคุยอย่างเป็นกันเองเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น จะมีพวกบ้าอำนาจ คือพวกที่ต้องการเป็นหัวหน้าห้อง หรืออยากได้ @ นำหน้าชื่อตัวเองจะได้ปกครองดูแลห้องสนทนาได้อย่างทั่วถึง จะเข้าไปไขว่คว้าให้ได้ เพราะว่าในสังคมจริงเขาไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นผู้นำ ไม่มีโอกาสทำอะไรได้ตามใจตัวเอง ถ้าเกิดใครที่มี @ อยู่หน้าชื่อของตัวเอง สามารถที่จะไล่ใครให้ออกจากห้องสนทนาได้ หรือไม่ชอบใครก็สามารถไม่ให้เขาเข้ามาคุยในห้องที่ตัวเองเป็นคนควบคุมหรือว่าเป็นหัวหน้าห้อง คนที่มี @ นำหน้าชื่อเขาจะมีความภูมิใจ ยิ่งได้เป็นคนดูแลห้องใหญ่ ๆ แล้วด้วย ส่วนมากคนที่แชทด้วยกันจะรู้ว่าการที่ได้ @ มาจะได้มาด้วยความลำบากมาก จะต้องเป็นคนเข้าไปแชทนานพอสมควรรู้เรื่องเกี่ยวกับการแชทมากกว่าคนอื่น ๆ และจะต้องเข้าไปคุยบ่อย ๆ คุยนาน ๆ บางคนไปเฝ้าทั้งวันทั้งคืน เพราะว่าคนที่ เป็นหัวหน้าห้องมีส่วนในการเรียกร้องความสนใจแก่สมาชิกคนอื่น ๆ หัวหน้าห้องจะต้องเป็นคนเก่ง สามารถให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเล่นอินเทอร์เน็ตเป็นที่สนใจของสมาชิก เพราะว่าสมาชิกแต่ละคนก็อยากจะคุยแต่กับหัวหน้าห้องเท่านั้น

นิตยาให้ความเห็นที่เห็นว่า โลกในอินเทอร์เน็ตมันคล้าย ๆ โลกจำลองแห่งความจริง เราสามารถพูดตามความคิดความรู้สึกออกไปได้เลย โดยไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาว่า ส่วนมากวัยรุ่นจะใช้เป็นสถานที่ในการนัดเจอกันสามารถให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน เพราะว่าสมาชิกที่อยู่ในวัยเดียวกันมีอะไรเปิดใจคุยกันได้เลยเข้าใจกันได้มากกว่าพ่อแม่ผู้ปกครอง

ซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองจะชอบมุ่งหวังตัวของเรามากเกินไป ถ้าเกิดเวลาเรามีปัญหาอะไรก็ไม่กล้า
นำไปปรึกษากับพ่อแม่เพราะเรากลัวพ่อแม่ของเราคิดมาก และบางเรื่องพ่อแม่ไม่ได้เรียนมา
ไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับวัยรุ่นเวลาเราถามอะไรไปส่วนมากท่านก็ไม่ค่อยจะเข้าใจ แต่ถ้าเป็น
เพื่อนในวัยเดียวกันจะเข้าใจในปัญหาที่เหมือนกัน เช่น เรื่องแฟน ถ้าเกิดเรานำไปปรึกษากับ
ผู้ปกครอง เราก็ไม่กล้าที่จะนำไปคุยให้พ่อแม่ฟัง พ่อแม่ส่วนใหญ่จะห้ามไม่ให้ลูกมีแฟน
และสังคมไทยจะไม่ค่อยยอมรับการกระทำของวัยรุ่นเท่าไร ทำอะไรก็เห็นว่าเป็นสิ่งไม่ดีหมด
เช่น เรื่องการมีแฟน การแต่งกาย การเที่ยวเรค เราก็แค่อยากทำตามวัยของเราเท่านั้นอยากรู้
อยากรลองว่ามันเป็นอย่างไร ดังนั้นเราต้องหาทางออกโดยการเข้ามาแสดงออกถึงความเป็น
ตัวเราความเป็นอิสระในสังคมที่มีแต่คนที่ยอมรับกันเข้าใจกัน ซึ่งเธอก็คิดว่าการแสดงออกทาง
อินเตอร์เน็ต จะเป็นการดีที่วัยรุ่นเข้ามาแสดงออกถึงตัวของตัวเองในนี้ซึ่งมีประโยชน์มากกว่า
เพราะว่าการพูดคุยกันย่อมดีกว่าการไปแสดงออกในทางอื่น เช่น การเที่ยวเรคกินเหล้าซึ่งเสี่ยง
ต่อการทำสิ่งไม่ดีมากการการเล่นอินเตอร์เน็ต ก็แล้วแต่กลุ่มวัยรุ่นที่เข้าจะเลือกด้วยว่า
เขาต้องการแสดงออกในเรื่องใด บางคนชอบการแชทก็เข้ามาแสดงออกในอินเตอร์เน็ต
บางคนก็ชอบดื่มเหล้าก็ไปแสดงออกตามผับ เรค ก็แล้วแต่ความชอบของแต่ละคนแต่ละกลุ่ม

เธอให้ความเห็นว่า การใช้อินเตอร์เน็ตก็ต้องอยู่ที่ตัวผู้เล่นว่าเราสามารถควบคุม
ตัวเราได้หรือเปล่า ถ้าเราติตมันมากเกินไปมันก็ควบคุมไม่ได้ อาจจะทำให้การเรียนเสียบ้าง
เพราะบางครั้งการแชทเราก็ใจจดใจจ่อกับการคุ้ยสนทนาของเราอย่างเดียวจะไม่สนใจ
ทำอย่างอื่น เวลาเราไปอ่านหนังสืออ่าน ๆ ไป เรายังคิดถึงเรื่องการคุยกันทางแชทอีก
จะออกนอกเรื่องจากการอ่านหนังสือไปเลย ถ้าวันไหนเราไม่ได้เข้าไปแชทเหมือนเราขาด
อะไรไปซักอย่างหนึ่ง เพราะว่าเราเป็นเจ้าของห้องสิ่งที่เราต้องการคืออยากให้ห้องเรามีสมาชิก
เข้ามาพูดคุยกันมาก ๆ การที่จะให้สมาชิกเข้ามาพูดคุยในห้องของเรามาก ๆ เจ้าของห้อง
จะต้องเข้าไปคุยอยู่ตลอดเวลา ถ้าเกิดใครเข้ามาคุย เขาก็ต้องการคุยกับเจ้าของห้องทั้งนั้น
ถ้าเกิดเจ้าของห้องไม่อยู่ในห้องสนทนา ใครจะเข้ามาคุยในห้องของเรา และถ้าเราใช้เล่นอย่าง
ถูกวิธีก็จะมีประโยชน์อย่างมากสำหรับตัวเรา

รายชื่อ 2 นางสาวอริสา ละออง

นางสาวอริสา อายุ 17 ปี ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พ่อเสียชีวิตตั้งแต่อริสา อายุ 12 ปี จากอุบัติเหตุ ส่วนแม่ประกอบอาชีพรับราชการเป็นครู อริสาพักอยู่หอพักวัดนธรรม หึงซึ่งเป็นหอพักหญิงล้วนและใกล้กับโรงเรียน สาเหตุที่อริสาต้องมาพักอยู่หอพักเพราะว่า สะดวกในการเดินทางไปโรงเรียน และเวลาที่โรงเรียนมีกิจกรรมจะได้ไม่ต้องให้แม่มาคอยรับ คอยส่ง เพราะแม่ไม่ค่อยมีเวลาจะต้องทำงาน หลังจากเลิกงานแล้วยังต้องไปสอนพิเศษต่ออีก กว่าจะกลับบ้านก็ประมาณ 3 - 4 ทุ่ม วันเสาร์วันอาทิตย์แม่ของเธอยังต้องไปสอนพิเศษ แม่ของอริสาเคยพูดกับอริสาว่าแม่ต้องหาเงินคนเดียวเลี้ยงลูก อริสาก็เข้าใจแม่คิดว่าแม่ คงเหนื่อย แต่เธอก็ไม่ได้เรียกร้องอะไรจากแม่ของเธอมากเพราะเธอรู้ว่าแม่รักเธอมาก เพียงแต่แม่ไม่ค่อยมีเวลาได้อยู่กับอริสา อริสาได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน โดยแม่ของเธอจะ โอนเงินเข้าทางธนาคาร เดือนละ 2,000 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายต่อวัน อริสาเล่าว่าวันหนึ่งก็จะใช้ ซื้ออาหารกิน 3 มื้อ รวมทั้งขนมและน้ำ ใช้วันละไม่เกิน 60 บาท 60 บาท กินมากที่สุดแล้ว เพราะว่าค่าอาหารที่โรงเรียนจะถูก แต่อาหารตอนเย็นก็จะหากินแถวหอพักก็กินอะไรง่าย ๆ ก็ไม่เกิน 20 บาท และหลังเลิกเรียนเธอก็ซื้อขนมกินและก็จ่ายค่าเล่นอินเทอร์เน็ต ใช้จ่ายวันละ 120 บาท แต่ถ้าวันไหนอาจารย์สั่งทำรายงานหรือว่ามีกิจกรรมภายในโรงเรียนก็จะเสียเงินมาก หน่อย เช่น กีฬาสี หรือบางที่ทางชมรมจัดงานกิจกรรมต่าง ๆ เธอก็จะขอเงินจากแม่เพิ่มเติม และค่ารายเดือนเพจเจอร์แม่ของเธอเป็นคนจ่ายให้เดือนละ 315 บาท “เพจเจอร์แม่เป็นคนซื้อ ให้เพราะว่าติดต่อดีเวลามาก เวลาแม่โทรไปที่หอพักสายโทรศัพท์มักจะไม่ว่าง แม่จึงซื้อเพจเจอร์ ให้ใช้ “ตอนแม่ซื้อให้ใหม่ ๆ ดีใจมากเลย เพราะว่าวัยรุ่นกันกำลังนิยมกัน ถ้าคนไหนมีเพจนี้ก็แสดง ว่าแม่แล้ว แต่ส่วนมากจะใช้เพจเจอร์ติดต่อกับแม่และเพื่อนทางโรงเรียน และมีเอาไว้แจกกับ เพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต”

อริสาเล่าว่า เวลาที่เธอเข้าไปเล่นเน็ตตามร้านแล้วเสียเงิน แม่จะไม่ว่าเพราะว่าเราไม่ ได้เอาเงินไปเที่ยวเตร่หรือทำตัวไร้สาระ กินเหล้า เที่ยวเร่ ไม่ได้ทำแบบนั้นและก็ได้คบ กับเพื่อนกลุ่มที่ทำตัวไม่ดีด้วย เราชอบเล่นอินเทอร์เน็ตก็จะคบกับเพื่อนที่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ต เหมือนกัน และเราชอบเข้าไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ตที่นัดกันไว้ แม่แค่เตือนว่า อย่าไปหลงกับมันมาก แม่กลัวจะเสียการเรียน แม่จะคอยเตือนเรื่องการคบเพื่อน เรื่องการเรียน แต่เราก็ไม่ได้ทิ้งการเรียนเวลาที่เราเล่นอินเทอร์เน็ตจะใช้ช่วงเวลาหลังจากที่ โรงเรียนเลิกเรียนและช่วงวันเสาร์วันอาทิตย์ เวลาที่เราชอบเข้าไปนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตจะเป็น ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนมากกว่าเพราะว่าช่วงนี้เพื่อนในกลุ่มจะมาด้วยกัน และเป็นช่วงที่วัยรุ่น

เข้ามาเล่นมากที่สุด จะเข้าไปเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตที่ใกล้กับโรงเรียน เพราะสะดวกในการเดินทาง เราชอบเข้าไปคุยกับเพื่อน ๆ ในพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยผ่านโปรแกรมเพิร์ช เพื่อหาเพื่อนคุยแก้เหงา หาเพื่อนใหม่ ซึ่งเพื่อน ๆ ในกลุ่มจะนิยมพูดกันว่า เข้าไปแชทกันเน็ต"

อริสาเล่าว่า เริ่มใช้คอมพิวเตอร์ตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่วนมากจะใช้พวกโปรแกรมไมโครซอฟต์ออฟฟิศ ใช้ในการพิมพ์งานแต่ไม่ถึงกับลึกซึ้งอะไรมากใช้พิมพ์งานเป็นอย่างเดียว รู้จักเปิด รู้จักปิดแค่นี้ก็เก่งแล้ว ช่วงที่อินเทอร์เน็ตกำลังบูมอาจารย์ก็มีเปิดสอนเปิดให้เล่น ตอนนั้นเรากำลังเรียนอยู่มัธยมต้น และก็ได้สนใจอะไรมานักก็มีสิม ๆ ไปบ้าง พอช่วงมัธยมปลายมีเพื่อนมาชวนไปเล่นอินเทอร์เน็ตที่ร้านบริการอินเทอร์เน็ตใกล้กับโรงเรียน เพื่อนบอกว่าไปส่งเช็คเมลหน่อย เราก็ยังไม่เข้าใจว่าอีเมลเป็นอย่างไร เล่นเป็นแต่เปิดเว็บไซต์ได้อย่างเดียว เห็นเพื่อน ๆ มีอีเมลเป็นของตัวเองและมีอีเมลเข้ามาหา ทำให้เราอยากรู้จักอยากมีเหมือนกับเพื่อน ก็เลยถามเพื่อนว่าอีเมลเป็นอย่างไร เพื่อนก็พามาที่ร้านอินเทอร์เน็ตเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตและเพื่อนก็อธิบายให้ฟัง และก็ให้เพื่อนสอนวิธีการสมัครอีเมลให้ก็เลยรู้จัก ตอนแรก ๆ ก็จะมากับเพื่อนที่โรงเรียนก่อน แต่พอหลัง ๆ เราชำนาญในการใช้อินเทอร์เน็ตก็จะเข้ามานั่งเล่นเองตามร้าน จะสังเกตเห็นว่าภายในร้านอินเทอร์เน็ตเขาจะใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยกันมากโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นและเพื่อน ๆ จะเรียกว่าโปรแกรมเพิร์ชซึ่งทำให้เราสนใจ อยากจะเล่นอยากจะทำลอง พอดีก็มีเพื่อนสนิทที่โรงเรียนของเราแนะนำด้วย เพราะเพื่อนที่เขาชำนาญมากกว่าเรา เขาจะไปเล่นที่ร้านทุกวันตอนที่ฮิตแรก ๆ เพื่อนจะนำมากุญกันในห้องเรียนว่าไปคุยกันเน็ต ทำให้อาจารย์ที่อยากรู้จะเล่นบ้างและก็ให้เพื่อนสอนให้ว่าเราเข้ากันยังไงทำยังไง แรก ๆ เราก็มีนิดหน่อย แต่พอไปเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตบ่อย ๆ ก็เกิดความชำนาญ

อริสาเล่าว่า โปรแกรมเพิร์ชมีความน่าสนใจมาก เพราะมีกลุ่มวัยรุ่นในวัยเดียวกันเข้ามาคุย และได้รู้จักคนมาก คุยง่าย อย่างน้อยก็ง่ายกว่าการเจอกันตัวต่อตัว คือเราจะเข้าไปคุยกับใครก็ได้ภายในห้องสนทนานั้น คุยกันก็คนก็ได้หรือว่าคุยกันหลาย ๆ ห้องสนทนา ห้องที่อริสาชอบเข้าไปคุยเป็นประจำก็คือ ห้องเชียร์ราย ห้องมัธยมน่ารัก แต่ห้องเชียร์รายห้องนี้จะเป็นห้องหลักที่ชอบเข้าไปคุยเพราะว่าเหมือนกับการคุยกับคนแทบ ๆ เดียวกันคุยกับคนในพื้นที่เดียวกัน ห้องสนทนารองลงมาก็คือห้องมัธยมน่ารัก เวลาเราเข้าไปพูดคุยภายในห้องแห่งนี้ทำให้เราชื่นตื้นตันหัวใจ เพราะในโลกแห่งความจริงไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาจีบเร คือตัวจริงเราไม่ค่อยสวย ดำก็ดำ แถมยังพูดมากอีก เราก็จะพยายามหาห้องที่สร้างบุคลิกภาพของเราให้ดูดีภายในห้องสนทนา ทำให้มีความสุข บางทีเล่นไปเผลอไปกับหน้าจคอมพิวเตอร์

หรืออยู่ดี ๆ ก็มีคนเข้ามาจีบเราด้วย ก็รู้สึกแปลก คิดยังไม่มาจีบเรา บางทีเราก็กำลังตอบไปว่า ระวังนะเห็นหน้าเราแล้วจะหนาว เขาก็บอกไม่เป็นไรหรอก แต่เรารู้ว่าเขาโกหกแน่นอน เกิดมาเจอหน้าเราจริง ๆ อาจจะหนีไปเลยก็ได้ ก็คุยเล่น ๆ กันไปในลักษณะนี้ ถ้าเกิดเราเจอคนที่เราถูกใจหรือว่าน่าสนใจ เราก็จะขอเบอร์โทรของอีกฝ่ายแบบประมาณจีบกัน ส่วนระยะเวลาในการคุยกันอาจจะประมาณ 2 ชั่วโมงขึ้นไปก็จะดูสนิทกันแล้ว ก็จะนัดมาคุยกันต่อในภายหลังและในวันอื่น ๆ อีก การพูดคุยกันในห้องสนทนาส่วนใหญ่จะเริ่มสนิทกันไปเอง ถ้าเกิดคุยกันไปแล้ว พอท้ายสุดก็จะแลกเบอร์โทรศัพท์ เบอร์เพจเจอร์ อีเมล หรือที่อยู่ของกันและกัน เอาไว้โทรศัพท์ ส่งเพจ ส่งอีเมลเป็นคำกลอนหวาน ๆ ถึงกันเป็นการสร้างความสัมพันธ์กันต่อไป แต่ถ้าเราจะหาแฟนทางอินเทอร์เน็ตก็ต้องดูให้ดีก่อนเพราะแฟนในอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่ไม่ได้ศึกษาดูใจกันมาก่อน แค่คุยกันเฉย ๆ ไม่ใช่การหาแฟนที่มีตัวตนที่แท้จริงแต่เป็นแค่การคุยเล่นกับคนที่เราถูกใจผ่านมาแล้วก็ผ่านไป การคุยกันส่วนมากจะคุยในทำนองทักทายกันก่อน อันดับแรกก็ สวัสดีค่ะ อะไรธรรมดา แล้วก็ถามว่าเรียนที่ไหน เล่นที่ไหน บ้านอยู่แถวไหน เรียนสายอะไร เริ่มจากการถามว่าเรียนที่ไหนกันก่อน ส่วนชื่ออริสาไม่ได้ใช้ชื่อจริงในการสนทนาพูดคุย เธอบอกว่าบางคนเขาอาจจะใช้ชื่อจริงของตัวเองเพียงแต่เติมคำนั้นคำนี้ เช่น การใส่สัญลักษณ์รูปยิ้มให้กับชื่อของตัวเองให้ดูเด่นขึ้น แต่บางคนถ้าเขาชอบดาราคนไหนเป็นพิเศษหรือชอบอะไรเป็นพิเศษ เขาก็จะใช้ชื่อนั้นเป็นชื่อที่ใช้ในการสนทนาภายในห้อง อย่างอริสาจะใช้ชื่อเป็นคำทักทายของภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ชื่อว่า "โคนิจิวะ" แทนชื่อจริงของตัวเอง เพราะว่าเธอชอบภาษาญี่ปุ่นดูก็ไม่เหมือนใคร อริสาเล่าว่า ส่วนมากเรื่องที่คุยกันภายในห้องสนทนายก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปก่อน เช่น ถามเกี่ยวกับชื่อ อายุ ที่อยู่ เรียนที่ไหน ชั้นอะไร ถ้าเราเจอรุ่นพี่ที่เขาอยู่มหาวิทยาลัย บางคนเขาก็จะโฆษณามหาวิทยาลัยจะแนะนำเราให้มาเรียนที่มหาวิทยาลัยของเขา แต่เราอยากจะเข้ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพราะว่ารุ่นพี่ที่โรงเรียนเลือกที่จะเข้ากันมาก เพื่อนที่โรงเรียนส่วนใหญ่คุยกันก็จะเลือกมหาวิทยาลัยเชียงใหม่กันเพราะว่าใกล้บ้านที่สุด การเดินทางสะดวก

อริสาเล่าว่า เรื่องที่ขบคุยกันภายในห้องสนทนา ก็มีเรื่องหาแฟน แบบทำนองจีบกัน มีคำพูดหวาน ๆ ทะเลาะกันเล็กน้อย ยิ่งถ้าเกิดเวลาเราคุยอยู่กับใครคนหนึ่งและเราเกิดติดใจใครเป็นพิเศษก็จะเพลินทำให้การสนทนาคุยกันนานบางทีก็ 3-4 ชั่วโมง บางทีก็คุยทั้งวันเลย การคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทำให้เราต้องมีการจินตนาการรูปร่างหน้าตาของคุณสนทนาของเราไปด้วย ตามชื่อที่เขาตั้ง คำพูดที่เขาพิมพ์ หรือสัญลักษณ์ที่เขาส่งมาให้เรา ถ้าคนไหนคุยเพราะคุยดี ก็จินตนาการไปตามความคิดของเรา เพราะไม่เห็นหน้าซึ่งกันและกัน

ก็ใช้จินตนาการของเราไปตามเรื่องตามราว คิดว่าต้องหล่อ สูงขาว ต้องคิดในทำนองที่ดีไว้ก่อน ซึ่งก็ทำให้เรารู้สึกสดชื่นมีความสุขถ้าเราไม่คิดอะไรมากก็เป็นการคลายเครียดได้เป็นอย่างดี

อริสาเล่าว่า ข้อมูลที่เป็นเบอร์โทรศัพท์ เบอร์เพจเจอร์ ที่อยู่ ก็จะมีคนที่ให้เรามาจริงบ้างหลอกบ้าง เพราะเราเคยโทรไปหาบางคนแล้วเบอร์โทรศัพท์ยังไม่เปิดให้บริการก็มี แต่บางคนเขาก็ดีให้เบอร์จริงมาเราก็โทรคุยกันเพื่อเป็นเพื่อนกันต่อไป อริสายังไม่เคยนัดเจอเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตเลย เธอคิดว่าเวลาเจอหน้าไม่กล้าคุยกันต่อหน้าเจอกันในคอมพิวเตอร์ดีกว่า เพราะคุยกันสนิทใจดี "ข้อมูลที่คุยกันส่วนมากก็จะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะเราก็เคยหลอกคนอื่นเหมือนกันคิดว่าก็สนุกดีได้ เพราะในขณะที่พูดคุยกับคู่สนทนาบางคนเราไม่รู้ว่าคคนที่คุยอยู่กับเราเป็นผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย เคยเจอคู่สนทนาอยู่คนหนึ่ง ตอนแรกก็พูดคุรับอยู่ดี ๆ แต่พอมาทอนหลัง ๆ มาค่ะ เราก็อะไรนี้ จะผู้หญิงหรือว่าผู้ชายกันแน่ ก็ไม่ไหวละไอ้คนนี้ก็เลิกคุยกับเขาไปเลย"

เธอเล่าว่า การทำสีสันให้กับชื่อที่ก็มีส่วนในการเรียกร้องความสนใจให้คนอื่นเข้ามาพูดคุยกับเธอได้เป็นอย่างดีทีเดียว "ชื่อของเราจะต้องใช้ชื่อที่ไม่เหมือนชาวบ้านให้ดูแปลก ๆ สะดุดตา ทำให้มีเส้น มีขอบ ใส่หมวด มีสัญลักษณ์น่ารัก ๆ แต่ต้องมีความความหมายในชื่อที่เราใช้ เช่น ^--^โคนิจิจะ^--^ (หมายถึง มีรูปสัญลักษณ์แสดงอาการยิ้มและตามด้วยชื่อแฝงของเธอคือภาษาทักทายแบบญี่ปุ่น) เราก็ดูแบบมาจากคนในอินเทอร์เน็ตอีกที เวลาเรารู้สึกว่าน่ารักดี บางทีอาจจะไม่ได้มีความหมายในชีวิตจริง หรือในโลกแห่งความเป็นจริงไม่มีใครใช้กัน ในอินเทอร์เน็ตหรือในโปรแกรมเฟิร์ช พวกสัญลักษณ์ ภาษา หรือคำพูด เวลาเราพิมพ์พูดคุยกันทำให้ดูแล้วไม่ซ้ำซาก ดีกว่าการใช้ตัวหนังสือธรรมดา ๆ ถ้าเราอยากหาคู่สนทนาเข้ามาคุยกับเราโดยเร็วที่สุด เริ่มแรกต้องเข้าห้องสนทนาที่เป็นห้องใหญ่ก่อน หรือเรียกกันว่า "คุยกันหน้าห้อง" และจะพิมพ์ไปว่าว่างค่ะ หรือ ว่าง ว่าง ว่าง ต้องการเพื่อนคุยมาก คนอื่นเห็นชื่อของเราว่างเขาก็จะชิปเข้ามาหาเราเอง (ชิป คือ กระชิป ซึ่งเป็นการคุยกันสองต่อสองภายในห้องสนทนาส่วนตัวซึ่งไม่มีบุคคลอื่นมาคุยกับเราได้ภายในห้องนี้)"

การเลือกคู่สนทนาของอริสาจะคลิกไปเลือกชื่อที่คอนแทกส์ลิสต์ เธอจะดูรายชื่อที่แปลก ๆ มีสัญลักษณ์เติมแต่งให้ดูสะดุดตา "ถ้าเราเจอคนที่ใช้นามแฝงแปลก ๆ เราก็เอนาสนใจดีนะคนนี้ ก็อยากจะเข้าไปคุยด้วย ส่วนมากก็จะเลือกชื่อที่เป็นผู้ชาย จะคุยกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เพราะว่าเราเป็นผู้หญิงก็เป็นธรรมดาอยู่แล้วที่ต้องคุยกับผู้ชาย ถ้าคุยกับผู้หญิงไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นและน่าสนใจเหมือนกับการคุยกับผู้ชาย คุยกับผู้หญิงก็คุย

เรื่องทั่วไป เช่น ความสวยงาม เรื่องเรียน นินทาบุคคลอื่น ถ้าคุยกับผู้ชายจะคุยในทำนองจีบกัน แชวกัน ถ้าคุยกันในอินเทอร์เน็ตส่วนมากผู้ชายจะใช้คำเป็นหลักในการพูดคุย เราก็จะได้เห็นคำของผู้ชายแต่ละคนว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง อย่างบางคนก็คุยหวานมากจนบางครั้งมดจะมาตอหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็ยังมี (การพูดเปรียบเปรย) หรือบางคนก็คุยโอเวอร์สุด ๆ แบบตัวเองดีจนไม่มีที่ติ บางที่เราเห็นข้อความยังอยากจะอาเจียนออกมาเลย ถ้าเจอคนประเภทนี้ส่วนมากเราจะชอบตอบแบบกวน ๆ กลับไป ก็สนุกไปอีกรูปแบบหนึ่งของการคุยกัน

อริสาเล่าว่า การเรียนรู้การใช้โปรแกรมพีธีชในการสนทนาพูดคุย เริ่มจากที่เธอไม่รู้อะไรเลย แต่จะมีเพื่อนสนิทเป็นคนคอยสอนบอกว่าทำยังไง เวลาที่เธอมานั่งเล่นก็จะคอยดูจากคนข้าง ๆ ว่าเขาทำกันยังไง และก็เก็บจำมาแล้วก็ศึกษาด้วยตัวเอง เธอจึงเริ่มเข้ามาเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่บ่อยขึ้น “ก็ลองทำด้วยตัวเอง ถ้าเกิดไม่ได้จริง ๆ ก็เรียกพี่ที่เขายืนเฝ้าร้านอินเทอร์เน็ตให้เขามาช่วยสอนให้ เดี่ยวเราก็ชำนาญไปเอง เพราะว่าเราเข้ามาเล่นบ่อย จะมาเล่นทุกวันจนเรารู้เรื่องอินเทอร์เน็ตมากขึ้นกว่าเดิม”

เธอเล่าว่า เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนที่โรงเรียนจะแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตคุยกันแล้วก็ผ่านไป ช่วยในเวลาที่เราเหงา เราว่างไม่มีอะไรทำก็มานั่งคุยเล่นทางอินเทอร์เน็ต ผ่านแล้วก็ผ่านไปเหมือนกับหาเพื่อนคุยแก้เหงา แต่เพื่อนที่โรงเรียนเป็นเพื่อนรักเพื่อนรู้ใจมากกว่า บางทีถ้าเพื่อนเราไม่ว่างเราก็แว้งคว้างหาใครไม่เจอ ก็ตัดสินใจเดินมานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตที่ร้านก็ได้ คิดว่าเดี๋ยวเราก็ได้เพื่อนก็หายเหงา แก่ความเหงาช่วงเวลานี้ไป แต่ถ้าเกิดเราเล่นแล้วก็จะติดมากเลย จะต้องมานั่งเล่นทุกวัน เพราะเราอยากคุยกับคนที่เราชอบ และคนที่เรานัดกันไว้ภายในห้องสนทนา ไม่อยากให้เขารอเรา

ส่วนการเข้าไปคุยตอนที่เรารับรู้ใหม่ ๆ เราจะดูเขามากในเรื่องการใช้ภาษา เพราะว่าในพีธีชเราไม่รู้ว่าเขาใช้ภาษาอะไรคุยกัน เราก็คุยของเรารวมดาแบบคุยกับเพื่อน ๆ ในโรงเรียนทั่วไปก่อน เช่น สวัสดีค่ะ แบบเต็มเต็มยศเลย พอเราเล่นไปนาน ๆ ก็จะเริ่มสังเกตเองว่า เขาไม่ค่อยจะใช้คำว่า สวัสดีค่ะ มันยาวเกินไปต้องเปลี่ยนใหม่ เป็น หวัดดีค่ะ และหลัง ๆ ก็เหลือแค่ หวัดดี ดินะ จะมีคำที่ใช้กันสั้น ๆ และมีภาษาที่ใช้เฉพาะภายในกลุ่ม ถ้าเกิดคนที่เข้ามาเล่นใหม่ ๆ เราก็จะรู้เลยว่าเธอต้องเข้ามาเล่นใหม่แน่ ๆ เลย สังเกตจากภาษาที่พิมพ์มาหาเราจะยาวเกินไป เช่น สวัสดีค่ะ สวัสดีครับ แต่คนส่วนมากที่เข้ามาคุยได้ชักระยะหนึ่งก็จะเริ่มปรับภาษาให้สั้นที่สุด ส่วนมากภาษาที่ใช้คุยกันในห้องสนทนาจึงจะใช้เหมือนภาษาพูด

ทั่วไป จะไม่เหมือนภาษาเขียน ถึงแม้เราจะพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ เรารู้สึกละเอียดก็พิมพ์ออกมา
อย่างนั้น เช่น อี๊อะ (สงสัย) จิงงะ (จริงหรือเปล่า) จิ๊งิ (หัวเราะ) เวลาตกใจเราก็จะใส่อารมณ์
เข้าไปได้เลย แบบบ้า ๆ บอ ๆ ตามความรู้สึกของเรา ภาษาที่ใช้ในการสนทนาพูดคุย เราเอา
ภาษาพูดแล้วมาพิมพ์ จะพยายามใช้ภาษาให้สั้นที่สุด เพราะการพูดคุยกันในโลกอินเทอร์เน็ตต้อง
พิมพ์ข้อความโต้ตอบกัน เพื่อไม่ให้เสียเวลาก็มีการคิดคำศัพท์ คำย่อ สัญลักษณ์ ต่าง ๆ ขึ้นมา
ใช้ ตอนเข้าไปพูดคุยครั้งแรกก็เริ่มสนใจว่าภาษาในโลกอินเทอร์เน็ต มีความน่าสนใจ บางที่เราเจอ
คำย่อแปลก ๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ จะใช้วิธีถามเพื่อนที่เขาเก่งกว่าเรา ภาษาที่ใช้คุยกันทาง
โลกอินเทอร์เน็ตถึงแม้จะสั้นแต่ก็ครอบคลุม เช่น จะถามคู่สนทนาที่คุยอยู่กับเราว่า เขาอายุเท่าไร
มาจากไหน ชื่ออะไร เราก็แค่พิมพ์คำว่า ASL? (ก็คือ การแนะนำตัวเองแบบย่อให้กับ
คู่สนทนา) เราถามแค่นี้เขาก็จะรู้กันเลย เราจะได้รู้ว่าคนนี้ผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย อายุเท่าไร
อริสาล่าว่า ชอบคุยกับวัยรุ่นหรือคนที่มียายุใกล้เคียงกันมากกว่าการคุยกับคนวัยผู้ใหญ่
การคุยกับคนในวัยเดียวกันสามารถคุยในเรื่องเหมือน ๆ กันได้ หรือคุยกับคนที่ชอบใน
เรื่องเดียวกัน เช่น เราชอบดาราญี่ปุ่นก็จะหาคนที่ชอบดาราดูญี่ปุ่นและหนังญี่ปุ่นเหมือนเรา
มาช่วยกันวิจารณ์ว่าดาราคอนไชนเป็นยังไง หนังเรื่องนี้เป็นไงบ้าง อริสาชอบใช้สัญลักษณ์ใส่ลง
ไปในบทสนทนา เช่น บางทีเรายิ้ม :-) :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :-> :->
นะ ให้เขาเห็นว่าบางทีเรากำลังหัวเราะอยู่ด้วย แต่เขาก็จะยิ้มจริง ๆ สัญลักษณ์พวกนี้สามารถ
บอกถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้ไม่จำเป็นใคร >-< ร้องไห้ :-(, ~-(แลบลิ้น :-i เพราะ
ภาษาสัญลักษณ์เหล่านี้จะมีความหมายในตัว ซึ่งสัญลักษณ์ที่ใช้ในการสนทนาจะรู้กันเฉพาะ
กลุ่มที่ชอบเข้ามาแชททางโลกอินเทอร์เน็ต ถ้าเราอยากรู้จักพวกภาษาสัญลักษณ์ให้มากและ
เข้าใจต้องเข้าไปคุยให้บ่อย ๆ หรือศึกษาจากเว็บไซต์ ที่เขามีพวกภาษาสัญลักษณ์ให้ก็ไป
ดาวน์โหลดมาเก็บไว้ ถ้าเราใช้ภาษาสัญลักษณ์ได้มากและเก่งจะทำให้ตัวเราดูโดดเด่นขึ้น
สามารถดึงดูดความสนใจต่อคู่สนทนาของเราได้ เพราะเรานึกถึงใจเขาใจเรา บางทีเราเห็นคนอื่น
อื่น ๆ ส่งภาษาแปลก ๆ มาให้เราบนหน้าจอ เขาก็ยังให้ความสนใจเขาเลย มันน่าตื่นเต้นดี ยังมี
สีสันสดใสเต็มตาก็ทำให้ตัวเขาค้นหานั่นดูน่ารักขึ้น ดีกว่าการพิมพ์แต่ตัวหนังสือโต้ตอบหากัน
รู้สึกว่ารำคาญตาเกินไป อริสาเล่าว่า ภาษาในโลกอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่ใช้กับวัยรุ่นโดยตรงเลย
เพราะเป็นภาษาที่พิมพ์แบบผิด ๆ พิมพ์แบบตั้งใจไม่ให้ถูกต้อง วัยรุ่นบางคนก็นำภาษามา
ดัดแปลงให้รู้ว่าเป็นภาษาประจำบุคคลิกของเรา แต่เราก็รู้สึกเฉย ๆ เพราะเราไม่ได้เอาภาษาใน
โลกอินเทอร์เน็ตมาใช้กันภายนอกอยู่แล้ว เราใช้พูดคุยกันแค่ภายในห้องสนทนาและรู้กันเฉพาะใน
กลุ่มที่คุยกันทางแชท ใช้ตรงพื้นที่ในโลกโลกอินเทอร์เน็ตเท่านั้น

อริสาเล่าว่า การพูดคุยกับคู่สนทนาที่เป็นผู้ชายเธอจะต้องมีเชิงบ้าง เธอจะไม่ยอมบอกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอจริง ๆ “บางที่เราคุยกับคู่สนทนาจึงต้องมีเชิงกันบ้าง ถึงเราไม่เห็นหน้ากัน แต่เราก็ไม่ควรแสดงออกมากเกินไป เพื่อไม่ให้ผู้ชายคิดว่าเราเป็นผู้หญิงมาหาเหยื่อ (มาหาผู้ชาย) หรือไม่ให้ผู้ชายมาว่าเราแสด (แสด หมายถึง การแสดงออกถึงความกล้าจนเกินงามและใช้กับเพศหญิงเท่านั้นมีความหมายในด้านลบ)” เธอชอบพูดคุยกับผู้ชายที่คุยสนุก เล่นมุขกับเธอได้ตลอด “จะต้องได้เถียงกันถึงจะสนุก ถ้าเราคุยกับคนที่ถามคำตอบคำ เนิบ ๆ นาน ๆ (เชื่องช้า) ถามไปและนาน ๆ ตอบมาที ทำให้เราเซ็ง (เบื่อ) กับคนประเภทนี้ ไม่อยากจะเข้าไปคุยด้วยเท่าไร”

รูปแบบที่อริสาใช้ในการสนทนาพูดคุย เธอจะใช้รูปแบบเฟิร์ชและไอซีคิว บางทีเธอก็เล่น 2 อย่างควบคู่กันไป ซึ่งไอซีคิวเธอจะใช้คุยกับคนต่างชาติ เพราะอริสาเรียนสาย ศิลป-ภาษา จึงอยากที่จะฝึกการพัฒนาทางการพูดคุยหรือการพิมพ์ทางด้านภาษาอังกฤษ ส่วนโปรแกรมเฟิร์ชเธอก็จะใช้คุยกับเพื่อน ๆ ที่เป็นคนไทย ในขณะที่สนทนาพูดคุยอยู่นั้น เธอจะชอบฟังเพลงที่ภายในร้านเขาใส่เข้าไปในเครื่องคอมพิวเตอร์ ผ่านโปรแกรมเอ็มพีสาม อริสาชอบเข้าเว็บไซต์ประเภทดูดวงชะตาราศี แฟชั่นการแต่งกายแบบญี่ปุ่น ดูข้อมูลของดาราญี่ปุ่น และเพลงที่กำลังนิยม และเว็บไซต์ที่เธอสามารถไปเช็คอีเมลล์ส่งอีเมลล์ของเธอได้

ห้องสนทนาที่อริสาชอบเข้ามาพูดคุยเป็นประจำคือ ห้องเที่ยงราย ห้องเชียงใหม่ ห้องมัธยมน่ารัก หาเพื่อน หาแฟน อริสาเล่าว่า “จะชอบเข้าห้องเที่ยงรายและห้องมัธยมน่ารัก เพราะห้องเที่ยงรายส่วนมากจะมีแต่คนเที่ยงรายเข้ามาพูดคุยกัน หรือไม่ก็เป็นคนที่เขาสนใจ จังหวัดเชียงราย และชอบห้องสนทนาที่เปิดต้อนรับให้เราไปคุยกัน ถ้าเราเข้าไปสามารถเข้าไปแจมกับเขาได้ตลอด ไม่ใช่คุยกันเองแต่สมาชิกของเขาเท่านั้น ไม่มาสนใจคุยกับเรา แบบนี้จะไม่ชอบ บางคนก็จะเข้ามาโฆษณาห้องของตัวเองหน้าห้องใหญ่ มาชักชวนเราเข้าไปคุย พอเข้าไปก็ไม่มีใครคุยกับเราซักที เจอคนแบบนี้หรือห้องแบบนี้ก็ไม่อยากจะเข้าไปคุยด้วย”

เธอเล่าว่า ส่วนมากหัวหน้าห้องสนทนาที่คอยดูแลห้อง จะเป็นพวกรุ่นพี่ที่มีความประสบการณ์ในการเล่นอินเทอร์เน็ต หรือโปรแกรมสนทนาพูดคุยกันมานาน พวกนี้จะมี ความชำนาญในการใช้โปรแกรม การใช้ลูกเล่นต่าง ๆ กันมาก ถ้าเราเข้าไปคุยกับเขา ถ้าเขาดูต้อนรับเราดี ก็จะรู้สึกเหมือนพี่น้องกัน คุยกันหลาย ๆ คน ก็สนุกดี คุยบ่อย และไม่ทอดทิ้งเราก็ดูชอบเข้าห้องสนทนาที่มีคนต้อนรับและดูแลเราอย่างดีคุยกับเราได้ตลอด ถ้ามมีปัญหาหรือขอคำปรึกษาได้ การคุยหน้าห้องใหญ่จะเป็นการคุยกันทีละหลาย ๆ คนอยู่แล้ว ถ้าเราถูกใจใครก็สามารถชวนกันเข้าไปในห้องส่วนตัว เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้ว่าเราคุยอะไรกันอยู่”

กฎเกณฑ์ของห้องสนทนาที่อริสาชอบคือ “ถ้าเกิดมีคนเข้ามาคุยคำหยาบคาย ลามก อยากให้คนนั้นโดนคลิก หรือว่าโดนแบนไปเลย โดยหัวหน้าห้องจะเป็นคนเชิญออกไป จากห้องสนทนาและเขาก็จะเข้าห้องนี้ไม่ได้ เจ้าของห้องจะไม่ต้อนรับคนประเภทนี้ ในแต่ละ ห้องสนทนาจึงต้องมีหัวหน้าห้องคอยดูแล หัวหน้าห้องจะมีหน้าที่ดูแลมารยาทของผู้เล่น ทุกคนและโฆษณาชักชวนให้คนอื่นเข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาของตัวเองให้มาก ๆ จะได้ มีสมาชิกเพิ่มขึ้น ถ้าหัวหน้าห้องถูกใจสมาชิกภายในห้องคนไหน และคนนั้นสามารถที่จะดูแล สมาชิกที่เข้ามาพูดคุยกันภายในห้อง สามารถโฆษณาห้องสนทนาแทนหน้าที่หัวหน้าได้ หัวหน้าห้องก็จะยกตำแหน่งรองหัวหน้าห้องให้คนที่สามารถดูแลห้องสนทนา ในเวลาที่หัวหน้า ตัวจริงไม่อยู่หรือไม่ว่าง หัวหน้าห้องก็จะให้สัญลักษณ์ @ นำหน้าชื่อของบุคคลนั้น คนที่จะเป็น หัวหน้าห้องหรือรองหัวหน้าห้องได้จะต้องเข้ามาภายในห้องสนทนาบ่อย ๆ ยิ่งเข้าทุก ๆ วันยิ่งดี อริสาเล่าว่า เธอเคยได้ตำแหน่งเป็นถึงรองหัวหน้าห้อง เพราะเธอเคยเข้าไปคุยกับหัวหน้าห้อง และช่วงนั้นปิดเทอมพอดี ก็เข้าไปเล่นบ่อยมากก็ได้พูดคุยกับหัวหน้าห้องที่เขาใจให้เรา คอยดูแลห้องแทนที่เขาในช่วงเวลาที่เขาไม่อยู่ ซึ่งหน้าที่ที่ทำแทนหัวหน้าห้องก็คือ เวลาใคร เข้ามาภายในห้องสนทนาของเรา จะต้องชวนเขาคุยคอยดูแลทุกคนที่คุยกันหน้าห้องสนทนา การที่เราได้เป็นรองหัวหน้าห้องมันทำให้เราดูเท่มากและแน่นมาก คือเก่งมากที่มาถึงตรงจุดนี้ได้ เหมือนกับเราเป็นพนักงานต้อนรับ (หัวเราะ) และภูมิใจว่าเราก็เก่งเหมือนกันสามารถดูแล สมาชิกภายในห้องได้

อริสาเล่าว่า สิ่งที่ทำให้เธอเข้ามาพูดคุยหรือแสดงตนในอินเทอร์เน็ต เพราะเธอเห็น เพื่อนในกลุ่มเล่นอินเทอร์เน็ตกันมาก และเพื่อนเป็นคนชักชวนเธอให้เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ต “แรก ๆ เพื่อนจะนำเรื่องที่หลังจากการเล่นอินเทอร์เน็ตมาพูดคุยกันภายในชั้นเรียน ฉันมีอีเมล เธอมีหรือยัง และยังมีการนัดเจอกับเพื่อนต่างเพศต่างสถาบันภายในอินเทอร์เน็ต ก็ทำให้เรา อยากรู้ อยากเล่น และเป็นความชอบส่วนตัวด้วยของเราด้วย เราเป็นคนที่ชอบคุย ชอบเข้าสังคม ต้องการเพื่อนที่รู้จักทางอินเทอร์เน็ตเอาไว้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้คำปรึกษาในบางเรื่องที่ไม่สามารถปรึกษาใครในภายนอกได้ เราก็เข้ามานั่งคุยหาเพื่อนทาง อินเทอร์เน็ต เวลาใครมีปัญหาก็นำมาคุยให้กันฟัง ก็พอจะระบายออกมาได้ ทำให้เราสบายใจ มากขึ้น เพราะว่าเรื่องบางเรื่องเราไม่สามารถนำไปคุยกับแม่ได้ กลัวแม่จะดุเราหรือว่าโกรธ เช่น เรื่องแฟน ถ้าเรานำไปถามแม่ว่าผู้ชายคนนี้แม่คิดอย่างไร แม่ก็ต้องบอกว่ายังไม่ถึงเวลาที่ เราจะต้องมีแฟน เพราะยังอยู่ในช่วงเวลาที่เรียนหนังสือ แม่ต้องตอบให้เราแบบนี้ชั่วคราวเลย บางทีดีไม่ดีอาจจะมีการสอนต่ออีกยาวก็ได้ ฟังแล้วยิ่งทำให้เราเครียดไปใหญ่ แต่เราคิดว่า

ในช่วงวัยรุ่นจะมีเพื่อนชายเอาไว้แบบก๊ากกักหัวใจเป็นกำลังใจให้กัน แคนี่คิดว่าไม่เสียหาย เป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่เราก็ต้องคบกันแบบไม่เกินขอบเขต และสังคมก็มีส่วนที่ทำให้วัยรุ่นในปัจจุบันต้องหันมาสนใจกับการสื่อสารทางด้านอินเทอร์เน็ต สังคมปัจจุบันเป็นตัวกำหนดให้ เราต้องประพฤติปฏิบัติตาม เพราะเราเกิดเป็นวัยรุ่นยุคนี้ก็ต้องตามให้ทันเทคโนโลยี รู้จักหัดใช้ หัดเรียนรู้ในสิ่งที่สังคมต้องการ ไม่ใช่ว่าไม่สนใจเลย เดี่ยวเพื่อนก็จะว่าเราไม่ทันสมัย เป็นคนที่ ตกยุคตกสมัย ถามอะไรก็ไม่รู้เรื่องอีก"

อริสาเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต ก็แตกต่างจากกิจกรรม อื่น ๆ เช่นการไปเที่ยวทะเล ซึ่งจะมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน การไปเที่ยวทะเล อาจจะได้ ปลอดภัยไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ก็มีโอกาสที่จะทำเรื่องไม่ดีมากกว่าที่เรามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ต และพูดคุยกับเพื่อนในอินเทอร์เน็ต ถ้าเกิดเราไปเที่ยวทะเลกับเพื่อน ๆ โอกาสที่จะดื่มเหล้ามีสูง มาก เพราะเพื่อน ๆ ทุกคนดื่มเหล้ากันหมด เราไม่ดื่มอยู่คนเดียวแล้วเราจะไปทำไม ทำให้ เข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้ เพื่อน ๆ ก็อาจจะว่าเราได้ว่าไม่แท้จริง แต่การเล่นอินเทอร์เน็ตอย่างมาก เราก็แค่อยู่กับหน้าจอคอมพิวเตอร์ เราคงไม่ทำอะไรมากไปกว่านี้ นอกเสียจากเราไปนัดเจอกัน แล้วเขาจะล่อลวงเราก็เท่านั้น อริสาเล่าว่าขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของเราเองด้วยว่าเราสมควร จะทำอย่างนี้ไหม แต่ก็ดีกว่าการที่เราไปเที่ยวทะเล เพราะว่าการเที่ยวทะเลมันมีโอกาสเสี่ยง การทำไม่ดีมากกว่า เช่น ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ แต่การที่เรามานั่งปลอดภัยอารมณ์ในอินเทอร์เน็ต ก็สามารถหากกลุ่มเพื่อนได้เหมือนกัน และยังเป็นกลุ่มเพื่อนที่สนใจในเรื่องอินเทอร์เน็ต ไม่เกี่ยวกับการดื่มเหล้า ก็ไม่ทำให้เราเสียหาย แถมยังได้เพื่อนกลุ่มใหม่ ได้ความรู้ ความบันเทิงอีกด้วย หลังจากการเข้าไปพูดคุยสนทนากับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตแล้ว จะทำให้ เรารู้จักสังคมอีกสังคมหนึ่งภายในอินเทอร์เน็ต รู้จักคนในอินเทอร์เน็ตเป็นยังงั้น รู้จักภาษา สัญลักษณ์อีกภาษาหนึ่งที่เรารู้กันรู้เรื่องและสนุก ถ้าคุยกับวัยรุ่นด้วยกันจะทำให้เรารู้ว่า ตอนนี้เขากำลังนิยมเสื้อผ้าแบบไหน สีอะไรมาแรง ทรงผมอะไรกำลังฮิต คำพูดอะไรที่นิยม

ในโรงเรียนเมื่อก่อนก็เคยแอบเล่นโปรแกรมสนทนาพูดคุย แต่อาจารย์คิดว่าเด็ก เข้ามาคุยกันในเรื่องไร้สาระ อาจารย์ก็ตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมาว่าถ้าจะใช้อินเทอร์เน็ตให้ใช้แค่ เข้าเว็บไซต์เท่านั้น และต้องเป็นเว็บไซต์ประเภทหาความรู้ และในห้องคอมพิวเตอร์ของ โรงเรียนจะมีกฎระเบียบมาก เราก็เลยไม่อยากที่จะเข้าไปใช้ที่โรงเรียน มานั่งเล่นตาม ร้านอินเทอร์เน็ตดีกว่าสบายใจดี มีอิสระไม่ต้องมีใครมาควบคุมพฤติกรรมของเรา ค่าใช้จ่าย ก็เสียไม่เท่าไร เพื่อความสบายใจของเรา การมานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตแล้วเสียเงินแต่การเข้า ห้องสมุดไม่ต้องเสียเงินแถมได้ความรู้อีกด้วยมันแตกต่างกัน อริสาให้เหตุผลว่า การเข้าไปเล่น

อินเทอร์เน็ตไปหาข้อมูลตามเว็บไซต์ ดึกว่าการหาข้อมูลในห้องสมุดเพราะว่าในห้องสมุดของโรงเรียนบางที่ข้อมูลอาจจะได้ไม่เต็มที่ เหมือนกับได้ข้อมูลแค่ด้านเดียว ถ้าเราไปหาข้อมูลในเว็บไซต์จะได้อะไรมากกว่านั้น แต่เราเสียเงินเล็กน้อยก็ไม่ใช่ไร ถ้าเกิดข้อมูลที่เราได้มันคุ้มค่า เพราะส่วนใหญ่ในเว็บไซต์จะต้องเป็นข้อมูลที่ค่อนข้างสากล ได้อะไรที่มากกว่าหนังสือในห้องสมุด การเข้าเว็บไซต์เปิดหาง่ายกว่า หาไว หาได้ทุกเรื่องที่เราอยากรู้ ถ้าเกิดห้องสมุดที่โรงเรียนเวลาเข้าไปหาหนังสือไม่รู้ว่าจะไปเริ่มตรงไหนดี ถ้าจะหาเรื่องอะไรซักเรื่องหนึ่งเวลาเราเดินไปตามหมวดหนังสือ บางทีเราก็กินหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนั้นไม่เจอ ก็ทำให้เราหงุดหงิดได้เพราะหาหนังสือไม่เจอ ถ้าไปหาข้อมูลตามเว็บไซต์ แค่เข้าเว็บไซต์ที่เขามีช่องให้เราค้นหาข้อมูล และพิมพ์ชื่อข้อมูลที่ต้องการก็สามารถหาข้อมูลได้ทันที รวดเร็ว สนุกด้วย มีรูปภาพที่สีสันสดใสและเสียงเพลงประกอบอีกต่างหาก ทำให้ไม่เบื่อและยังได้ข้อมูลตามที่เราต้องการ แถมได้ทำอย่างอื่นควบคู่กันไปด้วย เช่น คุยกันทางอินเทอร์เน็ต ได้ฟังเพลงหรืออ่านข่าวบันเทิงต่าง ๆ ตามเว็บไซต์ที่ต้องการ

อริสาให้ความคิดเห็นกับข้าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่วัยรุ่นหญิงโดนล่อลวงไปข่มขืนโดยสื่อทางอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะโปรแกรมสนทนาพูดคุยกัน อริสาเล่าว่าก็ขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละคน ความรู้สึกของแต่ละคนที่เข้าไปคุยกันทางอินเทอร์เน็ต ถ้าคนที่โดนหลอกจะต้องเป็นคนที่มีหัวอ่อนคุยแล้วก็หลงไปกับเขา บางคนเขาก็ไม่ใช่ ก็ไม่เสมอไปที่ทุกคนจะต้องโดนหลอก คือบางคนเขาก็มีสติรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร แต่คนที่โดนหลอกอาจจะเป็นคนที่ยังเข้ามาเล่นใหม่หรือว่าเป็นคนที่ขาดความอบอุ่น ถ้าเขาไปคุยกับคนที่พูดจาดีกับเขาและถูกชักชวน เขาก็คิดว่าคงไม่มีอะไรก็มีการนัดเจอกัน แต่คนในอินเทอร์เน็ตก็เหมือนกับคนในสังคมทั่วไปมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป เราก็ควรจะต้องมีสติกันหน่อย โลกในอินเทอร์เน็ตก็เหมือนกับวงการมายา คือ เราเห็นแค่ตรงหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงนี้ แต่เราไม่สามารถรู้ได้ว่าฝ่ายคู่สนทนาของเราเขาคิดยังไง เป็นคนอย่างไรจริงเท็จแค่ไหนก็ไม่รู้ แต่ถ้าในชีวิตประจำวัน เราพูดคุยก็เห็นหน้ากันรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามเขาแสดงอารมณ์ความรู้สึก แสดงสีหน้า ว่าเป็นอย่างไร สามารถเห็นได้เลยโดยปฏิกิริยาที่เขาแสดงออกมา แต่ถ้าทางอินเทอร์เน็ตเราก็แค่เห็นแต่ตัวหนังสือ อาจจะคิดว่าเขาจริงใจให้เรา แต่บางทีหน้าเขาอาจจะเบื่อบำคาญเราก็ได้ใครจะไปรู้ แต่ถ้าเพื่อนข้างนอกอินเทอร์เน็ตเราหาโอกาสได้น้อยมากที่จะทำความรู้จักกันใหม่ อยู่ดีดีจะให้เขาเข้าไปทักคนที่เราสนใจจะเข้าไปทักเลยก็ทำไม่ได้ ถึงแม้เราจะเห็นหน้าตาว่าเขาหล่อ แต่เขาอาจจะไม่ประทับใจในตัวเราก็ได้ คนที่เข้ามาคุยกันในอินเทอร์เน็ตตามความคิดของเราคิดว่าจะเปิดใจเข้าหากันมากกว่า สามารถคุย

ได้กับทุกคน ถึงเขาจะเบื่อเรา เขาก็ยังคุยกับเรา แต่ถ้าคนนอกอินเทอร์เน็ตถ้าอยู่ดี ๆ เราเดินไปทัก เขาอาจจะงงก็ได้ว่าใครมาทักหรืออาจจะรำคาญเราก็ได้ใครก็ไม่รู้ หรือไม่ก็อาจจะเดินหนีเราไปเลยก็เป็นได้ เวลาที่เราคุยกันทางอินเทอร์เน็ตกับเวลาที่เรายู่ข้างนอก ความรู้สึกจะไม่เหมือนกัน การเปิดใจกว้างยอมรับคนอื่นจะต่างกัน

อริสาเล่าว่า อยากแสดงตัวตนของตัวเองในโลกปัจจุบันมากกว่า แต่บางเรื่องถ้าแสดงตนของเราไม่ได้ในชีวิตประจำวัน ก็อยากแสดงออกในสื่ออินเทอร์เน็ตเพราะว่า ในอินเทอร์เน็ตเราจะทำอะไรก็ได้ จะโกหกที่เราเป็นผู้ชาย รูปร่างหน้าตาแบบไหน เราจะทำให้ตัวเราดูสวยหรือว่าซีเھرก็ได้ เขาก็อาจจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่เขา แต่ถ้าเกิดเป็นโลกข้างนอกเราแสดงตัวที่เป็นตัวของเราอยู่ในปัจจุบันนี้คือตัวเรา แต่โลกในอินเทอร์เน็ตทุกคนจะเป็นอิสระ จะดำ จะขาว จะพูดอะไร พิมพ์คำที่เราอยากพูดลงไปได้เลย คนอื่นเขาก็ไม่รู้และไม่เห็นหน้าว่าคนที่ดำเป็นเรา ถ้าเกิดคนที่เขาชำนาญเรื่องการพูดคุยทางอินเทอร์เน็ตจริง ๆ เขาจะรู้ว่าคนในอินเทอร์เน็ตด้วยกันมีส่วนน้อยมากที่จะมีความจริงใจให้แก่กัน ส่วนมากเป็นการหลอกกันมากกว่า แต่เรายังเข้าไปพูดคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตอยู่เพราะว่ามันสนุก การโกหกกันก็สนุกไปอีกรูปแบบหนึ่ง แบบสะใจดี มีคนเชื่อเรา บางคนก็เชื่อบางคนก็ไม่เชื่อ แต่ถ้าในชีวิตประจำวันถ้าเราโกหกกับเพื่อนของเราจริง ๆ มันปกปิดความรู้สึกไม่ค่อยได้ดีเท่ากับในอินเทอร์เน็ต เพราะบางทีเรามองตาเพื่อนหรือเพื่อนมองตาเราก็จะรู้ว่าไอ้เนี้ยมันโกหก แต่พวกข่าวสารในอินเทอร์เน็ตพวกนี้ก็ดี เราก็ได้รู้เกี่ยวกับพวกข่าวสาร ข้อมูลที่ต้องการความบันเทิง ความรู้อื่น ๆ อีกมาก

อริสาเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นการเข้ามาหาเพื่อนคุยกันเล่น ๆ มากกว่า เพราะบางทีเราเหงาอยากมีเพื่อนคุย แต่วัยรุ่นบางคนเขาอาจจะจริงจังกับการพูดคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพราะในบางครั้งเรายังจริงจังที่จะหาใครสักคนทางอินเทอร์เน็ต เพื่อเอาไว้เป็นเพื่อน แต่เราก็ไม่รู้ว่าคนบนสังคมอินเทอร์เน็ตจะมีจุดประสงค์อย่างอื่นมากกว่าการจีบกันก็เป็นได้ เพราะเท่าที่เราเห็นการพูดคุยกันผู้หญิงก็ต้องคุยกับผู้ชาย ผู้ชายก็ต้องคุยกับผู้หญิง หาน้อยมากที่จะเป็นคนเพศเดียวกันคุยกัน เพราะว่าไม่เห็นหน้าซึ่งกันและกัน อิสระที่จะคิดทำอะไรก็ได้ สามารถจะจีบใครก็ได้ทางอินเทอร์เน็ต เราแกล้งพูดว่าเราจะจีบเธอนะเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่ชีวิตจริงเราทำไม่ได้ โลกแห่งความเป็นจริงถ้าเกิดเราไปชอบใครสักคนหนึ่งไม่มีทางที่ผู้หญิงอย่างเราจะกล้าเข้าไปคุยกับผู้ชายไปบอกว่าฉันชอบเธอนะ จีบเธอได้หรือเปล่า ซึ่งทำไม่ได้ เลยต่างกันมากเลยกับพื้นที่ในอินเทอร์เน็ตกับพื้นที่นอกอินเทอร์เน็ต แต่บางทีก็อิสระเกินไป อยากจะทำอะไรที่มันแปลก ๆ

เราก็ทำได้เลย ซึ่งเราไม่รู้ว่ามีดีไม่ดี เราโกหกได้ แปลกใหม่ดีและสนุกด้วย เพราะคนในอินเทอร์เน็ตเขาไม่รู้ว่าเป็นใคร เหมือนกับวัยรุ่นที่ชอบทำอะไรแปลก ๆ ถ้าเคยลองแก๊งค์ทำเป็นไม่ใช่ตัวเราทำเป็นคนหนึ่ง ส่วนใหญ่คนที่เข้าไปคุยกันในเน็ตจะไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงในการแสดงออกในบางเรื่อง บางทีถ้าเราเข้าไปอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ตจะเป็นอีกแบบหนึ่ง คือบ้าบอหลุดโลกไปเลย ไม่มีใครมาคอยควบคุม เพราะในชีวิตจริงบางสิ่งบางอย่างที่เราแสดงออกมาทำไม่ได้เหมือนกับอยู่ในโลกของอินเทอร์เน็ต

เธอเล่าว่า "วัยรุ่นที่ชอบเข้าไปพูดคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต ผู้ใหญ่มักจะมองไม่ดีไว้ก่อนว่าเด็กพวกนี้มาเล่นอะไรกัน ไร้สาระ จีบกัน คุยกัน แค่นี้ แต่ความเป็นจริงวัยรุ่นที่เข้าไปคุยกันทางอินเทอร์เน็ตเราต้องการจุดประสงค์อย่างอื่นบ้างก็มี ที่เขาคิดว่าดีสำหรับเขา ซึ่งผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่เข้าใจ ผู้ใหญ่ไม่เข้าใจว่าเราคุยอะไรกัน และผู้ใหญ่ก็ไม่สามารถพูดคุยกับเราได้ด้วยในบางเรื่อง "เป็นค่านิยมด้วย การที่เราเห็นเพื่อนมานั่งเล่น เราก็อยากรู้ อยากลอง ก็คิดว่าน่าสนใจ เห็นวัยรุ่นเขาเล่นกันมาก เราก็อยากจะมีจะเป็นเหมือนเพื่อนไม่ใช่ว่าเพื่อนมาชวนเราไปเล่นเฟิร์ช เราบอกว่าเฟิร์ชคืออะไรเธอเราไม่รู้จัก ถ้าเพื่อนถามมีอีเมลหรือเปล่า เราไม่มีก็กระไรอยู่ รู้สึกว่าเราตกยุคมากเลย เพื่อนรู้อะไรเราก็ต้องรู้บ้างไม่ใช่ไม่รู้เรื่องเลย ก็ไม่ดีก็คุยกับเพื่อนเราไม่รู้เรื่องอีก และไม่สามารถที่จะเข้ากลุ่มเพื่อนได้ วัยรุ่นสมัยนี้ต้องรู้เรื่องเทคโนโลยี จะได้เป็นวัยรุ่นยุคใหม่ ต้องตามกลุ่มเพื่อนให้ทัน อะไรที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมกันเราก็ต้องศึกษาเอาไว้จะได้เป็นวัยรุ่นยุค 2000 ได้"

รายที่ 3 นางสาวสมปรารถนา เชื้อดี

นางสาวสมปรารถนา อายุ 15 ปี ศึกษาอยู่โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม พ่อของสมปรารถนาประกอบอาชีพรับราชการทหาร ส่วนแม่ประกอบอาชีพรับราชการเป็นครู สมปรารถนาเป็นลูกสาวคนโต และมีน้องชาย 1 คน อายุห่างกัน 4 ปี สมาชิกในครอบครัวมีทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย สมปรารถนา พ่อ แม่ และน้องชาย พ่อแม่ของสมปรารถนาไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่กับลูก ๆ มากนัก เพราะพ่อต้องทำงานทั้งตอนกลางวันและตอนกลางคืน ทำงานหารายได้พิเศษเพื่อนำเงินมาส่งเป็นค่าซื้อบ้าน ส่วนแม่ก็ไม่ได้อยู่กับลูก ๆ ด้วยตลอด เพราะว่าโรงเรียนที่แม่ของสมปรารถนาสอนจะอยู่ห่างไกลจากบ้านมาก แม่ของสมปรารถนาจึงต้องพักที่บ้านพักของโรงเรียน เมื่อพ่อแม่ไม่อยู่สมปรารถนาจะต้องอยู่กับน้องชาย 2 คน เธอมีหน้าที่ดูแลน้องชายในเวลาที่พ่อแม่ไม่อยู่ สมปรารถนาเป็นวัยรุ่นที่มีบุคลิกว่าเร่ร่อนแจ่มใส ข่างพูดคุยมีมนุษยสัมพันธ์ดี และมีความรับผิดชอบในเรื่องงานบ้าน ที่พ่อแม่มอบหมายให้ทำ

สมปรรณนาเป็นคนที่ยื่นหนังสือเก่งเพราะว่าพ่อแม่จะคอยบังคับให้เอาใจใส่ในเรื่องการเรียน อยู่เสมอ ถ้าเธอเรียนได้เกรดเฉลี่ยดี พ่อแม่จะให้รางวัลหรือสิ่งของตอบแทน เช่น เงิน สร้อยคอทองคำ เพจเจอร์ เป็นต้น สมปรรณนาเล่าว่าเธอไม่อยากจะสิ่งของหรือเงินทองเป็นสิ่งตอบแทน เธออยากได้รับคำชมหรือความรักจากพ่อแม่มากกว่าการได้สิ่งของ เธอมักจะน้อยใจว่าพ่อกับแม่ไม่รักเธอ สมปรรณนาพยายามเรียนให้ได้เกรดเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไปทุกเทอมที่ผ่านมา แต่พ่อแม่ก็ยังไม่ค่อยพอใจกับผลการเรียนของเธอ พ่อแม่ชอบเอาตัวเธอไปเปรียบเทียบกับเพื่อน ๆ ที่เรียนเก่งกว่า ซึ่งเธอเล่าว่า “เราทำได้แค่นี้ดีที่สุดแล้ว ขนาดบางวิชาเราได้เป็นที่ 1 ของห้อง แต่พ่อแม่ชอบพูดว่าทำไมไม่ทำให้ได้เหมือนกับเพื่อนที่ได้ เกรดเฉลี่ย 4.00 บางทีเราก็น้อยใจมาก คิดว่าทำดีขนาดนี้แล้วพ่อแม่ยังไม่พอใจอีก” พ่อแม่ของสมปรรณนาจะคอยสั่งสอนในเรื่องการเรียน เรื่องทำงานบ้าน การคบเพื่อนชาย พ่อแม่ของเธอมักจะไม่พอใจในเวลาที่เธอทำงานบ้านหรือว่าผลการเรียนที่เธอทำออกมา “บางสิ่งบางอย่างเราคิดว่าเราทำดีที่สุดแล้ว เช่น เราทำการบ้านหรือว่าทำงานบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว พ่อก็จะชอบว่าไม่เห็นสะอาดเลยหรือว่ามานั่งเล่นอยู่ได้งานบ้านเสร็จหรือยัง ทั้งที่เราทำงานเสร็จแล้ว ก็อยากจะมาพูดคุยแบบหยอกล้อกับพ่อแม่บ้าง แต่ท่านชอบพูดแต่เรื่องเครียด ๆ เช่น เรื่องเรียน ทำให้เราอารมณ์เสีย พ่อไม่ค่อยจะพูดเล่นกับลูกเลย ทำให้เราน้อยใจมากคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก ทำอะไรไม่ถูกซักอย่างในสายตาของพ่อ เราทำตามความสามารถแล้วทำไมต้องมาว่าด้วย” สมปรรณนาได้รับค่าจ้างในการไปโรงเรียนเป็นอาทิตย์ อาทิตย์ละ 250 บาท ซึ่งเธอใช้เงินไปโรงเรียนวันละ 50 บาท เป็นค่าอาหารมื้อกลางวันรวมถึงค่าขนมประมาณ 10 - 20 บาท เงินที่เหลือจากการเก็บออมก็เอาไปซื้อของจุกจิก หรือของที่เธออยากได้ ในบางวันเธอก็มีเงินเหลือเก็บ บางวันก็ใช้ซื้อขนมกินจนหมด ถ้าเงินไม่พอใช้เธอจะเอาเงินที่เหลือเก็บจากค่าจ้างมาใช้ เพราะพ่อแม่จะจ่ายให้แค่นี้ถ้าไม่พอจะขออีกไม่ได้เลย ถ้าเกินวันไหนไปเรียนหนังสือแล้วต้องใช้จ่ายในเรื่องอุปกรณ์การเรียน ส่วนนี้พ่อแม่จะจ่ายให้ สมปรรณนาขึ้นรถรับส่งประจำไปเรียนหนังสือแบบเข้าไปเย็นกลับ ซึ่งพ่อแม่ไม่มีเวลามารับมาส่งเธอและไม่ยอมให้เธอขับมอเตอร์ไซด์มาเรียนหนังสือตามลำพัง เพราะเกรงว่าเธอจะกลับบ้านไม่ตรงเวลา

สมปรรณนาเล่าว่า เธอเริ่มใช้คอมพิวเตอร์ตอนเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ 6 เพราะที่โรงเรียนของเธอมีการสอนวิชาคอมพิวเตอร์ ช่วงแรกอาจารย์ให้ฝึกพิมพ์ดีดจากโปรแกรมพิมพ์ดีดในเครื่องคอมพิวเตอร์ สอนใช้ไมโครซอฟต์ออฟฟิศ อธิบายว่าในแต่ละโปรแกรมมีลักษณะการใช้งานอย่างไร “อาจารย์จะสอนแบบพื้น ๆ มากเลย แต่เราเริ่มใช้จริงจังก่อนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทอม 2 อาจารย์ก็จะสอนการพิมพ์งาน การวาดภาพ

สอนให้รู้จักโปรแกรมมากขึ้น" ตอนนั้นเธอจะใช้คอมพิวเตอร์ในการเล่นเกมน ถ้ามีรายงานก็จะเข้ามาพิมพ์รายงานในไมโครซอฟท์เวิร์ด เธอใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับพอใช้ และเริ่มสนใจการใช้คอมพิวเตอร์มาประมาณ 2 ปี ที่บ้านของเธอมือเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งเธอขอพ่อซื้อให้ เพราะว่าเธอทำเกรดเฉลี่ยได้ตามที่พ่อได้ตั้งไว้คือ 3.50 "ตอนนั้นอยากได้เครื่องคอมพิวเตอร์เอามาเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะว่าเรารู้จักอินเทอร์เน็ตจากทีวีว่าอินเทอร์เน็ตทำงานได้หลายอย่างเช่น ค้นคว้าหาความรู้ ส่งอีเมล ดูหนังฟังเพลง มีความบันเทิงที่หลากหลายและเห็นเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนเข้าไปเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ข้างโรงเรียน เพื่อนก็จะเอามาเล่าให้กันฟังว่าเข้าเว็บไซต์ไปดูดารา หรือดูไผ่ยับยิบซี เราก็อยากจะเข้าไปเล่นดูบ้าง และมีเพื่อนสนิทที่โรงเรียนมาชวนให้เราเข้าไปเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ข้างโรงเรียนหลังจากเลิกเรียน เพื่อนก็จะสอนการใช้อินเทอร์เน็ต และขออีเมลให้ เพื่อนอธิบายว่าอีเมลคือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เอาไว้ส่งถึงใครก็ได้ทั่วโลกที่มีอีเมล ชว่งนั้นจะเข้าไปเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ข้างโรงเรียนบ่อยมากกับเพื่อน ๆ ต่อมาก็เริ่มเข้ามาแชทกับเพื่อน ๆ เพราะว่าเห็นเพื่อนเล่นแชทก่อน เราก็นั่งดูเพื่อน ๆ ว่าพิมพ์อะไรกันหน้าหนาแบบสายตาดจ่ออยู่แต่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ บางคนก็มึนไปด้วย บางคนก็หัวเราะไป ทำให้เราอยากที่จะเข้าไปลองแชทดู เพื่อนสนิทก็อธิบายว่าการแชทคือการโต้ตอบกับคนที่เข้ามาแชทเหมือนกับเรา พอได้ฟังก็ลองเล่นดู จากนั้นเริ่มติดใจเพราะสามารถพูดคุยกับใครก็ได้ เป็นอะไรที่แปลกใหม่มาก ตอนนั้น ซึ่งพอเราได้เข้าไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต ทำให้เราเริ่มติดใจการแชทมาก จะต้องเข้าไปแชททุกวันตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ข้างโรงเรียน เพราะหลังจากเลิกเรียนแล้วจะต้องรอรถประจำทางมารับ ซึ่งกว่ารถประจำทางมารับเราต้องตระเวนรับเด็กหลาย ๆ สถาบันการศึกษา กว่าจะมารับเราก็นานเป็นชั่วโมง ก็จะใช้เวลาตรงนี้เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตประมาณชั่วโมงหรือสองชั่วโมง

เธอเล่าว่า "ช่วงแรกที่ใช้อินเทอร์เน็ต จะเรียนรู้จากเพื่อนสนิทที่เราใช้อินเทอร์เน็ตก่อนเรา แต่ส่วนมากจะใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงกันมากกว่า หาความรู้ก็นาน ๆ ครั้ง ถ้าอาจารย์สั่งงานมาเราก็ใช้อินเทอร์เน็ตเข้าไปค้นคว้าหาข้อมูล แต่จะใช้ในการแชทเป็นประจำและจะเข้าไปใช้ที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่มากกว่าการใช้ที่บ้าน เพราะว่าที่บ้านพ่อจะไม่ชอบให้ใช้คอมพิวเตอร์เล่นเกมหรือว่าพูดคุยแบบไร้สาระ จะให้ใช้หาความรู้หรือท่องตามเว็บไซต์ต่าง ๆ มากกว่า เราจึงต้องเข้ามาเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หลังเวลาเลิกเรียนทุกวันคือ 16.00 น. จะต้องเดินแะเข้ามานั่งเล่นที่ร้านเป็นประจำ เพราะยังเข้าไปแชทก็ยังสนุก เรามีเพื่อนมากเป็นกลุ่ม ต่างคนต่างมีเครื่องประจำเป็นของตัวเองตามร้านอินเทอร์เน็ต แต่ถ้าเป็น

วันเสาร์และวันอาทิตย์ จะเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตช่วงเวลาบ่ายก็ใช้เวลาในการเล่นอย่างมากก็ 3 - 4 ชั่วโมง ค่าใช้จ่ายในการเล่นอินเทอร์เน็ต ชั่วโมงละ 15 บาท เงินที่นำมาจ่าย ค่าอินเทอร์เน็ตก็จะขอจากพ่อแม่เพราะว่าวันเสาร์วันอาทิตย์ถ้าเกิดขอพ่อแม่ไปเที่ยวนอกบ้าน ท่านจะให้เงินออกจากบ้านประมาณ 100 บาท แต่เราจะต้องขออนุญาตพ่อแม่ทุกครั้ง เวลาออกจากบ้าน บางครั้งเราก็โกหกว่าออกไปทำรายงานตามห้องสมุดประชาชน หรือว่าไปดูหนังกับเพื่อน ๆ พ่อแม่ก็จะอนุญาตและต้องไปกับเพื่อนผู้หญิงเท่านั้น ถ้าเราจะออกไปเล่นอินเทอร์เน็ตจะไม่บอกว่าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้าน เพราะว่าถ้าให้เหตุผลแบบนี้คิดว่าพ่อคงไม่ให้ไปแน่ ซึ่งที่บ้านก็มีเครื่องคอมพิวเตอร์และมีอินเทอร์เน็ตให้ใช้ทำไมต้องไปเล่นตามร้านอีก แต่ที่บ้านใช้เล่นแชทไม่ได้ เราก็ต้องไปเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่และหาร้านที่ปิดมิดชิดมีมุมที่ลับ ๆ เราอายุคนที่เขาเดินผ่านไปผ่านมา และกลัวพ่อแม่ผ่านมาแถวร้านอินเทอร์เน็ต ถ้าเห็นเราเข้าก็แย่เลย การออกจากบ้านจะต้องออกมาในช่วงเวลาบ่าย เพราะว่าช่วงเวลาเช้าต้องทำงานบ้านให้เสร็จก่อนถึงจะออกไปเที่ยวข้างนอกได้ และจะต้องกลับตรงเวลาที่ขอพ่อแม่จะต้องเข้าบ้านไม่เกิน 18.00 น ถ้าเกินกว่านี้ต้องมีการลงโทษและไต่สวนว่าไปทำอะไรที่ไหนมา ถึงกับบ้านเย็นขนาดนี้ บางทีก็จะโดนตีเลยก็มี

สมปรารถนาจะใช้โปรแกรมเฟิร์ชในการสนทนาพูดคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่าครั้งแรกมีเพื่อนแนะนำให้เธอรู้จักแต่โปรแกรมนี้ และโปรแกรมอื่น ๆ เธอใช้ไม่เป็น "เพราะว่าเฟิร์ชใช้ง่าย มีห้องสนทนาให้เลือกที่จะเข้าไปพูดคุยได้มากมายหลายร้อยห้อง และเป็นโปรแกรมที่วัยรุ่นจะต้องรู้จัก ถ้าเข้ามาแชทในอินเทอร์เน็ต ก็จะต้องรู้จักเฟิร์ช เวลาถามใครที่เข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้าน ว่าไปเล่นอะไรมา ก็จะบอกว่าไปเล่นเฟิร์ชกัน ทั้งนั้นเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นกันมาก ถ้าใครไม่รู้จักการแชทก็เป็นคนที่เขยไม่ทันสมัย แต่เราโชคดีที่ในกลุ่มเพื่อนสนิทนิยมเข้ามาแชทกันทุกคน สามารถที่จะพูดคุยกันถึงเรื่องการแชทได้เป็นอย่างดี"

ในขณะที่เธอสนทนาพูดคุยอยู่กับคู่สนทนาที่หลากหลายของเธอ เธอมักจะเข้าไปตามเว็บไซต์ที่เธอชอบ เช่น เว็บไซต์เกี่ยวกับดาราญี่ปุ่น เพราะเธอเป็นคนชอบดาราญี่ปุ่นและภาษาญี่ปุ่น และมักจะเข้าเว็บไซต์ที่มีการดูหม้อ หรือไฟลิปซี แต่ส่วนมากจะเป็นเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับพวกบังเหิงมากกว่าเว็บไซต์ที่ค้นคว้าหาความรู้

สมปรารถนาเล่าว่า ห้องสนทนาที่เธอชอบและมักจะเข้าไปพูดคุยอยู่เสมอ คือ ห้องประจำจังหวัด ห้องคนน่ารัก ห้องมัธยมน่ารัก ห้องหาแฟน เป็นต้น เธอจะเลือกห้องสนทนาที่มีสมาชิกภายในห้องสนทนาเข้ามาพูดคุยกันมาก ๆ มีความเป็นกันเอง พูดคุยกัน

ดี ๆ ไม่คุยเรื่องลามกและให้การยอมรับสมาชิกใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี จะได้ดูครึกครื้น สนุกสนาน “การพูดคุยในห้องสนทนาบางครั้งก็มีความเป็นตัวเรา แต่ก็เป็นบางเรื่องที่น่าสนใจมาพูดคุยกันก็มีการโกหกกันบ้าง เช่น ชื่อที่เราใช้การสนทนาพูดคุยภายในห้องสนทนา ซึ่งเธอจะใช้ชื่อแทนตัวของเธอว่า “มียะ” เพราะเธอไม่ยากที่จะให้คนอื่น ๆ รู้ข้อมูลที่แท้จริงของเธอ”

เธอจะชอบเลือกคู่สนทนาที่เป็นผู้ชาย และมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ เพราะว่าดูตื่นเต้น เหมือนกับการแอบพ่อแม่มาพบผู้ชาย แต่เป็นผู้ชายในอินเทอร์เน็ต เธอจะเลือกดูชื่อคู่สนทนาของเธอที่เป็นชื่อผู้ชาย เช่น บอย แมน เอ็กซ์ ฯลฯ จะเลือกดูชื่อที่เท่ ๆ อบอุ่น เธอเล่าว่า “ในชีวิตจริงของเธอไม่สามารถที่กล้าเข้าไปพูดคุยกับผู้ชายได้ เพราะว่าเธอเป็นคนขี้อาย และพ่อแม่จะห้ามไม่ให้คบกับเพื่อนผู้ชาย แต่พอเราได้เข้ามาพูดคุยกับผู้ชายภายในห้องสนทนาซึ่งบางคนก็นิสัยดี คุยแบบเป็นกันเอง คุยสุภาพ มีการให้กำลังใจเราเวลาเรามีเรื่องไม่สบายใจ บางคนก็คุยเรื่องการเรียนให้เราฟัง ซึ่งบางคนเวลาคุยด้วยรู้สึกว่ามีคนอบอุ่นเล็ก ๆ เพราะว่าเราสามารถมีเพื่อนชายได้ภายในห้องสนทนาแค่นั้น แต่ชีวิตจริงเรามีแฟนไม่ได้ เห็นเพื่อน ๆ มีแฟนกันก็ดูน่ารักดี เป็นอะไรที่ก๊ากก มีของขวัญให้กันตามเทศกาลต่าง ๆ มีอะไรก็เอามาพูดคุยให้กันฟัง ซึ่งเราเห็นตรงนั้นเป็นความรักในหนุ่มสาว ไม่ได้เสียหายอะไรถ้าคบกันแบบสร้างสรรค์ไม่เกินเลย ถ้าเราไม่มีแฟนทำให้เรารู้สึกว่าเราเป็นคนที่ยกพร่องตรงไหนเป็นคนไม่ดีหรือไม่สวย ถึงไม่มีใครมาชอบเรา การมีแฟนในช่วงวัยรุ่นเธอคิดว่าก็ต้องมีบ้างเพื่อเอาไว้ไปคุยให้เพื่อน ๆ ฟังได้ แต่ต้องเป็นความรักที่ดี ๆ ให้กัน ไม่ใช่ว่าคบกันแบบเกินเลย ไม่มีขอบเขต เช่น ได้เสียกัน แบบนั้นเธอก็ไม่เอาด้วย

เธอยอมรับว่า หลังจากที่ได้พูดคุยกับคู่สนทนาที่เป็นผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งอายุมากกว่าเธอ 2 ปี ทำให้เธอชอบในตัวของผู้ชายคนหนึ่ง “พี่คนนี้เขาเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อีกโรงเรียนหนึ่ง พี่เขาจะคุยกับเราดีมาก ๆ เลย คุยเรื่องการเรียนว่าเรียนเป็นอย่างไรบ้าง มีอะไรไม่เข้าใจให้มาถามเขาได้ บางทีก็ถามเราว่าวันนี้ไปทำอะไรมาบ้าง ก็จะเอามาเล่าให้กันฟัง ระยะเวลาที่ใช้ในการพูดคุยกันจะติดต่อพูดคุยกันนานมากเลยประมาณ 1 ปี ซึ่งจะสนิทกับพี่คนนี้มากที่สุด ตอนนี้พี่เขาไปเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว แต่เราจะติดต่อพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตตลอด และมีการโทรศัพท์พูดคุยกันบ้างในระยะหลัง ๆ ซึ่งเราจะเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปหาพี่เขาเอง เพราะว่าที่บ้านผู้ชายจะโทรศัพท์มาหาไม่ได้ ถ้าพ่อรับสายยังเป็นเสียงผู้ชายโทรมาหาเราพ่อก็จะวางไปเลย ซึ่งเราก็เคยอธิบายให้พี่เขาฟัง และพี่เขาจะเข้าใจในตัวเรามากเลย เขาบอกว่าไม่เจอหน้าก็ไม่ใช่ไร ติดต่อกันแค่นี้ก็ดีแล้ว ต่างฝ่ายต่างจะได้สบายใจ แต่เดี๋ยวนี้เรายังติดต่อกันอยู่มีอะไรพี่เขาก็จะส่งของขวัญมาให้เราที่โรงเรียน

แต่ยังไม่เคยเจอหน้ากันเลย เห็นแต่รูปของกันและกัน เราก็จะจินตนาการของเราไปตามเรื่อง ตามราวว่าพี่เขาก็คงหล่อ สูง เก่ง นิสัยดี อะไรทำนองนี้ แต่ก็เคยเห็นจากรูปแล้ว ก็ใช้ได้เหมือนกัน ลอง ๆ คุยกันไปดูก่อน แล้วค่อยนัดเจอกันทีหลังถ้าโอกาสเอื้ออำนวย

สมปรารถนาแล้วว่า การพูดคุยกันภายในห้องสนทนา เรื่องที่ใช้พูดคุยกันส่วนมากจะ คุยเรื่องทั่วไป เช่น การเรียน เรื่องเที่ยว และเรื่องทั่ว ๆ ไปที่วัยรุ่นนิยม ประเด็นที่นำมาคุยกัน ส่วนมากจะจืดจางมากกว่า เริ่มแรกก็จะถามชื่อ อายุ สถานที่เรียน ตอนนั้นเล่นอินเทอร์เน็ตที่ ร้านไหน มากับใคร มีแฟนหรือยัง ไปหาได้หรือเปล่า จะเริ่มเข้าสู่เรื่องการจีบกันเป็นหลัก ส่วนมากบทสนทนาจะจบตรงที่ต่างฝ่ายต่างขอเบอร์โทรศัพท์ซึ่งกันและกัน เพื่อโทรศัพท์ นัดแนะในการติดต่อหน้าตากันไป" สมปรารถนามักไม่บอกเบอร์โทรศัพท์ของเธอ ให้คู่สนทนาทราบ เธอจะเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปหาคู่สนทนาที่เธอสนใจเอง เพราะว่าที่บ้านของเธอ พ่อแม่ไม่ให้ผู้ชายโทรศัพท์เข้าไปหา

เธอเล่าว่า เธอไม่เคยนัดเจอกับคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ต เพราะเธอคิดว่าเป็น ผู้หญิงไม่สมควรที่จะไป "ยิ่งคู่สนทนาที่เป็นผู้ชายเราไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรเราในทางที่ไม่ดี หรือเปล่า เพราะเราไม่รู้จักนิสัยใจคอที่แท้จริงของเขา แค่คุยกันทางอินเทอร์เน็ต เขาอาจจะทำตัว เป็นคนดี แต่ภายนอกอาจจะเป็นคนไม่ดีก็ได้ เราป้องกันไว้ก่อนก็ไม่เห็นเสียหาย และพ่อแม่ ของเธอจะห้ามเรื่องการนัดเจอกับผู้ชายทางอินเทอร์เน็ต พ่อแม่จะยกตัวอย่างจากข่าวที่ลง หน้าหนังสือพิมพ์ให้เราฟังด้วยว่า ส่วนมากผู้ชายที่เข้ามาแชทเขาต้องการหลอกผู้หญิงไป ข่มขืน แต่ถ้าคิดอีกแง่หนึ่งคนที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนา ก็มีทั้งคนดีและคนไม่ดีปะปน กันไป ก็ขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละคนว่าคิดยังไง เราควรใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจว่า สิ่งใครควรทำไม่ควรทำ"

หลังจากที่เข้ามาแชทภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ตเธอเล่าว่า "ตอนที่เรายังไม่รู้จักร การแชทเหมือนกบในกะลา ถ้าเกิดเราเข้ามาพูดคุยกับเพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนาทำให้เรารู้จักคนมากขึ้น ได้ความรู้ในบางเรื่องที่เราไม่เคยรู้มาก่อนจากคนที่เข้ามาพูดคุยกับเรา และได้ เพื่อนที่คิดว่าเข้ากับเราได้ สามารถพูดเรื่องไม่สบายใจให้กันฟังได้"

สมปรารถนาเล่าว่า การพูดคุยสนทนากันในห้องสนทนา ภาษาที่ใช้ในการพูดคุยกัน จะเป็นจุดเด่นในการสื่อสารของคนกลุ่มนี้ และภาษาที่ใช้ในการแชท ก็แตกต่างจากภาษา ทั่วไป ส่วนมากภาษาที่ใช้พูดคุยกัน หรือพิมพ์ จะเป็นภาษาที่ใช้กันสั้น ๆ ได้ใจความ "แรก ๆ ตอนเราเข้าไปแชทใหม่ ๆ ก็ไม่เข้าใจในการใช้ภาษาเท่าไร จะถามจากเพื่อน และพี่เจ้าของร้าน ให้เขาอธิบายให้ฟังว่าแปลว่าอะไร และเราสังเกตเห็นจากเพื่อนภายในห้องสนทนาที่มีการ

พิมพ์ข้อความโต้ตอบกัน เราก็จำมาใช้บ้าง ส่วนมากรูปแบบของข้อความมันก็จะสั้นลงเช่น สวัสดีค่ะ ก็เป็น วดีดีค่ะ หรือถามอายุ ก็เป็น ยู มักจะเป็นภาษาที่แปลกและเป็นภาษาที่น่ารัก เช่น อีอีอี 555 อีอีอี ฯลฯ คือ ใช้แสดงอาการหัวเราะ หรือใช้แสดงลักษณะอาการ เช่น หัวเราะ ยิ้ม โกรธ ร้องไห้ ฯลฯ ซึ่งภาษาในอินเทอร์เน็ตมีรูปแบบให้เราเลือกใช้มากมาย แล้วแต่ใครจะนำออกมาใช้ ซึ่งภาษาในอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างกับภาษาที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นภาษาเฉพาะของกลุ่มคนที่เข้ามาแชทเท่านั้น จะต้องแชทนาน ๆ ถึงจะรู้เรื่อง ถ้าเราเอามาใช้ในชีวิตประจำวันคนอื่นที่ไม่ได้แชทก็听不懂เรื่อง เราก็เรียนรู้ภาษาในการแชทจากประสบการณ์ที่เราแชท และสังเกตจากเพื่อนในอินเทอร์เน็ตที่เขาใช้พูดคุยกัน เราจะจำมาและเลียนแบบเอามาใช้ต่อไป"

เหตุผลในการเข้ามาพูดคุยหรือแสดงออกตนภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต เธอเล่าว่า "เราเข้ามาแชทเพื่อต้องการหาเพื่อนพูดคุยที่รู้จักกัน เข้าใจกัน ต้องการเพื่อนที่เขาให้การยอมรับเราเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกภายในห้องสนทนา ซึ่งบางเรื่องเราไม่สามารถนำไปพูดคุยปรึกษากับพ่อแม่ผู้ปกครองของเราได้ เราสามารถเขามาระบายให้เพื่อน ๆ ในห้องสนทนาฟังได้ เช่น ถ้าเราโกรธกับพ่อมา อย่างน้อยเราจะต้องเจอคนที่โกรธกับพ่อเหมือนกับเรา เข้ามาพูดคุยกันระบายในทำนองว่าพ่อไม่รักเหมือนกัน สามารถเข้าใจปัญหาของแต่ละฝ่ายว่าโกรธกับพ่อเรื่องอะไร และเราก็จะชวนกันคุยในเรื่องที่ทำให้เราสบายใจ เช่น อาจจะว่าให้พ่อแม่เลิกน้อยตามประสาที่เราเหนื่อยใจมา ก็อยากจะหาคนมารับฟังเราได้" และสังคมก็มีส่วนทำให้สมปรารถนาเข้ามาแชทหรือว่าใช้สื่ออินเทอร์เน็ต โดยเธอเล่าว่า "มันเป็นค่านิยมของกลุ่มวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นส่วนมากจะชอบคบเพื่อนที่ไฮโซหัวสูง (คนที่มีฐานะทางครอบครัวร่ำรวย) และชอบทำตามกระแส เช่น การถ่ายสตีกเกอร์ การแต่งตัว การทำสีผม หรือว่าการพกพกเจเจอร์ มือถือ ฯลฯ ส่วนมากวัยรุ่นจะชอบทำในสิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นการตอบสนองถึงความต้องการของตัวเอง ถ้าพวกเพื่อน ๆ เราทำได้ เราก็ต้องทำได้บ้างจะได้ไม่น้อยหน้าใคร ๆ และสังคมในหมู่เพื่อน ๆ ถ้าเราไม่รู้จักใช้อินเทอร์เน็ตหรือเข้ามาแชท เพื่อนจะว่าเราได้ว่าเธอไม่ทันสมัยเลย เราจะกลายเป็นคนที่ไม่น่าคบในสายตาของเพื่อนไปเลย ถ้าเพื่อนพูดในเรื่องอินเทอร์เน็ตหรือเรื่องการแชทกัน แต่เราไม่รู้เรื่องอยู่คนเดียวก็ไม่สามารถที่จะไปเข้ากับกลุ่มเพื่อน ๆ ได้"

เธอมีความคิดเห็นเกี่ยวกับในโลกอินเทอร์เน็ตเหมือนโลกแห่งการจำลอง แต่เธอก็อยากที่จะแสดงออกในโลกแห่งการจำลองมากกว่าการแสดงออกในโลกแห่งความจริง เธอให้เหตุผลว่า "เราสามารถทำตัวแบบไหนก็ได้ตามใจ เพราะในชีวิตจริงพ่อแม่หรืออาจารย์

ชอบมาควบคุมความประพฤติของเรามาก พ่อแม่จะพูดว่าต้องเป็นคนดี เป็นคนไม่พูดโกหก ต้องมีความรับผิดชอบ เรียนหนังสือให้เก่ง ๆ เป็นคนที่ดีในทุกด้าน ซึ่งเราจะรู้สึกอึดอัดมาก เวลาที่พ่อแม่พูด เพราะจะพูดแต่คำซ้ำ ๆ พวกนี้ เราคิดว่าไม่สามารถทำตัวได้อย่างที่พ่อแม่คาดหวังได้หมดทุกอย่าง พ่อแม่ชอบขู่เราว่าเวลาทำอะไรต้องระวังตัว ถ้าเกิดมีปัญหาอะไร จะไม่ไปช่วย เช่น ถ้าเกิดติดยา พ่อแม่จะให้ไปนอนในคุกเลย หรือเรื่องการเรียนจะต้องให้ เรียนหนังสือเก่ง ๆ ถ้าเรียนไม่ดีก็ถูกตัดเงินหรือว่าถูกลงโทษ แต่ในโลกอินเทอร์เน็ตพ่อแม่ หรือว่าอาจารย์ไม่สามารถจะมาสร้างกฎระเบียบให้เราปฏิบัติเหมือนในชีวิตจริง เพราะในห้อง สอนหาอินเทอร์เน็ตทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันหมด มีอิสระในการสร้างสรรค์ความคิดความรู้สึก อยากจะแสดงออกมาในรูปแบบในก็ได้ ซึ่งโลกอินเทอร์เน็ตเป็นโลกที่มีแต่การหลอกลวง แต่เราก็ตอบที่จะแสดงออกภายในโลกแห่งการหลอกลวงแห่งนี้ ในบางเรื่องบางสถานะที่เราแสดง ออกในโลกแห่งความจริงไม่ได้ “

รายที่ 4 นางสาวปิยะวรรณ ทองพูน

นางสาวปิยะวรรณ อายุ 20 ปี ศึกษาอยู่สถาบันราชภัฏชัยภูมิ ชั้นปีที่ 2 เธอเป็น ลูกสาวคนโตและมีน้องชาย 1 คน อายุห่างจากเธอ 3 ปี พ่อประกอบอาชีพรับราชการ แม่ประกอบอาชีพค้าขายของชำและมีหอพักให้นักศึกษาเช่าอยู่เป็นรายเดือน ครอบครัวเธอ จึงมีฐานะดี สมาชิกในครอบครัวของเธอมีสมาชิกทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย ปิยะวรรณ พ่อ แม่ และน้องชาย ปัจจุบันปิยะวรรณอาศัยอยู่กับพ่อแม่และน้องชาย ปิยะวรรณมีบุคลิกที่ ค่อนข้างเงียบไม่ค่อยพูดจา เป็นเด็กที่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ค่อยจะมีความเป็นผู้นำ เธอมักจะมีความคิดเห็นตามเพื่อนอยู่ตลอดเพื่อนว่ายังไ้เธอก็เอาอย่างนั้น เธอมีผลการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง พ่อแม่ของปิยะวรรณจะคอยสั่งสอนเรื่องการเรียน ให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ แต่เธอเป็นคนที่เรียนหนังสือไม่เก่ง เพราะว่าเธอไม่ชอบเรียนเอกบัญชีแต่พ่อแม่ของเธอให้เรียน ทางด้านบัญชี เธอจึงเรียนตามใจพ่อแม่ทำให้เกรดออกมาได้ไม่ค่อยเป็นที่พอใจของพ่อและแม่ ส่วนมากพ่อของเธอจะให้ความสนใจกับน้องชายมากกว่าตัวเธอ เพราะว่าน้องได้เป็นนักกีฬา วายน้ำของจังหวัด “พ่อจะรักน้องมากมีอะไรจะซื้อให้น้องหมด อย่างรถยนต์จะสอนให้แต่น้อง ขับแต่เราพ่อไม่เคยถามหรือว่าสอนให้เราเลย ให้เราใช้แต่มอเตอร์ไซด์ไปเรียนหนังสือซึ่งความ จริงสถานที่เรียนก็ไกลกว่าที่บ้านมาก พ่อไม่เคยจะถามจะห่วงเราเลย ส่วนแม่ก็เอาแต่หาเงิน ไม่เคยสนใจว่าเราเป็นยังไง ซึ่งบางครั้งก็ทำให้น้องน้อยใจว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจและไม่รักเรา” ปิยะวรรณได้รับค่าใช้จายได้เป็นรายเดือน เดือนละ 4,000 บาท ซึ่งแบ่งเป็นค่าอาหารและ

ค่าอุปกรณ์การเรียนหนังสือที่จำเป็นจะต้องซื้อ วันหนึ่งเธอจะใช้เงินไม่เกินวันละ 100 บาท ถ้าเงินเหลือจากการใช้จ่ายเธอก็จะเก็บออมไว้ซื้อเสื้อผ้าหรือของใช้ที่เธอต้องการ หรือถ้าเดือนไหนที่ค่าใช้จ่ายไม่พอใช้เธอก็จะขอจากพ่อแม่เพิ่มเติม “พ่อแม่จะให้แต่เงินใช้อย่างเดียว ไม่ค่อยให้ความรักเราเลย ส่วนเรื่องเงินเราขอเท่าไรพ่อแม่จะให้หมดไม่เคยถามว่าเอาไปใช้ทำอะไร บางส่วนมากจะให้เป็นสิ่งของมากกว่าความรักและความเข้าใจในตัวเรา”

ปิยะวรรณเล่าว่า ถึงแม้ที่บ้านของเธอจะมีเครื่องคอมพิวเตอร์แต่เธอชอบมานั่งเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เพราะที่บ้านของเธอไม่ได้ติดอินเทอร์เน็ต เธอคิดว่ามาเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตสะดวกกว่าการติดตั้งอินเทอร์เน็ตไว้ที่บ้าน เพราะเธอสามารถอ้างเหตุผลในการออกจากบ้าน เช่น ไปเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าหาข้อมูล อาจารย์สั่งทำรายงาน ฯลฯ ซึ่งถ้าเป็นเหตุผลในเรื่องการเรียนพ่อแม่ของเธอจะไม่ว่า และพ่อแม่ของเธอชอบให้เธอสนใจศึกษาเทคโนโลยี โดยเฉพาะการใช้คอมพิวเตอร์ การมานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ต เธอสามารถนัดเจอเพื่อน ๆ ของเธอได้ตามร้านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเธอคิดว่าการได้ออกจากบ้านเป็นอิสระจากการถูกควบคุมจากผู้ปกครอง

ปิยะวรรณใช้คอมพิวเตอร์ได้เป็นอย่างดี เพราะเธอเคยเรียนพิเศษทางด้านคอมพิวเตอร์จากโรงเรียนสอนคอมพิวเตอร์ เรียนด้านการใช้งาน เช่น การพิมพ์งาน การตกแต่งรูป หรือโปรแกรมพื้นฐานทั่วไป และเธอสามารถเขียนโปรแกรมบางโปรแกรมได้ เพราะว่าเธอสนใจเป็นส่วนตัวในเรื่องคอมพิวเตอร์ เพราะว่าเพื่อนสนิทของเธอได้แนะนำให้เธอไปเรียนคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้นเธอเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องอินเทอร์เน็ตจากเพื่อนสนิทคนเดิมของเธอซึ่งเพื่อนชวนเธอไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ และเป็นคนสอนให้รู้จักอินเทอร์เน็ตรวมทั้งโปรแกรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นอินเทอร์เน็ต “แรก ๆ เพื่อนมาสอนให้รู้จักอีเมลก่อนว่าเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ติดต่อกันได้ทั่วโลก เพื่อนจะเป็นคนสมัครอีเมลให้ และสอนให้รู้จักวิธีการใช้งาน ต่อจากนั้นสอนให้เรารู้จักโปรแกรมเพิร์ชว่าใช้ในการคุยกันทางอินเทอร์เน็ต เรารู้แค่ว่าตอนนั้นอินเทอร์เน็ตสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก แต่ไม่รู้ว่าสามารถพูดคุยกับใครก็ได้ พอเพื่อนสอนวิธีการแชทให้แล้ว เราก็เริ่มลองใช้ ต่อจากนั้นมาก็เริ่มสนใจ เพราะว่าแชทแล้วเกิดติดใจ หลังจากนั้นจะมาเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตทุกวันหลังจากที่เลิกเรียน เธอเล่นอินเทอร์เน็ตมาได้ปีกว่า “ถ้าว่างจากการเรียนเพื่อนก็จะชวนไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้าน เวลาเล่นก็จะใช้โปรแกรมเพิร์ชก่อนเลย เพราะเห็นเพื่อนเราเล่นก่อน และเห็นกลุ่มวัยรุ่นจะเข้ามาแชทกันทั้งนั้น หลัง ๆ มาเราก็ลองเล่นไอซีคิว แต่ไอซีคิวใช้ไม่ค่อยสะดวกต้องมีรหัสมีเลขประจำตัวซึ่งยุ่งยากเพราะเราต้องจำ

ถ้าจำไม่ได้ก็ไม่สามารถเข้าได้ ก็เลยเล่นเฟิร์ชดีกว่า เวลาเข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนา ก็จะคุยกับเพื่อน ๆ แบบจะเป็นเรื่องชีวิต เรื่องความรัก เวลามีปัญหาต้องการคำปรึกษา กล้าที่จะระบายเรื่องที่เราไม่สบายใจออกมาได้"

ปิยะวรรณเล่าว่า ชอบเข้าไปพูดคุยในห้องหาแฟน ห้องเชียร์ราย เข้าไปเล่น ไม่ก็ห้อง ถ้าอยากหาความรักก็เข้าไปพูดคุยกันในห้องหาแฟน เราก็อยากจะรู้ว่าเขา คุยอะไรกัน ได้รู้จักผู้ชายมากขึ้น เราสามารถใช้นามแฝงแทนการแสดงตัวตน เธอใช้ชื่อภายใน ห้องสนทนาว่า ^-^Nong Opu^-^ (น้องโอบอ) เพราะชื่อนี้ทำให้คนอื่นคลิกเข้ามาคุยกับเรา มาก และเขาจะบอกว่าชื่อน่ารักดี ตัวจริงก็ต้องน่ารักแน่ ๆ อะไรทำนองนั้น ส่วนมากจะชอบคุย กับผู้ชายมากกว่าผู้หญิงดูตื่นเต้นดี บางทีก็จะมีคนเข้ามาจีบเรามาพูดคำหวาน ๆ ให้เรา เช่น คิดถึงนะ รักเธอจังเลย บางทีก็จะส่งกลอนให้กัน ถ้าเราเจอคนคุยกันถูกใจก็จะคุยกันนานมาก เลยประมาณ 2 - 3 ชม. บางทีก็ทั้งวัน ในขณะที่เรากำลังสนทนาพูดคุยกับคู่สนทนาของเธอ หลาย ๆ คน เธอมักเข้าไปฟังเพลงตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ท่องเว็บไซต์ประเภทคำกลอน เว็บไซต์ โหวตรูปวัยรุ่นทั้งผู้หญิงผู้ชาย และที่ขาดไม่ได้เลยคือการอีเมลล์ตามเว็บไซต์ต่าง ๆ เธอจะต้อง เข้าไปเช็คอีเมลล์ส่งอีเมลล์ รวมถึงดูว่ามีใครส่งอีเมลล์มาให้เธอบ้าง

ปิยะวรรณเล่าว่า กฎเกณฑ์ของห้องสนทนาที่เข้าไปคุยกัน จะมีกฎเกณฑ์ที่คล้าย ๆ กัน เช่น ห้ามพูดคำหยาบ คำลามก ห้ามให้คนอื่นยืมชื่อเราไปใช้ ถ้าเราทำผิดกฎของ ห้องสนทนา เราก็จะโดนแบน (โดยไล่ออกจากห้องสนทนา) คนที่แบนเราคือคนที่มิดั @ อยู่ข้างหน้าชื่อก็คือหัวหน้าของห้องสนทนานั้น ๆ การคุยกันทางอินเทอร์เน็ตเราต้องรู้จักคิด ว่าไม่ควรให้ข้อมูลที่เป็นความจริงมากเกินไป เพราะอาจเป็นอันตรายกับตัวเราได้ ถ้าเกิดเขาขอเบอร์ โทรศัพท์และที่อยู่ก็จะไม่ให้ การเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตหรือเข้ามาแชททำให้เธอได้ความรู้ หลาย ๆ อย่าง เช่น ได้เพื่อนต่างสถาบัน ได้รู้จักนิสัยใจคอของคนที่มาแชทว่าแต่ละคนเป็น อย่างไร มีความจริงใจแค่ไหน โดยจะดูจากคำพูดและเวลาคุยกันอย่างสม่ำเสมอ เวลาเราพูด คุยกันจะไม่เห็นหน้าตาของคู่สนทนาของเราได้ อาจมีล่อลวงกัน แท้จริงแค่ไหนเราก็ยังไม่รู้ บางทีการเข้ามาแชท ส่วนมากวัยรุ่นจะมุ่งแต่การหาแฟน หาเพื่อนเที่ยว คุยกันปรึกษาปัญหา หัวใจ การคุยกันส่วนมากก็จะเข้ามาแสดงตัวตนของเราหน้าห้องสนทนาใหญ่ก่อน ถ้าเราได้ คู่สนทนาที่ถูกใจก็จะชวนกันชิปคุยกันสองต่อสอง แรก ๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจคำว่าชิป มีคนมาชวน เราชิปเราก็ถามเข้าว่าชิปอะไร แต่พอคุยไปบ่อย ๆ ก็ารู้เองว่า ชิป คือการชวนกันเข้าไปคุย ในห้องเพื่อนความเป็นส่วนตัวของเรา ถ้าคุยกันหน้าห้องก็สนุกไปอีกแบบหนึ่งเพราะคุยกันได้ ที่ละหลาย ๆ คน

การเข้ามาแสดงออกถึงตัวตนของเธอภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต เธอเล่าว่า “ในการคุยกันบ้างที่เราบอกข้อมูลที่เป็นจริงบ้างเท็จบ้างขึ้นอยู่กับเราคุยอยู่กับใคร ถ้าเป็นคนที่เราคุยด้วยแล้วถูกใจ ก็จะเป็นจริงเกี่ยวกับตัวเรา เช่น ให้เบอร์เพจเจอร์ เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ของเรา ถ้าเจอคนที่ไม่ค่อยถูกใจก็จะพูดไม่จริงเท่าไร เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เธอคิดว่าพื้นที่ในอินเทอร์เน็ตก็เป็นเหมือนโลก ๆ หนึ่ง “ถ้าเรามีปัญหากับพ่อแม่ เพื่อนฝูงที่เราเจออยู่ในชีวิตประจำวัน และเราไม่สามารถบอกใครในโลกภายนอกได้ เราก็เข้ามาในอินเทอร์เน็ต เข้ามาระบายให้ใครฟังก็ได้ที่เราฟัง ยิ่งถ้าเป็นวัยรุ่นเหมือนกัน บางทีก็จะเจอคนที่มีปัญหาล้าย ๆ กัน เช่น เรื่องเรียน เรื่องความรัก เราก็เข้ามาคุยมาปรึกษากันจะทำให้จิตใจของเราสบายขึ้น บางทีก็อัดอั้นถ้าเราไม่พูดให้ใครฟัง เพราะบางเรื่องพ่อแม่ หรือว่าเพื่อนไม่สามารถแก้ปัญหาให้เราได้พ่อแม่จะไม่ว่าเราต้องการอะไร”

หลังจากที่เธอเข้ามาพูดคุยกันในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ตเธอเล่าว่า “เราก็จะเจอเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตมาก บางครั้งก็จะเจอคนที่คุยแล้วถูกใจเราก็อยากจะคุยกับคนนั้นตลอด ในการเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนาในแต่ละครั้งจะมีการพูดคุยในแต่ละเรื่องไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับห้องสนทนาที่เราเลือกเข้าไปคุยเช่น ห้องหาแฟน ห้องหาเพื่อน ห้องวัยรุ่น ห้องความรัก ห้องเซ็กซี่ ฯลฯ แล้วแต่ที่เราจะเข้าห้องไหนก็จะคุยกันเรื่องนั้น”

การแชทภายในห้องสนทนาในระยะเริ่มต้นเธอเล่าว่า “แรก ๆ จะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องของภาษาสัญลักษณ์ ค่าย่อเท่าไร เพราะภาษาในเฟิร์ชจะรู้กันภายในกลุ่มที่เข้ามาคุยกันในเฟิร์ชเท่านั้น แรก ๆ จะอาศัยให้เพื่อนสอนก่อนและเรียนรู้ด้วยตนเอง จากประสบการณ์การเล่นถ้าเราเล่นบ่อย ๆ คุยบ่อย ๆ และได้เรียนรู้จากเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เขาจะคอยบอกและสอนให้เรา เช่น การใช้สัญลักษณ์ยิ้ม เศร้า หัวเราะ ฯลฯ สัญลักษณ์เหล่านี้สามารถบอกอารมณ์ความรู้สึกของเราในขณะที่เราแสดงตัวตนภายในห้องสนทนาได้ เช่น ถ้าเรากำลังหัวเราะก็จะพิมพ์เป็น 5555 ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฯลฯ แล้วแต่ความชอบของแต่ละคนที่จะใช้”

เธอเล่าว่า “ภาษาที่ใช้คุยกันภายในห้องสนทนาจะมีความแตกต่างจากภาษาทั่วไปที่เราใช้กันในชีวิตประจำวัน ภาษาในอินเทอร์เน็ตจะต้องพิมพ์ให้สั้นที่สุด เช่น หวัดดี ชื่ออะไรเรียนไหน ซึ่งเป็นการย่อคำเพื่อการพิมพ์สะดวกรวดเร็ว ส่วนภาษาสัญลักษณ์ก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะใช้รูปแบบไหน เช่น ใครอยากส่งรูปหัวใจเพื่อเป็นสื่อในการบอกรัก ก็จะส่งรูปหัวใจที่เติมแต่งสีลึกลับใส่ให้กับคนที่เรารักด้วยและคิดว่าชอบเขาอยู่ หรือการส่งดอกไม้ให้กัน ภาษาที่ใช้ในการพูดคุยภายในห้องสนทนาเราต้องรู้จักสัญลักษณ์ให้มาก เพราะจะต้องใช้เป็นสื่อในการเรียกร้องความสนใจของตัวเอง จะทำให้เราดูเก๋ขึ้นน่าสนใจ ส่วนมากเจ้าของร้าน

จะนำมาใส่ไว้ในโปรแกรมแชทเลย เพื่อเป็นที่ดึงดูดให้วัยรุ่นเข้ามาเล่นที่ร้านของตัวเองมาก ๆ"

ปิยะวรรณให้เหตุผลว่า การแชทกันทางอินเทอร์เน็ตเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สามารถระบายเรื่องที่เราไม่สบายใจออกมาได้ เวลามีปัญหาอะไรก็เข้ามาระบายให้เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตฟัง ถ้าเก็บไว้คนเดียวอาจจะหาทางออกที่ไม่ดีได้ แต่บางครั้งคุยกันมากไปก็ไม่ค่อยดีเท่าไร การคุยกันส่วนมากเป็นการหลอกกันมากกว่า เราต้องมีวิจารณญาณ ไม่ควรให้ข้อมูลที่แท้จริงกับคนที่เราไม่ไว้ใจ เพราะว่าคนในอินเทอร์เน็ตมีหลายประเภท มีพวกแอบแฝงหลอกลวง บางครั้งเราเคยเจอผู้ชายซึ่งจะชักชวนให้เราไปร่วมหลับนอนด้วย ชวนไปทานข้าวเราก็จะปฏิเสธไป ไม่พูดกับเขาเลยเพื่อเป็นการป้องกันตัวก็มีคนแบบแปลก ๆ พวกที่ต้องการหาผู้หญิงก็มีมาก เพราะการคุยกันไม่เห็นหน้าและไม่รู้จักนิสัยใจคอที่แท้จริง ขนาดสังคมที่เราอยู่ทุกวันนี้ก็มีการใส่หน้ากากเข้าหากัน อยู่ต่อหน้าเราเป็นอีกแบบหนึ่งด้านหลังเป็นอีกแบบหนึ่ง สังคมอินเทอร์เน็ตก็ยิ่งไปใหญ่ไม่เห็นหน้ากันเลย แต่บางคนถ้าเราจริงใจให้เขาก่อนเขาก็จะจริงใจกับเรา แต่ก็อย่าเชื่อถือมาก คนไหนคุยได้ก็คุย เพราะการพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตมันเกิดอันตรายได้ เหมือนกับข่าวที่ออกมาตามหน้าหนังสือพิมพ์ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องรู้จักระมัดระวังตัวของเราเอง

รายที่ 5 นางสาวขวัญทิพย์ จันสี

นางสาวขวัญทิพย์ อายุ 16 ปี ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พ่อประกอบอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ แม่ประกอบอาชีพรับราชการเป็นครู ขวัญทิพย์เป็นลูกสาวคนเดียว ครอบครัวของเธอมีสมาชิกทั้งหมด 3 คน ประกอบด้วย ขวัญทิพย์ พ่อ และแม่ ปัจจุบันขวัญทิพย์พักอยู่กับพ่อแม่ เธอเดินทางมาเรียนหนังสือโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ ส่วนค่าใช้จ่ายเธอได้เป็นรายเดือน 2,000 บาท เธอใช้เงินไปโรงเรียนวันละ 60 บาท เป็นค่าอาหารกลางวันรวมถึงค่าขนม ค่าอาหารที่โรงเรียนจะขายจานละไม่เกิน 10 บาท รวมถึงค่าน้ำดื่มและค่าขนมก็ไม่เกินวันละ 30 บาท ในแต่ละวันขวัญทิพย์จะมีเงินเหลือเก็บวันละ 20-30 บาท เพื่อเอาไว้ใช้จ่ายซื้อของที่เธออยากได้ ส่วนอุปกรณ์การเรียนหรือว่าการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเธอจะขอจากผู้ปกครองเพิ่มเติมถ้าจำเป็นจะต้องใช้จ่าย

ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ของเธอใช้ได้แค่พิมพ์งานและเล่นอินเทอร์เน็ตเท่านั้น เธอเรียนรู้การใช้งานคอมพิวเตอร์จากที่โรงเรียนที่เธอศึกษาอยู่เพราะว่าที่โรงเรียนมีการสอนวิชาคอมพิวเตอร์ แต่สอนในเรื่องการพิมพ์งาน "อาจารย์จะสอนแค่ให้รู้การใช้งาน

เท่านั้นแต่ไม่ได้เน้นอะไรมาก ส่วนโปรแกรมอื่น ๆ เราก็ต้องศึกษาด้วยตัวเอง เธอสนใจเริ่มใช้คอมพิวเตอร์ในด้านการเล่นอินเทอร์เน็ต ตอนมัธยมศึกษาปีที่ 3 เล่นมาประมาณ 1 ปี เพราะว่าเธอรู้จักจากเพื่อนสนิทภายในห้องเรียน เพื่อนจะเอามาพูดถึงเรื่องอีเมลกัน ตอนแรกเธอก็ไม่รู้จักรหัสอีเมลคืออะไร ช่วงนั้นเพื่อนจะนำมาคุยกันในห้องเรียนทุกวันนานไปเธอเห็นเพื่อนมาเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านที่ให้บริการ เธอก็เลยสนใจว่าเข้าไปทำอะไรกันภายในร้านอินเทอร์เน็ต ก็ถามเพื่อนว่าอีเมลคืออะไร เพื่อนก็พาเข้าไปเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ต สอนทำความเข้าใจกับอินเทอร์เน็ตและอีเมล เธอก็รู้แล้วว่าอีเมลสามารถสื่อสารถึงกันได้ติดต่อกัน เธอก็ให้เพื่อนช่วยสมัครอีเมลให้ หลังจากนั้นเพื่อนก็แนะนำการเล่นแชทโดยเพื่อนอธิบายว่า การแชท คือการคุยสนทนาโต้ตอบผ่านทางอินเทอร์เน็ต สามารถคุยกันได้ทั่วประเทศและทั่วโลก เธอมักได้ยินเพื่อนคุยกันว่าได้แฟนทางอินเทอร์เน็ต มีเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตกันหลายคน เธอจึงอยากรลองเข้าไปใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยหรือว่าการแชท โดยเธอเริ่มสังเกตว่าชื่อที่ใช้แสดงหรือแทนตัวเรา ไม่ต้องใช้ชื่อจริงก็ได้ ใช้ชื่อใครก็ได้ โทกก็ได้ เข้าไปก็ทักทายกัน มีทั้งผู้หญิงผู้ชายที่วัยใกล้เคียงกับเราเข้ามาคุยกันมาก เธอจึงจะเริ่มจะสนุกกับการแชททางอินเทอร์เน็ต"

เธอจะใช้โปรแกรมเฟิร์สในการพูดคุยสนทนากับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่าส่วนหนึ่งต้องใช้ภาษาไทย แต่โปรแกรมอื่น เช่น เอ็มไออาร์ซี ไอซีคิว ต้องใช้เป็นภาษาอังกฤษ และไอซีคิวจะยุ่งยาก ต้องมีรหัสผ่านและส่วนมากจะต้องใช้ภาษาอังกฤษคุยกัน ถ้าเราไม่เก่งภาษาอังกฤษก็ไม่รู้เรื่อง คนอื่นเขาก็จะไม่คุยกับเรา แต่เฟิร์สนี่ คือ คนไทยคุยด้วยกันเลยง่ายดี เพราะว่าเราเล่นบ่อยด้วย แต่ถ้าเกิดรูปแบบอย่างอื่น ก็ไม่ค่อยอยากเล่น เพราะว่าภาษาในอินเทอร์เน็ตไม่เหมือนภาษาอื่น ขนาดคำย่อเป็นภาษาไทยยังไม่ค่อยจะเข้าใจเลย ต้องเข้าไปคุยบ่อย ๆ ถึงจะเรียนรู้ไปที่ละขั้นตอน

ขวัญทิพย์เล่าว่า การพูดคุยกันภายในห้องสนทนา เริ่มจากการทักทายกันธรรมดา ก่อน เช่น สวัสดี คุณชื่ออะไร อยู่ที่ไหน เราจะคุยแบบอยากให้เราคุยด้วยกับเรานาน ๆ ก็บอกไปเลยว่าคุณคิดถึงนะ อยากรู้จัก และก็แจกเบอร์โทรศัพท์ของเราไปเลย แจกที่อยู่ให้ เราไม่คิดว่าจะมีผลเสียอะไรตามมา ตอนนั้นไม่ได้คิดถึงศักดิ์ศรี คิดแต่จะให้คนเข้ามาพูดคุยกับเราให้มาก ๆ เอาไว้ก่อน แนะนำตัวเองโดยใช้ชื่อจริงของเราเลย ก็เริ่มมีคนรู้จักเรามากขึ้น เพื่อนที่โรงเรียนอื่น ก็รู้จักเรามากขึ้น ตอนคุยแรก ๆ ก็มีสวัสดิ์ค่ะ อยากรู้จักจังเลย เหนงจิง และลงท้ายด้วยคำหวาน ๆ จะต้องเป็นแบบนี้ตลอด พอคุยไปนาน ๆ เริ่มรู้แล้วว่าชอบคุยแบบเป็นตัวเรามากกว่าไม่ใช่เริ่มด้วยสวัสดิ์ค่ะ คิดว่าเป็นคำซ้ำ ๆ เราเริ่มคิดได้ว่าเราอยากมีแหวกแนวบ้าง อยากคุยที่แบบบ้า ๆ ไปเลย เช่น มีปัญหาอะไรเราก็เข้ามาคุยกันนะ

พูดประมาณว่าน่าสนใจ และก็จะมีคนอื่นเข้ามาคุยกับเรา ก็บอกคู่สนทนาว่าเราเป็นคนพูดไม่เพราะเป็นคนคุยแบบขวานผ่าซาก คุณรับได้ไหม ถ้าใครรับได้เราก็จะคุยกันนาน ส่วนมาก คู่สนทนาที่คุยกันก็จะเป็นวัยรุ่นด้วยกัน พอคุย ๆ กันไปก็จะมีการให้เบอร์โทรศัพท์ของแต่ละฝ่าย ขวัญทิพย์จะให้เบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของเธอจริง ๆ ให้เบอร์เพจเจอร์ของเพื่อนสนิทของเธอแก่ผู้อื่น เพราะว่าเธอไม่มีเพจเจอร์ และบางคนก็จะโทรศัพท์มาหาเธอที่บ้านหรือว่าเพจมาหา “ถ้าเราสนใจคนไหนหรือว่าคนไหนสนใจเรา ก็จะมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์กันไปมา บางทีอาจจะชวนกันไปเที่ยว ไปทานข้าว ดูหนัง ตามประสาวัยรุ่นทั่ว ๆ ไปทำกัน”

ขวัญทิพย์เล่าว่า “การพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตจะไม่เห็นหน้าตากัน การคุยกันทางอินเทอร์เน็ตเหมือนให้ความหวังซึ่งกันและกัน เราติดต่อกันไปติดต่อกันทางอีเมล แล้วก็ส่งรูปให้กันดูเห็นแค่รูปเราก็ไม่รู้ว่าเป็นรูปที่เขาส่งมาเป็นรูปเขาจริง ๆ หรือเปล่า ไม่ได้เห็นตัวจริงว่าคู่สนทนาของเราเป็นอย่างไร และก็ไม่ได้รู้ว่าเป็นตัวตนที่แท้จริงของเขาหรือเปล่า พอเราเจอประสบการณ์ว่ามีคู่สนทนาของเราที่เคยคุยกันมานาน มาหาเราที่บ้านจริง เราก็ตกใจ เขามาหาเราจริงมาหาที่บ้านเราเลยก็ตกใจเหมือนกัน งงว่ามาได้ยังไง มาทำไม ซึ่งเขาได้ย้ายที่เรียนมาเรียนที่เชียงรายเลย จากจังหวัดแพร่มาเรียนที่เชียงราย ส่วนหนึ่งเราพูดคุยกันก็หวังอยากเจอคนที่หน้าตาหล่อ ๆ การศึกษาดี พอมาเจอกันจริง ๆ มันไม่หล่อไม่ใช่อย่างที่เรารู้จินตนาการเอาไว้ เราก็ต้องปลื้มตัวออกมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาที่เขาทำให้เราเกือบ 1 ปี เช่น ส่งของขวัญมาให้เรา ชื่อของให้กันตลอด สุดท้ายพามาเจอกันจริง ๆ มันไม่ใช่เลย เราคิดว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า เขาอาจจะเสียความรู้สึกเหมือนกัน เพราะเราไม่สามารถที่จะเป็นแฟนกันได้ตามที่เขาต้องการ เขาจริงใจกับเรามาก เราคิดว่ามันเหมือนการเพื่อฝันมากกว่า เราแค่ให้ความหวังเขาสนุก ๆ เล่น ๆ เช่น เราให้ความหวังกับคู่สนทนาของเรา ก็คุยในลักษณะจีบกันก่อนบอกเขาว่าเราไม่มีแฟนนะ เขาก็ตอบเรามาว่าคิดถึง เราก็ตอบไปว่าก็คิดถึงเหมือนกัน เราก็พูด ๆ ไป แล้วบางคนเขาคิดไปแบบจริงจัง โดยที่ไม่รู้ว่าเราแค่ล้อเล่น ซึ่งมันก็ไม่ดี ถ้าบางคนเขาคิดจริงจังกับเรา แต่เราก็เคยเจอคนที่ล้อเล่นกับเราแบบนี้เหมือนกัน เช่น บางคนมีแฟนแล้ว มาโกหกเราว่ายังไม่มีแฟน และนัดเราไปเจอ พอเจอกันจริง ๆ ก็คุยกันไปคุยกันมา เขาก็มาปรึกษาเรื่องแฟนกับเรา เราก็งงเลยไหนบอกว่าไม่มีแฟน แล้วที่ผ่านมามีความว่ายังไง ก็เศร้ากันไปตามระเบียบ ส่วนมากวัยรุ่นที่ชอบเข้ามาพูดคุยกันในห้องสนทนา จะก็คุยกันเรื่องแฟน การจีบกัน แบบพูดคุยให้ความหวัง เพราะส่วนใหญ่คนที่เข้ามาแชทกันไม่ค่อยสนใจว่าจะติดต่อเราเพื่อรู้จักกันสักจริง ๆ จะมีประเภทต้องการแฟน ต้องการเช็ก

และจะมีคนพวกนี้อยู่มากในสังคมอินเทอร์เน็ต แต่เราต้องการเข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนาเพราะว่าเราต้องการรู้จักเพื่อนใหม่ ๆ ต้องการคนรู้จัก และเข้าใจในตัวของเรา"

เธอจะเลือกห้องสนทนาจากชื่อห้องสนทนา หรือสมาชิกภายในห้องต้องมีสัญลักษณ์เคียงกับความเป็นตัวของเธอเอง เช่น ห้องเชียงราย ห้องโคตรเถื่อน ห้องโลกส่วนตัว ลักษณะการทักทายของเธอจะไม่เหมือนใคร เธอชอบทักทายคู่สนทนาของเธอว่า hola (โฮรา) หรืออะไรที่แปลก ๆ โฮรา เป็นคำสวัสดีของสเปน ถ้าเราทักทายคู่สนทนาของเราไปแบบนี้ เขาก็ไม่รู้จัก แต่เราไม่สนใจแค่อยากแสดงออกในสิ่งที่ต้องการพูดแค่นี้ก็พอ ถ้าคู่สนทนาของเราไม่เข้าใจเขาสามารถถามได้ว่าคำนี้แปลว่าอะไร เพราะถ้าใครเข้ามาพูดกับเรา เราก็พิมพ์ไปว่า "เฮ้ยเข้ามาได้ยังไง" ถ้าเกิดคนที่มาแนวเดียวกับเรา หรือว่ารับมุขของเราได้ เขาก็จะตอบมาว่า "ก็ป็นเข้ามานะซี บ้างคนก็บอกเข้ามาทางหน้าต่าง" ถ้าเราเจอคู่สนทนาที่รู้จักจะทำให้เราคุยกันได้นาน เพราะว่าเราจะสื่อสารพูดคุยกันรู้เรื่อง ขวัญทิพย์เล่าว่า ห้องสนทนาที่เธอชอบเข้าไปพูดคุยและคิดว่าใกล้เคียงกับตัวของเธอจะเป็นห้องโคตรเถื่อน ห้องโคตรเถื่อนเป็นห้องที่ดูชื่อแล้วแปลกดี ตรงกับความคิดและความต้องการของตัวเราที่อยากจะแสดงออกไป เพราะว่าตัวของเราเป็นคนพูดจาไม่เพราะ ชอบพูดอะไรตรงไปตรงมา ต้องการอยากจะระบายในสิ่งที่ตัวเองอยากจะทำ เช่น อยากตะโกนด่าใครก็ได้ จะพูดคุยด้วยคำไม่สุภาพหรือว่าคำหยาบคาย ก็ไม่มีใครสามารถมาว่าเราได้ แต่เวลาอยู่กับเพื่อนเราด่าไม่ได้ และในชีวิตจริงทำแบบนี้ไม่ได้ การเข้าไปในห้องโคตรเถื่อนไม่มีใครรู้จักเรา รู้จักกันแค่ชื่อในนาม ห้องโคตรเถื่อนทุกคนสามารถด่ากันได้ระบายอารมณ์ลงไปได้เลย สามารถพูดคำว่า "กู มึง ไอ้บ้า ไอ้เลว ฯลฯ" และก่อกวนคนอื่น ๆ ได้ เพราะนิสัยของเราเป็นคนที่ชอบแกล้งผู้อื่นอยู่แล้ว ถ้าเราเข้าไปก่อกวนคนอื่นภายในห้องสนทนาแห่งนี้ เราอยากจะรู้ว่าเขาจะได้ตอบกลับมาหาเราอย่างไร เพราะว่าการที่ทำให้คนอื่นโกรธโมโห ก็สนุก และไม่มีใครว่าด่าเราตอบ ถึงด่าตอบเราก็ไม่โกรธเพราะว่าต่างคนต่างระบายอารมณ์ใส่กัน ชื่อห้องสนทนาเปิดโอกาสให้เราทำในสิ่งที่ต้องการอยากทำได้ และอีกห้องที่เธอชอบเข้าไปแสดงตัวคือห้องเชียงราย เธอจะเข้าไปเพราะว่าเธอเป็นคนในท้องถิ่นเดียวกัน สามารถไปเจอกับเพื่อน ๆ ที่เป็นชาวเชียงรายเหมือนกัน ห้องอื่น ๆ เช่น เซ็นเตอร์พอร์ท ก็จะมีคนเข้าไปคุยกันมาก เราจะไม่เข้าเพราะว่ารู้สึกว่ามันมีคนมาก หลายชนชั้นมากเกินไป เราไม่รู้ว่าจะเจอใครมั่ง ไม่รู้ว่าจะเจอคนแก่ เด็ก หรือคนวัยไหน เธอชอบเข้าห้องที่คนไม่มากเกินไป เพราะจะได้คุยกันเป็นส่วนตัว ส่วนมากขวัญทิพย์จะชอบพูดคุยกับคนวัยใกล้เคียงกัน และชอบพูดคุยกับเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตแต่ก็จะคุยกันน้อย พี่เจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต หรือเจ้าของห้องสนทนาเขาจะมี

มนุษย์สัมพันธ์ดี ไม่ว่าเราจะถามอะไร พี่เขาจะตอบให้หมด พี่เขาจะนิสัยดีมาก เพราะว่าตอนแรก ๆ ที่เราเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ต เราจะโดนแบน (ถูกไล่ออกจากห้องสนทนา) บ่อยมาก เพราะเราชอบพิมพ์คำที่ไม่สุภาพออกไป ซึ่งเป็นนิสัยของเราอยู่แล้ว และชอบพิมพ์คำติด ๆ กันซ้ำ ๆ กัน ทำให้เราโดนไล่ออกจากห้อง ต่อมาก็เริ่มเรียนรู้มาเรื่อย ๆ ว่าในแต่ละห้องสนทนาเขาจะมีกฎระเบียบของห้องสนทนาอยู่ เพื่อให้สมาชิกทำตัวให้เป็นระเบียบ

เธอชอบเลือกคู่สนทนาที่มีนิสัยคล้ายแบบเธอ คือเป็นคนกวน ๆ คุยสนุก ไม่เรื่องมาก คุยกันรู้เรื่อง ไม่ต้องมาหวานมากนั้ก และไม่ต้องมาเสแสร้ง คือคำพูดที่เราใช้ ส่วนมากถ้าเขาได้รับได้ เขาก็จะเข้ามาคุยกับเรา เราไม่ชอบพูดคุยเหมือนคนอื่น ๆ เช่น สวัสดิ์ดีคะ จะไม่ชอบลงท้ายคำว่า ค่ะ เราชอบใช้คำถามหัวน ๆ ถ้าคู่สนทนาของเราได้รับได้ก็จะคุยกันต่อ แต่ถ้าคนไหนไม่ชอบการพูดคุยแบบหัวน ๆ เขาก็จะหายไปเอง

ขวัญทิพย์ใช้ชื่อในขณะสนทนาหลากหลายชื่อ เช่น เนย (คือชื่อเล่นของเธอจริง ๆ) เบิ้ลแก๊งค์โค (คือตักโตดำ) และชื่อที่เธอจะชอบใช้เป็นประจำคือ ชื่อวิเวียน เธอจะใช้ชื่อนี้บ่อยมากเพราะเป็นชื่อของนางแบบญี่ปุ่น ซึ่งสวยมาก หุ่นดี สูงขาว แต่ตัวจริงของเธอตรงข้ามกับชื่อของวิเวียน โดยเธอให้เหตุผลว่า เธออยากจะเรียกร้องความสนใจให้กับชื่อของเรา ต้องนำเสนอชื่อที่น่าสนใจไว้ก่อน ให้ดูโดดเด่น เป็นที่สะดุดตาของคู่สนทนา และเวลาคุยกันจริง ๆ เราก็บอกชื่อเล่น ๆ ของเราที่หลังว่าเราชื่อเนย การเข้าไปพูดคุยหรือว่าแสดงตัวตนภายในห้องสนทนาทำให้เรากล้าพูดกล้าคุยมากขึ้น "ถ้าเกิดตัวเราอยู่ข้างนอกอินเทอร์เน็ต เราจะเดินไปบอกเขาว่า สวัสดิ์ดีคะ อยากรู้จักคุณ เราพูดไม่ได้ แต่ถ้าเข้ามาอยู่ในอินเทอร์เน็ตภายในห้องสนทนา เราสามารถพูดยังงี้ก็ แล้วแต่ตัวเรา เช่น คิดถึงนะ ชื่ออะไรจะ หวาน ๆ แปลก ๆ เราก็สามารถพูดเองได้หมดเลย ในอินเทอร์เน็ตเราจะโกหกใครก็ได้ จะอยู่ที่ไหนก็ได้ แต่ส่วนมากที่คุยเราจะไม่ชอบการโกหก"

เธอเล่าว่า เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนนอกอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างกัน เพราะว่าเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตจะไม่ค่อยสนิทสนมกันเท่าไร เพื่อนในอินเทอร์เน็ตเราไม่รู้ว่าเขานิสัยจริง ๆ เป็นอย่างไร เราไม่ได้ไปไหนกับเขา ไม่ได้มาใช้ชีวิตร่วมกัน แต่เพื่อนนอกอินเทอร์เน็ตเราไปไหนด้วยกันรู้จักนิสัยกันมากกว่า แต่เพื่อนในอินเทอร์เน็ตมีไว้ช่วยให้เราคลายเหงาได้ เวลาเราไปที่อื่นไม่มีเพื่อนสนิทอยู่ด้วย เราก็สามารถเข้าอินเทอร์เน็ตหาเพื่อนคุยกันได้ ช่วยให้เราคลายเหงาไปได้ เอาไว้เป็นที่ปรึกษาระบายความในใจ เวลาเรามีปัญหาที่ไม่สามารถพูดคุยกับเพื่อนสนิทหรือว่าผู้ปกครองได้

ในบางอารมณ์เธอเคยแกล้งปลอมตัวเป็นผู้ชาย เพราะว่าเธออยากรู้ว่าการปลอมตัวเป็นผู้ชายจะเข้าไปพูดถึงเรื่องอะไรกัน "ถ้าเราเข้าไปในห้องเกย์ เราอยากรู้ว่าเขาคุยอะไรกัน จะได้เห็นสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ว่าในห้องเกย์เป็นยังไง แต่พอเข้าไปเราจะตกใจมากเพราะในห้องเกย์เขาจะพูดกันหยาบคาบมาก แล้วก็ขายตัวกันทางอินเทอร์เน็ตจริง ๆ และบางทีก็เข้าไปในห้องนักศึกษาชายตัว ไปถามเขาว่าขายตัวทำไม มันได้เงินจริงหรือ เราสามารถเข้าไปคุยกับเขาได้ว่าเขาคุยอะไรกัน ช่วงที่พูดคุยสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตเราจะติดมาก ต้องเข้ามาคุยให้ได้ ถ้าเกิดวันไหนไม่ได้เข้ามาเล่นเข้ามาคุยกับเพื่อนทางเน็ต จะต้องชวนขวยมาเล่นให้ได้ เป็นอะไรที่เหมือนเรานัดเขาไว้ เหมือนเรานัดเพื่อนไว้ว่า 5 โมงเย็นเราเจอกัน เราก็ต้องไปให้ได้ ต้องคุยให้ได้ ไปเช็คอีเมลก็ยังมี เหมือนกับเรารู้จักเพื่อนใหม่ หรือว่ารู้สึกเรากำลังเริ่มคบกับใครคนหนึ่ง หรือคบกับผู้ชายคนหนึ่งถ้าเราไม่ใส่ใจเขา ถ้าเราไม่หมั่นขยันเข้าไปพูดคุยกับเขาก็รู้สึกว่าเขาจะรอกเรา เป็นความรู้สึกของวัยรุ่นที่เริ่มมีการคบเพื่อนผู้ชาย รู้สึกตื่นเต้น ถ้าเขารอเราภายในห้องสนทนา ถ้าเกิดเราเข้าไปในห้องสนทนา แค่เห็นชื่อของเขายู่ในนี้เราก็รู้สึกดีใจแล้ว"

ในขณะที่เธอพูดคุยหรือแสดงตัวตนของเธอภายในห้องสนทนา เธอจะฟังเพลงไปด้วย ซึ่งทางร้านอินเทอร์เน็ตใส่เอาไว้เพื่อความเพลิดเพลินในการพูดคุย บางทีเธอก็จะเข้าไปในเว็บไซต์ที่เธออยากรู้ เช่น ไปเช็คอีเมล ส่งอีเมลให้เพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต หลังจากเราคุยกันไปได้ระยะหนึ่ง ส่วนมากก็จะไปหลายเว็บไซต์ ก็มีเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย เว็บไซต์เกี่ยวกับการบันเทิง แฟชั่น ดูดวง หรือบางทีก็จะส่งเพจ มีโปรแกรมอะไรที่น่าสนใจก็จะเข้า เพราะต้องใช้ให้คุ้มกับค่าซึ่งโมงที่เราจ่ายให้ทางร้านอินเทอร์เน็ต

เธอเล่าว่า ส่วนมากจะมานั่งเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ใกล้กับโรงเรียน "ที่โรงเรียนจะไม่ค่อยเปิดให้นักเรียนเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะอาจารย์คิดว่าจะเสียการเรียนและกลัwnักเรียนเข้าไปตามเว็บไซต์ประเภทเซ็กซ์หรือใช้ในทางบังเหิงแบบไร้สาระ" เธอมักจะเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตในช่วงเวลาเย็นหลังจากเลิกเรียน เวลา 16.00 - 18.00 น. ถ้าเป็นช่วงวันเสาร์วันอาทิตย์ เธอจะมาเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ตตอนช่วงบ่าย เพราะตอนเช้าเธอตื่นไม่ทันต้องทำงานบ้านให้เรียบร้อยก่อนถึงจะออกจากบ้านได้ และจะต้องกลับบ้านไม่เกิน 19.30 น. เพราะแม่กำหนดเวลาให้กลับเข้าบ้านช่วงเวลานี้ ถ้าเกินกว่านี้แม่จะโกรธเพราะไม่สมควรที่ลูกผู้หญิงจะกลับบ้านมืดค่ำ"

เธอเล่าว่า ภาษาที่ใช้พูดคุยกันภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต มีความแตกต่างจากภาษานอกอินเทอร์เน็ต ภาษาในอินเทอร์เน็ตจะเป็นภาษากวน ๆ ภาษาสัญลักษณ์พวกนี้

จะเป็นเหมือนภาษาพูด แต่จะดีกว่าภาษานอกอินเทอร์เน็ต เวลาใช้ดูสนิทกับคู่สนทนาเร็วดี เช่น ดี หวัดดี ฮะ งะ ฮ่าฮ่าฮ่า 555 ไปไหนมาวะ ทำไงวะ จะมีวะ มีฮะ เป็นคำลงท้าย ภาษาสามารถบ่งบอกถึงความเป็นตัวเราได้ มีความน่าสนใจดี ดูน่ารักดี เป็นภาษาที่นึกไม่ถึงว่าเขาจะเอามาใช้พูดคุยกันได้ อย่างชื่อ Too เราก็ไม่เข้าใจว่า Too หมายความว่าอะไร ที่ทำให้ชื่อติด ก็ตลกดี ภาษาแบบนี้มาได้ยังไง เช่น ฮิฮิฮิ ฮ่าฮ่า (การหัวเราะ) คู่สนทนาบางคนก็ส่งดอกกุหลาบที่เป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์มาให้เรา ส่งรูปหัวใจมาให้ ภาษาสัญลักษณ์เราก็จำเอามาใช้บ้าง ภาษาในอินเทอร์เน็ตสามารถบอกความรู้สึกของเราได้ในขณะคุยกันได้ เช่น รูปยิ้ม รูปหัวเราะ รูปหน้าเศร้า รูปสับสนหรือ รูปโกรธ ตอนเริ่มเล่นใหม่เราก็ไม่เข้าใจ จะไปดูตามหนังสืออินเทอร์เน็ต ตามเว็บไซต์ หรือถามเพื่อน เราสามารถใช้ภาษาสัญลักษณ์เป็นสื่อในการเรียกร้องความสนใจได้ มีการเติมสีส้นลงไปสัญลักษณ์ ทำให้ดูสดใสน่ารักขึ้น

ขวัญทิพย์เล่าว่า กฎเกณฑ์ภายในห้องสนทนาเหมือนประสบการณ์ที่เราเคยเจอมาอย่างห้องเลี้ยงรายจะมีกฎเกณฑ์มาก เช่น คุณห้ามพิมพ์ช้านะ ห้ามคุยกวนคนอื่น คำหยาบ ถ้าเราไม่ทำตามเราจะโดนเตะออกทันที แล้วจะแทรกเข้ายาก แทรกในระหว่างที่เขาคุยกันยาก เขาจะกักไว้เลยชื่อนี้รหัสนี้ เราต้องเปลี่ยนเครื่องใหม่ ชื่อใหม่หมด เวลาเราพูดคุยห้องไหนเป็นประจำเราก็จะเข้าห้องนั้นเป็นประจำเสมอในเวลาที่เราออนไลน์ เพราะเรารู้จักคนภายในห้องสนทนานั้นดีอยู่แล้ว เหมือนรู้ใจกัน ข้อสังเกตอีกอย่างคือ ผู้หญิงจะไม่คุยกับผู้หญิง ผู้ชายก็ไม่คุยกับผู้ชาย จะหายากมาก เพราะวัยรุ่นที่เข้ามาคุยกันทางอินเทอร์เน็ต จะเข้ามาหาคุยกันอย่างเดียว

เธอเล่าว่า การเข้ามาพูดคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตก็คือ “อยากรู้จักเพื่อนใหม่ อยากรู้จักรุ่นพี่ที่เขาเรียนมหาวิทยาลัย เพราะว่าเรากำลังจะเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัย อยากรู้คำแนะนាំที่ดีจากรุ่นพี่ บางทีเราเหงาต้องการเพื่อนต้องการคนที่ให้คำปรึกษา ก็จะเข้ามานั่งคุย คุยกันแล้วสบายใจดี เหมือนเราได้ปลดปล่อย ไม่ต้องมีเพื่อน ๆ มานั่งข้าง ๆ ก็สามารถคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต บางสิ่งบางอย่างเราจะนำไปปรึกษากับผู้ปกครองก็ไม่กล้า เช่น เราคุยกับแม่จะไม่เหมือนกัน เราต้องการคุยแบบที่เป็นโลกส่วนตัวเราจะโหยงโหยง โวยวาย คุยภาษาอย่างก็ได้ แต่คุยกับแม่หรือว่าพ่อทำแบบนี้ไม่ได้ ถ้าเราคุยภาษาวัยรุ่นไปพ่อกับแม่ก็ไม่รู้เรื่องอีก แต่เราเข้ามาในอินเทอร์เน็ต ต้องการที่จะคุยภาษาที่กลุ่มวัยรุ่นคุยกันแล้วเข้าใจกันและกัน

ขวัญทิพย์เล่าว่า การเข้ามานั่งพูดคุยกันผ่านอินเทอร์เน็ต ทำให้รู้เรื่องราวต่าง ๆ มากขึ้น รู้จักคนในสังคมอินเทอร์เน็ตว่าเป็นยังไงกัน เราสามารถตามคนอื่นทัน ตามเทคโนโลยี

และรู้จักใช้โปรแกรมหลาย ๆ อย่าง สามารถนำไปคุยกับเพื่อน ๆ ได้ว่าเรารู้จักอินเทอร์เน็ต มีอีเมลเหมือนกัน ถ้าเกิดเราไปอยู่ต่างจังหวัดโทรศัพท์ก็แพงจดหมายก็ช้าอินเทอร์เน็ตดีที่สุด

เธอให้ความเห็นว่า การเล่นเกมเน็ตตามร้านแตกต่างจากการทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น เดินเที่ยวห้าง ไปเที่ยวทะเล "ถ้าเราไปเดินห้างสรรพสินค้าก็เดินดูเฉย ๆ ไปอวดการแต่งตัวกัน ไม่ค่อยได้อะไรมากมาย แต่ถ้าเราเข้ามาอยู่ในอินเทอร์เน็ต มีอะไรให้เราศึกษาได้มากมาย และกว้างขวาง เดี่ยวนี้ห้างไหนก็เปิดเว็บไซต์กันหมด เราก็สามารถเข้าไปดูตามเว็บไซต์ก็ได้ ค่าชั่วโมงก็ไม่แพง การไปเดินห้างเสียเวลาเปล่า ถ้ามาคุยกันในอินเทอร์เน็ต ทำให้เราได้ความรู้บางอย่างที่ไม่รู้ เช่น ได้รู้ข่าวสารบ้านเมือง ชาวบ้านเหิง ฯลฯ ได้รู้จักเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ ถ้าเราเข้าห้องสมุดในโรงเรียนก็ไม่มีคู่สนทนา และหนังสือก็ไม่ได้ตอบโต้กับเรา แต่ในอินเทอร์เน็ตเรามีเพื่อนคุย ได้ความรู้ได้ข้อมูลในการมาทำรายงาน ซึ่งมีประโยชน์มากกว่าการเที่ยวทะเลและการเดินห้างสรรพสินค้า"

เธอให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ ที่วัยรุ่นหญิงโดนล่อลวงไปข่มขืนจากการคุยกันทางอินเทอร์เน็ต เธอคิดว่าบางคนเล่นมากเกินไป และคิดว่าการที่เราเข้าไปในสังคมบนอินเทอร์เน็ตด้วยการสนทนาพูดคุย ก็มีทั้งประโยชน์แต่ส่วนหนึ่งก็มีโทษ เราสอนให้เขาเล่นสอนให้เขารู้จักการเล่นเป็น หมายถึงว่าเล่นถูกขอบเขต แต่ไม่มีการบอกขอบเขตถึงไหน และไม่มีการป้องกัน ไม่ค่อยรอบคอบเล่นอย่างเดียวแต่ไม่รู้จักการป้องกัน ถ้าเกิดว่าเข้าไปคุยกันหาแฟนกัน เหมือนเรามีแฟน ถ้าไม่รู้จักป้องกันเราก็ท้องได้ แต่เมื่อนอกเขามีแฟนมีเซ็กส์กันแต่เขารู้จักป้องกัน เขาเอาตัวรอดกันได้ แต่วัยรุ่นบ้านเราเล่นเพื่อความสนุก แล้วก็มีอะไรเกินเลย ไม่รู้จักใช้สมองไตร่ตรอง การคุยกันในอินเทอร์เน็ตเป็นการแอบแฝงของวัยรุ่นบางคน เช่น ครอบครัวยุ้ยห้ามไม่ให้มีแฟน ก็ต้องแอบเข้ามาคุยกันทางอินเทอร์เน็ต มามีแฟนทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งพ่อแม่ก็ไม่รู้ว่าลูกเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่ออะไร แล้วถ้าเกิดมีเรื่องอะไรขึ้นมาก็ไม่ค่อยมีใครเข้ามารับผิดชอบ ยิ่งปัจจุบันร้านอินเทอร์เน็ตมีมากขึ้น คนที่เข้ามานั่งเล่นกันส่วนมากก็เป็นกลุ่มวัยรุ่นมานั่งเล่นแชทกับเล่นเกม มาหาประโยชน์กันจริง ๆ ก็ไม่ค่อยมีบางคนอยากมาหาแฟนทางเน็ต รู้จักแค่การแชท บางคนยังเข้าอินเทอร์เน็ตไม่เป็นยังไม่รู้จักการใช้คอมพิวเตอร์ในงานอย่างอื่น หรือว่าบางคนพิมพ์ผิดไม่เป็นแต่ก็นั่งแชทกัน เริ่มที่อยากจะเรียนรู้แต่เรื่องของการคุยกัน โดยไม่ได้สนใจในการหาความรู้อย่างอื่นไปด้วย แบบนี้ก็เกิดแต่ผลเสีย ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับวัยรุ่นแต่ละคนด้วยว่าคิดกันยังไง

ขั้ววิทยุให้ความเห็นที่เห็นว่า โลกในอินเทอร์เน็ตกับโลกนอกอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างกัน คือในอินเทอร์เน็ตเป็นโลกที่เพ้อฝัน เส่สร้าง และไม่ใช่ว่าความจริง ส่วนลึก ๆ เป็นจิตใต้สำนึกของเราว่าเราต้องการแบบนี้ อะารมณ์นั้นะ ก็สามารถแสดงออกไปในสิ่งที่เราต้องการได้ สมาชิกภายในนั้นส่วนมากจะยอมรับซึ่งกันและกัน อย่างบางคนเข้ามาพูดคุยหน้าตาของเขา อาจจะน่าเกลียดแล้วเขาเข้ามาใช้ชื่อหวาน ๆ และมีหนุ่ม ๆ มาจีบ ต้องการหาคนรักคอยมาเอาใจ และอย่างบางเรื่องเราแสดงออกมาข้างนอกในชีวิตประจำวันไม่ได้ โลกปัจจุบันคือความเป็นจริง จะทำเหมือนเราคุยกันในโลกในอินเทอร์เน็ตทำไม่ได้ จะไปด่าใครต่อว่าใครแบบที่เราต้องการไม่ได้ แต่ในพื้นที่อินเทอร์เน็ตเปิดโอกาสให้เราสามารถแสดงในสิ่งที่เราต้องการออกมาได้ เช่น ได้ระบายอารมณ์ ความรู้สึก ในบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่สามารถแสดงออกมาในโลกของความเป็นจริง เพราะว่ามีกฎกติกาที่เราจะต้องปฏิบัติตามให้ถูกต้อง

ตอนที่ 3 : การแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย

จากกรณีศึกษาวัยรุ่น 10 ราย ที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นมีการแสดงออกถึงความเป็นตัวตน รวมถึงรูปแบบและวิธีการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงราย ดังรายละเอียดของแต่ละประเด็นดังนี้

3.1 ลักษณะของกลุ่มวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงรายที่เข้ามาใช้สื่ออินเทอร์เน็ต

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่เข้ามาใช้บริการอินเทอร์เน็ต มีอายุระหว่าง 13 – 21 ปี ส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นที่กำลังเรียนอยู่ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ของรัฐบาลและของเอกชน ภายในเขตเมืองเชียงราย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา กลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวนิยมเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ซึ่งอยู่ใกล้กับสถาบันการศึกษาและที่พักของวัยรุ่นเอง

วัยรุ่นทั้งชายและหญิง มีทั้งที่อยู่กับครอบครัวคือพ่อแม่ผู้ปกครอง และเช่าหอพักอยู่ตามลำพังหรืออยู่กับเพื่อนสนิทก็มีความแตกต่างกันไป ตามสภาพแวดล้อมและสังคมที่อาศัยอยู่ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

วัยรุ่นที่พักอยู่บ้านกับครอบครัวทั้งชายและหญิง ลักษณะการใช้ชีวิตของวัยรุ่นกลุ่มนี้ในแต่ละวัน นอกจากใช้ชีวิตอยู่ที่โรงเรียน สถาบันการศึกษาเพื่อเรียนหนังสือแล้ว และอยู่ในความดูแลของครูอาจารย์ วัยรุ่นก็ต้องอยู่ในความดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครอง พ่อแม่ผู้ปกครองจะคอยอบรมสั่งสอนถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น เช่น การเรียนหนังสือ การคบเพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนเพศเดียวกัน การเที่ยว การแต่งกาย การใช้สารเสพติด ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่วัยรุ่นจะไม่ชอบการว่ากล่าวตักเตือนจากผู้ปกครอง วัยรุ่นกลับรู้สึกอึดอัด หงุดหงิด มองว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจตนเองหรือสั่งสอนแต่คำซ้ำ ๆ ซาก ๆ ทำให้วัยรุ่นเบื่อกับที่จะต้องคอยฟังคำสั่งสอนจากพ่อแม่ผู้ปกครอง วัยรุ่นมักคิดว่าตนเองโตพอที่จะรับผิดชอบตนเองได้ แต่ในสายตาของพ่อแม่ผู้ปกครองจะมองว่าวัยรุ่นยังเป็นเด็กอยู่ อาจจะคิดหรือทำอะไรในสิ่งที่ไม่ถูกต้องได้ง่าย ทำให้วัยรุ่นเข้าไปหาทางช่องทางภายในสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งที่วัยรุ่นสามารถใช้ระบายออกถึงความเครียด หรือความไม่สบายใจในเรื่องต่าง ๆ แต่วัยรุ่นหญิงมักจะถูกควบคุมพฤติกรรมจากพ่อแม่ผู้ปกครองมากกว่าวัยรุ่นชาย โดยเฉพาะเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การเที่ยวเตร่ และเวลาที่ออกนอกบ้านจะต้องขออนุญาตจากพ่อแม่ผู้ปกครองเสมอ ต้องบอกเหตุผลว่าไปที่ไหน กับใคร กลับเข้าบ้านเป็นเวลากี่โมง ตัวอย่างเช่น สมปวารณาเล่าว่า พ่อแม่

ของเธอคอยสั่งสอนในเรื่องการเรียน เรื่องทำงานบ้าน การคบเพื่อนชาย เพราะในชีวิตจริงพ่อแม่หรืออาจารย์ชอบมาควบคุมความประพฤติของเธอมาก พ่อแม่จะพูดเสมอว่าต้องเป็นคนดีเป็นคนไม่พูดโกหก ต้องมีความรับผิดชอบ เรียนหนังสือให้เก่ง ๆ เป็นคนที่ดีในทุกด้าน ซึ่งเธอจะรู้สึกอึดอัดมากเวลาที่พ่อแม่พูด เพราะจะพูดแต่คำซ้ำ ๆ พวกนี้ ทำให้เธอเบื่อที่จะฟังและการออกนอกบ้านในวันหยุดจะต้องขออนุญาตจากพ่อแม่ทุกครั้ง และจะต้องกลับตรงเวลาที่ขอพ่อแม่ไว้จะต้องเข้าบ้านไม่เกิน 18.00 น ถ้าเกินกว่านี้ต้องมีการลงโทษและไต่สวนว่าไปทำอะไรที่ไหนมาถึงกับบ้านเย็นขนาดนี้ บางทีก็จะโดนตีเลยก็มี ขวัญทิพย์ก็เช่นกัน พ่อแม่ของเธอจะสั่งสอนในเรื่องการเรียนให้รู้จักหน้าที่ของตนเอง และห้ามไม่ให้คบเพื่อนต่างเพศในขณะที่กำลังเรียนหนังสือ การออกไปธุระนอกบ้านเธอจะต้องทำงานบ้านให้เรียบร้อยก่อนถึงจะออกจากบ้านได้ และจะต้องกลับบ้านไม่เกิน 19.30 น. เพราะแม่กำหนดเวลาให้กลับเข้าบ้านช่วงเวลานี้ ถ้าเกินกว่านี้แม่จะโกรธเพราะไม่สมควรที่ลูกผู้หญิงจะกลับบ้านมืดค่ำ ส่วนปิยะวรรณ พ่อแม่ของเธอจะคอยสั่งสอนในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การเรียนให้เรียนหนังสือเก่ง ๆ มีความรับผิดชอบ แต่เธอเป็นคนที่ไม่เรียนหนังสือไม่เก่ง เพราะว่าเธอไม่ชอบเรียนเอกบัญชีแต่พ่อแม่ของเธอให้เรียนทางด้านบัญชี เธอจึงเรียนตามใจพ่อแม่ ทำให้เกรดออกมาไม่ค่อยเป็นที่พอใจของพ่อและแม่

สำหรับวัยรุ่นชายที่อาศัยกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ก็จะได้รับ การควบคุมดูแลถึงพฤติกรรมต่าง ๆ เหมือนกับวัยรุ่นหญิงในเรื่องการเรียน การเที่ยว และการคบเพื่อนต่างเพศ และเพื่อนเพศเดียวกัน จะควบคุมพฤติกรรมไม่มากเหมือนกับวัยรุ่นหญิง เช่น ชุติศักดิ์ พ่อแม่ตักเตือนในเรื่องการเรียน การคบเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ และก็เรื่องเที่ยวเตร่ แต่สำหรับเรื่องการออกนอกบ้านถ้าวันไหนกลับบ้านดึกหรือว่าไปไหนเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้ออกพอกับแม่ไว้ ก็แค่โทรศัพท์กลับบ้านว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนแค่นี้ก็พอแล้ว อติเทพก็เช่นกัน พ่อแม่ของอติเทพจะให้ตั้งใจเรียนหนังสืออย่างเดียว แต่สำหรับเรื่องการเที่ยว การคบเพื่อน พ่อแม่จะไม่ค่อยว่ากล่าว เพราะเห็นว่าเป็นลูกผู้ชาย ทำอะไรก็ไม่เสียหาย

เห็นได้ว่าวัยรุ่นชายที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง พ่อแม่ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยควบคุมพฤติกรรมมากเหมือนกับวัยรุ่นหญิง เช่น เรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การขออนุญาตออกนอกบ้าน ถ้าเป็นวัยรุ่นชายแค่บอกว่าไปที่ไหน กับใคร ส่วนเวลากลับเข้าบ้านนั้น ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะไม่ค่อยว่ากล่าวมากต้องเห็นสมควรแก่เวลาเอง เพราะสังคมไทยเห็นว่าเด็กผู้ชายไปทำอะไรก็ไม่เสียหายเหมือนกับเด็กผู้หญิง

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่อาศัยอยู่กับครอบครัวหรือพ่อแม่ผู้ปกครอง และที่บ้านไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นของตนเองที่บ้าน หรือมีแต่เครื่องคอมพิวเตอร์แต่ไม่ได้ติดตั้งอินเทอร์เน็ต ถ้าอยากออกมาเล่นอินเทอร์เน็ตจะใช้วิธีการขออนุญาตพ่อแม่ผู้ปกครองเพื่อนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้าน บางทีถ้าผู้ปกครองไม่อนุญาตวัยรุ่นบางคนจะใช้เหตุผลเรื่องเรียนมาอ้าง โดยบอกว่าไปพิมพ์งานหรือไปค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อใช้ในการเรียน ส่วนมากผู้ปกครองจะเห็นดีเห็นงามไปด้วยถ้าบุตรหลานของตนสนใจในเรื่องการเรียน แต่ผู้ปกครองจะไม่ค่อยทราบว่ที่วัยรุ่นเข้าไปใช้บริการเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ต วัยรุ่นเข้าไปใช้โปรแกรมอะไรกันในการเล่นอินเทอร์เน็ต ผู้ปกครองจะเห็นแต่วัยรุ่นนั่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์คิดว่าวัยรุ่นนั่งพิมพ์รายงาน หรือว่าค้นคว้าหาข้อมูลในการเล่าเรียนจริง ๆ จึงไม่ค่อยได้สนใจและไม่เข้าใจในเรื่องที่วัยรุ่นเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ต ผู้ปกครองบางคนก็ไม่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และโปรแกรมทางอินเทอร์เน็ต จึงเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่วัยรุ่นหรือลูกหลานของตนหัดใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ รู้จักเข้ามาค้นคว้าหาความรู้โดยใช้เทคโนโลยี และได้ไปเที่ยวเตร่ในทางที่ไม่ดี ดีกว่าการที่วัยรุ่นไปเที่ยวเตร่กับมั่วสุมกันเสพยาเสพติดหรือพากันไปทำในกิจกรรมที่ไม่สร้างสรรค์และทำลายตัวเอง ดังเช่น ปิยะวรรณ ถึงแม้ที่บ้านของเธอจะมีเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นของตนเองแต่เธอชอบมานั่งเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ต เพราะที่บ้านของเธอไม่ได้ติดตั้งอินเทอร์เน็ต เธอคิดว่ามานั่งเล่นตามร้านอินเทอร์เน็ตสะดวกกว่าการติดตั้งอินเทอร์เน็ตไว้ที่บ้าน เพราะเธอสามารถอ้างเหตุผลในการออกจากบ้าน เช่น ไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นคว้าหาข้อมูลในการเรียน หรืออาจารย์สั่งทำรายงาน เป็นต้น ซึ่งถ้าเป็นเหตุผลในเรื่องเรียนพ่อแม่ของเธอจะไม่ว่าและพ่อแม่ของเธอชอบให้เธอสนใจศึกษาเทคโนโลยี โดยเฉพาะการใช้คอมพิวเตอร์ จิรต์นก็เช่นกัน แม่ของจิรต์นจะไม่ว่าและสนับสนุนให้ลูกเล่นอินเทอร์เน็ตมากกว่าการออกไปเที่ยวนอกบ้าน เวลาจิรต์นขอแม่ไปใช้อินเทอร์เน็ตแม่ของจิรต์นจะไม่ว่าเลย กลับบ้านก็ไม่งกัได้แต่ก็ต้องรู้เวลากับบ้านว่าสมควรเข้าบ้านได้เมื่อไร

สำหรับบางครอบครัวที่พ่อแม่ผู้ปกครองมีการศึกษาดี ฐานะดี ส่วนใหญ่จะสนับสนุนโดยการซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ไว้ให้ที่บ้าน ให้วัยรุ่นใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้าหาความรู้ หรือศึกษาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนมากกว่าจะสนับสนุนให้วัยรุ่นเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะการหาเพื่อนคุย ผู้ปกครองจะมองว่าเป็นการพูดคุยที่ไร้สาระไม่มีประโยชน์ เสียเวลา และค่าใช้จ่าย รวมถึงยังเป็นแหล่งมั่วสุมของพวกมิจฉาชีพที่แอบแฝงเข้ามาหาเหยื่อ โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นหญิง ซึ่งมักจะมีข่าวปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เป็นประจำ เช่น เด็กวัยรุ่นหญิงโดยล่อลวงไปข่มขืนและกั้งขังไว้ตามหอพักชาย โดยนัดเจอกัน

จากการติดต่อพูดคุยสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต หรือข่าวการเปิดเว็บไซต์ที่เข้ามาพูดคุยตอบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาหรือรูปภาพลามก ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่ก็จะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ให้ความสนใจกับเรื่องเพศและเรื่องเซ็กส์ทางอินเทอร์เน็ต ดังตัวอย่างของสมปรรณนา พ่อแม่ของเธอซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และติดตั้งอินเทอร์เน็ตไว้ให้เธอใช้ในการค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องการเรียน แต่เธอมักจะออกไปใช้อินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ต เพราะว่าพ่อของเธอไม่ชอบให้ใช้คอมพิวเตอร์เล่นเกมหรือว่าพูดคุยแบบไร้สาระ จะให้ใช้หาค้นคว้าความรู้หรือท่องตามเว็บไซต์ที่มีประโยชน์ เธอจึงต้องเข้ามาเล่นที่ร้านอินเทอร์เน็ต หลังเวลาเลิกเรียนทุกวัน

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ส่วนใหญ่จะได้รับค่าใช้จายเป็นรายวัน รายสัปดาห์ หรือรายเดือน ซึ่งก็แล้วแต่การจัดสรรจากผู้ปกครอง แต่โดยเฉลี่ยแล้ว ค่าใช้จ่ายที่วัยรุ่นได้รับจะได้วันละประมาณ 100 บาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่นำไปใช้จ่ายในระหว่างเรียนหนังสือในแต่ละวัน

โอกาสที่เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านของวัยรุ่นหญิงที่พักอยู่บ้านกับพ่อแม่ ผู้ปกครองจะมีน้อยกว่าวัยรุ่นหญิงที่พักหอพัก โดยเฉพาะในช่วงเวลาตอนกลางคืนตั้งแต่เวลา 21.00 น. เป็นต้นไป วัยรุ่นส่วนใหญ่จึงเป็นวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่หอพัก ซึ่งสามารถออกมาเล่นอินเทอร์เน็ตตอนเวลากลางคืนได้เพราะอิสระจากการถูกควบคุมจากผู้ปกครอง

สำหรับวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่เข้ามาพักอาศัยอยู่หอพักตามลำพังหรือกับอยู่เพื่อนสนิท จะมีอิสระในการปกครองตัวเองมากกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง ช่วงเวลาที่กลับบ้านจะมีเฉพาะในวันหยุดเรียน เช่น ในช่วงปิดภาคเรียน วันเสาร์ วันอาทิตย์ หรือตามเทศกาลต่าง ๆ ที่สำคัญก็มีโอกาสกลับบ้าน บ้างอาทิตย์ก็ไม่ได้กลับบ้าน จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นกับครอบครัวจึงน้อยลง เพราะมีเวลาพบปะกันน้อย เวลาที่พ่อแม่ผู้ปกครองจะใช้อบรมนิสัยใจคอ ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมต่าง ๆ จึงมีน้อยลง วัยรุ่นจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อน ดังนั้นเพื่อนจึงทำหน้าที่ในการอบรมในเรื่องความเชื่อแบบแผนพฤติกรรมต่าง ๆ แทนพ่อแม่ผู้ปกครองหรือสถาบันครอบครัว ดังตัวอย่างของธีระยุทธเล่าว่า “พ่อแม่ของผมจะคอยอบรมสั่งสอนในเรื่องการเที่ยว การคบเพื่อนให้เลือกคบ แต่เพื่อนที่นิสัยดีไม่เกเร พ่อแม่ผมจะเป็นคนหัวโบราณถ้าเกิดไปเที่ยวที่ไหนท่านจะห้ามไม่ให้ดื่มเหล้า และท่านไม่ชอบให้ไปเที่ยวตามเรค ตามผับ แต่ผมอยู่หอคนเดียวบางทีก็แอบไปเที่ยวบ้างตามประสาวัยรุ่น ซึ่งพ่อแม่ไม่รู้เพราะว่าผมอยู่หอและจะไม่พูดให้ท่านฟังว่าเราไปเที่ยว เพราะว่าอยู่ที่หอไม่มีใครมาคอยควบคุมเราอยากทำอะไรตามใจเรา อยากจะออกไปไหนเวลาใดก็ได้ซึ่งอิสระในการดำเนินชีวิต และเด็กผู้ชายก็มีบ้างในเรื่องของการดื่มเหล้าเพราะเรา

มีเพื่อนและเป็นผู้ชายด้วยก็อยากรู้ อยากลองเป็นเรื่องธรรมดา แต่ก็ยังเป็นบางโอกาส เช่น วันเกิดเพื่อน วันเกิดเรา หรือสอบเสร็จจะไปฉลองกันนิดหน่อย แต่พ่อแม่ก็ไม่ค่อยได้โทรมาหาผมเท่าไร นาน ๆ ที่ผมถึงกลับบ้าน เช่น ช่วงปิดเทอม หรือว่าเทศกาลสำคัญ เช่น วันพ่อ วันแม่ ฯลฯ ถ้าเวลาเงินหมดก็จะกลับบ้านแต่ส่วนมากผมไม่ค่อยได้กลับบ้าน" นิตยาก็เช่นกัน ถึงแม้เธอจะเข้ามาเช่าหอพักอยู่กับเพื่อนสนิทแต่พ่อแม่ของนิตยาจะดักเตือนในเรื่องการคบเพื่อนให้เลือกคบเพื่อนที่ดีและตั้งใจเรียน เรื่องการเที่ยวพ่อและแม่จะห้ามไม่ให้ไปเที่ยวตอนกลางคืน เช่น การเที่ยวรถ และเวลาออกไปไหนจะต้องไปกับเพื่อนที่พักอยู่หอพักด้วยกันตลอด แต่ความเป็นจริงการมาอยู่หอพักทำให้เธอมีอิสระในการปกครองตัวเองมากขึ้นจะออกไปไหนเวลาใดก็ได้ เธอยอมรับว่าเธอเคยไปเที่ยวรถกับหมู่เพื่อนฝูงและต้องมีการดื่มเหล้า คบเพื่อนชาย แต่เวลาเธอออกไปแบบนี้จะไม่บอกให้พ่อแม่รู้ เพราะท่านเคยดักเตือนเธอแล้ว แต่เธอก็อยากจะทำประสบการณ์ให้ตัวเองดูคิดว่าเป็นสิ่งไม่เสียหาย เพราะสมัยนี้ผู้ชายทำอะไรได้ผู้หญิงก็ทำได้เหมือนกัน

จากตัวอย่างดังกล่าว ถึงแม้พ่อแม่จะคอยสั่งสอนอบรมบุตรหลานไม่ให้ออกนอกกลุ่ม นอกทาง แต่สำหรับชีวิตในช่วงวัยรุ่นแล้วมักจะทำอะไรตามใจตนเอง เพราะเป็นวัยอยากรู้ อยากลองหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ในสังคมในกับตนเอง ยิ่งเป็นเด็กต่างจังหวัดและเข้ามาเรียนในเขตเมือง โอกาสที่จะทำให้การประพฤติปฏิบัติในทางที่เสียหายมีมากกว่าเด็กที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง ยิ่งเศรษฐกิจในปัจจุบันต้องดิ้นรนต่อสู้และแข่งขันเพื่อความอยู่รอดมากขึ้น สถาบันครอบครัวซึ่งต้องทำหน้าที่ดูแลอบรมบุตรหลานจึงต้องมีการดิ้นรนแข่งขันกับสังคมและเศรษฐกิจมากขึ้น การทำหน้าที่ในการดูแลอบรมบุตรหลานจึงมีน้อยลง มีลักษณะการเลี้ยงดูด้วยเงินและสิ่งของมากเกินไป สัมเอาใจใส่ด้านจิตใจและพฤติกรรมของลูก ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างที่ทำให้บุตรหลานประพฤติออกนอกกฎระเบียบของครอบครัวและสังคม

สำหรับวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชายที่พักอาศัยอยู่หอพัก ลักษณะการดำเนินชีวิตไม่มีความแตกต่างกันมากนัก มีอิสระในการปกครองตนเองเหมือน ๆ กัน วัยรุ่นชายทำอะไรได้ วัยรุ่นหญิงก็ทำได้เหมือนกับวัยรุ่นชาย เช่น เที่ยวตอนกลางคืน ดื่มเหล้า การคบเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น แต่สำหรับกรณีที่วัยรุ่นหญิงที่พักอยู่หอพักที่มีกฎระเบียบ และพ่อแม่มีเวลามาหาเป็นประจำหรือคอยโทรศัพท์มาหาลูกเวลากลับหอ รวมถึงฝากฝังไว้กับเจ้าของหอพักเด็กก็จะประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยดีกว่าวัยรุ่นที่เข้ามาพักด้วยตนเองและไม่มีใครคอยดูแล ดังตัวอย่างของอริสาเล่าว่า แม่ของเธอมักจะโทรไปหาที่หอพักเพื่อดูเวลากลับเข้าหอพักถ้ายังไม่เข้าหอพักแม่จะฝากข้อความเข้าหาเครื่องเพจเจอร์ของเธอทันทีให้โทรศัพท์กลับไปหาแม่

ของเธอว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน แม่ของเธอจะคอยเตือนเรื่องการเที่ยวเตร่หรือทำตัวไร้สาระ ดื่มเหล้า เที่ยวเร่ร่อนเธอเสมอ ซึ่งเธอไม่ได้ทำตัวแบบนั้นและก็ได้คบกับเพื่อนกลุ่มที่ทำตัวไม่ดีด้วย เธอชอบเล่นอินเทอร์เน็ตก็จะคบกับเพื่อนที่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ตเหมือนกับเธอ และเธอเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบไม่ได้ทำตัวออกนอกกลุ่มนอกทางเหมือนกับเด็กที่มาพักตามหอพักทั่ว ๆ ไป

วัยรุ่นที่อาศัยอยู่หอพักทั้งชายและหญิงส่วนมากจะได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน เดือนละประมาณ 2,500 – 3,000 บาท ค่าใช้จ่ายของวัยรุ่นในแต่ละคนที่ได้รับจะขึ้นอยู่กับฐานะทางการเงินของครอบครัว ครอบครัวใดมีฐานะทางการเงินดี มักจะให้แก่เงินบุตรหลานมากกว่าครอบครัวที่มีฐานะทางการเงินน้อย

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครองรวมถึงวัยรุ่นที่เข้ามาเช่าอยู่ตามหอพักและมีพฤติกรรมชอบเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ส่วนใหญ่มีฐานะปานกลางไปจนถึงฐานะร่ำรวย และวัยรุ่นจะนำเงินที่เหลือเก็บจากค่าใช้จ่ายในแต่ละวัน มาใช้จ่ายเป็นค่าเล่นอินเทอร์เน็ต ในแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่า 30 – 50 บาท

สำหรับเวลาที่เข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงจะมีความแตกต่างกันตามบทบาทและหน้าที่ที่วัยรุ่นได้รับ วัยรุ่นที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย มีช่วงเวลาเรียนเป็นเวลาสม่ำเสมอ คือมีเรียนทั้งวันเริ่มตั้งแต่เวลา 08.40 – 16.30 น. เด็กวัยรุ่นที่เรียนในระดับมัธยมจึงใช้เวลาในตอนเลิกเรียน คือช่วงเวลาเย็นเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านที่ให้บริการ หลังจากเลิกเรียนเวลาประมาณ 16.30 น. วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวจะมารวมตัวกันที่ร้านอินเทอร์เน็ตใกล้กับสถาบันการศึกษาไม่ว่าจะเป็นของรัฐบาลหรือว่าของเอกชน เพื่อเข้ามาจับจองเครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ในการพูดคุยโดยผ่านโปรแกรมสนทนา หรือว่า “เข้าไปแชทกันในเน็ต” ดังเช่น อริสา เวลาที่เธอชอบเข้าไปนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตจะเป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียน เพราะว่าช่วงเวลานี้จะมีเพื่อน ๆ ในกลุ่มของเธอมาด้วยกัน และเป็นช่วงเวลาที่ยุโรปเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด และจะเข้าไปใช้ตามร้านอินเทอร์เน็ตที่ใกล้กับโรงเรียนเพราะสะดวกในการเดินทาง ขวัญทิพย์ก็เช่นกัน เธอมักจะมาเข้านั่งเล่นอินเทอร์เน็ตในช่วงเวลาเย็นหลังจากเลิกเรียน เวลา 16.00 – 18.00 น เพราะเธอจะนัดกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ตเอาไว้ในช่วงเวลานี้เสมอ

เห็นได้ว่าช่วงเวลาเย็นหลังจากที่เลิกเรียนหนังสือแล้ว เป็นช่วงเวลาที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมเข้าไปใช้อินเทอร์เน็ตในการแชทมากที่สุด มีทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเข้ามานั่งไปนั่งแชทตามร้านอินเทอร์เน็ตที่ใกล้กับสถาบันการศึกษาเป็นส่วนใหญ่ วัยรุ่นบางคนก็นั่งแชทเพื่อ

รอรถประจำทางมารับกลับบ้าน หรือว่ารอผู้ปกครองมารับ ดังตัวอย่างของสมปวารณา หลังจากเลิกเรียนแล้วเธอจะต้องรอรถประจำทางมารับ ซึ่งกว่ารถประจำทางมารับต้องตระเวนรับเด็กจากหลาย ๆ สถาบันการศึกษา กว่าจะมารับเธอก็นานเป็นชั่วโมง เธอก็จะใช้เวลาตรงนี้เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตรอประมาณชั่วโมงหรือสองชั่วโมง

วัยรุ่นชายและหญิงที่พักอาศัยอยู่หอพักไม่ต้องกังวลในเรื่องของเวลากลับบ้าน จึงมีเวลาในการพูดคุยสนทนากับเพื่อน ๆ หรือคนรักภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง เช่น นิตยา ชุติศักดิ์ นฤพล สามารถเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ถึงกี่โมงก็ได้ เพราะมีอิสระในการปกครองตัวเอง และไม่ได้ถูกจำกัดเวลาเหมือนกับวัยรุ่นที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง

วัยรุ่นที่เรียนในระดับวิทยาลัยและอุดมศึกษา จะเวลาเรียนที่ไม่สม่ำเสมอเหมือนกับวัยรุ่นที่เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องของเวลาเรียนและเวลาของการเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตก็แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับความเข้มงวดของกฎระเบียบของสถาบันการศึกษา เช่น สถาบันการศึกษาที่อยู่ในระดับวิทยาลัยและอุดมศึกษาจะมีการเรียนการสอนแบ่งเป็นภาคเช้าและภาคบ่าย วัยรุ่นกลุ่มใดที่เรียนในภาคเช้า เวลาในภาคบ่ายก็จะว่าง หรือบางสถาบันมีการเรียนการสอนสลับกับเวลาว่างของนักศึกษา เช่น ภาคเช้าเรียน 2 ชั่วโมง ภาคบ่ายรอเรียนอีก 2-3 ชั่วโมง ทำให้นักศึกษามีเวลาว่างจากการเรียนประมาณ 1-2 ชั่วโมง จึงใช้เวลาในช่วงนี้เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ต จะเดินเข้ามานั่งใช้อินเทอร์เน็ตตามร้านที่ตั้งอยู่ใกล้กับสถาบันการศึกษา เพื่อรอเรียนในวิชาต่อไป เพราะว่าการเรียนในระดับวิทยาลัยและอุดมศึกษาทางสถาบันจะไม่ค่อยเข้มงวดเหมือนกับเด็กระดับมัธยมศึกษา วัยรุ่นที่เรียนระดับวิทยาลัยและอุดมศึกษาจะออกนอกสถาบันการศึกษาได้ตลอดเวลา ซึ่งเป็นการเรียนแบบผู้ใหญ่จะต้องรู้จักรับผิดชอบตัวเอง ถ้าถึงเวลาเรียนก็ต้องไปนั่งเรียนแต่ก็ขึ้นอยู่กับวัยรุ่นแต่ละคนด้วย ถ้าวัยรุ่นคนไหนที่ขี้เกียจหรือนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตแล้วเกิดติดพันก็จะโดดเรียนนั่งเล่นต่อไป แต่วัยรุ่นบางคนที่มีความรับผิดชอบในตัวเอง ถึงเวลาเรียนก็ไปเรียนตามปกติ ดังเช่น ชุติศักดิ์ ธีระยุทธ นฤพล นิตยา และปิยะวรรณ วัยรุ่นทั้ง 5 คนนี้เรียนในระดับอุดมศึกษาและมักจะใช้เวลาที่ว่างจากการเรียนประมาณ 1-2 ชั่วโมง เดินมาใช้อินเทอร์เน็ตตามร้านที่ให้บริการใกล้กับสถาบันการศึกษาเพื่อเป็นการรอเวลาเรียนในวิชาต่อไป

นอกจากนั้นยังพบว่า ในช่วงปิดภาคเรียนเป็นช่วงที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมการเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตจะมีมากกว่าช่วงเวลาเปิดภาคเรียน เนื่องจากไม่มีข้อจำกัดในเรื่องการเรียน

จึงเป็นช่วงที่วัยรุ่นมีเวลาแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ให้กับชีวิต เมื่อพบเพื่อนกลุ่มใหม่ทางอินเทอร์เน็ตจึงมีการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ถ้าเห็นว่าคุยกันถูกคอก็ก็นสนทนากันต่อไปให้ลึกซึ้ง ถ้าคุยกันไม่ถูกคอก็ก็นห่างหายไป วัยรุ่นมักจะเข้าไปพูดคุยกับคนที่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน แสดงความเห็นอกเห็นใจกัน จึงเกิดความประทับใจและรู้สึกพิเศษกับคนที่มึลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น มีปัญหาครอบครัวที่คล้ายกัน มีปัญหาทางใจ หรือมีความสนใจในกิจกรรมที่คล้ายกัน เป็นต้น จึงรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน สามารถเป็นที่ระบายให้แก่กันและกันได้ในเวลาที่มีปัญหาหรือมีเรื่องที่ไม่สบายใจ

การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นโดยเฉพาะโปรแกรมสนทนาพูดคุย หรือที่วัยรุ่นเรียกกันว่า “การแชท” กำลังเป็นที่นิยมของวัยรุ่นในสมัยนี้ สื่อชนิดนี้ได้กลายเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่กลุ่มวัยรุ่นเข้าไปใช้เพื่อหาทางออกในเวลาเหงา เบื่อชีวิต และเวลามีปัญหาที่ไม่สามารถปรึกษาพ่อแม่ผู้ปกครองได้ กลัวจะถูกพ่อแม่ผู้ปกครองว่ากล่าว วัยรุ่นจะใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเข้าไปหาเพื่อนที่มีวัยใกล้เคียงกัน นิสัยคล้าย ๆ กัน สามารถพูดคุยปรึกษากันได้ทุกเรื่อง ทำให้วัยรุ่นมีความรู้สึกว่าเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน และยอมรับซึ่งกันและกันได้ เป็นทางแก้ได้อย่างหนึ่งที่กลุ่มวัยรุ่นสามารถหาทางออกได้โดยวิธีนี้ โดยที่พ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าวัยรุ่นมีความต้องการอะไร จึงเกิดช่องว่างระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ผู้ปกครองขึ้น พ่อแม่ผู้ปกครองไม่สามารถจะคุยเรื่องที่วัยรุ่นต้องการปรึกษาได้ และไม่เข้าใจในสิ่งที่วัยรุ่นต้องการและอยากที่กระทำกัน เช่น การพูดคุยในเรื่องความรัก เรื่องที่วัยรุ่นนิยมกระทำ การแต่งกาย การคบเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่น การเรียน แม้แต่การใช้คำศัพท์เฉพาะของกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งผู้ปกครองมักเห็นว่าการกระทำได้กล่าวของวัยรุ่นไม่เหมาะสมและไม่เข้าใจในพฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกมามา ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นจึงต้องการหาพื้นที่ ที่ใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวเอง ซึ่งการแสดงออกถึงตัวตนของวัยรุ่นภายในอินเทอร์เน็ตมีวิธีการแตกต่างจากสถานที่หรือพื้นที่ภายนอกอินเทอร์เน็ต

ทั้งหมดที่กล่าวมาคือจากการศึกษากลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิง การแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต จะมีความแตกต่างจากการแสดงออกของวัยรุ่นภายนอกอินเทอร์เน็ต ดังได้กล่าวมาแล้วว่าพื้นที่ภายนอกอินเทอร์เน็ตวัยรุ่นสามารถแสดงออกถึงตัวตนที่หลากหลายด้านและในหลายพื้นที่ ซึ่งสามารถมองเห็นถึงรูปลักษณะภายนอกที่วัยรุ่นได้แสดงออกมา แต่ในสื่ออินเทอร์เน็ตวัยรุ่นแสดงตัวตนโดยใช้โปรแกรมสนทนาพูดคุยซึ่งไม่เห็นหน้าตา ไม่ได้ยินเสียง และตัวตนที่แท้จริงของกันและกันได้ ดังนั้นวัยรุ่นที่เข้าไปแสดงออกถึงความเป็นตัวตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต จึงมักจะใช้ภาษาเป็นสื่อ

ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตนเอง เริ่มตั้งแต่การตั้งชื่อที่ใช้เป็นนามแฝง วิทยุรุ่นที่เข้าไปแสดงตนภายในห้องสนทนาจะต้อง ใช้ชื่อที่ดูแปลก น่าสนใจ เป็นที่ดึงดูดของเพศตรงข้าม ตัวอย่างเช่น นิตยา เธอใช้ชื่อภายในห้องสนทนาชื่อว่า "Princess" ซึ่งแปลว่า เจ้าหญิง เธอจะสื่อให้เพศตรงข้ามได้เข้าใจว่า เจ้าหญิงต้องเป็นคนสวย น่ารัก เรียบร้อย บุคลิกดี ซึ่งชื่อที่เธอสื่อในการแสดงตัวตนของเธอก็ได้ใช้ได้ผล เพราะเธอได้แฟนจากการสนทนาพูดคุยมาแล้ว 5 คน และเธอก็คบไปทีเดียวทั้ง 5 คน ส่วนอริสา ขวัญทิพย์ และ สมปรรณนา เธอทั้ง 3 คน ชอบในภาษาญี่ปุ่น ดาราญี่ปุ่น และแฟชั่นของญี่ปุ่น อริสาจึงตั้งชื่อของเธอว่า "^^-^^ โคนิจิจะ^^-^^" (หมายถึง ขึ้นต้นด้วยรูปยิ้มก่อนและกล่าวคำทักทายเป็นภาษาญี่ปุ่น เพราะโคนิจิจะ เป็นคำทักทายของชาวญี่ปุ่น และปิดท้ายด้วยรูปยิ้ม) เธอให้เหตุผลว่าต้องทำให้ชื่อดูแปลก ๆ สะดุดตา จึงเติมสัญลักษณ์เข้าไปเพิ่มความน่ารัก ไ้เก้ เป็นที่พบเห็นของคนที่เข้ามาภายในห้องสนทนา ว่าดูชื่อน่ารักตัวจริงก็ต้องน่ารักเหมือนชื่อ ขวัญทิพย์เธอตั้งชื่อเธอว่า "วิเวียน" ซึ่งชื่อนี้เป็นนางแบบญี่ปุ่น ที่สวยมาก สูง ขาว หุ่นดี แต่ตัวจริงเธอตรงข้ามกับชื่อ วิเวียน เธอจึงต้องหันมาให้ความสำคัญกับชื่อของเธอ เป็นอันดับแรกก่อนที่จะให้คนที่เข้ามาภายในห้องสนทนา คลิกเข้ามาพูดคุยกับเธอ ส่วนสมปรรณนาเธอใช้ชื่อของเธอว่า "มียะ" โดยให้เหตุผลว่า เธอชอบภาษาญี่ปุ่นดูแล้วน่ารักดี ทำให้ตัวของเธอเวลาใช้ชื่อนี้ดูรักขึ้นตามชื่อไปด้วย และที่สำคัญเธอไม่อยากจะให้คนอื่น ๆ รู้ข้อมูลแท้จริงของเธอ

สำหรับวิทยุรุ่นชายจะนิยมตั้งชื่อที่มีคำว่า แมน บอย เอ็กซ์ นำหน้าชื่อหรือลงท้ายชื่อ โดยวิทยุรุ่นชายส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า จะต้องตั้งชื่อที่สื่อความหมายแบบอบอุ่น ดูเป็นผู้ชาย ตัวอย่างเช่น ธีระยุทธ "จะใช้ชื่อที่มีนามแฝงว่า T- man ย่อมาจาก คำว่า "ที" คือชื่อเล่นของธีระยุทธ ส่วนคำว่า "แมน" ก็หมายความว่า ผู้ชาย รวมกันเป็นคำว่า "ทีแมน" หมายถึง ผู้ชายที่ชื่อที โดยธีระยุทธให้เหตุผลว่า "ดูเป็นแมนดีครับ ดูเป็นผู้ชาย เพราะส่วนมากเวลาผู้หญิงที่เขาเข้ามาแชทจะเลือกคุยกับผู้ชายมากกว่าการคุยกับผู้หญิงเหมือนกัน ผมจึงต้องตั้งชื่อที่ดูเป็นผู้ชายที่สุด จะได้มีสาว ๆ คลิกเข้ามาพูดคุยกับผม และได้ผลมากเลยครับกับการใช้ชื่อนี้ ในเวลานี้ผมได้เบอร์โทรศัพท์ของสาว ๆ มาตรึม (ตรึม หมายถึง มาก)" อติเทพก็เช่นกันชื่อที่ใช้เป็นนามแฝงของอติเทพ คือ ชื่อ J-D-MAN ซึ่งแปลเป็นชื่อเล่นของอติเทพ เพราะว่าอติเทพมีชื่อเล่นว่า เจ แล้วคำว่า ดีแมน นำมารวมกันเป็น เจดีแมน ก็แปลว่า เจผู้ชายที่ดี "ผมว่าการตั้งชื่อก็มีส่วนในการเรียนร้องความสนใจให้คนอื่นเข้ามาคลิกชื่อเรา เราต้องตั้งชื่อที่ดูแปลก ๆ ดูเป็นผู้ชายแมน ๆ คิดว่าผู้หญิงที่เข้ามาแชทก็ต้องอยากคุยกับผู้ชายหรือเพศตรงข้าม" ส่วนชู้ศักดิ์ ใช้ชื่อว่า MDKM (เอ็ม ดี เค เอ็ม) "โดยให้เหตุผลว่าผู้หญิงจะชอบคุยกับผู้ชาย

ซึ่งบางคนอาจจะสะดุดตา ตรงคำที่ว่าแมน จะต้องเป็นผู้ชายแน่ ๆ ก็จะเข้ามาคุยกับเรา สำหรับชื่อจึงมีส่วนสำคัญมากในการเรียกร้องความสนใจให้คู่สนทนาเข้ามาพูดคุยกับเรา"

การเข้าไปแสดงตัวตนของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตวัยรุ่นจะเข้ามาพูดคุยกับเพศตรงข้ามเป็นหลัก เพราะฉะนั้นชื่อมีส่วนสำคัญมากที่สื่อถึงตัวตนของวัยรุ่นภายในห้องสนทนาว่าเป็นผู้หญิง ผู้ชาย บางคนใช้ชื่อดารา นักร้อง หรือบุคคลที่เป็นที่น่าสนใจของสังคม มีการเติมแต่งสัญลักษณ์ สีสัน เพื่อให้ชื่อของตัวเองดูโดดเด่น เป็นที่ชื่นชอบของผู้ที่เข้ามาพบเห็นและอยากจะเข้ามาพูดคุยด้วย ถึงแม้ชื่อบางชื่อจะตรงข้ามกับตัวตนที่แท้จริงของวัยรุ่นก็ตาม ขณะที่วัยรุ่นบางคนใช้ชื่อที่ดูแปลกแหวกแนวจากชื่ออื่น เช่น นฤพล ให้ชื่อว่า "Grandfather" เพื่อจะได้ไม่ซ้ำแบบใคร เพราะในอินเทอร์เน็ตเป็นสถานที่ที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นเข้ามาเป็นใครก็ได้ อาจจะมีบุคลิกภาพที่แตกต่างจากตัวจริงเพียงเล็กน้อยหรือมากก็ตาม หรือเลือกที่จะสร้างบุคลิกใหม่ ด้วยการเปลี่ยนประวัติส่วนตัว รูปถ่ายหน้าตา เพศ ชื่อ ฯลฯ ดังเช่น ชูศักดิ์ ในชีวิตจริงจะมีนิสัยเป็นคนขี้อาย ไม่ค่อยกล้าพูด พอได้เข้ามาแสดงตนภายในห้องสนทนาทำให้เขากล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด โดยชูศักดิ์ให้เหตุผลว่า "การพูดคุยภายในห้องสนทนาเราไม่เห็นหน้ากันและกัน จะพูดยังงี้ก็ได้ แต่ถ้าเกิดพูดกันตัวต่อตัวทำให้ผมมีความรู้สึกอาย ไม่ค่อยอยากจะพูด" อติเทพก็เช่นกัน ในชีวิตจริงของเขาไม่กล้าที่จะเดินเข้าไปคุยกับสาวได้ แต่การคุยกันบนอินเทอร์เน็ตทำให้เขารู้สึกไม่เกร็งต่อการพูดคุย สามารถพูดคุยแบบไหนออกไปก็ได้ตามความคิดของเขา เป็นการพัฒนบุคลิกของเขาได้ส่วนหนึ่ง" ส่วนนิตยาเล่าว่า ที่เธอเข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาทำให้เธอรู้สึกว่าได้เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิด กล้าแสดงออก จะพูดอะไรก็พูดได้และไม่รู้สึกว่าการทำผิด แต่การแสดงออกภายนอกบนอินเทอร์เน็ตหรือว่าในชีวิตประจำวัน เธอเป็นคนไม่ค่อยกล้าแสดงออก ขี้อาย จะเป็นคนที่ไม่ค่อยจะพูดคุยกับใครจะเกร็งเวลาที่เธอคุยกับคนที่เธอไม่คุ้นเคย และเธอไม่ค่อยมีเพื่อนมาก แต่ถ้าเข้าไปคุยกันภายในห้องสนทนา จะทำให้เธอรู้จักเพื่อน ๆ มากขึ้น ถึงแม้ว่าเธอจะไม่รู้จักหรือว่าไม่เคยเห็นหน้าตากันมาก่อนก็ตามก็ทำให้เธอกล้าที่พูดคุยมากขึ้น สำหรับอริสา เวลาเธอเข้าไปพูดคุยภายในห้องแห่งนี้ทำให้เธอขมขื่นตื่นเต้นหัวใจ เพราะในความเป็นจริงไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาจีบเธอ คือ ตัวจริงของเธอไม่ค่อยสวย ดำก็ดำ แถมยังพูดมากอีก เธอจึงพยายามหาห้องที่สร้างบุคลิกภาพของเธอให้ดูดีภายในห้องสนทนาแห่งนั้น ซึ่งทำให้เธอมีความสุข เพราะบางทีพูดไปเธอก็จะยืมไปกับหน้าจอกอมพิวเตอร์ หรืออยู่ดี ๆ ก็มีคนเข้ามาจีบเธอ เธอจึงรู้สึกแปลกปะปนกับความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ในชีวิตจริงของเธอไม่เคยจะทำตัวแบบนี้ได้ เป็นเพราะว่าการแสดงตัวตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นส่วนมากเป็นส่วนหนึ่งของ

ความคิดเพื่อฝัน เป็นโลกส่วนตัว เป็นจินตนาการเกินความเป็นจริง อาจจะลอกเลียนแบบคนที่ตนยกย่องหรือประทับใจมาแสดงเป็นตัวตนของตนเองก็เป็นได้

วัยรุ่นบางคนนิยมใช้ประโยคในการโน้มน้าวความสนใจของฝ่ายตรงข้าม พูดคุยแบบสุภาพอ่อนน้อมในการแสดงตน เช่น พูดแต่คำหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ถ้าเป็นวัยรุ่นหญิงมักจะลงท้ายด้วย จ๊ะจ๋า มีคะ มีขา ส่วนวัยรุ่นชาย พูดมีครับ มีผม ที่รัก คิดถึง ฯลฯ ใช้คารมเป็นหลัก เพื่อให้ตัวเองดูดีที่สุดใน การเรียกร้องความสนใจต่อคู่สนทนา และสามารถปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพของตนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งลักษณะการพูดคุยแบบหวาน ๆ ซึ่ง ๆ หรือพูดสุภาพ บางครั้งอาจจะตรงข้ามกับบุคลิกที่แท้จริงของวัยรุ่น เช่น นพพลเล่าว่า "การพูดคุยกับวัยรุ่นหญิงจะต้องคุยด้วยคำพูดหวาน ๆ พูดมีครับ มีผม เพราะตัวจริงบ้างที่อาจจะเป็นคนไม่ค่อยสุภาพ แต่ถ้าคุยกับสาว ๆ ในอินเทอร์เน็ตจะต้องพูดให้เวอร์ที่สุด (การคุยที่มีลักษณะที่ไม่เกินตัวเอง) การคุยกับสาว ๆ ในอินเทอร์เน็ตต้องมีคารมดี คุยเพราะ ๆ ไว้ก่อน ถ้าเขาสนใจเรา เขาอาจจะโต้ตอบหรือพิมพ์ข้อความแบบหวาน ๆ กลับมาหาเรา ขอให้ฝ่ายหญิงเขาตอบกลับมามา ก็พอใจแล้ว" อดีตเพกก็เช่นกัน การพูดคุยส่วนมากจะคุยกันในเรื่องจิปจ้านมากกว่ามีการใช้คำพูดเพราะ ๆ ใช้คำสุภาพอ่อนหวานมากที่สุด เพื่อให้คู่สนทนาใจอ่อนกับประโยคที่เขาพิมพ์ออกมา เช่น ที่รักจ๋า คิดถึงเธอที่สุดในโลก เราต้องการคุยกับเธอคนเดียว เป็นต้น ส่วนมากการพูดคุยด้วยใช้ประโยคในการโน้มน้าวความสนใจของฝ่ายตรงข้ามวัยรุ่นชายจะนิยมใช้คารมเป็นหลักมากกว่าวัยรุ่นหญิง

สัญลักษณ์เป็นส่วนหนึ่งที่กลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิงนิยมนำมาใช้แสดงตัวตนของตนเอง เพื่อให้คู่สนทนายารู้ว่าตนเองเป็นคนอย่างไร มีบุคลิกลักษณะแบบไหน เช่น >:-< ผู้หญิง :-,O->ผู้ชาย O;-) คนสวย 8-) 8) ใส่แว่น B-) B) ใจดี เป็นต้น วัยรุ่นชายบางคนนิยมใช้สัญลักษณ์แสดงตนในการจีบสาวเพื่อเรียกร้องความสนใจ เช่น ♥ การทำรูปหัวใจสีแดงดวงโต ๆ @>-- การส่งดอกกุหลาบ หรือส่งคำกลอนที่มีความหมายลึกซึ้งให้กับคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายหญิงได้รับทราบ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากฝ่ายหญิงหรือเพศตรงข้าม ดังตัวอย่างของชูศักดิ์เล่าว่า สัญลักษณ์ที่ชูศักดิ์ชอบใช้ซึ่งเขาจะใช้แสดงตอนจีบสาว เช่น การส่งรูปหัวใจรูปขอหอมแก้ม รูปคนยิ้ม รูปคนนอนหลับฝันดี เป็นต้น ภาษาที่เขาแสดงออกมาสามารถเรียกร้องความสนใจภายในตัวเขาได้อย่างหนึ่ง "บางครั้งถ้าเราจะส่งรูปหัวใจให้ผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าผมส่งไปดวงเดียวก็น้อยไป ต้องส่งไปเป็นให้เต็มหน้าจอคอมพิวเตอร์ ถึงจะทำให้คู่สนทนายารู้ว่าเราจริงใจและจะทำให้คู่สนทนาเรารู้ว่าเราก็แน่เหมือนกันนะ สามารถทำรูปสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้ ทำให้เราดูเก่งขึ้นเพราะว่าคนส่วนน้อยที่จะทำรูปสัญลักษณ์ได้เองจะต้องແຫ໊ນ

ชำนาญก่อนและต้องใช้บ่อย ๆ ถึงจะทำได้และจะต้องเรียนรู้กันภายในสังคมชาวเน็ตด้วยกัน" ส่วนอดีตเพลงสัญลักษณ์ที่เขานิยมให้แสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเขา คือ อดีตเป็นผู้ชายที่ตัวโตจะแสดงสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเป็นผู้ชายที่ตัวโต คือ :-O-> เป็นคนอารมณ์ดีก็ใช้สัญลักษณ์ คือ :-> สำหรับปิยะวรรณ เธอจะเติมแต่งสัญลักษณ์ให้กับชื่อของเธอว่า ^-^Nong Opu^-^ (น้องโอปอ) เพราะชื่อนี้ทำให้คนอื่นคลิกเข้ามาคุยกับเธอมาก เธอคิดว่า การใช้สัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเธอเป็นคนอารมณ์ดี อบอุ่น ทำให้เธอดูดีในขณะนั้น ส่วนมากคู่สนทนาของเธอจะบอกว่าชื่อน่ารักดี ตัวจริงก็ต้องน่ารักแน่ ๆ อะไรทำนองนั้น เธอจะชอบคุยกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิงเพราะดูตื่นเต้น และบางทีก็จะมีคนเข้ามาจีบเธอมาพูดคำหวาน ๆ ให้ เช่น คิดถึงนะ รักเธอจังเลย บางทีก็จะส่งกลอนให้กัน ทำให้เธอมีความสุขได้อีกรูปแบบหนึ่ง

ในขณะที่วัยรุ่นบางคนเข้ามาแสดงตัวตน เพื่อให้สมาชิกภายในห้องสนทนายอมรับและยกย่องในความสามารถ ความเก่ง เขาจึงต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการสร้างห้องสนทนา เพื่อเขาจะได้เป็นหัวหน้าห้องและได้สัญลักษณ์ @ (คือ สัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นว่าคนนี้เป็นเจ้าของห้องหรือหัวหน้าห้องมีสิทธิ์ดูแลควบคุมสมาชิกภายในห้องสนทนา) นำหน้าชื่อเพราะมีส่วนในการเรียกร้องความน่าสนใจเพิ่มให้กับชื่อของเขา และมีอำนาจในการปกป้องสมาชิกภายในห้องสนทนาของเขา โดยที่สมาชิกต้องปฏิบัติตาม เงื่อนไขกฎเกณฑ์ที่เขาได้กำหนดขึ้น หากสมาชิกคนใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เขากำหนดก็就会被เขาขับไล่ออกจากห้องสนทนาแห่งนั้น การแสดงตนเช่นนี้วัยรุ่นชายหลายคนยอมรับว่าเป็นความภูมิใจอย่างหนึ่ง ซึ่งในชีวิตจริงเขาเป็นคนที่ขี้อายไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถเป็นผู้นำใครได้ แต่ในสังคมอินเทอร์เน็ต เปิดโอกาสให้เขาสามารถกระทำในสิ่งที่เขาต้องการ และสังคมในหมู่พวกเขาก็ให้การยอมรับเป็นอย่างดี ดังเช่น ธีระยุทธได้สร้างห้องสนทนาเป็นของตนเองขึ้นมา มีชื่อห้องว่า "เหนือกาลเวลา" ธีระยุทธเล่าว่า "ที่ผมสร้างห้องสนทนาเป็นห้องส่วนตัวของผมเพราะว่าผมอยากเป็นคนคุมห้องสนทนาและเป็นหัวหน้าห้อง เพราะว่าถ้าผมได้เป็นหัวหน้าห้องผมจะมีเครื่องหมาย @ นำหน้าชื่อของผม คนที่เข้ามาแชทจะให้ความสนใจในตัวผมมากขึ้น เขาจะคิดว่าผมเก่ง ยิ่งทำให้ภายในห้องสนทนามีสมาชิกภายในห้องมากเท่าไรเรายิ่งดูเป็นคนที่มีความสามารถมากขึ้น เพราะเราสามารถควบคุมสมาชิกที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาของเราได้ ใครทำผิดหรือว่าพูดคุยไม่สุภาพก็สามารถไล่ออกจากห้องสนทนาของเรา หรือเราไม่ชอบสมาชิกคนไหนก็ห้ามไม่ให้คนนั้นเข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาของเราได้ ดูเหมือนว่าเป็นคนที่มีอำนาจสามารถปกครองสมาชิกภายในห้องสนทนา ซึ่งในชีวิตจริง

บางครั้งเราไม่มีโอกาสที่จะเป็นผู้นำ แต่พื้นที่ตรงนี้ทำให้เราได้แสดงตัวตนของเราในอีกรูปแบบหนึ่งที่เรารู้สึกภูมิใจ"

วัยรุ่นบางคนนิยมแสดงตนเองกลางห้องสนทนาใหญ่หรือที่เรียกกันว่า "หน้าห้อง" (คือ การเข้าไปพูดคุยร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ มากกว่า 2 คนขึ้นไป และทุกคนที่เข้าไปในห้องสนทนาแห่งนั้น สามารถมองเห็นชื่อของบุคคลที่เข้าไปคุยหน้าห้องสนทนา) เพื่อเรียกร้องให้สมาชิกคนอื่น ๆ หันมาสนใจตนเอง ซึ่งบางคนก็เข้าไปก่อกวน โดยใช้คำพูดที่แปลกกว่าคนอื่น เช่น "อยากมีแฟนจังเลย" "ใครรู้ตัวว่าสวยหรือหล่อก็เข้ามาหาเราได้" "ว่างมากเลยต้องการเพื่อนคุยด้วยตอนนี้" "เรียกชื่อคนที่สนใจหน้าห้องสนทนา" เป็นต้น วัยรุ่นจะต้องใช้คำพูดที่เชิญชวนให้คนอื่นสนใจตนเองให้มากที่สุด และทำตัวหนังสือที่เต็มตั่งสีสันให้สะดุดตาต่อผู้พบเห็นและอยากจะเข้ามาพูดคุยด้วย ซึ่งการใช้คำพูดที่สื่อถึงเจตนาการจีบในหมู่วัยรุ่นจะใช้ได้ผลมากที่สุดสำหรับการแสวงหาเพศตรงข้ามให้เข้ามาพูดคุย เช่น "ตามหาคนรักอยู่นี้" "ต้องการหาคนรักไปเที่ยวเป็นเพื่อน" "หาคนไปทานข้าวด้วย" เป็นต้น ตัวอย่างเช่น อริสา ถ้าเธอต้องการจะหาคู่สนทนาเข้ามาคุยกับเธอโดยเร็วที่สุด เริ่มแรกเธอต้องเข้าห้องสนทนาที่เป็นห้องใหญ่ก่อน หรือเรียกกันว่า "คุยกันหน้าห้อง" และคำพิมพ์ว่า ว่างคะ ว่าง ว่าง ว่าง ต้องการเพื่อนคุยมาก ถ้าคนอื่นเห็นชื่อของเธอว่างเขาก็จะชิปเข้ามาหาเอง (ชิป คือ กระชิป ซึ่งเป็นการคุยกันสองต่อสองภายในห้องสนทนาส่วนตัวซึ่งไม่มีบุคคลอื่นมาเห็นข้อความในการพูดคุยของเราได้ภายในห้องนี้)"

การแสดงตนของวัยรุ่นนอกจากที่ได้กล่าวมาข้างต้น วัยรุ่นยังใช้วิธีส่งรูปภาพของตนเองให้กับคู่สนทนา เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับคู่สนทนา ถึงแม้ว่าวัยรุ่นบางคนจะส่งรูปของบุคคลอื่นไปให้กับคู่สนทนายก็ตาม เพราะว่าบางคนหน้าตาอาจจะไม่สวยก็จะต้องหารูปที่คิดว่าดูดีที่สุด หรือว่าใช้โปรแกรมกราฟฟิตตกแต่งรูปของตนให้ดูสวยและส่งไปให้ยังคู่สนทนาของตนให้ประทับใจในช่วงนั้นก็ตาม เพื่อต้องการให้คู่สนทนาของตนประทับใจในรูปที่ได้เห็นคิดว่าจะน่ารัก สวย เหมือนกับรูปที่ส่งมาให้กันจริง ๆ วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่นิยมแชท ส่วนมากจะชอบถ่ายภาพสตีกเกอร์เก็บสะสมเอาไว้ เพราะว่าภาพถ่ายภาพสตีกเกอร์สามารถเลือกจากและใช้แสงสีเข้าช่วยในการถ่ายภาพ ซึ่งช่วยให้ภาพที่ถ่ายออกมาดูสวยกว่าตัวจริง วัยรุ่นจึงนิยมไปถ่ายภาพสตีกเกอร์เพื่อส่งไปให้คู่สนทนาของตน ดังเช่นณฤพล "ช่วงนั้นผมก็จะติดถ่ายสตีกเกอร์ ถ่ายสตีกเกอร์เสร็จก็จะเอาลงในเว็บ เวลาที่มีสาวขอรูปของเรา ก็จะส่งรูปให้กันดู" จิรณก็เช่นกัน "เพราะเขาชอบสแกนรูปภาพของตัวเอง เพื่อเอาไปลงตามเว็บไซต์ที่มีการให้คะแนนว่ารูปใครสวยใครหล่อ และจะมีประวัติส่วนตัวของแต่ละคน

เช่น ชื่อ อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก สถาบันการศึกษา ฯลฯ ข้อมูลจะอยู่ข้าง ๆ รูปของคนนั้น เพื่อเป็นการแนะนำตัวเองให้คนอื่น ๆ รู้จัก ยิ่งถ้าคนไหนที่ชอบแซทจะต้องมีรูปไว้ให้คู่สนทนาที่มาขอดูรูป เพราะว่าการพูดคุยสนทนากันภายในห้องจะไม่เห็นหน้าตากัน จะต้องมีรูปส่งให้กันดูว่าหน้าตาเป็นอย่างไร"

เห็นได้ว่าการเข้ามาแสดงตัวตนของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต มีลักษณะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่การแสดงตนของวัยรุ่นที่จะทำให้อื่นสนใจก็ขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละคนในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต วัยรุ่นที่มีประสบการณ์และความชำนาญในการใช้อินเทอร์เน็ต ย่อมได้เปรียบในการแสดงตัวตนของตนเองได้หลายรูปแบบ

สำหรับการเข้ามาแสดงตัวตนของวัยรุ่นชายและหญิง จะมีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกัน คือ ต่างฝ่ายต่างเข้ามาแสดงตัวตนของตัวเองเพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจและจะทำอย่างไรให้เป็นที่ยึดติดของเพศตรงข้าม เพราะฉะนั้นวัยรุ่นจึงต้องสรรหาสารพัดวิธีในการแสดงตัวตนของตนเองให้ดูโดดเด่นที่สุดภายในห้องสนทนาแห่งนั้น

การเข้ามาแสดงตนของวัยรุ่นภายในห้องสนทนาวัยรุ่นจะได้รับการยอมรับ ได้รับการเอาอกเอาใจเป็นพิเศษ ได้รับคำเอ็นโย มีอิสระในความคิด เพราะวัยรุ่นกล้าพูดกล้าแสดงออกมากกว่าความเป็นจริง โดยที่คนอื่นไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของวัยรุ่นที่เข้ามาแสดงตัวตนในพื้นที่แห่งนี้ เพราะว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม วัยรุ่นจึงพยายามจะสร้างบุคลิกภาพ หรือความเป็นตัวตนของตนเองขึ้นมาและพยายามปรับตัวเข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคมในหมู่วัยรุ่น ซึ่งรวมถึงความสามารถ ลักษณะนิสัย ความสนใจ ค่านิยม ตลอดจนความรู้สึกความเข้าใจที่อยู่ในวัยรุ่นด้วยกันเอง

การเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ของวัยรุ่นทั้งชายและหญิง จะมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ เช่น เจ้าของร้าน พนักงานเฝ้าร้าน กลุ่มเพื่อน กลุ่มที่เล่นอินเทอร์เน็ตด้วยกัน เมื่อวัยรุ่นได้เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตภายในร้านที่ตนเองเข้ามานั่งเล่นเป็นประจำแล้วก็จะรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย รู้สึกเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน วัยรุ่นที่เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตจะได้ความรู้ใหม่ ๆ จากการพูดคุยกันภายในห้องสนทนา เช่น เรื่องของภาษา คำพูด หรือสัญลักษณ์ที่คนทางอินเทอร์เน็ตนิยมใช้กัน มีการแลกเปลี่ยนทัศนะกันในเรื่องที่มีความสนใจร่วมกันเป็นพิเศษ เช่น วิจารณ์ภาพยนตร์ เพลง นิทานเพื่อน ครู พูดคุยถึงพ่อแม่ คนรัก ฯลฯ ซึ่งจะมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดของพฤติกรรมวัยรุ่น หากความคิดเห็นไม่ตรงกัน

จนถึงขั้นยอมรับไม่ได้ ก็จะไปปลุกตัวออกมาเพื่อหาเพื่อนคู่สนทนาคนอื่น ๆ ต่อไป และถ้าหากวัยรุ่นคนใดคุยกันถูกคอ หรือถูกใจบางรายพัฒนาไปสู่การนัดพบ และสร้างความสัมพันธ์กันหลังจากที่คุยกันทางอินเทอร์เน็ต

วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในขณะพูดคุยสนทนา มักจะเข้าไปเที่ยวตามเว็บไซต์ต่าง ๆ วัยรุ่นชายส่วนมากจะสนใจเว็บไซต์เกี่ยวกับประเภทเช็กซ์ หรือการเข้าไปอ่านข้อความเกี่ยวกับเรื่องการตอบปัญหาทางเพศ เพราะในขณะสนทนาพูดคุยกันวัยรุ่นชายจะมีการส่งเว็บไปเข้าหากัน เป็นการแนะนำให้กันดู เพื่อนำมาพูดคุยหรือวิจารณ์ในเว็บไปที่เข้าไปดูกันมา เว็บไปที่วัยรุ่นชายชอบเข้าไปดูจะเป็นเว็บไปของสาววัยรุ่นญี่ปุ่นเข้าไปดูเรือนร่าง หรือบางเว็บไซต์ก็มีรูปการร่วมเพศ ยกตัวอย่างเช่น นฤพลให้เหตุผลว่า "ในส่วนของเว็บไปจะชอบเข้าไปดูเหมือนกัน ไปดูก็รูปสาว ๆ อยากจะดูสัดส่วนรูปร่างของเพศหญิง อย่างคนนี้นั้นหน้าตาสวย สัดส่วนจะประมาณไหน ผมว่าเป็นธรรมดาของผู้ชาย ที่อยากรู้อยากเห็นสรีระของเพศตรงข้าม จะดูเป็นแนวศึกษามากกว่า ส่วนมากจะเป็นเว็บไซต์ของพวกนางแบบญี่ปุ่นจะชอบดูดารารุ่นใหม่ เพราะว่าสาวญี่ปุ่นจะน่ารัก ผิวดี หุ่นดี ที่ผมดูจะเป็นรูปที่ผู้หญิงร่างเปลือยเท่านั้น แต่เว็บไซต์พวกการร่วมเพศยังไม่กล้าเข้าไปดูเพราะว่ากลัวเจ้าของร้านจะว่าให้" สำหรับชู้ศักดิ์ "บางทีก็จะไปเว็บที่มีรูปภาพผู้หญิงที่ค่อนข้างจะโป๊ เพราะว่าผมเป็นผู้ชายก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาและในเฟิร์ชจะมีการส่งเว็บไปเข้าหากัน มีชื่อเว็บไซต์ให้มีคำอธิบายว่าเป็นเว็บประเภทไป ก็จะได้รู้กันในหมู่พวกผู้ชายแล้วก็นำมาคุยกันว่าจะได้เห็นรูปนั้นรูปนี้จริง จะเอามาวิจารณ์กันภายในกลุ่มที่สนทนาในเรื่องที่สนใจเหมือนกันก็สนุกดี ทำให้เราอยากรู้อยากลองก็ต้องเข้าไปดูกัน เป็นธรรมดาของวัยรุ่นชายก็ต้องมีบ้างที่ต้องดูภาพไป" ส่วนธีระยุทธยอมรับว่าในขณะที่แชทมักจะเปิดเข้าไปดูเว็บไซต์ประเภทภาพไปเป็นประจำ เพราะว่าในขณะที่แชทจะมีคนยิงเว็บไซต์ภาพไปถึงกัน (ส่งเว็บไซต์หากัน) มีข้อความโฆษณาส่งมาให้กันดู เช่น โฆษณามีรูปสาวชาวญี่ปุ่น ขาว อวบ เช็กซ์ ใครต้องการที่จะดาวหีโหลดรูปภาพก็เข้ามากันเลย "ผมก็อยากจะเข้าไปดูว่าเหมือนกับที่เขาโฆษณาไว้หรือเปล่า ส่วนมากก็จะเข้าไปดูรูปภาพของสาว ๆ มากกว่า ผมคิดว่าเป็นธรรมดาของวัยรุ่นชาย ที่จะรูปภาพไปเหล่านี้ แต่เว็บไซต์น่ารัก ๆ ผมก็ชอบเข้าไปดู เช่น ดาวหีโหลดเพลงมาฟัง เล่นเกม ส่งเพลง ส่งอีเมลล์หรือเว็บเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์"

วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ให้เหตุผลของการเข้าไปเปิดดูเว็บไซต์ประเภทภาพไปเปลือยว่าเป็นธรรมดาของวัยรุ่นชายที่อยากรู้อยากเห็น และสื่ออินเทอร์เน็ตก็อำนวยความสะดวกการเข้าไปดูไปศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเช็กซ์ เรื่องเพศศึกษาได้เป็นอย่างดี ส่วนเว็บไซต์อื่น ๆ ที่วัยรุ่นชาย

นิยมจะเกี่ยวกับกีฬา รถยนต์ เกมทางคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ โปรแกรมการใช้งานบนอินเทอร์เน็ต เพลง ส่งเพลง ส่งอีเมล ดูดวง โหราศาสตร์ ส่วนมากเป็นเว็บไซต์เกี่ยวกับพวกบันเทิง มีน้อยมากที่วัยรุ่นจะเข้าไปเปิดเว็บไซต์ที่มีประโยชน์หรือใช้ในการค้นคว้าหาความรู้

สำหรับวัยรุ่นหญิงนิยมเว็บไซต์เกี่ยวกับทางบันเทิงเหมือนกันแต่ก็จะแตกต่างกับวัยรุ่นชายในบางเรื่อง เช่น ความสวยความงาม ดูดวง ไขปริศนา เพลง ดารา วิจารณ์ภาพยนตร์ ส่งเพลง ส่งอีเมล โหราศาสตร์ ดังตัวอย่างเช่น สมปราวรณา เธอชอบเข้าไปเว็บไซต์เกี่ยวกับดารานักเต้น เว็บไซต์ที่มีการดูหมอก ไขปริศนา เธอจะเข้าไปเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับบันเทิงมากกว่าเว็บไซต์ที่ค้นคว้าหาความรู้ ปิยะวรรณก็เช่นกัน เธอมักจะเข้าไปฟังเพลงตามเว็บไซต์ ฟังเว็บประเภทบทกลอนและเว็บที่มีการโหราศาสตร์ภาพของวัยรุ่นหญิงและชาย ที่ขาดไม่ได้เลยคือการส่งเพลงตามเว็บต่าง ๆ ส่วนขวัญทิพย์ เธอจะชอบเข้าไปฟังเพลงที่เธออยากฟัง เช่น เว็บไซต์เกี่ยวกับข้อมูลมหาวิทยาลัย เว็บไซต์เกี่ยวกับการบันเทิง แฟชั่น ดูดวง หรือบางทีก็ส่งเพลง เช็ควีเมล มีเว็บไซต์อะไรน่าสนใจเธอก็จะเข้าไปดู สำหรับวัยรุ่นหญิงบางคนได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเว็บไซต์ประเภทเพศศึกษา หรือว่ารูปโป๊เปลือย ดังตัวอย่างของนิตยา " ในขณะสนทนาพูดคุย เธอจะชอบแอบเข้าไปเว็บไซต์ประเภทนี้ เธอให้เหตุผลว่าอยากเข้าไปดูว่าจะมีลักษณะอย่างไร อยากรู้ อยากเห็น เพราะบางทีก็มีคนที่แชตด้วยกันส่งมาให้เราดู แต่ก็กลัวคนอื่นเห็นเหมือนกัน ถ้าเราเข้าไปเว็บประเภทนี้ ก็ไปดูสรีระของผู้ชายผู้หญิง ดูไว้เพื่อศึกษาหาความรู้คิดว่าไม่เสียหายอะไร เพราะว่าถ้าไม่เข้าไปดูภายในสื่ออินเทอร์เน็ต เราก็ไม่มีโอกาสที่จะไปหาดูที่อื่นได้ และเราเป็นผู้หญิงจะให้ไปหาซื้อหนังสือไปมาดูก็ใช่เรื่อง จะทำให้คนอื่นมองว่าเราเป็นเด็กไม่ดี ผู้ใหญ่จะมองไปอีกอย่างหนึ่ง ส่วนมากจะมองในทางที่เสียหาย แต่เวลาเข้าไปดูก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ดูไว้เป็นแนวศึกษามากกว่า "

เห็นได้ว่าวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย จะนิยมเข้าเว็บไซต์เกี่ยวกับบันเทิงมากกว่าเว็บไซต์ที่ให้ความรู้สาระประโยชน์ วัยรุ่นบางคนก็เคยเข้าเว็บไซต์เกี่ยวกับเพศหรือว่าเซ็กส์ เป็นเพราะว่าในช่วงวัยรุ่นมีความอยากรู้อยากลอง และสิ่งสำคัญเป็นช่วงวัยพัฒนาการของเขา ซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศ ทั้งทางด้านสรีระทางกายและสภาพจิตใจประกอบกับเรื่องเพศศึกษาไม่ได้รับความสนใจ และการยอมรับเพราะค่านิยมของสังคมไทยพ่อแม่บางคนเห็นว่าเรื่องเพศศึกษาเป็นเรื่องสกปรก เลวร้าย และไม่เคยพูดคุยเรื่องนี้กับลูกของตน ซึ่งจะทำให้เด็กขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง วัยรุ่นซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่รวมทั้งความท้าทายตื่นเต้น ชอบทดลอง ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากรอง ทำให้วัยรุ่นเข้าไปเรียนรู้จากสื่อดังกล่าวด้วยตนเอง

นอกจากนี้กลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิงยังนิยมใช้การสื่อสารถึงกันโดยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เหมือนกัน หรือที่เรียกว่า “อีเมล” โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นสื่อ วิธีการสมัครเพื่อนให้ได้มาซึ่งที่อยู่ของตัวเอง หรือ “อีเมลแอดเดรส” วัยรุ่นสามารถทำได้อย่างง่ายดายโดยการคลิกเข้าไปในจอคอมพิวเตอร์เพื่อบอกรายละเอียดข้อมูลส่วนตัว มีการกำหนดรหัสผ่านเป็นของตัวเอง เพียงเท่านี้ก็จะได้ที่อยู่ส่วนตัว ซึ่งพบว่าเป็นที่นิยมมากในกลุ่มวัยรุ่นที่เรียนหนังสือและนิยมแชทด้วยแล้ว เพื่อใช้ติดต่อเพื่อนหลังจากที่พูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตหรือติดต่อคู่รัก การนัดหมาย ในขณะที่เดียวกันก็มีวัยรุ่นบางคนใช้อีเมลเพื่อหาเพื่อนใหม่ตามเว็บไซต์ต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้การใช้อีเมลแล้ว วัยรุ่นยังมีการเรียนรู้การเข้าเว็บไซต์จากกลุ่มเพื่อนที่พูดคุยกันผ่านทางห้องสนทนา หรือว่ากลุ่มเพื่อนที่มีประสบการณ์ในการใช้ก่อนแล้ว บอกเล่าให้กันฟัง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และเรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ ที่บอกชื่อเว็บไซต์ที่น่าสนใจหรือเกี่ยวกับเรื่องเพศและเซ็กส์ เพราะมีวัยรุ่นบางคนนิยมเข้าไปดูเว็บประเภทนี้ โดยวัยรุ่นให้เหตุผลว่าอยากรู้อยากเห็นว่าจะเป็นอย่างไรวัยรุ่นชายส่วนใหญ่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าการเข้าไปดูรูปภาพโป๊เปลือยหรือพูดคุยกันเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดาตามากสำหรับวัยรุ่นในปัจจุบัน เพราะว่าสื่อต่าง ๆ นอกจากสื่ออินเทอร์เน็ตแล้ว ก็มีการนำเสนอในเรื่องประเภทนี้ แต่ก็มีวัยรุ่นหญิงบางคนให้เหตุผลว่าอยากที่จะเรียนรู้ในเรื่องเพศศึกษาตามเว็บไซต์ มากกว่าการไปปรึกษาพ่อแม่ผู้ปกครอง

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่เข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตยังนิยมพกโทรศัพท์ติดตามตัวหรือเพจเจอร์ เรียกกันในกลุ่มวัยรุ่นว่า “เพจ” เป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่นที่เล่นอินเทอร์เน็ตและกลุ่มวัยรุ่นในยุคปัจจุบัน เป็นการสื่อสารโดยอาศัยสื่อคือตัวเพจเจอร์เพื่อส่งข้อความต่าง ๆ ผ่านถึงผู้รับ วัตถุประสงค์การใช้เพจเจอร์ส่วนมากวัยรุ่นใช้เพื่อนติดต่อกับเพื่อนฝูง ตัวอย่างเช่น ชุติศักดิ์ ธีระยุทธ อริสา สมปารรณนา ทั้ง 4 คนให้เหตุผลในทางเดียวกันว่า เพราะวัยรุ่นที่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตจะนิยมเข้ามาส่งเพจตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่ให้บริการ เช่น การนัดหมายกันไปเที่ยว การอวยพรเนื่องในโอกาสวันสำคัญ ๆ เช่น วันคล้ายวันเกิด วันวาเลนไทน์ วันปีใหม่ เป็นต้น และใช้ติดต่อกับคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ต หรือกับคู่รัก เช่น การนัดหมาย การส่งข้อความเพื่อสื่อถึงความรู้สึกต่าง ๆ ได้แก่ รัก ดีใจ เสียใจ ผิดหวัง ฯลฯ ที่นิยมในหมู่วัยรุ่นที่เล่นอินเทอร์เน็ต หรือการส่งคำกลอนหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ถึงกัน รวมทั้งมีบทกลอนที่บอกว่ารัก คิดถึง โกรธ เหวง เศร้า เสียใจ ฯลฯ กลุ่มวัยรุ่นที่มีโทรศัพท์มือถือหรือใช้เพจเจอร์มีไว้เพื่อแสดงถึงความทันสมัยและมีฐานะทางเศรษฐกิจดี เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถพกพาติดตามตัวไปได้ทุกแห่งและรับข่าวสารข้อมูลได้ดี มีราคาแพงแต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับรุ่นที่ใช้ด้วย

ต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือนทุก ๆ เดือน ซึ่งวัยรุ่นที่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้าน มีการนำเพจเจอร์ของตนเองขึ้นมาวางโชว์ไว้ข้าง ๆ เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อแสดงถึงความทันสมัยและไว้คอยดูว่ามีใครส่งข้อความมาถึงบ้าง

นอกจากนั้นยังเห็นได้ว่าวัยรุ่นที่มีค่านิยมในการใช้เพจเจอร์และโทรศัพท์มือถือมักจะเปลี่ยนใช้รุ่นที่ออกใหม่ล่าสุดไปเรื่อย ๆ เนื่องจากการแสดงถึงความทันสมัยในกลุ่มเพื่อนและบุคคลอื่น ค่านิยมของกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวเห็นว่าเป็นค่านิยมสินค้าที่ไม่จำเป็น เพราะวัยรุ่นอยู่ในวัยเรียนหนังสือไม่มีความจำเป็นต้องใช้โทรศัพท์ติดตัวส่วนมากกลุ่มคนที่ใช้มักเป็นบุคคลทำงานที่ต้องติดต่อกับลูกค้าหรือบริษัทตลอดเวลา เพื่อเพิ่มความสะดวกและคล่องตัวในการทำงานให้มากขึ้น ในขณะที่วัยรุ่นใช้เพื่อติดต่อกับเพื่อนฝูงและคนรักเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันวัยรุ่นยังเพิ่มค่านิยมในเรื่องการใช้เพจเจอร์มากขึ้น เพื่อแสดงสัญลักษณ์ทางสังคมว่าตนเองมีความทันสมัย ก้าวทันโลก เป็นวัยรุ่นยุคใหม่น่าสมัยในกลุ่มเพื่อนฝูง มีฐานะทางเศรษฐกิจดี นอกจากนี้วัยรุ่นที่เข้ามาแสดงตัวตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตยังใช้เพื่อแสดงให้ฝ่ายคู่สนทนาตรงข้ามหรือบุคคลที่ตนเองสนใจรับรู้และเข้าใจว่าตนเองสามารถติดต่อได้ ถ้าสนใจก็สามารถขอเบอร์เพจเจอร์ รูปแบบของเพจเจอร์ที่ออกใหม่ล่าสุดมักได้รับความนิยมจากวัยรุ่นที่มักจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีการเรียนรู้ถึงวิธีการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตจากการได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกันในกลุ่มเพื่อน การสังเกต การทดลองทำ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อนหรือจากสื่อต่าง ๆ วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวให้ความเห็นว่าการอยู่ในสังคมปัจจุบัน ตนเองไม่อยากเป็นคนที่เป็น "เชย" (ไม่ทันสมัย) เวลาเพื่อนพูดเรื่องอะไรถ้าตัวเขาไม่สามารถพูดคุยกับเพื่อนได้ จะเป็นคนที่แตกต่างจากกลุ่มเพื่อน และเข้ากับเพื่อนฝูงไม่ได้ โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน มักพูดคุยกันในเรื่องที่กำลังนิยมทำตามกันในหมู่วัยรุ่น เช่น การเล่นอินเทอร์เน็ต แฟชั่นการแต่งกาย เรื่องคนรัก การเที่ยว เป็นต้น นอกจากนี้วัยรุ่นจะรู้สึกตัวว่าตนเอง "เชย" แล้วยังมีความรู้สึกว่าคนอื่นมองว่าตัวเองไม่ทันสมัยและยังไม่ใช่เด็กรุ่นใหม่ เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อความเชื่อ และค่านิยมของวัยรุ่น วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ให้กับชีวิต เมื่อเห็นว่ากลุ่มเพื่อนทำอะไรกัน ก็จะลอกเลียนแบบอย่างพฤติกรรมของเพื่อน

โดยทั่วไปการเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเพื่อต้องการหาเพื่อน หาคคนรัก แสวงหาเพศตรงข้าม เพราะส่วนใหญ่รายชื่อที่ปรากฏหน้าจอคอมพิวเตอร์ในโปรแกรมสนทนาพูดคุย ถ้าเป็นของวัยรุ่นชายจะมีรายชื่อผู้หญิงเป็น

ส่วนมาก ในทางตรงกันข้ามถ้าเป็นของวัยรุ่นหญิงก็จะมีรายชื่อผู้ชายเป็นส่วนมากเช่นเดียวกัน ทำให้เห็นว่าวัยรุ่นในปัจจุบันกำลังนิยมใช้อินเตอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการแสดงตนเพื่อต้องการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศตรงข้าม ซึ่งจะใช้ในรูปแบบการเกี้ยวพาราสี การส่งสัญลักษณ์ ในลักษณะจีบกันแบบหนุ่มสาว หรือแม้กระทั่งพูดคุยกันธรรมดา ด้วยการใช้ภาษาเป็นหลักในการแสดงตัวตนของแต่ละคน ซึ่งขึ้นกับว่าแต่ละคนนั้นมีความสามารถนำมาใช้ประยุกต์ให้เหมาะสมกับตัวเองเพียงไร เพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจเข้ามาทักทายพูดคุย เป็นการสร้างความสัมพันธ์ในขั้นพื้นฐานภายในห้องสนทนาแห่งนี้

จากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วว่าการเข้ามาแสดงตนภายในสื่ออินเตอร์เน็ต ทั้งวัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิงมีจุดประสงค์คล้ายกันคือ เพื่อต้องการเข้ามาพูดคุยหาเพื่อน หาคณรัก และแสวงหาเพศตรงข้ามที่ตนเองสามารถเลือกได้อย่างหลากหลาย เพื่อให้เป็นคนทันสมัยในหมู่เพื่อนฝูง เป็นวัยรุ่นยุค 2000 และตอบสนองในความต้องการบางสิ่งบางของวัยรุ่น เช่น อยากเป็นคนสวย คนหล่อ คนเก่ง คนดี คนมีอำนาจ เป็นการพัฒนานุคลิกในบางด้านของวัยรุ่นที่ขาดหายไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้วัยรุ่นสามารถกระทำได้ภายในสื่ออินเตอร์เน็ต เพราะภายในห้องสนทนาทุกคนสามารถจะเก็บจำความลับ หรือพูดคำโกหกใด ๆ ออกมาได้ สามารถซ่อนเร้นความรู้สึกผิดในสิ่งที่ได้กระทำลงไป เป็นเพราะตามธรรมชาติของวัยรุ่นมักหาวิธีการหรือทางออก เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ในสังคมตลอดเวลา ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นปัจจุบัน โดยเฉพาะสังคมเมืองเป็นสังคมแห่งการดิ้นรนต่อสู้และการแข่งขันเพื่อความอยู่รอดมากขึ้น จึงต้องมีการดิ้นรนแข่งขันกับสังคมมากขึ้น เช่นกัน การทำหน้าที่ของพ่อแม่ผู้ปกครองในการดูแลอบรมบุตรหลานจึงมีน้อยลง และลักษณะการเลี้ยงบุตรหลานด้วยสิ่งของเงินทองมากเกินไป จนลืมนึกถึงสภาพจิตใจและความต้องการที่แท้จริงของบุตรหลาน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้บุตรหลานต้องหาทางออกโดยการเข้าไปแสดงตนในพื้นที่อินเตอร์เน็ต ผ่านตัวหนังสือ ข้อความ สัญลักษณ์ วัยรุ่นสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก โดยไม่มีใครมาคอยควบคุมพฤติกรรมที่วัยรุ่นได้แสดงออกมาในพื้นที่ไซเบอร์สเปซแห่งนี้ และยังสามารถแสวงหาความต้องการ ความสนใจ หรือได้รับความรักจากคนที่เข้าไปคุยกันในอินเตอร์เน็ต วัยรุ่นเห็นว่าคุยกันรู้เรื่องและเข้าใจกัน และกัน เมื่อมีปัญหาอะไรก็มักจะเข้ามาปรึกษาหารือกันภายในห้องสนทนาเสมอ จึงทำให้เกิดความผูกพันซึ่งกันและกัน การสื่อสารภายในห้องสนทนาเช่นนี้ย่อมเป็นไปอย่างเปิดเผย ต่างคนก็มีความเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน เพราะอยู่ในวัยระดับเดียวกัน ซึ่งสามารถแสดงออกในพื้นที่ไซเบอร์สเปซได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกลงโทษ

3.2 เรื่องที่ใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นในเขตเมือง เชียงรายโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าลักษณะของกลุ่มวัยรุ่นที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต มีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม และสังคมที่วัยรุ่นอาศัยอยู่แน่นอนว่าเรื่องที่กลุ่มวัยรุ่นใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตน ย่อมมีหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันออกไป ตามความชอบและความต้องการของแต่ละคน การสนทนาพูดคุยกันภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้น ส่งผลต่อการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นในแต่ละคน และในแต่ละเรื่อง เพราะว่าในอินเทอร์เน็ต หรือว่า ไซเบอร์สเปซ นั้นเป็นโลกอีกโลกหนึ่งก็ว่าได้ สิ่งที่กลุ่มวัยรุ่นเข้าไปค้นพบในส่วย่อย ๆ ของโลกอินเทอร์เน็ต ก็คงเป็นเหมือนชุมชนหนึ่งที่ใกล้เคียงกับโลกแห่งความเป็นจริง การเข้ามาพูดคุยกันก็เหมือนผู้คนในโลกแห่งความจริง แต่มีการแยกย่อยเป็นหัวข้อเรื่องที่จะใช้สนทนาพูดคุยกันต่าง ๆ เอาไว้ เพื่อให้วัยรุ่นได้เข้ามาสนทนาพูดคุยกันตามหัวข้อที่วัยรุ่นสนใจ ซึ่งจะมีการตั้งหัวเรื่องไว้ตามห้องสนทนาต่าง ๆ ตั้งแต่เรื่องสาระทุกข์สุขดิบ เรื่องสัพเพเหระทั่ว ๆ ไป อย่างเรื่องการเมือง เรื่องการงาน เรื่องเทคโนโลยีใหม่ ๆ เรื่องปรัชญา สังคม เรื่องเพื่อน เรื่องความรัก เรื่อยไปจนถึงปัญหาในชีวิตของแต่ละคนที่บางคนก็เปิดใจนำออกมาพูดคุยให้กันฟัง

เรื่องที่กลุ่มวัยรุ่นใช้ในการพูดคุยสนทนากันภายในอินเทอร์เน็ต และภายในห้องสนทนาซึ่งเป็นสถานที่ที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นเป็นใครก็ได้ อาจจะมีบุคลิกภาพแตกต่างจากตัวจริงของวัยรุ่นก็ทำได้ เช่น การเปลี่ยนประวัติส่วนตัว, รูปร่างหน้าตา, เพศ, ชื่อ ฯลฯ เพราะว่าคนหนึ่งคนสามารถมีได้หลายตัวตน แม้กระทั่งในชีวิตจริงคนเรายังมีหลายบุคลิกภาพและเล่นหลายบทบาทไม่ว่าจะเป็นลูก, พ่อแม่, นักเรียน, ลูกจ้าง, เพื่อน, เจ้าหน้าที่, ฯลฯ และภายในห้องสนทนาเปรียบเสมือนช่องทางที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นมีโอกาสสร้างตัวตนของตัวเองขึ้นมา มีการฟรีเซ็นท์ตัวเอง ด้วยวิธีการผ่านตัวหนังสือ สัญลักษณ์ หัวข้อเรื่องหรือกลุ่มห้องสนทนาต่าง ๆ ที่เปิดให้กลุ่มวัยรุ่นหรือบุคคลที่มีความสนใจเดียวกันเข้ามาพบเจอกันและแสดงออกถึงตัวตนของตนเองตามที่ตัวเองโดยไม่ต้องสนใจอะไรอย่างอื่น จึงเป็นประโยชน์สำหรับวัยรุ่นที่ต้องการค้นหาตัวเองและแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในเรื่องที่ตนเองต้องการ

จากการศึกษาพบว่า เรื่องที่กลุ่มวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงนำมาพูดกันภายในห้องสนทนาจะเป็นเรื่องที่คล้าย ๆ กัน และส่วนมากจะแฝงไว้เรื่องเกี่ยวกับการจีบกัน ในวัยหนุ่มสาว จนถึงขั้นนัดพบปะเจอหน้ากันและกัน ซึ่งจะเป็นหัวข้อยอดนิยมที่วัยรุ่นเข้ามาพูดคุยกัน ส่วนเรื่องทั่วไป เช่น ความรัก ออกหัก การเรียน เรื่องเพื่อน การวิจารณ์ภาพยนตร์

เพลง นินทาเพื่อน ครู พ่อแม่ ฯลฯ จนไปถึงเรื่องส่วนตัวที่บางคนมีปัญหาก็นำมาระบายออกมาให้กันฟัง เรื่องที่วัยรุ่นคุยกันเป็นการเปิดประเด็นเป็นอันดับแรกจะเป็นการแนะนำตัวเองก่อนคือการถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคู่สนทนา ดังตัวอย่างเช่น นฤพล “เรื่องที่คุยกันภายในห้องสนทนาส่วนมากคุยกับเพศตรงข้าม ก็จะเป็นเน้นเรื่องการจีบกันเป็นหลัก เพราะเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นที่ได้คุยกับเพศตรงข้าม ได้ทำความรู้จักกัน และเป็นแฟนกันในที่สุด ซึ่งเป็นความสนุก ความมัน ทำให้เราเป็นคนกล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าที่จะพูดคุยอย่างไม่เขินอาย” ชุติศักดิ์ “เรื่องที่ชอบนำมาพูดคุยกัน เช่น จีบกัน หาแฟน หาเพื่อน เรื่องการศึกษา หรือเรื่องทั่วไป แต่ส่วนมากจะคุยกันเรื่องแฟนมากกว่าหรือการจีบกัน การคุยกันในงานของจีบกันทางอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกไม่อายกัน เป็นวิธีหนึ่งที่เขากล้าแสดงออกหรือถ้าใครมีปัญหาอะไรก็เอามาพูดให้กันฟัง มีการปรึกษา ปลอบใจ ช่วยกันแนะนำแก้ไขให้กับคนที่มีความมีปัญหา” ส่วนธีระยุทธ “เรื่องที่ใช้คุยกันสุดท้ายจะเป็นเรื่องการจีบกัน การพูดคุยในเรื่องเช็กชัวร์หรือปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละคนก็นำมาเล่าให้กันฟัง เช่น ปัญหาความรักไม่สมหวัง ปัญหาทางครอบครัว ปัญหาเรื่องเรียน เป็นต้น”

วัยรุ่นหญิงก็เช่นเดียวกับวัยรุ่นชายสนใจที่คุยกับเพศตรงข้ามเป็นหลักในลักษณะงานของจีบกัน ตัวอย่างของอริสา “ส่วนมากเรื่องที่คุยกันในอินเทอร์เน็ตก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปก่อน เช่น ถามเกี่ยวกับชื่อ อายุ ที่อยู่ เรียนที่ไหน ชั้นอะไร และเรื่องที่ชอบคุยกันก็เรื่องหาแฟน งานของเริ่มจีบกัน มีคำพูดหวาน ๆ ทะแกล้มกันเล็กน้อย เพราะทำให้เรารู้สึกตื่นเต้นหัวใจ ยิ่งถ้าเกิดเวลาคุยเราติดใจใครเป็นพิเศษก็จะเพลินคุยกันนานบางทีก็ 3-4 ชั่วโมง” นิตยาภิเช่นกัน “เรื่องที่นำมาพูดคุยกันหลัก ๆ จะเป็นการจีบกันมากกว่าเรื่องอื่น ๆ เพราะการพูดคุยทางอินเทอร์เน็ต จีบกันง่ายกว่าการคุยกันข้างนอก เพราะว่าการแชทเริ่มจากเป็นเพื่อนก่อนพูดคุย ๆ ไปมีการนัดเจอหน้ากัน พาไปทานข้าว ไปเที่ยว ถ้าต่างฝ่ายต่างพอใจก็คบกันเป็นแฟนจริง ๆ ไป เลย เพราะสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ง่ายต่อการสร้างความสัมพันธ์กันเพศตรงข้าม ที่สำคัญสามารถปกปิดพ่อแม่ผู้ปกครองได้” สมปราวรณา “เธอชอบเลือกคู่สนทนาที่เป็นผู้ชาย เพราะว่าเวลาได้พูดคุยด้วยดูตื่นเต้นเหมือนกับการแอบพ่อแม่มาพบผู้ชาย แต่เป็นในอินเทอร์เน็ต เพราะในชีวิตจริงเธอไม่กล้าที่จะเข้าไปพูดคุยกับผู้ชายได้ เพราะว่าพ่อแม่จะห้ามไม่ให้คบกับเพื่อนผู้ชาย แต่พอเธอได้เข้าไปพูดคุยกับผู้ชายที่เธอคิดว่าเป็นนิสัยดี คุยเป็นกันเอง สุภาพ ให้กำลังใจเธอให้เรื่องการเรียน ทำให้เธอรู้สึกว่ามีความอบอุ่น เพราะว่าเธอไม่เคยได้รับจากใครมาก่อน

ในส่วนของการพูดคุยระหว่างวัยรุ่นชายด้วยกันบางคนก็นิยมเรื่องนำเรื่องโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้สำหรับการเล่นอินเทอร์เน็ต ดังตัวอย่างของชูศักดิ์ “เรื่องการเล่นอินเทอร์เน็ตคุยกันว่าตอนนี้มีโปรแกรมอะไรใหม่ ๆ เข้ามามีวิธีการแกล้งกันทางอินเทอร์เน็ต โดยการคุยกันถึงโปรแกรมที่ใช้ในการยิงคู่สนทนาที่ตนเองไม่ชอบ ก็จะเอามาสอนกันมาบอกเล่าให้กันฟัง”

ส่วนเรื่องกีฬาก็เป็นเรื่องที่วัยรุ่นชายบางคนให้ความสนใจนำมาพูดคุยกัน อย่างเช่น นกพล อติเทพ ชีระยุทธ และเรื่องยออดีตในหมู่วัยรุ่นชายก็คือเรื่องเพศ หรือเกี่ยวกับเว็บไซต์ที่มีรูปภาพโป๊เปลือยของหญิงสาว มักจะนำมาเล่าสู่กันฟัง รวมถึงเรื่องประสบการณ์ทางเพศของแต่ละคน ดังตัวอย่างของ ชีระยุทธ การพูดคุยกับผู้ชายด้วยกัน ส่วนมากก็คุยในเรื่องที่ผู้ชายชอบเหมือนกัน เช่น เรื่องเกี่ยวกับเว็บไซต์รูปโป๊ถ้ามีเว็บไหนเด็ด ๆ ก็จะมีการนำมาเล่าหรือว่าชวนกันไปดูตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ไปดูรูปสาว ๆ แก้วๆ แล้วนำมาจินตนาการเล็กน้อยตามประสาผู้ชายหรือว่าการพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศกับผู้หญิง ซึ่งส่วนมากผู้ชายจะนำมาพูดคุยให้กันฟังภายในห้องสนทนา ถือเป็นเรื่องปกติ แต่จะต้องคุยกันหลังห้องคือคุยกันสองต่อสองแบบไม่เปิดเผยเกินไป” ส่วนชูศักดิ์ “วัยรุ่นชายส่วนมากจะคุยกันเรื่องประสบการณ์ทางเพศ ไม่อย่างนั้นก็เรื่องผู้หญิง แนะนำการจีบผู้หญิง สเปกของผู้หญิง ในการพูดคุยในเรื่องเพศ เรื่องเช็กซ์เป็นสิ่งที่เขาอยากรู้ อยากเห็นและเป็นธรรมดาของผู้ชาย และเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุดแล้วที่นำเรื่องดังกล่าวมาคุยภายในสื่ออินเทอร์เน็ต”

สำหรับการพูดคุยระหว่างวัยรุ่นหญิงด้วยกัน เรื่องที่นำมาพูดคุยกันมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความบันเทิงมากกว่า เช่น เรื่องความสวยความงาม , เรื่องการแต่งกายตามสมัยนิยม เช่น เสื้อแบบไหนมาแรง สีสอะไรที่ตอนนี้กำลังนิยม หรือว่าทรงผมอะไรที่วัยรุ่นชอบทำกัน ฯลฯ รวมไปถึงการพูดคุยปรึกษาปัญหาหัวใจ, การเรียน, การเที่ยว, ส่วนการพูดคุยในเรื่องเพศระหว่างผู้หญิงด้วยกันจะไม่ค่อยมีการนำพูดคุยเหมือนกับวัยรุ่นชาย มีเพียงวัยรุ่นหญิงบางคนเท่านั้นที่อยากรู้ว่าการคุยเรื่องเพศเขาคุยกันยังไง ดังตัวอย่างของนิตยา “ถ้าเราเข้าไปในห้องที่เขาพูดคุยกันถึงเรื่องเช็กซ์ เรื่องเพศ เราก็จะต้องพูดคุยกันแต่ในเรื่องประเภทนี้กัน มีทั้งประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ ตลอดจนถึงลัทธิต่าง ๆ ที่ต่างฝ่ายต่างนำมาพูดคุยกัน ซึ่งส่วนมากก็จะมีทั้งวัยรุ่นหญิงและชายเข้าที่อยากรู้เข้ามาพูดคุยกันได้ เพราะว่าเราแค่อยากรู้เท่านั้นว่าคนอื่น ๆ เขาจะคุยเรื่องเช็กซ์ในลักษณะไหนกัน ซึ่งในชีวิตจริงเราไม่สามารถนำไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ของเราแบบเปิดเผยได้ แต่ในการพูดคุยกันในห้องสนทนาเราสามารถที่จะขอเขาไปร่วมสนทนาเพียงเพื่อต้องการอยากรู้ อยากเห็นเท่านั้นเอง”

วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง การเปิดประเด็นในการสนทนาจะคล้ายกัน คือ ถามถึงเรื่องทั่วไปก่อน เช่น ถามชื่อ อายุ สถานที่เรียน แล้วจะวกเข้าประเด็นเนื้อหาในทำนองจับกัน ซึ่งส่วนมากวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชายนิยมเข้ามาพูดคุยกับเพศตรงข้ามเป็นหลัก และพูดคุยกันในเรื่องเป็นเพื่อนกัน จับกันเป็นแฟน และลงท้ายด้วยการนัดเจอกัน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในขั้นต่อไป

วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง มักชอบพูดคุยกับคู่สนทนาที่มีอะไรที่เหมือน ๆ กัน เช่น เคยอกหักเหมือนกันมาก่อน เรียนทางสายวิชาเหมือนกัน จึงคุยกันรู้เรื่องและเข้าใจส่วนใหญ่เนื้อเรื่องที่ใช้ในการสนทนาจะเริ่มเปิดประเด็นด้วยการถามประวัติส่วนตัวโดยย่อ กันก่อน เช่น ชื่อ อายุ เรียนที่ไหน ชั้นอะไร เล่นอินเทอร์เน็ตที่ไหน ซึ่งคำถามเหล่านี้จะเป็นคำถามและคำตอบแบบพื้น ๆ ที่บรรดากลุ่มวัยรุ่นในอินเทอร์เน็ตใช้ในการสนทนาพูดคุยกัน จากนั้นก็จะตามมาด้วยเรื่องแฟน หรือเรื่องที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีปัญหาและอยากรับมาพูดคุย วัยรุ่นบางคนปัญหาในเรื่องความรักเพราะอกหักมา จะมีเพื่อนพูดคุยทางอินเทอร์เน็ตเข้ามาพูดปลอบใจให้กำลังใจกับคู่สนทนาที่มีปัญหา ซึ่งจะเป็นธรรมชาติของการคุยกันของกลุ่มวัยรุ่นภายในห้องสนทนาจะมีการเห็นอกเห็นใจกัน เพราะบางคนอาจจะเคยเจอเรื่องที่เคยเจอเหมือนกันมาก่อนจึงรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันทำให้เข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้ดี และจะต่อยอดเรื่องของการคุยกันในทางจับกัน ซึ่งเป็นธรรมชาติของวัยรุ่นที่เข้ามาพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ต และเนื้อหาส่วนมากจะพูดกันในเรื่องความรัก แฟชั่นการแต่งกาย การเรียน ปัญหาของแต่ละฝ่ายว่าเป็นอย่างไร การคุยกันทางอินเทอร์เน็ตมีข้อจำกัดตรงที่ต่างฝ่ายต่างไม่เห็นหน้าซึ่งกันและกัน ไม่ได้ยินเสียง ทำให้ต่างฝ่ายต่างรู้จักตัวตนกันและกันได้ยาก ต่างฝ่ายต่างไม่อาจแน่ใจได้ว่า สิ่งที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งส่งข้อความมาให้ฝ่ายหนึ่งได้อ่านนั้นมีความจริงจังกี่ส่วน การพูดคุยกันภายในห้องสนทนาจะต้องใช้ความคิดหรือการสร้างจินตนาการของคู่สนทนาของแต่ละฝ่ายว่าเป็นอย่างไร เพราะการคุยกันเห็นเพียงแค่ตัวหนังสือและสัญลักษณ์ที่แต่ละฝ่ายพิมพ์ได้ตอบกันไปมา แต่มันก็สร้างความพึงพอใจให้กับวัยรุ่นที่ต้องการเข้ามาเปิดเผยในเรื่องของตนเองหรือในเรื่องที่ตนเองอยากจะเปิดเผยและแสดงความคิดเห็น

หลังจากพูดคุยสนิทสนมกันมากขึ้นในระดับหนึ่งแล้ว วัยรุ่นจะมีการแลกเปลี่ยนทัศนคติกันในเรื่องที่มีความสนใจร่วมกันเป็นพิเศษ วัยรุ่นจะนิยมพูดคุยกับคู่สนทนาที่มีลักษณะนิสัยคล้าย ๆ กันและสามารถพูดคุยกันรู้เรื่อง วัยรุ่นไม่นิยมพูดคุยกับเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยตรงกันข้ามกับตัวเอง เนื่องจากรู้สึกไม่เป็นกลุ่มเดียวกันและรู้สึกเครียดเวลาพูดด้วย

การพูดคุยกันระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงประเด็นเนื้อหา มักนำไปสู่การสร้าง ความสัมพันธ์ในรูปแบบใดก็ตามขึ้นอยู่กับวัยรุ่นในแต่ละคน แต่ภายในห้องสนทนา อินเทอร์เน็ตเป็นเพียงแค่การสร้างความสัมพันธ์แบบพื้นฐานก่อน ความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานนี้ อาจจะนำไปสู่การคบหากันเพื่อวัตถุประสงค์ในการปลดปล่อยแรงขับทางเพศ ความต้องการ ทางเพศควรจะเป็นขั้นตอนสุดท้ายของความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ มีหลายคู่เหลือเกินที่รู้จักกัน เพียงวันเดียวโดย 15 นาทีแรกได้เห็นรูปถ่ายกันและกัน 20 นาทีถัดมาได้เบอร์โทรศัพท์ ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นก็ไต่เสียงและเห็นหน้ากันและกัน หรืออีกหนึ่งชั่วโมงถัดมาทั้งสอง อาจจะชวนกันไปทานข้าวและดูหนังด้วยกัน ซึ่งความสัมพันธ์กันในรูปแบบนี้กำลังนิยมใน หมู่วัยรุ่นที่เล่นอินเทอร์เน็ตและมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมในปัจจุบัน ความสัมพันธ์ แบบนี้มันเป็นความสัมพันธ์อันสั้นบางทีอาจจะจากลากันไปแบบไร้เหตุผล ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ พอใจอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเขาอาจจะเข้าไปหาเพื่อนหรือคนถูกใจได้มากมายภายในห้องสนทนา การสร้างความสัมพันธ์ภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต เป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ง่ายมาก ระหว่างเพศตรงข้ามและความสัมพันธ์ก็มักจะจบกันง่ายด้วยเช่นกัน

ดังที่กล่าวมาวัยรุ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่ชอบพูดคุยในเรื่องการจีบกันและสนใจ เพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดในสังคมปัจจุบัน ซึ่งเกิดจากความเจริญเติบโตและ แรงกระตุ้นให้วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเริ่มสนใจซึ่งกันและกัน และมีความพอใจพบปะสังสรรค์ ร่วมเล่น เรียน พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เมื่อวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเริ่มสนใจกันและ กันแล้ว ทั้งสองฝ่ายเริ่มให้ความสำคัญต่อการประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตน การที่วัยรุ่นใช้ช่องทางจากสื่ออินเทอร์เน็ตแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในเรื่องทางเพศแล้ว การเข้ากลุ่มที่ตนเองสนใจยังเป็นช่องทางให้วัยรุ่นได้รับการตอบสนองความต้องการ ขั้นพื้นฐานทางสังคมในแง่ต่าง ๆ เช่น ได้รับคำยกย่อง ได้รับการยอมรับ มีเพื่อนผู้เข้าใจและ รับฟังปัญหาซึ่งกันและกันได้ ความเห็นอกเห็นใจกัน ซึ่งสื่ออินเทอร์เน็ตยังเปิดโอกาสให้ วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงได้รู้จักมักคุ้น เข้าใจความแตกต่างระหว่างเพศ และยังเป็นช่องทางที่ แสวงหาเพื่อนต่างเพศได้ง่ายกว่าสื่ออื่น ๆ เพราะว่าสังคมไทยยังมีค่านิยมที่พ่อแม่บางคน เห็นว่าเป็นเรื่องที่บุตรหลานไม่ควรรู้ เป็นเรื่องเลวร้าย และไม่เคยพูดคุยเรื่องนี้กับลูกของตนเอง ซึ่งจะทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความสับสน หรือขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงในเรื่องเพศ และไม่กล้านำไปพูดคุยปรึกษากับผู้ปกครองได้ เด็กวัยรุ่นจึงใช้ช่องทางจากสื่ออินเทอร์เน็ต เข้ามาแสดงออกถึงตัวตนของตัวเอง ในเรื่องที่วัยรุ่นต้องการรู้และเรื่องบางเรื่องที่วัยรุ่น

ไม่สามารถแสดงออกได้ในชีวิตจริง ซึ่งอาจจะมีกฎเกณฑ์ เงื่อนไข ที่คอยควบคุมในพฤติกรรมของวัยรุ่นเอาไว้

สำหรับวัยรุ่นที่เป็นเกย์และกะเทยเรื่องที่ใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนจะแตกต่างกันออกไปจากวัยรุ่นทั่วไป ดังตัวอย่างของเชนจิรันต์ "กะเทยและเกย์จะแสดงออกเปิดเผยมากกว่า มีความกล้าแสดงออกในคำพูดเชิงที่ลามก ด่าทอ พูดคำที่ไม่สุภาพ และยังมีคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะของกลุ่มซึ่งการแสดงออกถึงตัวตนของกลุ่มคนเหล่านี้จะแสดงออกในเรื่องของเพศมากกว่าเรื่องอื่น ๆ เพราะสามารถปลดปล่อยอารมณ์ของตัวเองได้อย่างอิสระโดยไม่มีใครมาควบคุม ซึ่งในชีวิตจริงวัยรุ่นที่เป็นเกย์หรือกะเทยบางคนก็ไม่กล้าที่จะแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนที่ตัวเขาเป็นอยู่ได้ในชีวิตจริง เนื่องจากผู้ปกครองและสังคมอาจจะไม่ยอมรับในพฤติกรรมดังกล่าว ทำให้เขารู้สึกเก็บกดหรืออึดอัด จึงเข้ามาหากลุ่มหรือพวกเดียวกัน พูดคุย ในเรื่องที่ตนเองสนใจเหมือนกันหรือในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่"

การเข้ามาพูดคุยกันในห้องสนทนาของกลุ่มวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงก็คือการแสวงหามิตรภาพในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งก็แล้วแต่ว่าใครจะสร้างมิตรภาพนั้นอย่างไร และนำมาไปใช้อย่างไรกันบ้าง ดังตัวอย่างของนฤพลเล่าว่า "หลังจากการคุยกันทางอินเทอร์เน็ตก็จะมีกรนัดเจอหน้ากัน จะต้องโทรศัพท์ไปคุยกันก่อนว่าจะเจอกันได้หรือเปล่า จะถามกันว่าจะวันไหนช่วงเวลาใด นัดช่วงเวลาที่มีวันว่างตรงกัน จะนัดกันตามสถานที่ที่เป็นจุดเด่นหาได้ง่าย เช่น หน้าร้านพิซซ่าฮัท หน้าร้านไอศกรีม หน้าโรงภาพยนตร์หรือตามห้างสรรพสินค้า โดยแต่ละฝ่ายจะบอกสัญลักษณ์ เช่น ใส่เสื้อสีอะไร ผมสั้นผมยาว แต่ละคนจะบอกจุดเด่นของตนเองไป แล้วก็ไปหาคนเดียวเองตามสถานที่ที่นัดเจอกัน การสนทนาคุยกันโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ง่ายต่อการรู้จักกับบุคคลอื่น ๆ มากกว่าการติดต่อโดยช่องทางอื่น ๆ ส่วนการติดต่อกันทางโทรศัพท์ก็เป็นขั้นตอนต่อไปจนถึงการนัดเจอกัน เพื่อพากันไปเที่ยว ไปกินข้าว ดูหนัง ซึ่งเป็นการคบกันแบบเปิดเผย" กรณีของของนิตยาเล่าว่า "ส่วนมากการพูดคุยสนทนาภายในอินเทอร์เน็ตเรื่องที่น่าสนใจมาพูดคุยกันส่วนมากจะเป็นการจีบกันมากกว่าเรื่องอื่น ๆ เพราะการพูดคุยกันทางอินเทอร์เน็ตจีบกันง่ายกว่าการคุยกันข้างนอก เพราะว่าการแชทเป็นการเริ่มต้นจากการเป็นเพื่อนกันก่อน พอคุยไปก็จะมีกรนัดเจอหน้ากันพาไปทานข้าว ไปเที่ยว ถ้าต่างฝ่ายต่างพอใจและนิสัยไปด้วยกันได้ก็คบกันเป็นแฟนจริง ๆ ไปเลย เพราะว่าสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ง่ายต่อการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามและที่สำคัญเราสามารถปกป้องพ่อแม่ผู้ปกครองของเราได้ ส่วนใหญ่พ่อแม่ผู้ปกครองจะไม่ทราบว่าวัยรุ่นเข้าคุยเรื่องอะไรกันเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตในลักษณะไหน

นิตยาเธอยอมรับว่าเธอได้แฟนจากการแชททางอินเทอร์เน็ต เธอคิดว่าการหาแฟนทางอินเทอร์เน็ตก็คือเราไม่ได้ไปลึกซึ่งอะไรกับเขามากนัก คล้าย ๆ เหมือนตัวเลือกตัวหนึ่งคบกันไปเรื่อย ๆ คบไปบ้างทีก็ทีละ 4 – 5 คนไปเลย เพราะในอินเทอร์เน็ตมีให้เลือกมากมาย ถ้าเราไปให้ความหวังเขาแล้ว ถ้าเราเลือกใครคนใดคนหนึ่งก็กลัวอีกคนเขาจะเสียใจ เราก็เลยคบไปหมดทุกคนเลยที่เราสนิทและผู้ชายเขาไม่รู้ว่าเราเป็นแฟนกับใครตอนนี้ เราสามารถเลือกคบกับใครก็ได้ ไม่พอใจคนไหนเราสามารถทิ้งเขาไปได้เลย แต่ก็มีกรณีนัดเจอกันจะนัดกับคนที่เราคิดว่าชั่วแล้ว คือมีนิสัยเข้ากันได้ เริ่มจากการเป็นเพื่อนกันก่อน แล้วก็สนิทสนมกัน เขาต้องรู้จักเรา ต้องคุยกันกันนานประมาณ 1 เดือนก่อน แล้วถึงจะมีการนัดเจอกัน ถ้าคนไหนเข้ากับเราได้เราก็คบกันเป็นแฟนไปจริง ๆ เลย"

การแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นในที่ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ วัยรุ่นจะมีการสร้างเครือข่ายเพื่อนใหม่ขึ้น และมีการนัดหมายกันเที่ยวในเวลาต่อมา เนื่องจากสามารถพูดคุยกันในเรื่องเดียวกันได้ เช่น เรื่องความรัก การเรียน เรื่องเพศ ฯลฯ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีปัญหาสามารถพูดคุยในเรื่องเดียวกัน หรือในเรื่องที่มีความสนใจเหมือนกัน เช่น กลุ่มที่ชอบดารา กลุ่มที่ชอบแต่งกลอน กลุ่มที่ชอบคุยเรื่องความรัก เรื่องแฟน ฯลฯ เป็นการแสดงออกถึงความชอบของกลุ่ม เพราะวัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาใจคบหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมักจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกันเพื่อให้เกิดเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างที่ตนทำเพื่อความโก้และเพื่อก่อให้เกิดเป็นจุดเด่นขึ้นนั้นจะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม

กิจกรรมหลังจากการเลิกแชทกับคู่สนทนาภายในอินเทอร์เน็ต วัยรุ่นส่วนใหญ่จะมีการนัดหมายพบปะเจอหน้ากัน ซึ่งส่วนมากวัยรุ่นจะชอบนัดหมายกับเพศตรงข้ามมากกว่าที่นัดหมายกับเพศเดียวกัน และการเข้ามาสนทนาพูดคุยภายในห้องสนทนาส่วนใหญ่วัยรุ่นหญิงมักจะพูดคุยกับวัยรุ่นชาย เช่นเดียวกับวัยรุ่นชายมักจะเข้ามาพูดคุยกับวัยรุ่นหญิง เช่น นฤพล ชูศักดิ์ วีระยุทธ อติเทพ ให้เหตุผลในทำนองเดียวกันว่าในโลกอินเทอร์เน็ตวัยรุ่นชายและหญิงมักจะไม่ค่อยพูดคุยกับเพศเดียวกันซักเท่าไร จะพูดคุยกับเพศตรงข้ามเป็นหลัก วัยรุ่นหญิงเช่น นิตยา อริสา สมปรารถนา ปิยะวรรณ ขวัญทิพย์ ก็ยืนยันในลักษณะเดียวกันมาว่าผู้หญิงไม่ค่อยชอบที่จะพูดคุยกับผู้หญิงด้วยกันเองเท่าไรนัก ไม่น่าสนใจแต่ถ้ามีเพศชายอยู่ในห้องสนทนาในห้องสนทนาจะดูครึกครื้นมีชีวิตชีวามากขึ้น" เห็นได้ว่าจุดประสงค์โดยทั่วไปแล้ว วัยรุ่นมักเป็นวัยที่เริ่มมองหาเพศตรงข้ามเป็นวัยที่มีความสนใจเรื่องเพศ วัยรุ่นจึง

ให้ความสนใจกับเพศตรงข้ามเป็นพิเศษ เพราะการเข้าสู่วัยรุ่นก็อยู่ที่ต่อมเพศเริ่มทำงาน ผลิตฮอริโมนความต้องการทางเพศจึงเป็นลักษณะเด่นที่สำคัญในวัยรุ่น วัยรุ่นจึงพยายามสร้างความเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เขาพยายามทำให้เพศตรงข้ามมีความสนใจในตัวเขา เช่น แสดงออกโดยการใช้ภาษา สัญลักษณ์ คำพูดคำจา หรือกิริยาท่าทางต่าง ๆ วัยรุ่นจึงพยายามปรับปรุงตัวให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งในปัจจุบันสื่ออินเตอร์เน็ตนับว่าเป็นสื่อที่วัยรุ่นให้ความสนใจเข้ามาหาเพศตรงข้ามกันมาก เพราะสื่ออินเตอร์เน็ตง่ายต่อการสร้างความสัมพันธ์ของหนุ่มวัยรุ่นเป็นอย่างมาก แต่การเข้าไปพูดคุยกับคู่สนทนาที่ตนเองคิดว่าสนใจเพียงไม่กี่นาทีก็สามารถนัดพบปะเจอกันชวนกันไปทานข้าว ดูหนัง หรือไปเที่ยว ฯลฯ วัยรุ่นบางคนก็สร้างความสัมพันธ์โดยการโทรศัพท์พูดคุยกันต่อ หรือส่งเพจเจอร์ อีเมล ถึงกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อสร้างความสัมพันธ์กันในรูปแบบที่วัยรุ่นแต่ละคนต้องการต่อไป

สำหรับวัยรุ่นบางคน เช่น สมปราวณา จิรติ์ การแสดงตัวตนของตัวเองอย่างที่เป็นอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ถือเป็นเรื่องจำเป็น เช่น ต้องเรียนหนังสือ ต้องพูดจาเรียบร้อย ต้องทำตามคำสั่งของผู้ปกครอง ครู อาจารย์ ทำตัวเป็นเด็กดี ฯลฯ ทำให้วัยรุ่นรู้สึกอัดอั้น ไม่สามารถระบายออกมาได้ในชีวิตจริง จึงทำให้มีวัยรุ่นบางคน มีการกำหนดให้มีตัวตนใหม่ขึ้นมาอีกด้านหนึ่ง ที่ตนเองไม่สามารถแสดงออกได้ในชีวิต จึงต้องหาสถานที่ให้กับตัวเองเพื่อระบายออก ภายในห้องสนทนาจึงเป็นสถานที่หนึ่งที่กลุ่มวัยรุ่นบางคน ต้องการเข้ามาแสดงออกในเรื่องที่ตนเองต้องการหรือสนใจ

วัยรุ่นเห็นว่าการเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนาหรือในห้องแชทรวม ทุกคนรอบข้างพร้อมจะยิ้มแย้มพูดคุยกัน สามารถจะเปิดประเด็นการสนทนากันได้ง่ายกว่า เพราะทุกคนที่เข้าไปภายในห้องสนทนา ต่างก็คาดหวังที่จะเปิดตัวเองไปพบปะกับเพื่อนใหม่ แต่ในช่วงเวลาหลังจากการทำความรู้จักกันแล้ว วัยรุ่นบางคนก็ไม่แน่ใจในข้อมูลที่คุณสนทนาของเขาให้มาว่า แท้ที่จริงแล้วคู่สนทนาของเขาเป็นคนอย่างไร คิดอย่างไรกับเขา ความรู้สึกดี ๆ เกิดขึ้นมาพร้อมกับความเคลือบแคลงสงสัยและไม่มั่นคง ทำให้เราต้องเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนาบ่อย ๆ ขึ้น เพื่อจะได้พบเจอและพูดคุยกันอีก ซึ่งถ้าโลกในความเป็นจริงเป็นเช่นนี้ก็คงจะดีไม่น้อย แต่เนื่องจากมันไม่มีทางเป็นไปได้ จึงทำให้กลุ่มวัยรุ่นมองหาสังคมใหม่ขึ้น คือ สังคมอินเตอร์เน็ต ซึ่งมันมีความเป็นส่วนตัว อิสระ ปราศจากการถูกควบคุม ช่วยให้นักวัยรุ่นสามารถคุยอะไรกับใครก็ได้ เพราะไม่มีใครรู้จักแม้แต่หน้าตาของกันและกัน แต่ก็มีความเสี่ยงคือเราก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าคนที่เรากำลังคุยอยู่ด้วยเป็นใคร แต่การสร้างความสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่น

ภายในสังคมอินเทอร์เน็ตก็ทำให้คนกลุ่มนี้ใช้เวลาหมดไปกับมัน และรูปแบบในการสร้างความสัมพันธ์ที่มีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงไปจากโลกแห่งความเป็นจริง ในสังคมอินเทอร์เน็ตนั้นก็มีหลาย ๆ แง่มุมที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นเข้าไปพูดคุยกัน มีทั้งความสุขความเศร้า วัยรุ่นบางคนเข้ามาหลบหนีปัญหาในชีวิตจริง เข้ามาหาสื่อกลางเพื่อสื่อสารกับคนหัวอกเดียวกัน การเข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนานี้ ช่วยให้กลุ่มวัยรุ่นสามารถแสดงออกได้อย่างไม่มีข้อจำกัด

ในความเป็นจริงการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่น ในแต่ละเรื่องก็ขึ้นอยู่กับความคิดความชอบและความถนัดของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกมาในสิ่งที่ตัวเองต้องการในด้านต่าง ๆ เช่น แสดงออกในด้านกีฬา ดนตรี การแต่งกายตามแฟชั่น การเที่ยวรถ การเรียน การเล่นเกมออนไลน์ ฯลฯ การแสดงออกถึงตัวตนของวัยรุ่นในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและสังคมที่กลุ่มวัยรุ่นอาศัยอยู่ แต่ส่วนมากเพื่อนจะมีบทบาทต่อตัววัยรุ่นมากกว่าผู้ปกครอง ซึ่งช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เขารู้สึกว่ามีโลกส่วนตัวเป็นของตนเอง ซึ่งผู้ที่ใหญ่กว่าเขาไม่เข้าใจ ดังนั้นวัยรุ่นจึงชอบรวมกลุ่มกับเพื่อนวัยเดียวกันรักผูกพันกับเพื่อนร่วมวัยลึกซึ้งกว่ามีความสัมพันธ์กับบุคคลวัยอื่น ๆ ในขณะเดียวกันก็เห็นห่างทางความคิดเห็น ค่านิยม และพฤติกรรมอื่น ๆ จากพ่อแม่ผู้ปกครอง ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัยขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นค่อนข้างมากกว่าวัยอื่น ๆ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ชอบความท้าทาย ความรักอิสระ การชอบลองประสบการณ์ใหม่ ๆ จะรักเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ผู้ปกครอง มีความสับสนทางอารมณ์และความคิด การแสวงหาเพศตรงข้าม อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางใหม่ช่องทางหนึ่งที่มียุวกววัยรุ่นบางส่วนให้ความสนใจในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในด้านต่าง ๆ ที่วัยรุ่นต้องการได้เป็นส่วนหนึ่ง

3.3 รูปแบบของโปรแกรมที่ใช้ในการแสดงออกของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงรายโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าวัยรุ่นที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในเรื่องต่าง ๆ นั้นแต่ละคนก็มีเรื่องที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นหญิงหรือว่าวัยรุ่นชาย ขึ้นอยู่กับความต้องการและความชอบส่วนตัวที่ตนเองอยากจะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนออกไปแน่นอนว่าการเข้าไปแสดงออกถึงตัวตนของวัยรุ่นมีผลต่อบุคลิกและพฤติกรรมบางอย่าง แต่ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งมีอยู่หลากหลายรูปแบบให้เลือกใช้ แล้วแต่ว่าวัยรุ่นแต่ละคนจะใช้รูปแบบไหนในการเข้ามาแสดงออกถึงตัวตนหรือเข้ามาสนทนาพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาพูดคุยแบบใช้โปรแกรมเข้ามาช่วยเช่น ไอซีคิว เพิร์ช

เอ็มไออาร์ซี ฯลฯ หรือสนทนาพูดคุยผ่านตามเว็บไซต์ทั่ว ๆ ไป ขึ้นอยู่กับวัยรุ่นแต่ละคนว่ามีความสามารถและประสบการณ์มากน้อยแค่ไหน ในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตหรือมีความชอบความถนัดในการใช้รูปแบบใด สำหรับรูปแบบของโปรแกรมที่ใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่น มักจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

จากการศึกษาพบว่า รูปแบบที่วัยรุ่นทั้งชายและหญิงนิยมใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนจะให้รูปแบบของเฟิร์มมากกว่ารูปแบบอย่างอื่น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบของเฟิร์ม เป็นโปรแกรมชนิดหนึ่ง ที่วัยรุ่นในปัจจุบันนิยมใช้รูปแบบนี้เพื่อเข้าไปแสดงตนภายในห้องสนทนาและหาเพื่อนสนทนาพูดคุย หรือ การแชท (คือการเข้าไปพูดคุยพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต) เหมือนกับสังคมแห่งหนึ่ง การเข้ามาพูดคุยไม่จำกัดอยู่กับคนที่เรารู้จักแค่นั้น แต่รวมไปถึงการพูดคุยกับเพื่อนใหม่ที่เข้ามาทุกวันไม่ซ้ำหน้า ซึ่งความสนุกของพวกวัยรุ่นจะอยู่ที่ตรงนี้เอง การที่วัยรุ่นคุยกับเพื่อนที่รู้จักกันอยู่แล้วมันง่าย แต่การได้คุยกับคนที่เรารู้จักคุยกับคนที่ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนนั้น เป็นเรื่องท้าทายสำหรับวัยรุ่นบางคน และรูปแบบของเฟิร์ม มีห้องสนทนาให้วัยรุ่นได้เข้าไปแสดงออกถึงความเป็นตัวตนได้มากมายหลายร้อยห้อง มีห้องสนทนาให้เลือกมาก สามารถเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้แสดงออกถึงตัวตนที่หลากหลาย วัยรุ่นสามารถเลือกห้องสนทนาที่ตนเองชอบและเลือกกลุ่มที่มีความสนใจตรงกัน มีแบบแผนพฤติกรรม และค่านิยม ที่ใกล้เคียงกัน ชอบพูดคุยในเรื่องเดียวกัน เช่น เรื่องเรียน การเที่ยว การแต่งกาย หรือวัยรุ่นที่มีปัญหาคล้ายกัน ชอบต่อต้านสังคมเหมือนกัน เป็นต้น การรวมกลุ่มเช่นนี้มักมีการสื่อสารที่ใกล้ชิดมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกัน ที่สำคัญการพูดคุยกันผ่านรูปแบบเฟิร์ม คนที่เข้ามาพูดคุยไม่สามารถเห็นหน้าตากันได้ จึงทำให้วัยรุ่นที่มีความรู้สึกไม่ค่อยกล้าพูดคุยหรืออายสามารถเข้ามาพูดคุยหาเพื่อนใหม่ได้โดยง่าย ดังตัวอย่างของอดีตเฟิร์ม ใช้รูปแบบของเฟิร์มในการแชทอดีตเฟิร์มเล่าว่า “เพราะรูปแบบของเฟิร์มที่ใช้ในการแชทสามารถสื่อสารกันได้โดยการพูดคุยโต้ตอบกันทันทีได้ และเข้าไปหาเพื่อนพูดคุยกับใครก็ได้ไม่ว่าเพศไหน ที่สำคัญได้คุยกับสาว ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน มันรู้สึกตื่นเต้นเวลาสาว ๆ ได้ตอบมาหา แรก ๆ ที่เข้าไปคุยสนทนากับคนอื่น ผมจะประหม่ารู้สึกเขินอายเพราะเราไม่เคยใช้โปรแกรมการคุยกันมาก่อน ตอนนั้นเป็นอะไรที่แปลกใหม่มาก ได้รู้จักกับสาวที่ต่างสถาบันมากขึ้น เพราะถ้าเป็นชีวิตจริงผมคงไม่กล้าเดินเข้าไปคุยกับสาว ๆ ได้อย่างการคุยกันในอินเทอร์เน็ต ทำให้เรารู้สึกไม่เกร็งต่อการพูดคุย สามารถพูดคุยแบบไหนออกไปก็ได้ตามตัวเราเอง”

วัยรุ่นชายบางคนนิยมใช้รูปแบบของเพิร์ชเพราะว่า ในรูปแบบเพิร์ชนี้มีเทคนิคหรือลูกเล่นต่าง ๆ มากกว่ารูปแบบอื่น ๆ เช่น สามารถสร้างห้องสนทนาเป็นของตัวเองได้ และทำให้เป็นคนมีอำนาจในการควบคุมดูแลสมาชิก ซึ่งในชีวิตจริงวัยรุ่นบางคนอาจจะไม่มีความเป็นผู้นำหรือว่าไม่สามารถควบคุมใคร ๆ ได้ แต่ในรูปแบบนี้เปิดโอกาสให้วัยรุ่นที่ต้องการเป็นผู้นำแสดงออกได้อย่างเต็มที่และสมาชิกของห้องสนทนานั้น ๆ จะต้องยอมรับเงื่อนไขกฎระเบียบจากเจ้าของห้อง ไม่อย่างนั้นเขามีสิทธิที่จะลงโทษใครก็ได้ที่เข้ามาทำผิดกฎกติกาภายในห้องสนทนาของเขา รูปแบบของเพิร์ชสามารถทำสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สื่อความหมายกันภายในกลุ่มวัยรุ่นที่เข้ามาแชทด้วยตัวเอง ดังตัวอย่างของธีระยุทธ เขาชอบใช้รูปแบบเพิร์ชในการแชทมากกว่ารูปแบบอื่น โดยให้เหตุผลว่ารูปแบบเพิร์ชมีลูกเล่นมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ และง่ายต่อการใช้งานที่สำคัญกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น สามารถสร้างตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ได้หลายแบบ และมีการลงสีส่นให้สะดุดตาคู่สนทนาได้ ธีระยุทธเล่าว่า “ที่สำคัญรูปแบบของเพิร์ชเปิดโอกาสให้เราสามารถสร้างห้องสนทนาเป็นห้องของตัวเองได้และได้เป็นหัวหน้าห้องทำให้คนที่เข้ามาแชทให้ความสนใจในตัวผมมากขึ้น พอผมมีห้องสนทนาเป็นของตัวเอง ทำให้รู้สึกภูมิใจเวลาที่คนเข้ามาพูดคุยภายในห้องของเรา ยิ่งมีสมาชิกภายในห้องมากเท่าไรเรายิ่งดูเป็นคนที่มีอำนาจมากเท่านั้น เพราะเราสามารถควบคุมสมาชิกที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาของเราได้ ใครทำผิดหรือว่าพูดคุยไม่สุภาพเราก็สามารถไล่ออกจากห้องสนทนาของเราได้” กรณีของนิตยาเล่าว่า “เธอชอบใช้เพิร์ชในการคุยสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต เพราะว่ารูปแบบของเพิร์ชเป็นรูปแบบและมีวิธีการใช้เล่นง่ายกว่ารูปแบบการแชทอย่างอื่นไม่ต้องใส่รหัสอะไรให้ยุ่งยาก แคพิมพ์ชื่อก็เข้าไปคุยได้เลย มีลูกเล่นให้เลือกใช้ได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนตัวอักษร การใส่สี และที่สำคัญมีห้องสนทนาให้เลือกเข้าไปพูดคุยได้มากมายหลายร้อยห้อง ขวัญทิพย์ก็เช่นกัน “รูปแบบที่เธอใช้ในการสนทนาพูดคุยเธอจะใช้รูปแบบเพิร์ชเพราะว่าน่าสนใจ ส่วนหนึ่งต้องใช้ภาษาไทย แต่โปรแกรมอื่น ๆ เช่น เอ็มไออาร์ซี ไอซีคิว ต้องใช้เป็นภาษาอังกฤษ และ ไอซีคิวก็ใช้ยุ่งยาก ต้องมีรหัสผ่านและจะต้องใช้ภาษาอังกฤษคุยกัน ถ้าเกิดภาษาอังกฤษเราไม่เก่งพอหรือไม่รู้เรื่อง คนอื่นเขาก็จะไม่คุยกับเรา แต่เพิร์ช คือ คนไทยคุยด้วยกันเลย ง่ายดี ถ้าเกิดรูปแบบอย่างอื่น ก็ไม่ค่อยอยากเล่นเพราะว่าภาษาในการแชทไม่เหมือนภาษาอื่น ขนาดคำย่อเป็นภาษาไทยยังไม่ค่อยจะเข้าใจ ต้องเข้าไปพูดคุยบ่อย ๆ ถึงจะเรียนรู้ไปทีละน้อย”

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงในจำนวนทั้งหมด เช่น นิตยา อริสา สมปราวธนา ขวัญทิพย์ ปิยะวรรณ นฤพล ชูศักดิ์ ธีระยุทธ อติเทพ จิรัตน์ ให้ความเห็นในทางเดียวกันว่า ที่เข้ามาใช้

รูปแบบของเฟิร์ช เป็นเพราะว่าได้รับคำแนะนำจากเพื่อนที่เคยใช้มาก่อน หรือเพื่อนชักชวนให้เข้ามาใช้รูปแบบของเฟิร์ช ซึ่งวัยรุ่นเห็นเพื่อนเล่นอินเตอร์เน็ตก็อยากจะทำตามเพื่อนและเฟิร์ชกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นเป็นการสื่อสารที่แปลกใหม่ ทำให้วัยรุ่นเกิดความอยากรู้อยากลอง วัยรุ่นมักรู้สึกว่าการใช้รูปแบบของเฟิร์ชไม่เป็นหรือทำอะไรไม่ทันเพื่อน วัยรุ่นคิดว่าเขาไม่สามารถเข้ากลุ่มสังคมกับเพื่อน ๆ ของเขา เพราะว่าวัยรุ่นจะรู้สึกว่าการคบเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญมาก อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจึงมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมาก วัยรุ่นบางคนเข้ามาแชทเพราะว่าต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมกลุ่มเพื่อนที่นิยมเข้ามาแชทเหมือน ๆ กัน และต้องการให้เพื่อนยอมรับ แสดงให้เห็นถึงความต้องการทางจิตใจและสังคม เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการทำอะไรอยากได้น้ำ อยากทำตัวเด่น อยากมีความโอ้อวดในหมู่เพื่อนฝูง

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะนิยมใช้รูปแบบของเฟิร์ชมากกว่ารูปแบบการแชทรูปแบบอื่น โดยวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า วิธีการใช้งานเป็นอันดับแรก มีลูกเล่นทางภาษาหรือว่าข้อความ ถ้าพิมพ์กันธรรมดาไม่มีลูกเล่นทำให้ขาดรสชาติในการพิมพ์และการพูดคุยในการพูดคุยสนทนากับคนอื่น ๆ วัยรุ่นให้เหตุผลว่าจะต้องมีการพัฒนาใส่ลูกเล่นต่าง ๆ ไปด้วยระหว่างคุยกัน ซึ่งจะทำให้กลายเป็นคนที่มีเสน่ห์ดึงดูดให้ใครก็อยากเข้ามาพูดคุยด้วย ในปัจจุบันเฟิร์ชเป็นรูปแบบที่กำลังนิยมในหมู่วัยรุ่นมาก ถ้าวัยรุ่นคนใดเข้ามาแชทจะต้องรู้จักรูปแบบของเฟิร์ช ก่อนที่จะใช้รูปแบบอื่น ๆ ตามมาก เพราะว่าวัยรุ่นที่มีประสบการณ์ในการแชทมาก่อน มักจะนำไปเล่าสู่กันฟังถึงการเข้ามาแชทโดยผ่านรูปแบบของเฟิร์ชให้เพื่อน ๆ ฟังกัน ภายห้องเรียน ทำให้วัยรุ่นส่วนใหญ่อยากจะทำตามดูบ้างว่าเป็นอย่างไร

วัยรุ่นที่มีความชำนาญ หรือว่าประสบการณ์ในการแชทมานาน จะนิยมใช้รูปแบบอื่น ๆ ในการแชทควบคู่กันไปด้วย เช่น ใช้ไอซีคิว พร้อมกับ เอ็มไออาร์ที

ไอซีคิว คือ รูปแบบของโปรแกรมแชทชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมของวัยรุ่นบางคนหรือเรียนอีกอย่างหนึ่งว่า "I Seek You" ไอซีคิว จะใช้ยุ่งยากมากกว่ารูปแบบของเฟิร์ช เพราะว่าไอซีคิว จะต้องได้รับสิทธิ์ก่อนถึงจะคุยได้ มีการลงทะเบียนส่งการร้องขอไปยังผู้ใช้งาน ไอซีคิว ก่อน ถึงจะมีสิทธิ์ในการเพิ่มชื่อของเราลงไปใน Contact List (หน้าต่างเล็ก ๆ ที่แสดงข้อมูลรายละเอียดของบุคคลที่ลงทะเบียนและได้รับรหัสประจำตัว) และได้รับรหัสประจำตัว ซึ่งจะต้องนำรหัสของเราไปให้ผู้อื่นก่อนถึงจะสามารถเข้าไปพูดคุยกันได้ ซึ่งใช้ยากกว่ารูปแบบของเฟิร์ชแต่ก็ขึ้นอยู่กับความชอบของวัยรุ่นแต่ละคนว่าชอบใช้รูปแบบไหน

วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ในการแชทบางคนก็นิยมใช้รูปแบบของ ไอซีคิว ควบคู่กับรูปแบบของเฟิร์ชหรือรูปแบบอื่น ๆ ดังตัวอย่างของอริสา "รูปแบบที่เธอใช้ในการสนทนา

หรือแสดงตัวตนผ่านทางอินเทอร์เน็ต เธอจะใช้รูปแบบ เพิร์ช และ ไอซีคิว บางทีเธอก็ใช้ 2 อย่างควบคู่กันไป ซึ่งไอซีคิวเธอจะใช้คุยกับคนต่างชาติ เพราะอริสาเรียนสายศิลป์-ภาษา เธอจึงอยากที่จะฝึกการพัฒนาทางการพูดคุยหรือการพิมพ์ทางด้านภาษาอังกฤษไปได้ในตัว ส่วนโปรแกรมเพิร์ช เธอจะใช้คุยกับเพื่อน ๆ ที่เป็นคนไทย นฤพลก็เช่นกัน “รูปแบบที่ใช้จะใช้รูปแบบของโปรแกรมเพิร์ชก่อน แต่พอเราเก่งขึ้นก็เปลี่ยนรูปแบบมาใช้เอ็มไออาร์ซี ซึ่งจะต่างกับรูปแบบเพิร์ช ต่างตรงรูปร่างหน้าตาของโปรแกรมที่ไม่เหมือนกัน แต่การใช้งานก็คือใช้แทบเหมือนกัน แต่รูปแบบของเพิร์ชจะใช้งานง่ายกว่าและเพิร์ชสามารถป้องกันการโดนแกล้งจากคนที่ไม่ประสงค์ดีกับเราได้”

จากตัวอย่างดังกล่าวเห็นได้ว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับรูปแบบของเพิร์ชมากกว่ารูปแบบการแชทแบบอื่น ๆ เพราะเพิร์ชมีห้องสนทนาให้เลือกมากมายหลากหลายและสามารถเข้าไปอยู่ในหลาย ๆ ห้องสนทนาพร้อมกันทีเดียว โดยทุกคนในห้องสนทนาแห่งนั้นจะเห็นชื่อของเราปรากฏอยู่ในลิสต์รายชื่อผู้ร่วมห้องของพวกเขาตลอดเวลา ทำให้สามารถพูดคุยกับคนหลาย ๆ ลักษณะในหลาย ๆ ห้องได้ในเวลาเดียวกัน รูปแบบของการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว เป็นช่องทางการสื่อสารในโลกอินเทอร์เน็ตที่อาจจะเรียกได้ว่าให้คู่สนทนาปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจนเกือบจะเหมือนการพูดคุยแบบเผชิญหน้า เพียงแต่ไม่ได้สบตาและไม่รู้ว่าเสียงใสแค่ไหนเท่านั้นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้การซ่อนตัวตนก็เกิดขึ้น และก็มีอีกจำนวนไม่น้อยที่ใช้ภาวะไร้ตัวตนของตัวเองบางคนขณะที่กำลังแชทอยู่เขาอาจจะไม่ใช่ตัวของเขาเองที่เป็นอยู่ในโลกจริง ผู้ใช้จึงไม่ต้องมานั่งกังวลเรื่องรูปร่างหน้าตาตัวเอง ทำให้การสร้างควมคุ้นเคยกับบุคคลอื่น ๆ เป็นไปได้ง่ายขึ้น ด้วยเหตุนี้รูปแบบของการพูดคุยสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ขณะที่วัยรุ่นหลายคนเล่าว่าไม่มีใครรู้หรือกว่า อากาหมกมุ่นอยู่ในห้องสนทนานั้นเป็นอย่างไร ถ้าไม่ได้เข้าไปสัมผัสด้วยตัวเอง เพราะถึงจะอธิบายอย่างไร คนที่ไม่มีประสบการณ์ก็ไม่อาจเข้าใจได้การนั่งอยู่หน้าจอเครื่องคอมพิวเตอร์ได้โต้ตอบบทสนทนากับคนที่รู้ใจมันมีความสุขมากแค่ไหน ซึ่งอันที่จริงแล้วอินเทอร์เน็ตก็เหมือนโลกจำลองใบใหญ่ที่มีสิ่งต่าง ๆ มากมายอยู่ มีทั้งคนหลากหลายจำพวก มีเว็บไซต์เสมือนชุมชนอยู่นับหมื่นแสน มีข่าวสารมหัศจรรย์ไม่อาจรับได้หมดและบางแง่มุมเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตก็สามารถเข้ามาหาความรัก ความสัมพันธ์ในโลกอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นได้ง่าย ง่ายกว่าการเข้าไปทักทายใครสักคนในโลกแห่งความเป็นจริง ยิ่งวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังค้นหาความรัก ไม่เว้นแม้กระทั่งภายในสื่ออินเทอร์เน็ต และก็เป็นความเป็นจริงเมื่อผสมเข้ากับความเป็นสื่อใหม่ที่นำตื่นตาตื่นใจ สื่อใหม่ที่ไม่มีธรรมดาเป็นปัจจัยที่สำคัญดึงดูดกลุ่มวัยรุ่น

ให้ทำความรู้จักกัน วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ในการแชทจะมีความรู้สึกได้ดีกว่ายามที่เขาคิดถึงใครสักคนขึ้นมาเพียงแค่เขาออนไลน์ และเข้าไปพบเจอกันภายในห้องสนทนา แม้จะเป็นเพียงแค่ตัวหนังสือ แต่ก็ทำให้วัยรุ่นหลายคนไม่ยากที่จะลุกหนีไปจากจอคอมพิวเตอร์ วัยรุ่นที่ตกอยู่ในอาการแบบนี้อาจจะเป็นเพราะว่าไม่มีความสัมพันธ์ที่จริงแท้ในชีวิตจริง มีบางสิ่งบางอย่างที่เขาหายไปจากสัมพันธ์ภาพในชีวิตจริง เมื่อเขาพบเจอสิ่งที่พยายามตามมานี้ได้ในอินเทอร์เน็ต เขาก็ใช้จินตนาการของตัวเองภายในโลกอินเทอร์เน็ต เพื่อค้นพบตัวเองและสิ่งที่เขาหายไป เพราะวัยรุ่นบางคนกล่าวว่าการสื่อสารผ่านการพิมพ์เขาเชื่อว่าการสื่อสารแบบนี้สามารถสื่อถึงใจและความคิดได้ตรงกว่า ถึงแม้ว่าเป็นเพียงความสัมพันธ์กับคนรู้ใจในโลกอินเทอร์เน็ตก็ตาม แต่ในชีวิตจริงมักจะหลงใหลมากกว่าการมองเห็นที่ใจ

สำหรับการเรียนรู้การใช้รูปแบบของการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงจะมีส่วนคล้ายกันคือ วัยรุ่นจะมีการสังเกต การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเลียนแบบ วัยรุ่นบางคนอาศัยจากประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต เช่น ลองผิดลองถูกไปก่อน แต่ส่วนมากวัยรุ่นมักได้รับคำแนะนำหรือบอกเล่าจากเพื่อนมากกว่า เพื่อนมักเป็นตัวแบบของการแสดงออกถึงพฤติกรรมของวัยรุ่น เพราะว่าได้อยู่ใกล้ชิดกันได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อนจึงอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของวัยรุ่นในการใช้รูปแบบดังกล่าว ส่วนสื่อต่าง ๆ วัยรุ่นมักได้รับการเรียนรู้โดยทางอ้อมเช่น สื่อเสนอเนื้อหาสาระเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตหรือโปรแกรมต่าง ๆ ที่กำลังนิยม โดยเฉพาะโทรทัศน์ก็มีส่วนในการเรียนรู้การใช้รูปแบบของการแสดงตนของวัยรุ่น เพราะเนื้อหาสาระในการเสนอมักจะกระตุ้นยั่วยุให้วัยรุ่นอยากรู้อยากลอง เช่นมีเว็บไซต์ที่มีห้องสนทนาที่น่าดารานักร้อง เข้ามาพูดคุยกับวัยรุ่นได้ภายในห้องสนทนา บางรายการเช่นรายการเพลง หรือมิวสิกวิดีโอ และมีการแชทหน้าจอโทรศัพท์ โดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตและข้อความปรากฏบนจอโทรศัพท์ให้วัยรุ่นสามารถเข้าไปพูดคุยกับนักร้องหรือพิธีกรรายการได้ หรือบุคคลที่วัยรุ่นสนใจเป็นตัวแบบจึงเป็นแรงจูงใจให้วัยรุ่นสังเกตและเลียนแบบตาม หันมาให้ความสนใจที่จะเข้าไปพูดคุยกันในสื่ออินเทอร์เน็ตกันมากขึ้น

ข้อแตกต่างของการเรียนรู้ระหว่างวัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย ส่วนมากวัยรุ่นชายจะสรรหาโปรแกรมที่ใช้ในการพูดคุยสนทนามากกว่าวัยรุ่นหญิง เพราะวัยรุ่นชายมักเรียนรู้โปรแกรมที่ใช้ในการแก้งระหว่างวัยรุ่นชายด้วยกัน เช่น ชุคกี้ นฤพล ธีระยุทธ ชอบใช้โปรแกรมในการยิงคู่สนทนา (กลั่นแก้งคู่สนทนาให้หลุดออกจากห้องสนทนา) และการใช้

สมัครป้องกันการถูกยิงจากคู่สนทนา โดยวัยรุ่นดังกล่าวมักจะเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อนที่เข้ามาพูดคุยกันภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต และเข้าไปดาวโหลดตามเว็บไซต์ต่าง ๆ

ผู้ศึกษากล่าวว่าการติดต่อสื่อสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต สามารถสร้างความสนุกสนานและให้ความบันเทิงได้เท่า ๆ กับการติดต่อสื่อสารแบบเห็นหน้าเห็นตาซึ่งหากมีอะไรที่ไม่ชอบใจสามารถหลบเลี่ยงได้ เพราะเขาได้ซ่อนตัวอยู่ภายในห้องสนทนาอีกทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะในการเข้าสังคมได้ดีอีกด้วย ถึงแม้จะเป็นสังคมอินเทอร์เน็ต แต่ก็ทำให้เขาสามารถมีความสุขกับการพูดคุยกับคนอื่น ๆ และยังเป็นที่ยอมรับและรู้จักกันอย่างดีในสังคมแห่งนี้

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่ชอบเข้ามาพูดคุยภายในสังคมอินเทอร์เน็ต เป็นเพราะว่าในสังคมอินเทอร์เน็ตยังมีบางสิ่งบางอย่างอีกมากมายที่ให้อะไรกับวัยรุ่นได้เรียนรู้จากการรู้จักหรือพบปะตัวตนที่แท้จริงของกันและกัน สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นเพียงช่องทางนำไปสู่การพบปะกันจริง ๆ ดังนั้นวัยรุ่นที่เข้ามาหาความรักทางอินเทอร์เน็ตจึงจำเป็นต้องนัดเจอกันจริง ๆ ในท้ายที่สุดเพื่อให้ความสัมพันธ์นั้นพัฒนาไปอย่างเต็มที่และเกิดความพึงพอใจสูงสุดแก่ทั้งสองฝ่าย

3.4 รูปแบบห้องสนทนาของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงรายโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่ากลุ่มวัยรุ่นที่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ต มีวัยรุ่นที่หลากหลายประเภทที่เข้ามาพูดคุยสนทนากันภายในห้องสนทนา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมและสังคมที่วัยรุ่นดำรงอาศัย เช่น วัยรุ่นบางส่วนที่ชอบเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะว่าชอบลองของใหม่ วัยรุ่นกลุ่มนี้จะให้ความสนใจเฉพาะทาง คือ สนใจห้องสนทนาไหนก็จะเขาไปหากกลุ่มที่ตัวเองสนใจ ซึ่งวัยรุ่นกลุ่มนี้จะได้สนุกกับสิ่งที่ตัวเองชอบอย่างเต็มที่ และวัยรุ่นเขาจะมีกลุ่มของสมาชิกภายในห้องสนทนาต่าง ๆ ซึ่งจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน รวมถึงจะมีการตั้งกระทู้ ที่วัยรุ่นสามารถเข้าไปแสดงความคิดเห็นได้ และสามารถทั้งข้อความไว้ให้คนอื่น ๆ มาคุยกัน ส่วนภายในห้องสนทนายังแบ่งออกเป็นกลุ่มคนที่ตนเองคิดว่าตัวตนของตัวเองมีลักษณะเหมือน หรือใกล้เคียงกับกลุ่มคนภายในห้องสนทนาประเภทนั้น ๆ และคิดว่าตนเองมีความสนใจอยากจะเข้าไปแสดงตน ก็สามารถเข้ามาเลือกกลุ่มได้ตามสไตล์ของตัวเอง เช่น กลุ่มหาเพื่อน กลุ่มหาแฟน กลุ่มคนน่ารัก กลุ่มคนสวย กลุ่มคนหล่อ เด็กมัธยมน่ารัก กลุ่มคนขี้เหล่ กลุ่มเถื่อน เป็นต้น กลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ จะเขียนคำอธิบายไว้หลังชื่อของห้องสนทนาต่าง ๆ เพื่อเป็นการเชิญชวนให้บุคคลที่สนใจเข้าไปพูดคุยและเป็นสมาชิก

ของกลุ่ม วัยรุ่นสามารถเลือกที่จะเข้าไปพูดคุยหรือแสดงตัวตนภายในห้องสนทนาต่าง ๆ ที่วัยรุ่นสามารถเลือกได้ด้วยตนเองตามความชอบและความสนใจของวัยรุ่นในแต่ละคน

จากการศึกษาพบว่ารูปแบบของกลุ่มห้องสนทนาที่กลุ่มวัยรุ่นให้ความสนใจก็มีหลายรูปแบบแตกต่างกันไป และที่สำคัญวัยรุ่นต้องการให้เพื่อนหรือสมาชิกภายในห้องสนทนายอมรับตนเป็นสมาชิกของกลุ่มคนหนึ่งด้วย วัยรุ่นจะไม่สบายใจถ้ากลุ่มเพื่อนภายในห้องสนทนาไม่ให้การยอมรับวัยรุ่นเข้าเป็นส่วนหนึ่งในสังคมแห่งนั้น ดังนั้นวัยรุ่นจึงมักแสดงออกพฤติกรรมทุกอย่างเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในหมู่มิตรเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งรูปแบบของกลุ่มที่แสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่น มักเกิดจากวัยรุ่นที่อยู่ในวัยระดับเดียวกัน หรือมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน เช่น เพศ วัย ทัศนคติ ค่านิยม เรื่องที่ใช้ในการสนทนาในแต่ละกลุ่ม รวมทั้งการใช้ภาษาพูดระดับเดียวกัน หรือสนใจกิจกรรมที่เหมือนกันและนำมาพูดคุยกันภายในกลุ่มห้องสนทนา หากวัยรุ่นคนใดมีปัญหาสามารถนำมาปรึกษากันได้ภายในกลุ่มห้องสนทนา เพราะภายในห้องสนทนาซึ่งไม่เห็นหน้าตากันอยู่แล้ว สามารถนำมาระบายเล่าสู่กันฟังได้ภายในห้องสนทนา และวัยรุ่นถ้าเกิดมีปัญหา มักจะนำมาปรึกษาเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง

ในส่วนของวัยรุ่นที่เข้ามาสนทนาพูดคุยโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต มักจะหากกลุ่มเพื่อนภายในห้องสนทนาที่มีลักษณะนิสัยคล้าย ๆ กับตนเอง โดยวัยรุ่นจะเริ่มจากการสังเกตก่อนว่ากลุ่มภายในห้องสนทนานั้นเขาพูดคุยถึงเรื่องอะไรกันอยู่ และสังเกตค่านิยมของกลุ่ม โดยอาศัยการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันก่อนว่าคู่สนทนาของเขาชอบอะไรสนใจในเรื่องใด ถ้ามีการพูดคุยในเรื่องที่ตรงกันและยอมรับกันได้ภายในกลุ่ม ซึ่งกลุ่มต่าง ๆ ภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ตนั้นมีมากมายหลากหลาย จะขอยกตัวอย่างกลุ่มห้องสนทนาที่วัยรุ่นให้ความสนใจและต้องการเข้าไปเป็นสมาชิกดังต่อไปนี้

กลุ่มห้องประจำจังหวัด คือห้องเชียงราย วัยรุ่นทั้งหญิงและชายให้ความสนใจห้องสนทนาแห่งนี้กันเกือบทุกคน การเข้าไปสนทนาพูดคุยมักจะเริ่มจากห้องประจำจังหวัดของตนเองก่อน เพราะว่าวัยรุ่นต้องการเข้าไปหากกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนจังหวัดเดียวกัน สามารถพูดคุยกันถึงเรื่องต่าง ๆ ภายในจังหวัดของตนเองได้ เช่น ถามเรื่องสถาบันการศึกษาของแต่ละคน สถานที่เที่ยว ฯลฯ และที่สำคัญวัยรุ่นให้เหตุผลว่า เวลานั้นเจอกันหรือไปหากันจะได้สะดวกเพราะเป็นคนในพื้นที่เดียวกัน

กลุ่มห้องหาแฟน กลุ่มเหล่านี้มักใช้คารมของตัวเองเป็นอาวุธ แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ คนในกลุ่มนี้จะมีลีลาและการจีบหลัก ๆ ก็คือ เริ่มทักทายด้วยวาจาสุภาพ

จากนั้น ถามชื่อ ถามอายุ และลองเชิงด้วยข้อความที่ส่อไปในทิศทางอารมณ์ หากคู่สนทนาคนใดหรือหญิงสาวรายใดที่เล่นด้วย เขาจะขอเบอร์โทรศัพท์ ถ้ามีรูปก็ขอรูป เมื่อได้แล้ว และพิจารณาเห็นว่าใช้ได้ ก็โทรนัด พาไปกินข้าว ไปดูหนังหรือนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ต่อไป

กลุ่มห้องหาเพื่อน กลุ่มนี้จะมีสมาชิกเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มวัยรุ่นกับอกแบบนี้ เพราะการที่เราจะหาเพื่อนในรูปแบบที่เข้าใจเราและเป็นกลุ่มความคิดเดียวกันนั้นค่อนข้างที่จะหาได้ยากในสังคมแห่งความเป็นจริง จากลักษณะคำพูดและแววตา ไม่อาจบ่งบอกได้ว่าเพื่อนคนนี้เป็นคนดีหรือหรือไม่ดี ซึ่งไม่ทราบความคิดของเขาได้ แต่สิ่งเหล่านี้จะหาได้จากการแชท แต่วัยรุ่นบางคนมองว่ามันก็เป็นแค่เพียงข้อความตัวอักษร ไม่เห็นหน้าเห็นตากันเลย แต่สิ่งที่พิมพ์ออกมา มันออกมาจากความคิดล้วน ๆ มิได้ผ่านสถานการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น วัยรุ่นบางคนผูกพันกับเพื่อน ๆ ในอินเทอร์เน็ต มากกว่าเพื่อนในชีวิตจริง ๆ เสียอีก

สำหรับวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมักปรึกษาหารือกับเพื่อนสนิทในกลุ่ม เรื่องของการใช้โปรแกรมต่าง ๆ ที่นิยมใช้ในการพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต หรือจะแสดงออกถึงตัวตนอย่างไร ให้เพศตรงหรือว่าฝ่ายตรงข้ามสนใจ การเลือกคู่สนทนาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะความรู้สึกทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ต้องการความรู้ต้องการคำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เช่น การปรับตัวให้เหมาะสม จึงอาศัยกลุ่มเพื่อนเป็นที่ปรึกษาและขอคำแนะนำ โดยมีการนำมาพูดคุยกันภายในห้องสนทนากับเพื่อนสนิทถึงลักษณะของคนที่คุณชอบหรือสนใจว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร เมื่อนัดเจอหรือพบปะคู่สนทนาแล้วมักจะแนะนำให้เพื่อนรู้จักลักษณะการพูดคุยในกลุ่มเพื่อนด้วยกันเป็นไปอย่างเปิดเผย สมาชิกกลุ่มทุกคนสามารถพูดคุยและแสดงความคิดเห็นกันได้อย่างทั่วถึงและเปิดเผย ทำให้สมาชิกทุกคนพอใจและสมัครใจที่จะอยู่ในกลุ่ม

ในส่วนของผู้วัยรุ่นที่เข้ามาหากกลุ่มเพื่อนภายในสังคมอินเทอร์เน็ต เพราะว่าต้องการหากกลุ่มเพื่อนที่รู้จัก ต้องการหาประสบการณ์ใหม่ ๆ และวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก กลุ่มสมาชิกภายในห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ตจะเป็นไปอย่างสนิทสนมและมีความรู้สึกที่ดี ๆ ให้กัน เนื่องจากสมาชิกกลุ่มเป็นคนที่มีความสนใจ ความต้องการที่คล้ายกัน มักเห็นใจซึ่งกันและกัน รู้สึกถึงความเป็นพวกเดียวกัน มีกิจกรรมบางอย่างที่ทำร่วมกัน เช่น การนัดพบปะสังสรรค์กันของวัยรุ่นชาวอินเทอร์เน็ต เวลารวมกลุ่มจึงทำให้เกิดพลังเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นกลุ่มเพื่อนไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในชีวิตจริง หรือว่าเพื่อนในอินเทอร์เน็ตจึงมีอิทธิพลต่อความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม หรือว่าแบบแผนของพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน

ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตหรือเพื่อนที่คบภายในชีวิตประจำวันก็มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการแนะนำชักชวน สังเกต เลียนแบบ เพื่อปรับตัวให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนหรือให้กลุ่มเพื่อนยอมรับ ถ้าหากวัยรุ่นคบเพื่อนที่ดีก็จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมในทางที่สร้างสรรค์ แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ได้ก็จะนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแก่ตนเองและสังคม กลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นนับได้ว่ามีบทบาทมากต่อการเรียนรู้และการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นที่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตและพฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นด้วย

กลุ่มห้องหาความรัก ซึ่งวัยรุ่นกลุ่มนี้จะใช้สื่ออินเทอร์เน็ตนี้ทำให้ได้รู้จักและคบหากับเพื่อนต่างเพศและเป็นທີ່ศึกษาดูใจกันก่อนที่จะนัดเจอหน้าตากัน เพราะในชีวิตจริงวัยรุ่นกลุ่มนี้บางคนถูกผู้ปกครองห้ามไม่ให้มีแฟน หรือไม่ให้คบเพื่อนชาย เช่นตัวอย่างของ นิตยา อริสา สมปรารถนา ปิยะวรรณ วัยรุ่นจึงต้องเข้ามาใช้ช่องทางอินเทอร์เน็ตเพื่อนแสวงหาคนรักหรือคนรู้ใจ เพราะสื่ออินเทอร์เน็ตสามารถปกปิดผู้ปกครองหรือพ่อแม่ได้ แต่การได้พบปะพูดคุยกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตก็ทำให้วัยรุ่นบางคนรู้สึกมีความสุข ความอบอุ่นขึ้นมาได้ ถึงแม้จะไม่เคยเจอหน้าตากันมาก่อน จะทำให้วัยรุ่นบางคนต้องการที่จะเข้าไปสู่ห้องสนทนาได้ทุกวัน เพราะเขามีใครบางคนที่รอเขาอยู่ภายในห้องสนทนาแห่งนั้น

กลุ่มห้องกีฬา ส่วนมากวัยรุ่นกลุ่มนี้จะเป็นวัยรุ่นชาย ซึ่งส่วนมากนิยมตั้งกลุ่มหรือห้องสนทนาที่พูดคุยกันในเรื่องกีฬา กีฬาที่ยอดฮิตที่นำมาพูดคุยกันในห้องสนทนาของวัยรุ่นชายคือกีฬาฟุตบอล มักจะมีกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความสนใจเหมือน ๆ กัน สร้างห้องสนทนาประเภทกีฬาขึ้นมาเพื่อให้แลกเปลี่ยนหรือวิจารณ์ถึงนักฟุตบอลที่เขาชอบ แต่จะแฝงไว้ด้วยการพนันหรือไม่ในส่วนใหญ่วัยรุ่นชายตอบว่าเขาไว้มาคุยกันเฉย ๆ

กลุ่มห้องเกย์หรือกลุ่มกะเทย ดังตัวอย่างของจิรติน์กล่าวว่า กลุ่มนี้จะมีสมาชิกมากในห้องสนทนาที่พวกกลุ่มเกย์หรือกะเทยตั้งขึ้นมาเพื่อเอาไว้พบปะพูดคุยกัน เพราะคนกลุ่มเกย์มักจะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนอย่างเต็มที่เมื่อเข้าสู่การพูดคุยภายในห้องสนทนาซึ่งสังเกตจากการใช้ภาษาในการพูดคุย และจะมีคำศัพท์ที่ใช้พูดคุยกันเฉพาะกลุ่ม ซึ่งวัยรุ่นกลุ่มอื่น ๆ จะไม่รู้ความหมาย เพราะในกลุ่มเกย์หรือกะเทย จะมีศัพท์ที่ใช้เรียกกันเฉพาะกลุ่ม การพูดคุยก็จะแสดงออกถึงความเป็นกะเทยมากในห้องสนทนา โดยวัยรุ่นที่เป็นกะเทยให้ความเห็นว่าเพราะสังคมไทยคนส่วนมากจะไม่ค่อยยอมรับคนที่เป็นเกย์หรือว่ากะเทย เห็นว่าแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ในการพูดจาหรือการแสดงออกทำทางต่าง ๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงหา

พื้นที่ที่เขาสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่และมีกลุ่มสมาชิกที่ยอมรับกันได้ พูดคุยในภาษาเดียวกันเข้าใจกัน ซึ่งสังคมอินเทอร์เน็ตก็เป็นช่องทางให้กลุ่มสมาชิกต่าง ๆ เหล่านี้ได้เข้ามาหาเพื่อนหรือกลุ่มตามที่วัยรุ่นต้องการ

กลุ่มห้องวัยรุ่นมีปัญหา วัยรุ่นที่มีปัญหาไม่สบายใจส่วนหนึ่งมักจะเข้ามาปรึกษาเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เช่น เรื่องแฟนและเรื่องเพศเป็นเรื่องที่นิยมมากที่วัยรุ่นมักใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเข้ามาปรึกษากันเพราะว่าวัยรุ่นไม่สามารถนำเรื่องแฟนไปปรึกษากับพ่อแม่ได้ส่วนใหญ่ถ้าวัยรุ่นมีแฟนหรือมีประสบการณ์ทางเพศเพื่อนจะรู้เป็นคนแรก วัยรุ่นคิดว่าเพื่อนเข้าใจเขามากกว่าพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะไม่ได้ดูดำเหมือนพ่อแม่

กลุ่มห้องต่อแผล นี่คือกลุ่มที่อาจจะเรียกได้ว่า ใช้อินเทอร์เน็ตได้คุ้มค่าที่สุด เพราะสามารถพรางตัวตนของตนเองได้อย่างแนบเนียน เพราะไม่มีใครเห็นแววตา ท่าทาง ด้วยการพิมพ์ข้อความที่ทำให้คู่สนทนาคิดว่าตัวเองน่ารักใช้คำที่หวาน ๆ จากประสบการณ์แล้วให้รูปภาพที่ผ่านการตกแต่งด้วยโปรแกรมกราฟฟิก ตกแต่งรูปให้ดูดีดูงาม เพื่อส่งไปให้คู่สนทนาได้หลงใหลในบุคลิกลักษณะที่จอมปลอมของเขา และทำให้เขาได้ดูดีดูเด่นในสังคมอินเทอร์เน็ตขึ้นมาได้

นอกจากนั้นยังพบว่า วัยรุ่นที่ชอบเข้าไปกลุ่มห้องสนทนาแห่งไหนบ่อย ๆ มักจะเข้าห้องสนทนานั้นเป็นประจำ และก็จะอยู่ในห้องสนทนาห้องนั้นเป็นหลัก ไม่ชอบที่จะไปคุยในห้องสนทนาอื่น เช่นตัวอย่างของ นฤพล จะชอบเข้าห้องเชียร์รายเพราะเป็นศูนย์รวมของทุกคน และตัวผมเป็นคนเชียร์ราย ก็อยากจะคุยกับคนเชียร์ราย และที่สำคัญเวลานัดเจอหน้ากันจะได้สะดวกในการพบเจอกัน ส่วนชูศักดิ์ ห้องที่เขาชอบเข้าไปคุยประจำคือห้องประจำจังหวัดและห้องหาแฟน เพราะว่าเขาต้องการเข้ามาพูดคุยกับสาว ๆ คิดว่าเดี่ยวจะต้องเจอผู้หญิงที่เข้ามาหาแฟนแบบเขา เพราะชื่อห้องเขาได้บอกไว้แล้วว่าห้องหาแฟน สำหรับอริสา เธอมักจะเข้าห้องมัธยมน่ารัก เพราะเธอคิดว่ามีกลุ่มคนที่อยู่ในวัยเดียวกับเธอ คือเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาสามารถพูดคุยในเรื่องเรียนหรือเรื่องทั่ว ๆ ไปได้ ในกรณีที่วัยรุ่นเป็นอย่างนี้ก็เพราะเขาได้ค้นพบบางสิ่งบางอย่างในนั้น เพราะว่าในเชิงจิตวิทยาแล้ว อินเทอร์เน็ตคือ ภาพสะท้อนทางความคิดและบุคลิกภาพของบุคคลผู้นั้น เมื่อวัยรุ่นค้นพบ "พื้นที่" หรือ "ชุมชน" (ในที่นี่หมายถึง ในอินเทอร์เน็ตหรือตามห้องสนทนาต่าง ๆ ที่เขาต้องการเขาไปแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว) ที่สะท้อนถึงรสนิยม เจตคติ และความสนใจของตัวเอง เขาจะรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในนั้นทันที วัยรุ่นสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นอิสระเสรีและเป็นที่ยอมรับของคนภายในห้องสนทนาแห่งนั้น วัยรุ่นจึงชอบที่จะเข้ามาแสดงออกในเรื่อง

ที่วัยรุ่นต้องการได้ แต่ในโลกอินเทอร์เน็ตภายในห้องสนทนา เป็นเพียงช่องทางที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นจะใช้มันเป็นสถานที่เรียนรู้และเข้าใจตนเอง เป็นหนทางหนึ่งที่จะใช้ค้นหา “ตัวตน” ของตัวเองได้ ถึงแม้จะเป็นตัวตนที่วัยรุ่นบางคนต้องการแสดงออกตามฝันตามจินตนาการของตัวเองที่เขาอยากแสดงออกภายในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งในพื้นที่แห่งนี้กลุ่มวัยรุ่นสามารถปลดปล่อยจิตนาการ ความสับสน ความวิตกกังวลของตัวเองได้อีกด้วย

สำหรับวัยรุ่นที่เข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต เป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาเลือกที่จะเป็นตัวตนใดตัวตนหนึ่งได้อีกด้วย เพราะบางกรณีการแสดงตัวตนที่แท้จริงไม่สามารถแสดงออกในโลกแห่งความเป็นจริงได้ หรือวัยรุ่นบางคนอาจจะรู้สึกอาย ผิด กลัว กังวล หรือเกลียดบางด้านของตัวตนนั้น แต่ยอมรับและแสดงออกที่ด้านหนึ่ง เวลาเดียวกันก็พยายามสร้างตัวตนใหม่อย่างใจฝืนขึ้นมา หรือไม่ก็เป็นการแสดงออกให้เห็นว่าวัยรุ่นบางคนพยายามปลดปล่อย หรือระบายด้านเลวร้ายของจิตใจตัวเอง อย่างคนก้าวร้าว มักรู้สึกไม่มั่นคง เมื่อเข้าร่วมในสังคมอินเทอร์เน็ตภายในห้องสนทนา ก็จะมีแต่การโต้แย้งกัน ดังตัวอย่างของขวัญทิพย์ ห้องสนทนาที่เธอมักเข้าไปพูดคุยหรือแสดงตนเธอชอบไปห้องสนทนาที่มีชื่อว่า ห้องโคตรเถื่อน เธอเล่าว่า “เพราะห้องโคตรเถื่อนเป็นห้องที่ดูจากชื่อซึ่งก็แปลกดี เพราะอาจจะตรงกับตัวเราก็ได้เพราะเราเป็นคนแบบพูดจาไม่เพราะเป็นคนพูดจาขวานผ่าซาก ส่วนหนึ่งที่เรามาพูดคุยสนทนากับสมาชิกภายในห้องโคตรเถื่อนเพราะว่า เราอยากรู้ว่าคนภายในห้องสนทนาแห่งนี้คุยในเรื่องอะไรกัน ต้องการอยากที่จะระบายอะไรบ้า ๆ บอ ๆ ของเราออกไป อยากจะด่าคนอื่น ซึ่งในชีวิตจริงเวลาอยู่กับเพื่อนเราด่าไม่ได้เราทำแบบนี้ไม่ได้แต่สังคมในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ตเราทำได้ เราเข้าห้องโคตรเถื่อนก็ไม่มีใครรู้จักเรารู้จักกันแค่ชื่อในนามเราจะด่ากันว่ากันยังงี้ก็ได้สามารถระบายอารมณ์ลงไปได้เลย และเราก็เข้าไปกวน ๆ คนอื่น เพราะนิสัยเราก็กวน ๆ อยู่แล้ว ถ้าเราเข้าไปกวน ๆ สมาชิกในห้องนั้น เขาจะตอบเราว่ายังไงเราก็คอยากรู้ การที่ทำให้คนอื่นโกรธโมโห มันก็สนุกดี เพราะไม่มีใครว่าด่าเราตอบ เพราะชื่อห้องเปิดโอกาสให้เราทำในสิ่งที่เราต้องการได้”

วัยรุ่นบางคนก็ได้ใช้ห้องสนทนาเปิดโอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพ หรือสร้างบุคลิกภาพใหม่ขึ้นมา เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงตัวตนที่แท้จริงของวัยรุ่นบางคนไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ หรือไม่กล้าที่จะแสดงออกขึ้นอยู่กับเหตุผลของวัยรุ่นแต่ละคน ในโลกอินเทอร์เน็ตวัยรุ่นสามารถเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเขา ในอีกด้านหนึ่งที่วัยรุ่นสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเขาได้อย่างเต็มที่ เพราะภายในห้องสนทนา การพูดคุยกับคู่สนทนาไม่สามารถเห็นหน้าตาของคู่สนทนาได้ มีแต่เพียง

ข้อความที่พิมพ์โต้ตอบกันไปมาเท่านั้น ทำให้วัยรุ่นกล้าที่จะแสดงออกในเรื่องที่ตนเองต้องการมากขึ้น ถึงแม้บางเรื่องวัยรุ่นแสดงออกเป็นเรื่องที่ไม่ตรงกับตัวตนที่แท้จริงของตนเอง แต่ตัวตนที่วัยรุ่นบางคนแสดงออกไปเป็นตัวตนที่เขาอยากที่จะเป็น หรืออยากที่จะแสดงออกมาให้คนภายในห้องสนทนารับรู้ และตัววัยรุ่นเองมีความสุขที่ได้แสดงตนออกไป ดังตัวอย่างของอริสาเธอเล่าว่า “เวลาเธอเข้าห้องสนทนามักจะเข้าห้องสนทนาที่มีชื่อว่า ห้องมัธมน่ารัก เพราะว่าเรารู้สึกชุ่มชื้นและตื่นเต้นหัวใจได้ คือตัวจริงเราไม่ค่อยสวย ดำก็ดำ เราก็จะพยายามหาห้องที่สร้างบุคลิกของเราให้ดูดีภายในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้เราก็น่ามีความสุขดี บางทีคุยไปยิ้มไปกับหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็มี หรือคุยอยู่ดี ๆ ก็มีคนเข้ามาจีบเราด้วย ซึ่งตามความเป็นจริงในโลกปัจจุบันเราไม่ค่อยมีใครมาจีบเราซักเท่าไร ก็รู้สึกแปลกดี คิดยังไงมาจีบเรา”

วัยรุ่นที่ชอบเข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ตได้ทั้งวันนั้น มักจะมีการเปิดเผยเรื่องส่วนตัวและความรู้สึกนึกคิดมีทั้งจริงบ้างหรือเท็จบ้าง ตลอดจนมีการนัดพบปะสังสรรค์กันบ่อย ๆ ซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบใหม่อย่างอินเทอร์เน็ต เพราะมันสามารถทำให้วิถีชีวิตของวัยรุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นสามารถสนิทสนมคบกับเพื่อนต่างเพศได้ง่ายขึ้นโดยการติดต่อสื่อสารกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

วัยรุ่นจะคอยเรียนรู้โดยอัตโนมัติว่า เมื่อเขาเข้ามาภายในห้องสนทนาในช่วงเวลาใดจะได้พบเจอกับเพื่อนคนไหนบ้าง หรือจะกะประมาณเวลาได้คร่าว ๆ ว่า จะได้รับอีเมลตอบกลับมาจากเพื่อนเมื่อไร เพราะคนที่เล่นอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่จะมีกิจวัตรประจำวันของตัวเองที่ค่อนข้างสม่ำเสมอ เช่น กลุ่มวัยรุ่นตอนกลางวันก็จะไปเรียนหนังสือ ช่วงเวลาที่เข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตกันก็จะเป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียน หรือว่าช่วงเวลาประมาณตอนเย็น ๆ หรือวันเสาร์วันอาทิตย์ ในขณะที่เดียวกันวัยรุ่นที่เข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนา ก็จะเรียนรู้ได้ว่าคู่สนทนาของเขาจะเข้ามาคุยกันภายในห้องสนทนาช่วงเวลาใด ถ้าเขาต้องการจะพูดคุยด้วยก็จะเข้ามาในเวลาเดียวกันนั้น ดังตัวอย่างของชูศักดิ์เล่าว่า “ถ้าเราเข้าไปภายในห้องสนทนาแล้วได้พบเจอกับผู้หญิงที่เราคาดหวังไว้ทุกครั้ง ก็คงจะดีไม่น้อย แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นเราก็ต้องรอต่อไป แต่ถ้าเราเห็นแค่ชื่อเขาออนไลน์ขึ้นมา เราก็ดีใจแล้วละ ไม่ได้หวังให้เขามาทักแล้วก็ชวนเราคุยหรือหอก แค่เห็นเขาออนไลน์เข้ามาในคอนแทกต์ลิสต์ในโปรแกรมเฟิร์สเราก็รู้สึกเหมือนกับได้อยู่ใกล้ซิดกันจริง ๆ”

วัยรุ่นบางคนเล่าว่า เขายังคงเข้าห้องสนทนาเพื่อรอใครบางคนอยู่ ดังตัวอย่างของ ขวัญทิพย์เล่าว่า “เธอเข้าไปพูดคุยภายในห้องสนทนาแห่งหนึ่งชื่อห้องว่าห้องหาแฟน แล้วเจอผู้ชายคนหนึ่ง แต่ที่บ้านของเธอไม่มีเครื่องคอมพิวเตอร์จึงต้องมานั่งเล่นอินเทอร์เน็ต

ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ เสียเงิน 30 - 40 บาทต่อวัน เพื่อแลกกับความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ จากการแชทกับผู้ชายที่เราได้ร่อนคนนั้น ซึ่งเธอกล่าวว่ามันก็คุ้มค่ามากกับการที่เราได้ร่อนใครคนหนึ่งอยู่" ส่วนหนึ่งในการเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของกลุ่มวัยรุ่นในห้องสนทนาจะแสดงออกในรูปของการสร้างความสัมพันธ์ของแต่ละฝ่าย ก็คือ ผู้ชายมักมองหาผู้หญิงและผู้หญิงมักมองหาผู้ชาย ภายในห้องสนทนาแทบจะไม่มีเพศขายรายใดใช้ห้องสนทนาดันหาผู้ชายด้วยกันที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ยกเว้นผู้ชายคนนั้นเป็นเกย์หรือกะเทย

วัยรุ่นบางคนในขณะที่เข้าไปพูดคุยอยู่ภายในห้องสนทนาแห่งใดแห่งหนึ่ง วัยรุ่นจะมีการปลอมตัว การอำ (หมายถึงการกลั่นแกล้งมีลักษณะไม่ถึงขั้นรุนแรง) หรือการโกหกล้อเล่น ฯลฯ เพื่อความสนุกสนานหรืออะไรก็แล้วแต่เป็นเพราะวัยรุ่นอยากจะลองทำอะไรที่เขาทำไม่ได้ในชีวิตจริง เช่น ผู้หญิงไปแสดงตนเป็นผู้ชาย และผู้ชายไปแสดงตนเป็นผู้หญิง ภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต หรือบางคนก็แสดงออกบุคลิกทำทางไปอีกแบบหนึ่ง เวลาเข้าไปอยู่ในสังคมอินเทอร์เน็ต เป็นเพราะว่าวัยรุ่นอยุ่วัยที่อยากรู้อยากลอง หรืออยากจะแสดงออกในเรื่องหรือในสิ่งที่ตนเองต้องการ เพื่อเป็นการเรียนรู้ว่าถ้าเกิดเขาแสดงออกไปตามบุคลิกที่เขาอยากจะแสดง จะมีคนในสังคมอินเทอร์เน็ตยอมรับเขาได้หรือไม่ ซึ่งในชีวิตจริงเขาอาจจะไม่มีโอกาสแสดงออกถึงการกระทำแบบนี้ได้ ดังเช่นชูศักดิ์เล่าว่า "มีบ่อยครั้งที่เดียวที่ในห้องสนทนาเจียบเหงาซบเซา ทุกคนในห้องพร้อมใจกันเจียบกริบ ผมก็นึกอยากจะทำอะไรแก้เบื่อด้วย ผมจึงทดลองปลอมชื่อตัวเองเป็นผู้หญิง เลิกเอาชื่อที่เพราะที่สุดเท่าที่จะนึกออก แล้วกลับไปในในห้องนั้น ๆ ลองกล่าวทักทายสวัสดีกลางห้อง ผลออกมาว่าการที่มีผู้หญิงชื่อเพราะ ๆ ดูทำทางเหมือนจะสวย และพูดคุยเก่ง เข้ามาในห้องช่วยกระตุ้นให้ห้องแชทกลับมาคึกคักอย่างทันตาทีเดียว และก็มีวัยรุ่นชายคนหนึ่งขอเบอร์โทรศัพท์ของผม ผมก็ไม่กล้าให้ เพราะกลัวความลับแตก แต่เขากลับให้เบอร์โทรศัพท์ของเขาแก่ผมมาแทน เขาบอกว่าเดี่ยวถ้าผมจะออกจากการเล่นอินเทอร์เน็ตให้โทรศัพท์หาเขาทันที ซึ่งผมก็ไม่ได้โทรกลับและก็มีวัยรุ่นชายอีกคนหนึ่งของอีเมลล์ ผมก็เลยให้อีเมลล์ที่มีชื่อแบบกลาง ๆ ไม่ระบุเพศแก่เขาไปในตอนนั้นผมอยากจะรู้จริง ๆ ว่าเขาจะเมลล์มาหาผมว่าอะไรบ้าง ผมเลือกที่จะติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ตอย่างเดียว เพราะมันจะทำให้ผมปิดการโกหกของตัวเองได้อยู่ แต่การโกหกของผมมันทำให้หัวสมองของผมทำงานหนักขึ้น เมื่อเทียบกับการแชทแบบเป็นตัวจริงของผม เพราะผมจะต้องมานั่งนึกชื่อปลอม ประวัติปลอมต่าง ๆ นานา อายุ การศึกษา ครอบครัว ฯลฯ แต่คนที่เข้ามาคุยกับผมก็เหมือนว่าจะเชื่อผมเสียด้วย หลังจากนั้นอีกสองวัน วัยรุ่นชายคนหนึ่งเขาได้ส่งอีเมลล์มาหาผมจริง ๆ บอกว่าไม่ได้เจอผมเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตหลายวัน ซึ่งผมก็

เพื่อที่จะโกหกต่อไปอีกแล้ว และครั้งนั้นเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่ผมปลอมตัวเป็นผู้หญิงด้วยความอยากที่จะรู้ว่าถ้าเราปลอมตัวเป็นผู้หญิงแล้วจะเป็นอย่างไร แต่มันก็ไม่ใช่ง่าย ๆ เลยที่จะโกหกใครต่อใคร ตอนที่ปลอมตัวอยู่ก็นับว่าน่าสนุกที่อยู่หอพัก ผมแอบหัวเราะเยาะคนที่มาหลงเชื่อ แล้วเอาจริงเอาจังกับความสัมพันธ์กับตัวตนปลอม ๆ ของผม เขาอีเมล์มาแนะนำตัวอย่างละเอียด ชื่อจริง นามสกุลจริง และประวัติส่วนตัว และบอกให้ผมตอบกลับไป ที่เป็นเช่นนี้คงเป็นเพราะผมได้ส่งรูป ผู้หญิงสวย ๆ รูปหนึ่งไปให้เขา ตั้งแต่ตอนที่เราเจอกันครั้งแรก เพราะว่าเขาเป็นคนเอยปากของรูปผมก็เข้าไปหารูปตามเว็บไซต์ที่มีการโหลดรูปไปหารูปผู้หญิงที่หน้าตาสวย ๆ แล้วก็ส่งไปให้เขา ผมเคยถามเพื่อนผู้ชายที่เล่นอินเทอร์เน็ตหลาย ๆ คน ส่วนใหญ่บอกว่าเคยปลอมตัวแบบนี้เหมือนกัน เพราะมันสนุกกับการปลอมตัว แม้แต่ผู้หญิงหลายคนที่เคยพูดคุยกับผมก็เคยพูดคุยให้ผมรู้ว่าผู้หญิงหลายคนก็เคยปลอมตัวเป็นผู้ชายบ่อย ๆ ส่วนใหญ่ที่ทำได้ไปเพื่อความสนุกสนาน แก่เมื่อเวลาที่ภายในห้องสนทนาเงียบเหงา"

การสื่อสารพูดคุยผ่านห้องสนทนาภายในกลุ่มของวัยรุ่น จะเกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติก่อนที่จะได้พูดคุยกันหรือไม่ได้นัดหมายกันมาก่อน เช่น เมื่อพบคู่สนทนาที่ตนชอบก็จะแสดงภาษาสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น ส่งรูปหัวใจ รูปยิ้ม หรือภาษาสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความรู้สึกดีดีให้กัน เมื่อวัยรุ่นเข้ามาอยู่ในกลุ่มหรือในห้องสนทนามักจะให้ความสำคัญกับกลุ่มนั้น ๆ และมักได้รับอิทธิพลจากกลุ่มที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่ด้วย เนื่องจากธรรมชาติของวัยรุ่นมักต้องการให้ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับกลุ่มได้ดำรงอยู่ต่อไป ต้องการการยอมรับจากกลุ่ม ดังนั้นการกระทำต่าง ๆ จึงมักคำนึงถึงผลประโยชน์ และความต้องการของกลุ่ม จึงทำให้วัยรุ่นต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเสมอ เป็นสาเหตุที่ทำให้แสดงตัวตนเลียนแบบเพื่อนเพื่อให้เข้ากับกลุ่มได้

กลุ่มต่าง ๆ ของวัยรุ่นภายในสังคมอินเทอร์เน็ตเหล่านี้ การสื่อสารด้วยการใช้ภาษาสัญลักษณ์ก็จะแตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นอยู่กับกลุ่มสมาชิกหรือกลุ่มห้องสนทนาต่าง ๆ ที่มีลักษณะกลุ่มแตกต่างกันไป ภาษาที่จะใช้พูดคุยก็แตกต่างกันไปด้วยเช่น ถ้าเป็นกลุ่มหาแฟนหรือหาความรัก ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้จะสื่อในเรื่องของการพูดคุยในทำนองจีบกันเป็นคำหวาน ๆ ซึ่ง ๆ ถ้าเป็นกลุ่มเกย์หรือว่ากะเทย ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้จะมีการด่ากันใช้คำไม่สุภาพ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ของแต่ละกลุ่มหรือว่าห้องสนทนาว่ามีการกำหนดกฎเกณฑ์ให้สมาชิกในกลุ่มปฏิบัติกันอย่างไร สมาชิกภายในกลุ่มต้องมีการยอมรับเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ของกลุ่มในห้องสนทนานั้นให้ได้ ถึงจะเข้ามาเป็นสมาชิก ถ้าสมาชิกคนใดยอมรับไม่ได้สมาชิกคนนั้นต้องไปหาห้องสนทนาที่เขาสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่ม

ห้องสนทนานั้น ดังตัวอย่างของฐศักดิ์ " ถ้าเราอยากทำรูปหัวใจสีแดงออกมาสักดวงหนึ่งโต ๆ เพื่อบอกแก่คู่สนทนาของเราว่าเรากำลังรู้สึกชอบเธออยู่นะ จีบเธออยู่ แต่มาห้ามเราเล่นสีเราก็คงทำอะไรไม่ได้ ทำให้เรารู้สึกก็อึดอัด หรือบางทีการส่งรูป ส่งสัญลักษณ์ ซึ่งจะมีสีสันและเราต้องแสดงออกถึงความรู้สึกของเราแต่ไม่สามารถทำได้ ก็จะทำให้เสียอารมณ์และผมจะเลี้ยงห้องสนทนาจำพวกนี้จะไม่ค่อยเข้าไปคุยเลยถ้าห้องไหนมีกฎเกณฑ์แบบนี้"

สำหรับกฎเกณฑ์ที่สมาชิกภายในกลุ่มห้องสนทนาต้องปฏิบัติตามหรือให้การยอมรับจะมีหัวหน้าห้องสนทนาเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ขึ้น ห้องสนทนาทุกห้องสนทนาจะมีกฎเกณฑ์รายละเอียดข้อห้ามให้สมาชิกปฏิบัติตาม เช่น ห้ามพูดคำลามก ห้ามพิมพ์คำซ้ำ ๆ ห้ามก่อกวนผู้อื่นโดยการโพสต์มากเกินไป ฯลฯ ซึ่งถ้าสมาชิกคนใดไม่ปฏิบัติตามจะโดนลงโทษ โดยหัวหน้าห้องจะเป็นคนคลิกรายชื่อสมาชิกคนนั้นออกจากห้องสนทนา กฎเกณฑ์ของห้องสนทนาแต่ละห้องจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของแต่ละห้องสนทนาซึ่งจะมีหัวหน้าห้องเป็นผู้ออกกฎระเบียบ

การสร้างกฎเกณฑ์เงื่อนไขภายในสังคมอินเทอร์เน็ตก็เหมือนกับทุก ๆ สังคมที่มีกฎระเบียบให้สมาชิกปฏิบัติ แต่สังคมอินเทอร์เน็ต สมาชิกสามารถเลือกได้ว่าจะเลือกปฏิบัติตามแบบไหนและจะไม่เลือกปฏิบัติตามแบบไหน เพราะภายในสังคมอินเทอร์เน็ตนั้นห้องสนทนาต่าง ๆ ส่วนมากเป็นห้องสนทนาที่กลุ่มวัยรุ่นด้วยกันเองสร้างขึ้น และวัยรุ่นเป็นคนกำหนดกฎระเบียบที่วัยรุ่นต้องการปฏิบัติ ซึ่งมักจะเป็นกฎเกณฑ์ที่กลุ่มวัยรุ่นด้วยกันยอมรับกันได้ กฎระเบียบภายในห้องสนทนาสามารถยืดหยุ่นได้ ตามความต้องการของสมาชิกภายในกลุ่ม แต่กฎระเบียบที่พ่อแม่ผู้ปกครองกำหนดให้วัยรุ่นเป็นกฎระเบียบที่วัยรุ่นจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม เพราะในชีวิตจริงวัยรุ่นไม่สามารถเลือกที่จะกำหนดเงื่อนไขขึ้นมาเป็นของตนเองได้ ถ้าวัยรุ่นเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขขึ้นเอง ส่วนมากผู้ปกครองหรือพ่อแม่มักเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่เข้าท่า และจะไม่ยอมรับฟังเหตุผลของวัยรุ่น แต่ภายในห้องสนทนาวัยรุ่นเขารู้สึกว่าเขาเป็นผู้สร้างเงื่อนไขต่าง ๆ ขึ้นมาเองได้ และมีสมาชิกภายในกลุ่มยอมรับ ทำให้วัยรุ่นรู้สึกถึงความเป็นผู้นำ ดังตัวอย่างของธีระยุทธ "พอผมได้สร้างห้องสนทนาเป็นของตัวเองทำให้เรารู้สึกภูมิใจเวลาที่คนเข้ามาพูดคุยภายในห้องของเรา ยังมีสมาชิกภายในห้องมากเท่าไร เรายิ่งดูเป็นคนที่มีอำนาจมากขึ้น เพราะเราสามารถควบคุมสมาชิกที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาของเราได้ ใครทำผิดหรือว่าพูดคุยไม่สุภาพ เราก็สามารถไล่ออกจากห้องสนทนาของเราได้ หรือเราไม่ชอบสมาชิกคนไหนก็ห้ามไม่ให้คนนั้นเข้ามาพูดคุยในห้องสนทนาของเราได้ ดูเหมือนว่าเราเป็นคนที่มีอำนาจ"

นอกจากนี้ในช่วงเทศกาลหรือวันสำคัญ ๆ วัยรุ่นยังมีการรวมกลุ่มขึ้นภายในห้องสนทนา เพื่อเฉลิมฉลองคือส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ในห้องแชทที่มีการเข้ามาอวยพรสวัสดิ์ปีใหม่ช่วงเวลาใกล้จะต้อนรับปีใหม่ มีการส่งบัตรอวยพรให้กับคนรู้จัก ส่งดอกไม้ให้เพศตรงข้ามในวันวาเลนไทน์ และส่งการ์ดอวยพรวันเกิดให้เพื่อนทางอีเมล หรือวัยรุ่นบางกลุ่มเข้ามาร่วมแต่งกลอนประชันกันทางอินเทอร์เน็ตในเทศกาลสำคัญ ๆ เช่น เทศกาลแห่งความรัก เป็นต้น แสดงให้เห็นถึงกิจกรรมที่กลุ่มวัยรุ่นเข้าไปทำร่วมกันภายในสังคมอินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนมากเป็นสังคมของกลุ่มวัยรุ่นที่เข้าไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามความชอบของแต่ละบุคคล เพื่อสร้างสีสันความสนุกสนานอีกรูปแบบหนึ่งของการเข้าไปพบเจอเพื่อน ๆ ภายในสังคมอินเทอร์เน็ต

การรวมกลุ่มของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงภายในห้องสนทนา ขึ้นอยู่กับความชอบของวัยรุ่นว่าเขาต้องการรวมกลุ่มลักษณะอย่างไร และสามารถยอมรับเงื่อนไขกฎระเบียบของกลุ่มได้หรือไม่ แต่ในสังคมอินเทอร์เน็ตมีกลุ่มให้วัยรุ่นเข้าไปเลือกที่เป็นสมาชิกได้มากมายหลากหลาย วัยรุ่นจึงสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนได้ตามกลุ่ม หรือตามห้องสนทนาที่เขาต้องการได้ แต่การรวมกลุ่มของวัยรุ่นภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ตเช่นนี้ วัยรุ่นมักมีการสื่อสารที่ใกล้ชิด มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกัน และมีการถ่ายทอดของข่าวสารข้อมูลในกลุ่มอย่างใกล้ชิด และมีการยอมรับเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันภายในกลุ่มวัยรุ่นด้วยกันเอง

3.5 วิธีการแสดงออกของวัยรุ่นในเขตเมืองเชียงรายโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นทั้งชายและหญิงการเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนผ่านห้องสนทนา จะใช้การสื่อสารจากความคิดผ่านไปยังตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ของตัวเองไปยังความคิดของคนที่อยู่ภายในห้องสนทนานั้น ๆ โดยวัยรุ่นเข้าใจว่า สิ่งที่เขากำลังอ่านหรือได้รับนั้น คือ "ตัวตน" ที่แท้จริงแต่โดยข้อเท็จจริงแล้วการมี "ตัวตน" หรือการดำรงอยู่ของใครสักคนหนึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ไม่ได้วัดกันเฉพาะความคิดเท่านั้น ภาพลักษณ์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่างหาก ที่สามารถจับต้องได้และรวบรวมพฤติกรรม การกระทำ ท่าทาง กริยา ฯลฯ ที่แสดงออกให้เห็นถึงความเป็นคน ๆ นั้น แต่เทคโนโลยีปัจจุบันทำให้การพูดคุยคบหากันผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสมบูรณ์แบบพอจะเห็นหน้าตา และได้ยินเสียงกันสด ๆ ได้ แต่ยังมีราคาสูง และยังไม่ค่อยสะดวกและแพร่หลาย ดังนั้นผู้ที่เข้ามาสนทนาพูดคุยกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตและคบหากันในโลกอินเทอร์เน็ตก็ยังไม่เห็นหน้ากัน และไม่ได้ยินเสียงกันจริง ๆ

เป็นส่วนใหญ่ แต่สำหรับกลุ่มวัยรุ่นหญิงและชายที่เข้ามาจับกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต อาจจะมีบางคนที่แตกต่างกัน ขอเบอร์โทรศัพท์กัน หรือนัดเจอกันในภายหลัง ซึ่งกว่าจะไปถึงขั้นนั้นก็ต้องอาศัยการพูดคุย สร้างความสัมพันธ์ที่ดี ใช้เวลาเรียนรู้นิสัยใจคอและทำความเข้าใจกันในห้องสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมากพอสมควร

วิธีการติดต่อสื่อสารกันในโลกอินเทอร์เน็ตนั้น โดยเฉพาะการแชทของวัยรุ่นในปัจจุบันมีจุดอ่อนอยู่ที่ไม่สามารถมองเห็นฝ่ายตรงข้ามได้ การสื่อสารถึงกันและกันจะใช้ตัวอักษรเป็นหลักในการสื่อสารในโลกอินเทอร์เน็ต ทำให้ยากที่จะรับรู้ลักษณะท่าทางบุคลิก และปฏิกิริยาโต้ตอบของคู่สนทนา นำไปสู่การถูกโกหกหลอกลวงได้ง่าย แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง เราทุกคนก็มีตัวตนในหลายสถานะและจำเป็นต้องดำเนินชีวิตไปตามบทบาทมากมายหลากหลาย เช่น บทบาทของลูกที่ดี ลูกศิษย์ที่ดี ลูกน้องที่ดี เจ้านายที่ดี พ่อแม่ที่ดี หรือการเป็นคนดีของสังคม เป็นต้น จึงเป็นการยากนักที่วัยรุ่นจะสามารถแสดงออกอะไรได้ดังที่ใจคิดฝันไว้โดยมิให้ขัดกับบทบาทที่วัยรุ่นได้รับอยู่ แต่ในโลกอินเทอร์เน็ตเป็นสถานที่ที่ทุกคนหรือวัยรุ่นบางคนสามารถเข้ามาหลบอยู่ในมุมส่วนตัวของตัวเอง คือหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่มีใครรู้จักกับใครเป็นการส่วนตัวทั้งในรูปร่างหน้าตาและประวัติความเป็นมา จึงเป็นการง่ายด้ายกว่าที่ทุกคนหรือตัววัยรุ่นเองจะสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวเองได้อย่างเต็มที่และไม่มีข้อจำกัด วัยรุ่นสามารถแสดงออกมาเป็นใครก็ได้มีบุคลิกลักษณะท่าทางหรือมีความคิดอ่านอย่างไรก็ได้ตามที่วัยรุ่นต้องการและวัยรุ่นบางคนได้กล่าวว่า บทบาทที่เขาใฝ่ฝันต้องการจะเป็นและได้แสดงออกไปในโลกอินเทอร์เน็ตที่เป็นตัวตนที่แท้จริงของเขามากกว่าบทบาทที่เขาแสดงอยู่ในโลกแห่งความจริงเพราะว่าในอินเทอร์เน็ตการติดต่อสื่อสารกันเป็นที่ทราบแล้วว่าเป็นการใช้ตัวอักษรเป็นสำคัญ ทำให้วัยรุ่นหรือคนที่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตประสบความสำเร็จมากในการถ่ายทอดสีหน้า น้ำเสียง และภาษาท่าทาง อันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการสื่อสารและการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวเอง แต่กลุ่มคนที่เข้ามาแชทหรือเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตก็สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอันเป็นข้อจำกัดเหล่านี้ ด้วยการสรรหาสารพัดวิธีที่จะบ่งบอกถึงความรู้สึกและอารมณ์ในขณะที่พูดคุยกันอยู่ ซึ่งการสนทนาพูดคุยกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมีวิธีการนำภาษาสัญลักษณ์มาใช้แทนในการสนทนาพูดคุย และกำลังเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นที่เข้ามาแชทหรือคนทั่วไป มีทั้งภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงตนหรือภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงอาการ มีให้กลุ่มวัยรุ่นนักแชททั้งหลายเข้ามาเลือกใช้ได้ตามที่ตนต้องการอยากแสดงออกไปตามอารมณ์และความรู้สึก เพื่อถ่ายทอดให้คู่สนทนาของเขาได้รับรู้ถึงอาการต่าง ๆ เหล่านี้ได้

ดังตัวอย่างของนฤพล “ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้พูดคุยกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตไม่มีข้อจำกัดในการใช้ภาษา อยากจะพูดคุยอะไรก็ได้ อย่างอิสระเสรี ไม่มีใครมาควบคุม ผมจะชอบมากเพราะว่าได้ปลดปล่อย เราจะพิมพ์จะดำใครก็ได้จะพิมพ์ออกไปได้เลย แต่ต้องทำให้ถูกกับกลุ่มเป้าหมายและใช้ได้เฉพาะการพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต”

วัยรุ่นบางคนให้ความเห็นว่ารูปแบบของภาษาในอินเทอร์เน็ตถึงแม้การพิมพ์จะผิดไปบ้างแต่ก็เป็นภาษาที่พวกเขาให้ความสนใจ ดังตัวอย่างของชูศักดิ์เล่าว่า “ลักษณะของภาษาที่ใช้คุยกันภายในห้องสนทนาจะเรียกว่าเป็นภาษาวิบัติก็ได้ เพราะไม่ตรงตามสำนวนภาษาไทยเท่าไรจะแตกต่างกัน บางครั้งต้องใช้ความคิดหนึ่งในการทำความเข้าใจภาษา เพราะบางคนเขาก็ดัดแปลงให้ภาษาสั้นลง เช่น ครับ ก็เป็น คับ เหยอครบ ก็เป็น รีคับ แต่ถ้าเป็นคนที่ไม่เข้ามาเล่นใหม่ ๆ หรือว่าคนอื่นที่เขาไม่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตมาเย็นดูเราพูดคุยเขาจะไม่เข้าใจหรือรู้จักภาษาที่เราใช้คุยกัน จะรู้จักกันภายในกลุ่มคนที่เล่นอินเทอร์เน็ตเหมือนกันหรือคนที่เขามาแชทบ่อย ๆ”

สำหรับวิธีการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นในการใช้ภาษาสัญลักษณ์เพื่อโน้มน้าวความสนใจของฝ่ายตรงข้ามของวัยรุ่นมีการใช้ภาษาสัญลักษณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ชอบจริง ๆ >:-> ขอจูบ **: ให้ดอกกุหลาบ @)-> บอกรัก♥ ฯลฯ ซึ่งข้อความและสัญลักษณ์ในลักษณะนี้ จะแสดงอาการเพื่อง่ายต่อการเข้าใจของคู่สนทนาหรืออยากจะบอกรักใคร่สักคนก็สามารถส่งสัญลักษณ์รูปหัวใจดวงโต ๆ สีแดงให้ฝ่ายตรงข้าม ซึ่งวัยรุ่นทั้งชายและหญิงจะนิยมใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการทำงานจับกันมาก โดยวัยรุ่นให้เหตุผลว่าดูแล้วหรือเวลาส่งไปให้คู่สนทนาที่เขารู้สึกพึงพอใจจะทำให้วัยรุ่นมีความรู้สึกที่ดี

ในส่วนของการเรียนรู้การใช้ภาษาสัญลักษณ์ของกลุ่มวัยรุ่น พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้วิธีการเข้าไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ภายในห้องสนทนาก่อน โดยเริ่มจากการสังเกตข้อความที่ใช้พูดคุยได้ตอบผ่านตัวหนังสือ จดจำนำมาเลียนแบบ และใช้ต่อ ๆ กันไป บางคนก็นำมาใช้แบบถูก ๆ ผิด ๆ ประสพการณ์ในการแชททำให้วัยรุ่นเรียนรู้การใช้ภาษาสัญลักษณ์อย่างต่อเนื่อง วัยรุ่นบางคนอาศัยการถามเพื่อนสนิทที่มีความรู้การใช้ภาษาสัญลักษณ์มาก่อน วัยรุ่นบางคนก็ศึกษาด้วยตนเอง เช่น ไปตามเว็บไซต์ที่มีภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแชทและดาวน์โหลดมาเก็บไว้ใช้ในการพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางอินเทอร์เน็ต วัยรุ่นบางคนก็หาซื้อหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการแชทและมีพวกภาษาสัญลักษณ์ประกอบคำอธิบาย ซึ่งการเรียนรู้ภาษาสัญลักษณ์ก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการแชท ถ้าวัยรุ่นคนใดเข้าไปแชทบ่อย ๆ และมี

ความสนใจในเรื่องการใช้ภาษา ก็จะทำให้เรียนรู้พวกภาษาสัญลักษณ์มากกว่าวัยรุ่นที่กำลังหัดเล่นใหม่

วัยรุ่นที่มีประสบการณ์ในการเข้ามาแซทเป็นเวลานาน เช่น นฤพล ชูศักดิ์ อธิษฐาน นิตยา อริสา ขวัญทิพย์ ปิยะวรรณ เขาเหล่านี้สามารถใช้หรือว่ารู้เรื่องพวกภาษาสัญลักษณ์ได้ดี เพราะวัยรุ่นที่ชอบแซทจะเป็นพวกที่ขี้เกียจพิมพ์ข้อความยาว ๆ จะใช้ภาษาสัญลักษณ์แสดงออกถึงความถึงความรู้สึก หรือว่าใช้สัญลักษณ์ในการแสดงแทนแทนการพิมพ์ข้อความเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เพราะการพูดคุยกับคู่สนทนาอย่างน้อยวัยรุ่นมักจะพูดกับคู่สนทนาของตนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแซท ของวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่าน่าสนใจ สามารถบอกถึงอารมณ์และใช้แสดงแทนตัวของเราได้ ภาษาที่ใช้ภายในห้องสนทนาสามารถสื่อในการเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามได้ดี แค่อ่านสัญลักษณ์ก็รู้ว่าเราชอบเธอนะ รักเธอนะ กำลังคิดถึง ฯลฯ ก็จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามรับรู้ได้ทันที เป็นอะไรที่แปลกใหม่ง่ายต่อการบอกความรู้สึกหรือว่าอารมณ์ของวัยรุ่นว่าในขณะที่กำลังพูดคุยอยู่ เขาแสดงอาการอย่างไรออกมาให้คู่สนทนาของเขารับรู้และที่สำคัญวัยรุ่นคิดว่าจะทำให้ตัวเขาเป็นคนที่ดูทันสมัย สามารถเข้าใจภาษาที่ใช้สื่อสารกันภายในอินเทอร์เน็ตได้

ส่วนวัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มกะเทยหรือเกย์การใช้ภาษาสัญลักษณ์หรือความหมายบางอย่างจะแตกต่างจากวัยรุ่นทั่วไปบางเล็กน้อย เพราะจะมีคำศัพท์เฉพาะกลุ่มกะเทยหรือเกย์ด้วยกันจะมีการเรียนรู้และสอนภายในกลุ่มกะเทยภายในห้องสนทนานั้น ๆ ดังตัวอย่างของจิรัตน์ “พวกกะเทยส่วนมากจะมีสัญลักษณ์ประจำกลุ่ม ภายในห้องสนทนาคนอื่นที่ไม่ได้เป็นกะเทยหรือเกย์ก็จะไม่เข้าใจภาษาลับที่เราคุยกัน ส่วนมาภาษาจะสื่อในเรื่องเพศ เช่น C หมายถึง การไปมีเพศสัมพันธ์ผู้ชายหรือว่าเกย์ A หมายถึง กำลังคบหาดูใจกันอยู่ L หมายถึง เริ่มชอบหรือว่ารักกันแล้ว เป็นต้น”

วิธีการแสดงออกของวัยรุ่นในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะใช้ภาษาหรือสัญลักษณ์ในการแสดงออก นิตยาเธอเล่าว่า “ภาษาในอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในการแซท จะมีการใช้ภาษาที่แตกต่างจากภาษาทั่วไปคือ ภาษาที่ใช้ในการแซทจะมีการนำมาดัดแปลงให้ภาษาสั้นลงเพื่อง่ายต่อการพิมพ์ เช่น

สวัสดีค่ะ เปลี่ยนเป็น หวัดดีค่ะ

ชื่ออะไร เปลี่ยนเป็น ชื่อรัย

เป็นยังไง เปลี่ยนเป็น เปงงัย

อายุเท่าไร เปลี่ยนเป็น ยุเท่ารัย

ไปรษณีย์ เปลี่ยนเป็น ไป สะ นี

เป็นต้น

ส่วนภาษาสัญลักษณ์ก็เป็นที่นิยมใช้กันมากและเป็นภาษาที่แสดงออกถึงอารมณ์ของเราได้ในขณะทำการแชทเป็นภาษาที่แปลกใหม่น่าสนใจ ซึ่งมีส่วนในการใช้แสดงออกว่าเรากำลังมีอารมณ์อย่างไรในตอนนี้อย่างโกรธ น้อยใจ หัวเราะ ตัวอย่างเช่น

หัวเราะอยู่ ก็จะพิมพ์เป็น 555,อิอิอิ,หahaha,ก๊ากก๊าก

ยิ้ม สัญลักษณ์เป็น ☺

กำลังนอน สัญลักษณ์เป็น ☹

แสดงอารมณ์ขบขัน สัญลักษณ์เป็น :->

บอกให้รู้ว่าไม่ชอบ สัญลักษณ์เป็น >:->

เป็นต้น

นิตยาเล่าว่า "ภาษาในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่น่าสนใจเป็นภาษาที่แปลกใหม่ไม่มีกฎตายตัว จะพิมพ์ยังไงก็ได้ ตามความรู้สึกนึกคิดของเรา เข้าใจง่าย ตรงไปตรงมา พิมพ์ให้แค่อ่านออกและเข้าใจกันภายในกลุ่มสนทนาแค่นั้นก็พอ ถึงแม้ภาษาที่ใช้พิมพ์จะไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย แต่เราก็นำมาใช้แค่การพูดคุยกันในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตไม่ได้นำออกไปใช้ในชีวิตประจำวัน"

จากการศึกษาพบว่า วิธีการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของกลุ่มวัยรุ่นที่เข้ามาแชทภายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต จะมีวิธีการสื่อสารกันด้วยตัวอักษรเป็นหลัก ถึงแม้จะใช้เพียงแค่ตัวอักษร แต่วัยรุ่นในอินเทอร์เน็ตต่างก็สามารถระบุความรู้สึกนึกคิดลงไปในตัวอักษรที่พิมพ์ เช่น การสื่อสารถึงกันและกันจะใช้ตัวอักษรเป็นหลักในการสื่อสารในโลกอินเทอร์เน็ต เช่น

การใช้วงเล็บ (...) แล้วใส่เนื้อหาเพิ่มเติมเข้าไปข้างในเพื่อเพิ่มเติมเนื้อหาเหล่านั้นให้ครบถ้วน และอธิบายเบื้องหลังหรือที่มาของเนื้อหานั้น ๆ

การใส่เครื่องหมายอัศเจรีย์ หรือเครื่องหมายตกใจ (!) เพื่อเน้นย้ำความหนักแน่น และบอกให้รู้ว่กำลังตื่นเต้นหรือแปลกใจกับเรื่องที่คุย

การลงท้ายคำพูดด้วยศัลปะอักษรแอสกี นับได้ว่าเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการสื่อสารทางอารมณ์ ตัวอย่างเช่น

:-) เพื่อจะบอกว่ากำลังพูดไปยิ้มไป อย่างอารมณ์ดี

:-P เพื่อบอกพูดไปพร้อม ๆ กันแลบลิ้นล้อเล่น กรุณาอย่าคิดมาก

:O เพื่อบอกว่าสงสัยหรือตกตะลึงอ้าปากค้าง กับคำพูดที่อีกฝ่ายส่งมาหา

:X เพื่อบอกว่า "ไม่เอา ไม่พูด"

:D เพื่อบอกว่าเรากำลังยิ้มแฉ่งอยู่

นอกจากนี้ยังมี ^-^ และ @^~^@ แทนการยิ้มจนแก้มปริ ส่วนมากวัยรุ่นหญิงจะนิยมใช้กันมากกว่าวัยรุ่นชาย

ในการพูดคุยด้วยการพิมพ์ ยังมีการย่อคำ เพื่อความรวดเร็วในการพิมพ์ เช่น ในกรณีภาษาอังกฤษ จะใช้คำว่า "Where r u from ?" หรือ "How r u ?" โดยใช้ตัวอักษร r แทน are ใช้ตัว u แทนคำว่า you เป็นต้น หรือการเขียนเลียนแบบภาษาพูด เช่น Yep! หรือ Nope! แทนYes หรือ No

ในกรณีของภาษาไทยก็มีการย่อคำ โดยเขียนไม่เต็มคำหรือเขียนในลักษณะของคำอ่านมากกว่าเช่น วันอาทิตย์หน้า มหาลัย โทสับ วิดยู เป็นต้น หรือ นำคำจากภาษาพูดมาเขียนเช่นกัน เช่น ซ่าย ม่ายซ่าย ทำมายเหรอ ม่ายอว ม่ายพูด บายดี ไรเหรอ เป็นต้น

การแทนเสียงหัวเราะก็เป็นอีกตัวอย่างของการเขียนแบบย่อคำ และการเขียนเลียนแบบภาษาพูด เช่น การแทนการหัวเราะออกมาดัง ๆ ด้วย "5555" ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า "ha ha ha" การพิมพ์ว่า "อือื" "คิกคิก" "เอ็กเอ็ก" หมายถึงการหัวเราะคิกคักแบบมีเสียง ในกรณีที่ภาษาอังกฤษจะพิมพ์ว่า "hehehe" แสดงการหัวเราะคิกคักในแบบเดียวกัน

เหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างส่วนหนึ่ง ที่กลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิงนักแชทสามารถพบเห็นในการสื่อสารด้วยตัวอักษรล้วน ๆ ในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนที่เข้าไปแชทตามห้องสนทนาต่าง ๆ เข้าใจความหมายของสารที่มีผู้ส่งมาให้ได้อย่างครบถ้วนดีกว่าการอ่านเนื้อหาข้อความเพียงอย่างเดียว เพื่อลดความเคร่งเครียดของเนื้อความและสร้างบรรยากาศที่ดีในการพูดคุยได้มากยิ่งขึ้น วัยรุ่นสามารถสื่อสารเอาความคิด และความรู้สึกถึงอาการต่าง ๆ ที่เขาอยากจะแสดงออกมาและอยากให้คู่สนทนาว่าเขาคิดอะไร เขาก็สามารถพิมพ์ไปตามนั้น ไม่ต้องถูกจำกัดด้วยภาษาท่าทางอย่างที่เขาแสดงออกในชีวิตจริง เพราะส่วนมากวัยรุ่นมักจะถูกจำกัดควบคุมจากพ่อแม่ผู้ปกครองหรือว่าครูอาจารย์

วัยรุ่นบางคนมีความเห็นว่า เวลาพูดคุยกันในห้องสนทนาแล้วนัดพบปะกันในชีวิตจริง ลองนำมาเปรียบเทียบกันดูก็สามารถรู้สึกได้ถึงความแตกต่างในบรรยากาศการพูดคุยในห้องสนทนานั้นบางครั้งน่าสนุกสนานรื่นเริงกว่า เพราะจุดสำคัญอยู่ตรงที่การแสดงอารมณ์และความรู้สึกด้วยตัวอักษรเหล่านี้ ที่ช่วยให้สามารถแสดงออกอะไร ๆ ได้

ดังที่ใจวัยรุ่นต้องการมากกว่าการแสดงออกด้วยสีหน้าและท่าทางในชีวิตจริง วัยรุ่นบางคนเมื่อออกมาสู่โลกแห่งความจริง ก็ติดเอาคำพูดเหล่านี้ออกมาใช้ บางคนหัวเราะด้วยภาษาในห้องแชทอย่าง "อิอิ" "เอิ๊กเอิ๊ก" อุทานด้วยคำภาษาเขียนเช่น "จ้าก" หรืออุทานด้วยคำว่า "โอ๊ะ..โอ" ตามเสียงร้องของโปรแกรมไอซีคิวที่จะดังขึ้นเมื่อมีข้อความเข้ามา

ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้ภายในการสนทนาพูดคุยในหมู่วัยรุ่นหรือนักแชททั้งหลาย อาจจะดูแปลกหูแปลกตาสำหรับคนทั่วไป แต่ถ้าเป็นกลุ่มวัยรุ่นหรือนักแชทด้วยกันถึงจะทราบที่มาและความหมายของภาษาสัญลักษณ์ได้เป็นอย่างดี วัยรุ่นคนใดมีประสบการณ์ในการแชทมากเท่าไร การใช้ภาษาสัญลักษณ์ก็จะมีลูกเล่นมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่าวัยรุ่นต้องการเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามโดยการใช้ภาษาสัญลักษณ์เป็นสื่อ ภาษาสัญลักษณ์ที่ใช้ในการสื่อสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตส่วนมากจะเป็นภาษาสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายในเชิงสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นทั้งชายและหญิง

ในการเข้ามาแสดงตัวตนภายในห้องสนทนาของวัยรุ่น วัยรุ่นส่วนใหญ่เลือกที่จะใช้นามแฝงหรือเลือกที่จะปกปิดหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวได้มากเท่าที่ต้องการ ทำให้วัยรุ่นสามารถแสดงออกในเรื่องความรักได้อย่างสะดวกใจ อีกทั้งการที่ต่างฝ่ายต่างไม่เคยเห็นหน้าคาตาตากันมาก่อนและไม่เคยรู้ข้อมูลส่วนตัวอันลึกซึ้ง เป็นการส่งเสริมให้เกิดจินตนาการอันงดงาม การจินตนาการและความคาดหวังในโลกอินเทอร์เน็ต ทำให้ผู้ชายที่ดูทึม ๆ เฉ้ม ๆ ซักกลายเป็นนักรักที่มีคารมเป็นหลัก หรือผู้หญิงที่ขี้อ้อนก็อาจกลายมาเป็นสาวสวยน่ารักได้ โดยที่ต่างฝ่ายต่างมิได้ตั้งใจจะโกหกฝ่ายตรงข้ามแม้แต่น้อย เพียงแค่ต่างก็ส่งรูปภาพที่คิดว่าตนเองดูดีที่สุดหรือแต่งกลอนหวาน ๆ ส่งให้กันและกัน และสื่อกลางอย่างอินเทอร์เน็ตยังช่วยในการปกปิดเรื่องราวบางสิ่งบางอย่าง หรือช่วยให้สามารถแสดงออกในสิ่งที่แตกต่างไปจากที่เป็นในชีวิตจริง ข้อมูลที่ตกหล่นขาดหายหรือที่จิตใจเพิ่มเติมเข้ามานี้เองทำให้ผู้รับต่างฝ่ายต่างสร้างจินตนาการและตั้งความหวังขึ้นมาเอง

การสนทนาพูดคุยกันภายในอินเทอร์เน็ต ถึงแม้ต่างฝ่ายต่างไม่เคยพบเจอหน้าตา แม้แต่การการได้ยินเสียงซึ่งกันและกัน แต่การพูดคุยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตแบบนี้ ช่วยทำให้วัยรุ่นเกินความเป็นส่วนตัว ความปลอดภัย และเปิดโอกาสให้วัยรุ่นหรือผู้คนในโลกอินเทอร์เน็ต ได้จินตนาการไปตามใจตน เพราะในโลกแห่งความจริง ผู้คนต่างหวาดระแวงซึ่งกันและกัน คงไม่สามารถติดต่อสื่อสารกันอย่างสะดวกใจ หรือรู้สึกมีความเป็นส่วนตัว และปลอดภัยเหมือนกับในโลกอินเทอร์เน็ต

เห็นได้ว่าวัยรุ่นที่เข้ามาใช้ภาษาสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความหมายในลักษณะแสดงอาการหรืออารมณ์ รวมทั้งการแสดงตัวตนภายในสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น เราต้องยอมรับว่าโลกทุกวันนี้ได้เปลี่ยนไป ผู้ใหญ่ต้องพยายามตามวัยรุ่นให้ทันแต่ผู้ใหญ่มักจะมองวัยรุ่นที่รูปลักษณะภายนอกที่เห็น จึงยอมรับพฤติกรรมของวัยรุ่นไม่ได้ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างกันขึ้นเมื่อวัยรุ่นพูดคุยกับผู้ใหญ่คนละวัยไม่รู้เรื่อง วัยรุ่นต้องไปแสวงหากลุ่มคนที่พูดคุยกันรู้เรื่องพูดคุยด้วยภาษาเดียวกัน ตั้งแต่เรื่องเพศ แฟชั่นการแต่งกาย รวมไปถึงภาษาที่ใช้พูดคุย ฯลฯ การจะพบคนที่รู้สึกเหมือนกันวัยรุ่นก็ต้องไปตามสถานที่ที่ทำให้วัยรุ่นมารวมตัวกันเช่นเดียวกับในปัจจุบันมีเด็กวัยรุ่นบางกลุ่มเข้ามารวมตัวกันภายในสังคมอินเทอร์เน็ต เพราะเป็นสถานที่ที่รวมคนวัยเดียวกันให้มาพบปะกัน สนุกสนานร่วมกัน เพราะเด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่มีแรงขับภายในตามวัย อยากตามให้ทันเพื่อน ทันกระแสของสังคม ซึ่งสังคมอินเทอร์เน็ตก็เป็นช่องทางหนึ่งที่สามารถตอบสนองแรงขับด้านภายในของวัยรุ่นที่ต้องการอยากที่จะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตนเองโดยที่ปราศจากการถูกควบคุมจากผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ เพราะวัยรุ่นมีความสนใจที่จะแสวงหาความเป็นอิสระในการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นจะเลือกแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เขามีความสุข ซึ่งจะแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองคนใดคอยที่จะเข้มงวดกวดขันพฤติกรรมของวัยรุ่นมากเกินไปวัยรุ่นจะพยายามต่อต้านคำสั่งสอนของพ่อแม่ผู้ปกครองมากเกินไป ทำให้เกิดการขัดแย้งกันระหว่างพ่อแม่กับตัววัยรุ่นขึ้น พูดจากันไม่รู้เรื่อง วัยรุ่นต้องหาทางออกโดยการเข้าไปหาสังคมที่มีแต่เพื่อนที่เข้าใจในวัยรุ่น วัยรุ่นส่วนใหญ่ที่มีประสบการณ์ในโลกเครือข่ายที่เขาพาตัวเองเข้าไปในโลกอินเทอร์เน็ตนั้น คือ ช่องว่างทางจิตใจและหาส่วนเติมเต็มที่เขาขาดหาย วัยรุ่นที่เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตทั้งหลายต่างแสวงหาความหมายและวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น การค้นพบข้อมูลที่ไม่เคยเห็นมาก่อน การได้สนทนากับคนแปลกหน้า ได้เข้าไปอยู่ในชุมชนของคนต่างความคิด ซึ่งส่วนย่อย ๆ ของโลกอินเทอร์เน็ต ก็คงเป็นเหมือนชุมชนหนึ่งที่ใกล้เคียงกับโลกแห่งความเป็นจริง มีวัยรุ่นบางคนที่จะเข้าไปพูดคุยภายในห้องสนทนาใดห้องสนทนาหนึ่ง เขาจะรู้สึกติดใจอยู่กับห้องสนทนานั้นทันที อาจจะไม่เข้าไปทุกวันแต่ก็เข้าไปทุกครั้งที่มีโอกาสเอื้ออำนวย

3.6 ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นในเขตเมืองเชียงรายได้เข้ามาใช้สื่ออินเทอร์เน็ต

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นเข้ามาใช้สื่ออินเทอร์เน็ตหรือการแชทนั้นมีหลายประการดังนี้

1. ครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนหรือความต้องการของตัวเองโดยอาศัยสื่ออินเทอร์เน็ต เพราะบางครอบครัวพ่อแม่เข้มงวดกับพฤติกรรมของวัยรุ่นมากเกินไป ไม่ให้ความเอาใจใส่เท่าที่ควรไม่มีเวลาให้ขาดความเข้าใจในตัววัยรุ่น ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการความรักความเอาใจใส่ เมื่อครอบครัวละเลยวัยรุ่นจึงเกิดความน้อยใจ และมักแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เรียกร้องความสนใจ พยายามหนีออกจากครอบครัว สังคม และหนีออกจากกฎเกณฑ์และกติกาต่าง ๆ ของครอบครัว จึงทำให้เกิดช่องว่างระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองกับตัววัยรุ่น วัยรุ่นมักคิดว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจหรือไม่รัก ดังตัวอย่างของสมปารณาเธอเล่าว่า “บางทีเธอทำงานบ้านเสร็จแล้วเธอก็อยากจะมาพูดคุยแบบหยอกล้อกับพ่อแม่บ้าง แต่พ่อแม่ชอบพูดแต่เรื่องเครียด ๆ เช่น เรื่องเรียน ทำให้เธออารมณ์เสีย เพราะพ่อแม่ไม่ค่อยจะพูดเล่น ๆ กับลูก ๆ ทำให้เธอน้อยใจมากคิดว่าพ่อแม่ไม่รักเธอ เพราะเวลาที่เธอทำอะไรไม่เคยถูกสักอย่างในสายตาของพ่อแม่” หรือในกรณีของจิรัตน์ “พ่อแม่พูดคุยด้วยถ้อยคำไม่สุภาพกับเราซึ่งเราไม่ชอบเวลาพ่อตำหนิเราและใช้ถ้อยคำไม่สุภาพกับเรา เช่น มึง ฏ หรือ คิงทำไมต้องเป็นกะเทย ซึ่งพ่อแม่จะตอกย้ำเราเสมอไม่ค่อยให้กำลังใจเราเลย ในความคิดของจิรัตน์คิดว่าไม่มีพ่ออย่างจะดีกว่าการมีพ่อ เพราะว่าเราอยากทำอะไรก็ทำ อยากไปไหนก็ไป”

จากกรณีดังกล่าวทำให้วัยรุ่นต้องเข้าไปค้นหาคนที่เข้าใจในตัวเขาและยอมรับซึ่งกันและกัน ซึ่งในสังคมอินเทอร์เน็ตได้เปิดช่องทางให้กลุ่มวัยรุ่นเข้าไปแสดงตน เพราะวัยรุ่นมีอิสระในความคิดที่เขาสามารถจะกำหนดได้ด้วยตัวเอง ซึ่งภายในห้องสนทนาหรือในสังคมอินเทอร์เน็ตวัยรุ่นเป็นคนคิดค้นเนื้อหา ซึ่งเป็นการแสดงตนโดยการสื่อสารที่มีความคิดสร้างสรรค์ เช่น การใช้ภาษา สัญลักษณ์ คำพูด เพื่อแสดงอาการต่าง ๆ ที่วัยรุ่นไม่สามารถแสดงออกถึงตัวตนของตัวเองในชีวิตจริงได้หมด เพราะการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต พ่อแม่ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ไม่สามารถเข้ามาควบคุมพฤติกรรมของวัยรุ่นได้ วัยรุ่นจึงสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเขาได้อย่างเต็มที่ภายในสังคมอินเทอร์เน็ต

แต่ก็มีบางครอบครัว เช่น ปิยะวรรณ และ ชุติศักดิ์ ที่พ่อแม่มีฐานะดี มีการศึกษาจะคอยสนับสนุนให้บุตรหลานหันมาสนใจใช้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตเพื่อใช้ในการศึกษา

หาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการเล่าเรียน แต่พ่อแม่ผู้ปกครองไม่มีการแนะนำหรือควบคุมดูแลเวลาที่ลูกหลานใช้คอมพิวเตอร์เล่นอินเทอร์เน็ต หรือบางคนไม่รู้ว่าเด็กเข้าไปใช้อินเทอร์เน็ตทำอะไรกัน จึงเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางบันเทิงมากกว่าการค้นคว้าหาความรู้ โดยเฉพาะการสนทนาพูดคุยกับเพื่อน ๆ ทางสื่ออินเทอร์เน็ต

2. กลุ่มเพื่อน เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากที่ทำให้วัยรุ่นเข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต เพราะว่าเพื่อนมักเป็นสื่อกลางที่ทำให้วัยรุ่นหันมาสนใจการเข้ามาพูดคุยสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเพื่อนที่มีพฤติกรรมการแชทมาก่อนมักจะเข้ามาชักชวนเพื่อนที่ยังไม่เคยเล่นอินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชทให้เข้าไปร่วมสนทนากันภายในห้องสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ถ้าเพื่อนคนไหนไม่มีพฤติกรรมในการเล่นอินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชทก็ไม่สามารถจะเข้ามาพูดคุยกับกลุ่มเพื่อนที่เข้ามาแชทผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตได้ เพราะพูดคุยกันไม่รู้เรื่อง เพื่อนกลุ่มใดที่เล่นอินเทอร์เน็ตมักจะนำเรื่องจากการแชทหรือเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตเข้ามาพูดคุยให้กันฟัง แต่ถ้าวัยรุ่นคนที่ไม่เคยเล่นอินเทอร์เน็ตจะไม่รู้จักคำศัพท์หรือภาษาที่กลุ่มเพื่อนเล่นอินเทอร์เน็ตนำมาพูดคุยกัน ก็ไม่สามารถที่จะเข้ากลุ่มเพื่อนได้ เพราะว่าวัยรุ่นมักยอมรับเพื่อนที่มีพฤติกรรมไปในทางเดียวกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ซึ่งถ้าสมาชิกคนใดไม่ทำตามที่กลุ่มปฏิบัติ สมาชิกคนนั้นก็就会被ปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อนโดยไม่มีใครพูดคุยหรือคบด้วย จนกระทั่งสมาชิกออกจากกลุ่มไป และที่สำคัญวัยรุ่นมักจะมองว่าถ้าเพื่อนทำอะไรที่ดูทันสมัยโดดเด่น เช่น การเล่นอินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชท คือเทคโนโลยีตัวใหม่และเป็นสื่อสมัยใหม่ที่กำลังนิยมในหมู่วัยรุ่นสังคมชั้นกลางและชั้นสูง วัยรุ่นมักมองว่าการทำอะไรที่ทันสมัยหรือตามกระแสทำให้วัยรุ่นรู้สึกว่าเป็นคนที่มีรสนิยมไม่ตกยุค ถ้าวัยรุ่นคนไหนไม่เข้ามาแชทหรือไม่รู้จักคำว่าอินเทอร์เน็ต วัยรุ่นมักกลัวถูกเพื่อนมองว่าเป็นคนที่ไม่ทันสมัย และจะไม่น่าคบสำหรับเพื่อนฝูงใจ ดังตัวอย่างของอริสาเล่าว่า “การเข้ามาแสดงตัวตนในอินเทอร์เน็ต เป็นค่านิยมของวัยรุ่นในสมัยนี้โดยเฉพาะการแชท เพราะเธอเห็นเพื่อนของเธอมานั่งแชทตามร้านอินเทอร์เน็ต ทำให้เธอก็อยากรู้ อยากลอง คิดว่าน่าสนใจ เห็นวัยรุ่นเล่นกันมาก เธอก็อยากจะให้เป็นเหมือนเพื่อนไม่ใช่ว่าเพื่อนมาชวนเธอไปเล่นเฟิร์ชหรือไปแชท ถ้าเธอตอบว่าเฟิร์ชคืออะไรเธอไม่รู้จักหรือถ้าเพื่อนถามมีอีเมลหรือเปล่า เธอตอบว่าไม่มีก็กระไรอยู่ เธอจึงรู้สึกว่าเหมือนเธอเป็นคนตกยุคมากเลย เพื่อนรู้อะไรเธอก็ต้องรู้อ้างไม่ใช่ไม่รู้เรื่องเลยก็ได้ดีสำหรับตัวของเธอด้วย เพราะเธออาจจะพูดคุยกับเพื่อนของเธอไม่รู้เรื่องและไม่สามารถที่จะเข้ากลุ่มเพื่อนได้ เธอให้ความเห็นว่าวัยรุ่นสมัยนี้มันต้องรู้เรื่อง

เทคโนโลยีบ้างจะได้เป็นวัยรุ่นยุคใหม่ และจะต้องตามกระแสที่นิยมให้ทัน อะไรที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมกันเราก็ต้องศึกษาเอาไว้จะได้ไม่ตกยุค"

วัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าบุคคลอื่น ๆ เมื่อถูกเพื่อนชักชวนวัยรุ่นส่วนใหญ่จะต้องทำตามเพื่อน เพื่อให้เกิดการยอมรับและสามารถพูดคุยกับเพื่อนในกิจกรรมนั้น ๆ ร่วมกันได้ เพื่อไม่ให้เกิดปมด้อย การเข้ามาแสดงตัวตนภายในสังคมอินเทอร์เน็ตหรือว่าการแชทจะทำให้กลุ่มเพื่อนยอมรับชื่นชม และเกิดความพึงพอใจในตัวเอง

เห็นได้ว่าวัยรุ่นที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตัวผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น โดยมากวัยรุ่นมักจะตามเพื่อนหรือว่าเลียนแบบเพื่อน การเรียนรู้ถึงการใช้สื่อดังกล่าววัยรุ่นสังเกตเพื่อนที่มีประสบการณ์ แล้วทดลองใช้ และเป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเอง วัยรุ่นบางกลุ่มใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อแสดงถึงสัญลักษณ์ทางสังคมในกลุ่มเพื่อน ๆ หมายถึง การเป็นคนทันสมัย ไม่ตกยุค เป็นวัยรุ่นยุค 2000 การแชทพูดคุยกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตได้มากเท่าไร ยิ่งแสดงออกถึงการเป็นคนที่มีคารมดี มีเสน่ห์ มีความสามารถสูง

3. สื่อ วัยรุ่นที่อยู่ในสังคมเมืองหรือว่าสังคมบริโภคนิยมที่มีสื่อต่าง ๆ จำนวนมาก ทำให้ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และโดยเฉพาะสื่ออินเทอร์เน็ตซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในสังคมปัจจุบัน สื่อต่าง ๆ จึงมีการโฆษณาและการกล่าวถึงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการนำดารานักร้อง มาออกรายการโทรทัศน์หรือรายการเพลงและมีการนำเว็บไซต์ของดารานักร้องนำเสนอทางจอโทรทัศน์ ซึ่งภายในเว็บไซต์ก็มีห้องสนทนาให้วัยรุ่นได้เข้าไปพูดคุยกับพวกดารานักร้องที่วัยรุ่นชื่นชอบ สื่อจึงมีผลต่อวัยรุ่นบางกลุ่มที่เข้าไปแสดงตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ขาดประสบการณ์ในชีวิต มีจิตใจอ่อนไหวเอาแต่ใจ ต้องการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นในตัวเอง จึงทำให้มีพฤติกรรมตามกระแสของสังคม

4. สังคมและวัฒนธรรม กระแสสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลายจากประเทศที่พัฒนาแล้วได้เข้ามาสู่สังคมไทย โดยผ่านการพัฒนาประเทศสู่ความทันสมัย ทำให้ต้องรับเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามา พร้อมกับ การแลกเปลี่ยนทางการศึกษา การค้า การลงทุนทางอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และธุรกิจบริการต่าง ๆ เป็นต้น โดยเฉพาะในเขตเมืองวัยรุ่นจึงได้รับผลกระทบจากการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมและการพัฒนาดังกล่าว ทำให้มีการรับค่านิยมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เข้ามาในสังคมอย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่ต้องการทดลองสิ่งใหม่ ๆ ของการทำทลายและชอบเอาชนะ ส่งผลให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น การบริโภคอาหาร การแต่งกาย ฯลฯ ทำให้วัยรุ่นมีอิสระในการใช้ชีวิต การคบเพื่อน การเที่ยว และการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารที่ใช้

ระบบการสื่อสารที่ทันสมัย คือ สื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่กลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบันนิยมเข้าไปแชทหรือแสดงตน โดยจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไป แต่ส่วนมากวัยรุ่นมักจะใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าไปพูดคุยกับเพศตรงข้าม ซึ่งนับว่าเป็นการพัฒนาในการแสดงตัวตนของวัยรุ่นที่แตกต่างจากสถานที่อื่น ๆ ได้ดียิ่ง เพราะในอินเทอร์เน็ตปราศจากการถูกควบคุมจากพ่อแม่ผู้ปกครองในการหาเพื่อนหรือหาคู่รักจากสื่ออินเทอร์เน็ต การแสดงตัวตนของวัยรุ่นในเขตเมืองโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตจึงตกอยู่ภายใต้ความอยากรู้อยากเห็นและความปรารถนาของตัวเอง

5. เวลาเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นใช้เวลาที่ว่างจากการเรียนเข้ามานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ โดยเฉพาะวัยรุ่นที่เรียนอยู่ในระดับวิทยาลัยและอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนแบบผู้ใหญ่มักจะมีเวลาว่างจากเรียน จึงทำให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างตรงนี้เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ต เพราะวัยรุ่นไม่รู้จะไปทำกิจกรรมอะไร วัยรุ่นจึงชวนกันเข้ามาร้านอินเทอร์เน็ต จะเห็นได้ว่าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในปัจจุบันได้กลายเป็นแหล่งนัดพบแห่งใหม่ของวัยรุ่นเข้ามาเล่นเกมกันบ้าง มาคุยกันบ้าง ถ้าหากทางสถาบันการศึกษาหันมาให้ความสนใจกับช่วงเวลาตรงนี้ของวัยรุ่น หากกิจกรรมที่สร้างสรรค์และมีประโยชน์ให้วัยรุ่นได้ร่วมกันทำเป็นหมู่คณะ ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในหมู่เพื่อนฝูงได้

วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องสื่อต่าง ๆ ที่นำเสนอปัญหาจากการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นที่นำไปสู่การข่มขืนและฆาตกรรม วัยรุ่นให้ความเห็นว่าที่ได้เห็นข่าวก็รู้สึกกลัว จึงระมัดระวังการใช้อินเทอร์เน็ต โดยก่อนนัดพบกับใครจะต้องขอถ่ายรูปถ่ายทางอินเทอร์เน็ตก่อนเสมอ เพื่อให้เห็นหน้าตา และวิธีการป้องกันตัวถ้าเป็นวัยรุ่นหญิงมักจะนำเพื่อนไปด้วยประมาณ 2 คนขึ้นไป หรือไปกันเป็นกลุ่ม หรือวัยรุ่นหญิงบางคนก็มีการป้องกันตัวโดยการไม่ไปพบเจอกับคู่สนทนาเลย ถ้าจะติดต่อกันก็จะติดต่อกันผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต หรือว่าการโทรศัพท์ ดังตัวอย่างของ สมปรารถนาเธอเล่าว่า “เธอไม่เคยนัดเจอกับคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ต เพราะเธอคิดว่าเป็นผู้หญิงไม่ควรที่จะไป ยิ่งเป็นคู่สนทนาที่เป็นผู้ชาย เธอไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรเธอในทางที่ไม่ดีหรือเปล่า เพราะเธอไม่รู้จักนิสัยใจคอของคู่สนทนาอย่างแท้จริง แค่คุยกันทางอินเทอร์เน็ต เขาอาจจะทำตัวเป็นคนดี แต่ภายนอกอาจจะเป็นคนไม่ดีก็ได้ เธอป้องกันตัวไว้ก่อนก็ไม่เห็นเสียหาย และพ่อแม่ของเธอจะห้ามเรื่องการนัดเจอกับผู้ชายทางอินเทอร์เน็ต พ่อแม่ของเธอจะยกตัวอย่างจากข่าวที่ลงหน้าหนังสือพิมพ์ให้เธอเห็นเป็นตัวอย่างว่าผู้ชายที่เข้ามาแชทเขาต้องการหลอกผู้หญิงไปข่มขืน ซึ่งเธอมองว่าถ้าคิดในอีก

แง่หนึ่งคนที่เข้ามาพูดคุยภายในห้องสนทนาก็มีทั้งคนดีและคนไม่ดีปะปนกันไป ขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละคนว่าคิดยังไง และเราควรใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจว่าสิ่งใครควรทำไม่ควรทำ"

วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่เข้ามาพูดคุยกับคู่สนทนาจากสื่ออินเทอร์เน็ตจะมีข้อแตกต่างในการนัดเจอกับคู่สนทนา สำหรับวัยรุ่นชายส่วนมากการนัดเจอกับคู่สนทนาแน่นอนจะต้องเป็นเพศตรงข้าม วัยรุ่นชายจะไม่กังวลเหมือนกับวัยรุ่นหญิงในการนัดเจอกับเพศตรงข้าม เพราะวัยรุ่นชายถือว่าเป็นเพศชายทำอะไรไปก็ไม่เสียหายไม่เหมือนกับฝ่ายหญิง ถ้าโดนหลอกไปในทางที่เสียหายก็จะทำให้เสียชื่อและเสียอนาคตไปเลย แต่ก็มีวัยรุ่นชายบางคนที่ไม่กล้านัดเจอกับเพศตรงข้ามเพราะกลัวเจอเพศตรงข้ามที่ไม่สวย เพราะวัยรุ่นชายมีการแข่งขันในการจีบผู้หญิงจากสื่ออินเทอร์เน็ตระหว่างกลุ่มเพื่อนด้วยกัน ดังตัวอย่างของธีระยุทธเล่าว่า "เพราะว่าสมัยนี้จะมีผู้หญิงประเภทที่กล้ามากมาหาผู้ชายถึงที่ร้านที่เราเล่นอินเทอร์เน็ตเลย ถ้ามาหาเราและหน้าตาน่ารักเราก็ไม่ว่ากลัวเจอคนที่ไม่สวย อ้วน ดำ หรือว่าเซย ถ้าเจอผู้หญิงที่มาหาแบบไม่สวยก็แย เพราะในกลุ่มเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายจะมีการแข่งกันว่าใครคุยกับคนสวยหรือคนไม่สวย ถ้าเราไปคุยกับคนที่ไม่สวยและนัดเจอกัน ถ้าเพื่อนเราเห็นเราก็จะอายเพื่อนว่านัดเจอกับสาวที่หน้าตาไม่ได้เรื่อง"

วัยรุ่นที่เข้ามาแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ให้ความเห็นว่าการอยู่ในสังคมปัจจุบันวัยรุ่นไม่อยากเป็นคนที่ "เซย" คือเวลาเพื่อนพูดอะไรก็ไม่สามารถพูดคุยกับเขาได้ เพราะกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกันมักพูดคุยในเรื่องการเที่ยว แฟชั่นการแต่งกาย การมีคูรัก การเล่นอินเทอร์เน็ต ฯลฯ หรือกิจกรรมที่วัยรุ่นกำลังนิยมทำ นอกจากนี้จะรู้สึกตัวตัวเอง "เซย" แล้วยังมีความรู้สึกที่คนอื่นมองว่าตัวเองไม่ทันสมัยและไม่ไฉ่เด็กรุ่นใหม่ วัยรุ่นจึงมีพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะ "การแชท" หรือพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น การแต่งกายตามสมัย การเดินห้าง การถ่ายสตีกเกอร์ การเที่ยวรถ ฯลฯ ตามกลุ่มเพื่อน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา

กล่าวโดยสรุป การเข้าไปใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว โดยเฉพาะห้องสนทนาเป็นการแสดงตัวตนของวัยรุ่นอย่างเด่นชัด ทั้งในแง่ของพื้นที่และการแสดงออกผ่านโปรแกรมต่าง ๆ ในเรื่องพื้นที่ร้านที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตนับเป็นพื้นที่ที่วัยรุ่นที่อยู่ในวัยเรียนไปรวมกลุ่มกัน และใช้อินเทอร์เน็ตติดต่อกันเพื่อแสวงหาเพศตรงข้าม หาเพื่อนใหม่ นอกเหนือจากศูนย์การค้า และแหล่งบันเทิงอื่น ๆ

ในด้านการแสดงออกผ่านห้องสนทนาจะเห็นว่าวัยรุ่นได้มีการพัฒนารูปแบบและวิธีการสื่อสารของตน โดยใช้ภาษา สัญลักษณ์ คำย่อ ต่าง ๆ อันมีลักษณะเฉพาะของวัยรุ่น

เนื้อหาในการโน้มน้าวแสดงออกถึงตัวตนของวัยรุ่นก็เช่นกัน สะท้อนให้เห็นความเป็นวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงอย่างเห็นได้ชัด เช่น วัยรุ่นชายสนใจเรื่องเพศ เรื่องเว็บไซต์ หรือการพูดคุยในเรื่องประสบการณ์ทางเพศ ซึ่งในวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มสนใจเรื่องเพศอยู่แล้ว ส่วนวัยรุ่นหญิงก็จะชอบเกี่ยวกับเรื่องบันเทิง ความสวยงาม ซึ่งสะท้อนการกล่อมเกลาทางสังคมวัฒนธรรมว่า เรื่องเพศจะต้องเป็นเรื่องที่ปกปิด วัยรุ่นหญิงจึงไปสนใจความสวยงาม ความบันเทิงมากกว่า แต่สำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าหาความรู้ที่มีประโยชน์ต่อการศึกษาล่าเรียนวัยรุ่นจะให้ความสนใจน้อยมาก เป็นเพราะว่าปัญหาของการพัฒนาครูให้มีความรู้ทางด้านไอที เช่น อายุของครูในโรงเรียนใหญ่ ๆ มักจะพบว่าครูมีอายุ 45 หรือ 50 ปีขึ้นไป ทำให้ปรับตัวได้ยาก เนื่องจากสอนมานานและคุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบเดิม ฉะนั้นถ้าหากครูไม่พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนพัฒนาตนเองในด้านการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการวางแผนจัดการเรียนการสอนหรือเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนไม่ได้ ครูก็คงไม่สามารถไปสร้างความพร้อมได้แก่เด็กวัยรุ่นและเยาวชนของชาติให้หันมาสนใจใช้เทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเองในการค้นคว้าหาความรู้ใช้ประโยชน์ในการศึกษาได้ยากเช่นกัน